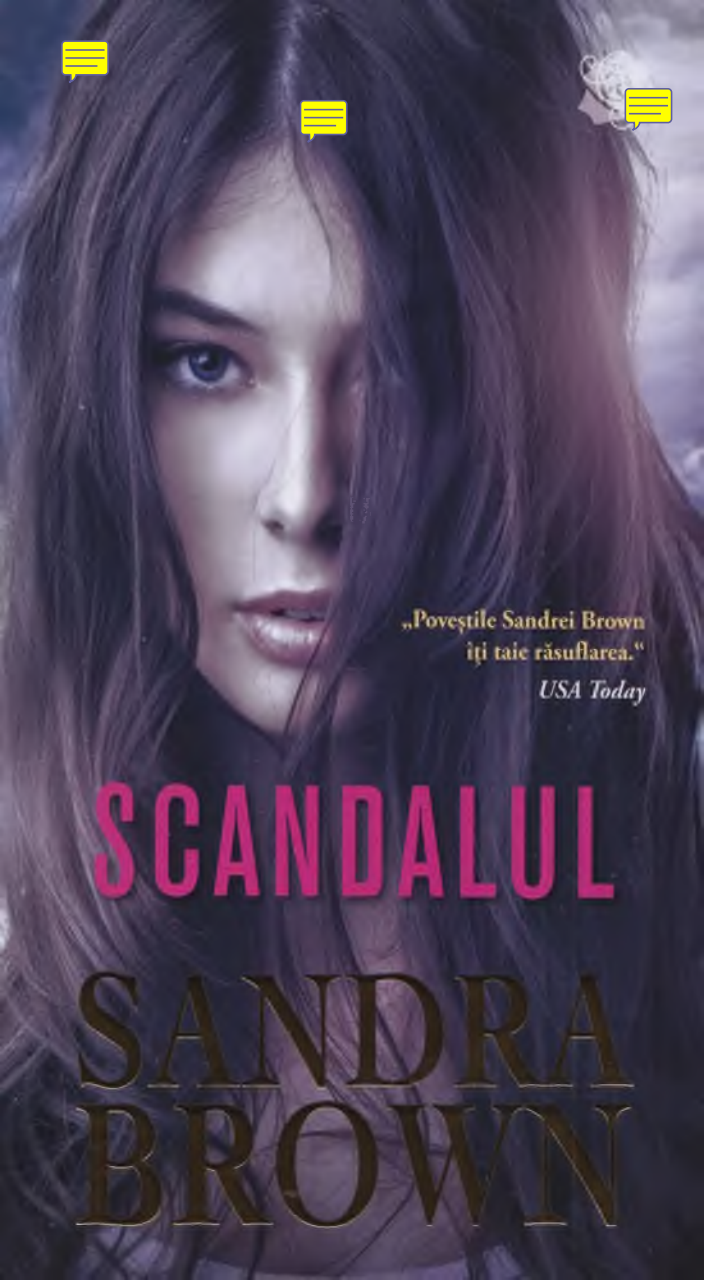

„Poveștile Sandrei Brown
îți taie răsuflarea."
USA Today
SCANDALUL
SANDRA
BROWN

Într-o noapte ploioasă, într-un mic orășel din sudul Statelor Unite, frumoasa și inocenta Jade Sperry trece prin cel mai mare coșmar al oricărei adolescente, fiind abuzată de trei băieți. Atacul este pus la cale de Neal Parchett, fiul răsfățat al celei mai puternice familii din Palmetto, de voința căreia depinde soarta fiecărui bărbat, femeie și copil. Astfel că nimeni, nici măcar propria mamă, nu vrea să creadă povestea lui Jade. Trădată de cea mai bună prietenă, cu idealurile tinereții spulberate și trezindu-se în mijlocul unui scandal și al unei tragedii, Jade părăsește locurile natale fără să se uite înapoi.

Anii trec și, deși cunoaște succesul în viața profesională, Jade nu reușește să-și uite trecutul violent, care o împiedică să se apropie de orice bărbat – până când îl întâlnește pe Dillon Burke. Și astfel viața îi oferă ocazia să se întoarcă în Palmetto nu doar ca să se răzbune, ci să se elibereze de teamă și, poate, să regăsească puterea și curajul de a iubi din nou.

◆

„Milioane de cititori devorează romanele Sandrei Brown, și pe bună dreptate! Subiecte care îți aprind imaginația, personaje pe care le iubești sau le urăști, răsturnări de situație, secrete scandaloase – rețeta succesului e mereu asigurată."

Publishers Weekly

◆

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cărțile ei au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3081-0

9 786063 330810

Lira

eBook disponibil

SANDRA BROWN

Scandalul

Breath of Scandal
Sandra Brown
Copyright © 1991 Sandra Brown
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite de Warner Books, Inc., New York

Lira

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Scandalul
Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Scandalul / Sandra Brown;
trad.: Laura Berteanu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3081-0

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Scandalul

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA
2018

prolog

New York, 1990

Se întorcea la Palmetto.

Jade Sperry stătea la fereastra biroului ei. Despărți un pic jaluzelele și privi douăzeci de etaje mai jos, la traficul ce șerpuia prin Lincoln Center. Un vânt rece biciuia pe la colțurile străzilor, unde autobuze nerăbdătoare râgâiau noxe în aerul poluat. Taxiuri ce semănau cu niște cărăbuși galbeni și agitați zoreau de pe o bandă congestionată pe alta. Pietonii nu se opreau nici o clipă din mersul lor rapid, strângând bine în mână genților și servietele.

Fusese o luptă pentru Jade să se adapteze acestei mișcări constante, atunci când se mutase în New York. La început, intersecțiile se dovediseră riscante. Nu trăise nicicând o experiență mai înfricoșătoare decât să stea pe refugiul din mijlocul unui bulevard aglomerat din centrul Manhattanului, întrebându-se ce o s-o doboare mai întâi – un taxi amenințător, un ditamai autobuzul sau hoardele de oameni care o împingeau de la spate, pierzându-și răbdarea cu provinciala care se mișca la fel de agale pe cât vorbea.

Cum făcea în cazul oricărei provocări, Jade băgase bărbia în piept și se lansase în atac. Nu se mișca la fel de repede, nu auzea instantaneu și nu vorbea cu aceeași viteză ca oamenii de aici, dar nu era intimidată de ei – doar diferită. Nu fusese învățată să dea zor. Jade crescuse într-un mediu în care cea mai agitată ființă într-o zi de vară era poate o libelulă care țopăia pe oglinda apei din mlaștină.

Când ajunsese la New York, era deja obișnuită cu munca grea și cu sacrificiul. Așa că se adaptase și supraviețuise,

pentru că mândria era la fel de caracteristică pentru o fată din South Carolina ca şi accentul.

Astăzi, culegea roadele. Miile de ore de planuri, de complotări, de muncă asiduă fuseseră în sfârşit recompensate. Nimeni nu ar fi putut ghici câţi ani şi câte lacrimi investise în întoarcerea în oraşul ei natal.

Se întorcea la Palmetto.

Erau acolo nişte oameni care aveau de dat socoteală, iar Jade urma să se asigure că aşa o să se întâmple. Revanşa la care visase era aproape. Şi Jade avea acum puterea de a face lucrurile să se întâmple.

Continua să privească pe fereastră, dar nu înregistra decât puţin din scena stradală de dedesubt. Vedea mai degrabă iarba înaltă legănându-se în bătaia brizei pe mlaştinile de lângă coastă. Simţea mirosul înţepător de aer sărat şi pe cel îmbătător de magnolie. Simţea gustul mâncării de ţară. Zgârie-norilor le luau locul pinii înalţi. Bulevardele largi deveneau canale ce curgeau leneş. Îşi aminti cum era să respiri un aer atât de greu şi de dens, încât nici măcar nu mişca muşchiul spaniol, pleoştit şi cenuşiu, care atârna de ramurile stejarilor bătrâni de sute de ani.

Se întorcea la Palmetto.

Şi, când o să ajungă acolo, o să se dezlănţuie iadul.

capitolul 1

Palmetto, South Carolina, 1976

- Pe dracu'!
- Jur pe Dumnezeu!
- Eşti un mincinos, Patchett.
- Cum e, Lamar? Mint sau nu? O curvă bună poate sau nu să-ţi pună un prezervativ numai cu gura?

Lamar Griffith îşi privi pe rând cei doi prieteni, Hutch Jolly şi Neal Patchett, cu o expresie chinuită.

- Nu ştiu, Neal. Poate?
- De ce mă obosesc să te-ntreb pe tine, pufni Neal. Tu n-ai fost niciodată cu o târfă.
- Şi tu ai fost? i-o întoarse Hutch, cu un hohot prostesc.
- Da, am fost. De multe ori.

Cei trei elevi de clasa a douăsprezecea ocupau un separeu în restaurantul local, Dairy Barn. Hutch şi Lamar împărţeau una din băncuţele îmbrăcate în vinil. Neal era tolănit pe a doua, de cealaltă parte a mesei de plastic şi aluminiu.

- Nu cred nici un cuvânt, spuse Hutch.
- M-a dus babacu'.

Lamar făcu o strâmbătură dezgustată.

- Şi nu ţi-a fost ruşine?
- Pe toţi dracii, nu!

Hutch îl privi dispreţuitor pe Lamar.

- Minte, prostule!

Întorcându-se spre Neal, întrebă:

- Şi unde-i bordelul ăsta?

Neal îşi verifică reflexia în geamul din capătul separeului. Chipul lui frumos îl privea din oglindă. Câteva fire de păr blond-închis, doar atâtea cât trebuia,

îi cădeau pe frunte, deasupra ochilor verzi şi sexy. Jacheta liceului, grena cu alb, arăta foarte bine şi îi atârna neglijent pe umeri.

– N-am spus că m-a dus la un bordel. Am spus că m-a dus la o târfă.

Hutch Jolly nu era la fel de chipeş ca prietenul său Neal. Era un băiat mare şi greoi, cu umeri laţi şi osoşi şi păr roşu aprins. Urechile clăpăuge îi ieşeau în evidenţă de-o parte şi de cealaltă a capului. Aplecându-se mai aproape, îşi linse buzele cărnoase. Vorbi cu voce înceată, conspirativă.

– Vrei să spui că avem o curvă aici, în oraş? Cine e? Cum o cheamă? Unde stă?

Neal le zâmbi leneş prietenilor săi.

– Credeţi că v-aş destăinui un asemenea secret? Sigur, ca să vă duceţi repede să daţi buzna peste ea şi să vă faceţi de râs. Mi-ar fi ruşine să spun că vă cunosc.

Îi făcu semn chelneriţei şi mai comandă încă un rând de Cherry Coke. După ce fata le aduse sucurile de la dozator, Neal scoase pe furiş o sticlă plată, de metal, din buzunarul jachetei şi-şi turnă o doză zdravănă în pahar, înainte să le-o ofere celorlalţi. Hutch se servi şi el cu whisky, dar Lamar refuză.

– Nu, mulţumesc. Am băut destul.

– Puişorul lu' mama! zise Hutch, lovindu-l cu cotul în stomac.

Neal băgă sticla înapoi în buzunarul din interiorul hainei.

– Babacu' zice că sunt două chestii de care un bărbat nu se satură niciodată: de whisky şi de femei.

– Amin!

Hutch era întotdeauna de acord cu orice spunea Neal.

– Nu eşti de aceeaşi părere, Lamar? îl îmboldi Neal.

Băiatul brunet ridică din umeri.

– Sigur.

Încruntându-se nemulţumit, Neal se trânti pe spătarul banchetei.

– Începi să devii mult prea serios, Lamar. Dacă nu poţi să ţii pasul, va trebui să te lăsăm în urmă.

Ochii căprui-închis ai lui Lamar se umplură de îngrijorare.

– Cum adică să ţin pasul?

– Adică să faci pe nebunul. Adică să ţi-o tragi. Adică să te-mbeţi.

– Mămica nu-i dă voie să facă lucruri de-astea rele!

Cu gesturi exagerat de feminine, Hutch îşi strânse mâinile sub bărbie şi dădu galeş din gene. Vorbea în falsetto şi era de-a dreptul ridicol.

Lamar luă foarte în serios împunsătura.

– Mi-am vărsat maţele la fel ca voi vinerea trecută! exclamă el. Şi nu am furat pepenii ăia, aşa cum mi-ai spus, Neal? Şi nu eu am adus pulverizatorul de vopsea cu care am mâzgălit cu graffiti zidul poştei?

Hutch şi Neal râseră de vehemenţa lui. Neal se întinse peste masă şi îl bătu pe Lamar pe obraz.

– Te-ai descurcat foarte bine, Lamar. Foarte bine.

Nereuşind să mai păstreze mina serioasă, izbucni din nou în râs.

Hutch râdea şi el atât de tare, că i se zgâlţâiau umerii osoşi.

– Ai vomitat mai rău ca noi doi la un loc, Lamar. Ce-a zis mămica de mahmureala pe care ai avut-o ieri-dimineaţă?

– Nu a ştiut că mă simţeam rău. Am stat în pat.

Erau plictisiţi. Serile de duminică erau întotdeauna plictisitoare. Fetele rele se recuperau după isprăvile de sâmbătă noaptea şi nu voiau să fie deranjate. Fetele cuminţi se duceau la biserică. Nu existau evenimente sportive programate duminica. Şi nu avuseseră chef de pescuit în seara aceea.

Aşa că Neal, întotdeauna liderul şi strategul, îi luase pe ceilalţi doi în maşina lui sport şi bătuseră astfel străzile din Palmetto, căutând ceva de făcut care să-i distreze.

Dar, după ce străbătuseră de câteva ori strada principală dintr-un capăt în altul, nu găsiseră nici un fel de acţiune în oraş.

– Vreţi să mergem la Walmart să căscăm gura? sugerase Lamar.

Ceilalţi doi răspunseseră la unison:

– Nu.

– Ştiu! spusese Neal, cu o bruscă inspiraţie. Să mergem la una dintre bisericile alea de negri. Asta-i întotdeauna tare.

– A-a, spusese Hutch, scuturând cu putere din cap. Tata a zis că mă jupoaie de viu dacă mă prinde că mai fac asta. Ultima oară când am fost acolo, aproape c-am pornit o bătaie de proporţii.

Tatăl lui Hutch, Fritz, era şeriful din zonă. Fritz Jolly fusese în numeroase ocazii conştiinţa băieţilor.

În lipsă de altceva, se duseseră la Dairy Barn, sperând să se întâmple ceva pe acolo. Atât timp cât comandau mereu ceva şi se purtau frumos, managerul nu-i dădea afară. Firește, ar fi avut de dat socoteală şi nu glumă, dacă Neal era prins cu sticla de whisky ascunsă în haină.

Tatăl lui, Ivan, îi spusese înainte să iasă din casă să nu ia bere cu el.

– De ce? îl întrebase Neal.

– Pentru că m-a sunat Fritz ieri-dimineaţă. Era al dracului de nervos. Zicea că Hutch a venit acasă mort de beat vineri seară şi că de la tine luase berea. Spune că băiatul şerifului nu poate să hălăduiască de nebun prin oraş, făcând ca toate animalele. Şi Dora Jolly era foarte supărată. I-am spus c-o să mă ocup.

– Şi?

– Şi mă ocup! bubuise Ivan. Fără bere în seara asta!

– Dumnezeule!

Neal ieşise din casă trântind uşa în urma lui. Odată intrat în maşină, râsese şi se bătuse peste buzunarul hainei, în care ascunsese sticla de argint plină cu bourbon din cel mai scump. Ivan n-avea să-i simtă lipsa.

Totuşi, euforia de a-şi fi dus de nas tatăl se risipi în cele din urmă. Hutch îşi devora acum cel de-al doilea sendviş. Manierele lui la masă îl dezgustau pe Neal. Mânca de fiecare dată de parcă ar fi fost ultima lui masă, cu muşcături uriaşe, înghiţind cu zgomot, fără să se obosească să întrerupă conversaţia în timp ce mesteca.

Lamar era, ca întotdeauna un laş enervant, lipsit de coloană vertebrală. Era o prezenţă de lungă durată a cărei companie Neal o tolera numai datorită culpabilităţii lui Lamar. Era amuzant să aibă la îndemână un fraier care să fie ţinta tuturor ironiilor şi abuzurilor verbale şi care să încaseze toate loviturile. Lamar era băiat de gaşcă şi arăta mai bine decât mulţi, însă singurul rol pe care îl avea pe lângă Neal era să fie calul lui de bătaie.

În seara asta, era la fel de posac şi de agitat ca întotdeauna. Ori de câte ori i se adresa cineva, sărea ca ars. Neal presupunea că atitudinea asta mereu speriată a lui Lamar venea de la faptul că locuia cu mama lui. Cotoroanţa aia era suficient de rea cât să bage frica în oricine.

Myrajane Griffith se credea superioară oricui pentru că fusese o Cowan. La un moment dat, familia Cowan fusese cel mai mare producător de bumbac din Savannah şi Charleston. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă ca să-şi mai amintească cineva. Familia Cowan trecuse prin vremuri grele. Cei mai mulţi dintre ei muriseră. Vechea casă de pe plantaţie de lângă coastă mai era încă în picioare, dar fusese de mult închisă şi lăsată de izbelişte.

Totuşi, Myrajane se agăţa de numele ei de fată ca un purcel de lapte de ţâţa scroafei.

Era angajată la uzina Patchett Soybean, ca mai toată lumea din trei ţinuturi învecinate. Muncea cot la cot cu negrii şi cu alţi oameni pe care, în alte vremuri, nu ar fi dat nici un scuipat. Îşi terorizase bărbatul până când amărâtul murise. Când Ivan văzuse trupul tatălui lui Lamar în coşciug, comentase că îl vedea pentru prima oară zâmbind, după ani întregi.

„Dumnezeule!" își zise Neal. Nu era de mirare că Lamar era tot timpul agitat, când trăia cu scorpia aia.

Neal se bucura că mama lui murise când el fusese foarte mic. Mai multe dădace, majoritatea negrese de prin zonă, îl crescuseră pe rând, până când se făcuse prea mare ca să fie bătut la fund și începuse să lovească la rândul lui. Mama lui, Rebecca Flory Patchett, fusese blondă și palidă și cea mai proastă partidă la pat pe care o avusese Ivan vreodată, cel puțin asta îi spusese lui Neal, când băiatul îl întrebase despre mama lui.

- Rebecca era drăgălașă și frumușică, dar, când mă culcam cu ea, aveam senzația că mi-o trag cu un țurțure. Totuși, mi-a dat ce voiam.

Aici, Ivan îl lovise ușor cu pumnul în maxilar.

- Un fiu.

Neal era de părere că era suficient de rău să aibă un părinte căruia să-i dea socoteală, deși Ivan era indulgent și, de cele mai multe ori, se făcea că nu vede atunci când făcea vreo dandana. Ivan îi achita lui Neal amenzile pentru viteză și acoperea costurile atunci când distrugea sau șterpelea câte ceva de prin magazine.

- Pentru Dumnezeu, știi cine este taică-meu? îi strigase Neal vânzătorului care îl prinsese furând dintr-un magazin.

Șeriful Fritz Jolly îl chemase pe Ivan la fața locului, ca să calmeze situația. Neal plecase din magazin cu hangerul de vânătoare pe care încercase să-l fure și cu un zâmbet superior care îl înfuriase la culme pe vânzătorul frustrat.

Ceva mai târziu, omul își găsise mașina cu toate cele patru cauciucuri tăiate.

Neal și-ar fi dorit să aibă și în seara aceea ceva la fel de amuzant de făcut.

- S-a terminat slujba.

Comentariul lui Lamar îl smulse pe Neal din reverie.

Un grup de tineri intră în Dairy Barn. Neal hotărî pe dată că băieții erau cu toții neinteresanți, niște bisericoși care nu erau vrednici de atenția lui. Dar sfredeli din

priviri fiecare fată în parte. Numai atâta şi făcea minuni pentru orgoliul unei fete şi o făcea să viseze frumos în acea seară.

În pus, nu strica niciodată să pregăteşti terenul pentru viitor. Poate că, într-o seară, avea să fie suficient de disperat cât să-şi dorească compania uneia dintre aceste fete. Dacă şi când o suna, fata avea să-şi aducă aminte cum o privise cu ochii încărcaţi de dorinţă. Se lăudase cândva că putea transforma o soprană din corul bisericii într-o curvă în numai cinci minute. Şi nu era o laudă deşartă.

– Bună, Neal. Bună, Lamar. Bună, Hutch.

Donna Dee Monroe se opri lângă separeul lor. Din obişnuinţă, ochii lui Neal coborâră pe trupul ei, apoi urcară din nou.

– Bună, Donna Dee. Te-ai mântuit în seara asta?

– Eu m-am mântuit de mult. Dar sunt sigură că tu o să arzi în iad, Neal Patchett.

Neal râse.

– Pe toţi dracii, aşa este. Şi aştept cu nerăbdare fiecare secundă care mă va duce acolo. Bună, Florene.

Una dintre fetele care erau cu Donna Dee fusese la balul de Sf. Valentin organizat la club cu câteva săptămâni în urmă. Neal nu prea avusese de unde alege în seara aia, aşa că filtrase cu ea, deşi, în mod normal, nici măcar n-ar fi observat-o. Dansase cu ea până când începuse să se topească – la propriu. O dusese afară şi îi ridicase fusta, dar, tocmai când lucrurile începuseră să devină interesante, taică-său venise s-o caute.

Acum Neal îşi coborî pleoapele şi, cu voce joasă şi răguşită, o întrebă:

– Ai avut multe păcate de mărturisit în seara asta, Florene? Ai avut gânduri necurate în ultima vreme?

Fata roşi până în albul ochilor, mormăi ceva de neînţeles şi se grăbi să prindă din urmă grupul de tineri cu care intrase în local.

Donna Dee mai rămase. Era o fată îndrăzneață cu ochi aproape negri, sclipitori, și o minte ageră, uneori murdară.

Din păcate, nu prea avea ce să arate. Părul îi era drept și rar. Îl purta cu cărare pe mijloc, nu pentru că îi plăcea așa, ci pentru că era singurul fel în care îl putea așeza. Din profil, nările păreau să i se întâlnească cu buza de sus. Dinții de sus îi veneau peste cei de jos, iar asta, împreună cu ochii mijiți, o făceau să semene cu un șobolan prietenos. Era amorezată de Hutch, dar, ca de obicei, prietenul lui o ignora.

- Uite cine-a venit! spuse acesta, atrăgându-i atenția lui Neal spre parcarea pe care o puteau vedea pe fereastră. Președintele consiliului de elevi, prietenul tuturor!

Îl urmăriră pe Gary Parker parcând pe unul dintre locuri. Prietena lui, Jade Sperry, era pe scaunul din față, lângă el.

- Da, și e și frumoasa liceului cu el!

Neal îi aruncă lui Lamar o privire otrăvită, nereușind să-și dea seama dacă Lamar îl lua peste picior cu această remarcă. Cu siguranță, nu! Păstrase secret față de toată lumea interesul lui față de Jade Sperry.

- Mașina aia a lui e o rablă! comentă Hutch, fără să se adreseze cuiva anume.

- Nu pare s-o deranjeze pe Jade, zise Lamar.

- Sigur că nu, boule! spuse Donna Dee. E îndrăgostită de el. Nu contează pentru ea că e sărac precum Iov. Mă duc să-i salut. Ne vedem mai târziu!

Neal privi încruntat pe fereastră, urmărindu-i pe Gary și Jade. Probabil că Gary spusese ceva amuzant, pentru că Jade râse și se aplecă spre el, frecându-și tâmpla de bărbia lui.

- Frate, ce bună e! gemu Hutch. Iar el e un idiot. Ce-o vedea la el?

- O atrage mintea lui, spuse Lamar.

- Sau poate e impresionată de altă chestie care e mare la el, glumi Hutch.

Lamar râse. Neal păstră o tăcere stoică. Fără să se mişte, fără ca în ochi să i se citească vreo emoţie, îl privi pe Gary sărutându-i buzele lui Jade, apoi deschizând portiera şi coborând din maşină. Fusese un sărut scurt şi cast. Neal se întrebă, nu pentru prima oară, dacă fata fusese vreodată sărutată de cineva care să ştie ce face – de cineva ca el.

Jade era, în mod indiscutabil, cea mai frumoasă fată din Liceul Palmetto. Fata cea mai frumoasă ar fi trebuit să fie a lui Neal Patchett, la fel ca hainele cele mai frumoase şi maşina cea mai bună. Taică-său era cel mai bogat şi cel mai puternic om din ţinut. Numai asta şi îl îndreptăţea să aibă orice-şi dorea. Dar se pare că nimeni nu o informase pe Jade Sperry de acest lucru.

Oricât de mare ar fi fost IQ-ul lui Gary, Neal nu înţelegea în ruptul capului cum putea Jade să prefere un ţăran sărăntoc când îl putea avea pe el. Nu numai că manifesta o pronunţată lipsă de interes, dar Neal avea impresia că se simţea chiar dezgustată de el. Cu un inexplicabil snobism inversat, ea îl considera *pe el* sub nivelul ei. Oh, era întotdeauna politicoasă – Jade era drăguţă cu toată lumea. Dar, dincolo de faţada amabilă, Neal detecta o atitudine dispreţuitoare care îl rodea.

Poate că nu ştia ce pierde. Poate că nu-şi dăduse seama că se mulţumea cu puţin, când putea avea ce era mai bun. Poate că era timpul să afle.

– Haideţi! spuse Neal dintr-odată, strecurându-se afară din separeu.

Aruncă pe masă suficienţi bani cât să acopere costul sucurilor şi al burgerilor lui Hutch, apoi porni cu pas legănat spre uşă.

Afară, se îndreptă spre fereastta la care clienţii comandau mâncarea la pachet. Nu trebuia să-i întrebe pe Hutch şi pe Lamar dacă aveau chef să vină cu el. O porniseră repede în urma lui, după cum ştiuse c-o să facă.

Donna Dee deschise portiera maşinii lui Gary Parker şi urcă lângă Jade.

– Nu ştiam că vii aici, spuse Jade. Puteai să vii cu noi, de la biserică.

– Ca să fiu a cincea roată la căruţă? Nu, mersi.

Nu se simţea nici o urmă de ranchiună în vocea Donnei Dee. Cele două fete fuseseră nedespărţite încă din prima zi de grădiniţă. Deşi oricine le vedea îşi dădea seama din prima clipă că Jade o eclipsa puternic pe cealaltă fată, Donna Dee nu simţise niciodată vreo urmă de invidie faţă de prietena ei mai frumoasă şi mai deşteaptă.

– Cum ţi s-a părut predica din seara asta? întrebă Donna Dee. Ai simţit respiraţia Domnului în ceafă ori de câte ori pastorul a spus cuvântul *desfrânare?*

Jade se simţise stânjenită de subiectul predicii, dar răspunse sec:

– Nu am motive să mă simt vinovată.

– Încă, zise Donna Dee.

Jade scoase o exclamaţie de consternare.

– Ştiam că n-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată că eu şi Gary am discutat despre asta.

– Oh, pentru Dumnezeu! exclamă Donna Dee. Sunteţi împreună de trei ani. Toată lumea crede că aţi făcut-o deja de un milion de ori.

Jade îşi muşcă buza.

– Inclusiv mama. Ne-am certat înainte să vină Gary să mă ia.

– Şi?

Donna Dee împrumută un ruj din poşeta lui Jade şi se dădu pe buze.

– Voi două vă certaţi mereu. Nu-mi place s-o spun, Jade, dar maică-ta e o zgripţuroaică.

– Nu înţelege că îl iubesc pe Gary.

– Ba sigur că-nţelege. Asta-i problema. Nu vrea să-l iubeşti. Crede că ai putea face o partidă mai bună.

– Nu există altă partidă mai bună.

– Ştii la ce mă refer, spuse Donna Dee, continuând să scotocească prin poşeta lui Jade. I-ar plăcea să te vadă cu cineva bogat, cu influenţă... Ştii tu, cu cineva ca Neal.

Jade se cutremură, dezgustată.

– N-o să se-ntâmple.

– Chiar crezi că a pipăit-o pe Florene la balul de Sf. Valentin? Sau doar s-a lăudat ea? Îi place să se dea mare gratuit.

– Nu cred că faptul că te-a pipăit Neal Patchett e ceva cu care să te lauzi.

– Ei bine, tu eşti o excepţie.

– Slavă Cerului!

– Neal arată bine, observă Donna Dee.

– Nu pot să-l sufăr. Uită-te la el acum! Se crede mare şmecher!

Cele două fete priviră cum Neal şi prietenii lui îl înghesuiau pe Gary, care aştepta la rând să dea comanda. Neal îl lovi de câteva ori cu pumnul în umăr pe Gary şi, când acesta îi spuse să înceteze, luă o poziţie de box.

– E atât de enervant! exclamă Jade, strâmbându-se.

– Da. Aş vrea ca Hutch să nu se ţină atâta după el.

Nu era nici un secret că Donna Dee era îndrăgostită nebuneşte de Hutch Jolly. Îşi punea inima pe tavă.

În sinea ei, Jade era de părere că Hutch arăta şi se comporta ca un dobitoc, dar nu-şi exprimase niciodată părerea, de teamă să nu o jignească pe Donna Dee.

Şi nici nu-i spusese prietenei ei de câte ori Hutch o sunase ca să o invite la o întâlnire. Refuzase toate invitaţiile, invocându-l pe Gary. Dar, chiar dacă nu ar fi avut un prieten stabil, nu ar fi ieşit niciodată cu Hutch, pentru că asta ar fi distrus-o pe Donna Dee.

– Nu-ţi place Hutch, nu-i aşa, Jade? o întrebă acum Donna Dee.

– Ba da, îmi place.

De fapt, Hutch o făcea să se simtă inconfortabil. Făceau trigonometria împreună şi îl surprindea adesea holbându-se la ea. Şi atunci Hutch roşea ca sfecla sub pistrui şi aborda un aer arogant ca să-şi ascundă jena.

– Ce nu-ţi place la el?

Tonul Donnei Dee avea o notă defensivă.

– N-are nimic. Sincer. Atâta doar că nu-mi place cu cine-şi pierde vremea.

- Crezi că o să mă invite la balul de absolvire, Jade? O să mor dacă nu mă invită.

- N-o să mori, spuse Jade plictisită.

Donna Dee păru atât de dezamăgită de lipsa ei de compasiune, încât Jade se grăbi să schimbe tonul.

- Îmi pare rău, Donna Dee. Sper să te invite Hutch. Sincer, chiar sper.

Balul de absolvire, care urma să aibă loc în mai, deja i se părea lui Jade un eveniment comun şi pueril. Nu vedea în el decât încă o amânare a momentului în care ea şi Gary aveau să-şi poată vedea de vieţile lor. Cu siguranţă nu considera că era un eveniment pentru care să te agiţi peste măsură, dar poate că asta era şi din cauză că ea avea deja un partener sigur în Gary. Spre deosebire de Donna Dee, ea nu trebuia să-şi facă griji, să se gândească cu groază la ruşinea de a nu avea un partener în acea noapte de pomină.

- Nu văd pe cine altcineva ar putea să invite Hutch, nu? întrebă Donna Dee, îngrijorată.

- Sigur.

Jade se uită la ceasul de la mână.

- De ce durează atât de mult? Trebuie să ajung acasă până la zece, altfel iar începe mama.

- Şi trebuie să vă rămână ceva timp şi pentru parcare, ha?

Donna Dee îşi privi visătoare prietena şi şopti:

- Când te sărută Gary, ia spune, simţi că o să mori?

- Da, răspunse Jade, tremurând uşor. Şi asta din cauză că trebuie să ne oprim.

- Nu trebuie.

Sprâncenele subţiri şi negre ale lui Jade se împreunară într-o încruntare.

- Dacă eu şi Gary ne iubim, cum ar putea fi rău, Donna Dee?

- N-am zis eu că-i rău.

- Dar aşa zice pastorul. Şi Biblia la fel. Şi mama. Toată lumea.

- Toată lumea spune că desfrânarea...

– Nu folosi cuvântul ăsta. E atât de urât.

– Tu cum i-ai spune atunci?

– Să faci dragoste.

Donna Dee ridică din umeri.

– Același lucru. În orice caz, toată lumea zice că-i un păcat să faci dragoste când nu ești căsătorit, dar chiar crede cineva treaba asta?

Donna Dee își scutură părul drept și negru.

– Nu prea cred. Cred că toată lumea în afară de noi păcătuiește de mama focului și se distrează pe cinste. Dac-aș avea ocazia, eu aș face-o.

– Serios? întrebă Jade, dorindu-și susținerea prietenei ei.

– Dacă mi-ar cere-o Hutch, poți fi sigură că da.

Jade se uită la Gary prin parbrizul mașinii și simți un val cald de plăcere, amestecat cu neliniște.

– Poate că nu-i păcat. Poate că e timpul ca eu și Gary să nu mai plecăm atâta urechea la ce spune pastorul și să ne ascultăm instinctele. Of, pur și simplu nu știu! gemu ea. Am vorbit până am despicat firu-n paișpe, dar, când terminăm, suntem chiar mai frustrați decât înainte.

– Of, zău așa! mormăi Donna Dee. Eu mă întorc înăuntru. Pa!

– Stai, Donna Dee! spuse Jade, prinzând-o de mânecă. Te-ai supărat?

– Nu.

– Pari supărată.

– Păi, zău așa, Jade, ce n-aș da eu să am problemele tale! Ce n-aș da să am părul tău negru, cu onduleuri naturale, și tenul tău impecabil! Ce n-aș da să am un iubit care să saliveze după corpul meu, dar să mă și respecte! Ce n-aș da să am un creier ca un computer și bursă completă pentru facultate!

– Nu am primit încă bursa, spuse Jade, încercând să minimalizeze complimentele indirecte ale Donnei Dee.

– Oh, dar o s-o primești. E doar o chestiune de timp. Totul iese întotdeauna bine pentru tine, Jade. De-asta mă enervează la culme să te aud cum te vaiți. Ce motive

ai tu să te plângi? Eşti superbă fără să încerci măcar. Eşti deşteaptă. Eşti populară. Probabil că o să termini şefă de promoţie şi, dacă n-o să fii tu, atunci o să fie băiatul care adoră pământul pe care calci şi aerul pe care îl respiri. Dacă vrei să ţi-o tragi cu el până delirezi, fă-o! Şi dacă nu, nu. Dar mai lasă-mă cu chestia asta, bine? După această izbucnire, Donna Dee înjură în barbă. Pe un ton ceva mai potolit, spuse: Ar trebui să mă plăteşti că-ţi sunt cea mai bună prietenă, Jade. Să ştii că nu-i treabă uşoară.

Îşi luă poşeta şi coborî din maşină, închizând portiera în spatele ei.

– Salut, Gary!

Tonul lui Neal era înşelător de prietenos. Lamar şi Hutch repetară salutul, în acelaşi fel.

– Salut, băieţi.

Zâmbetul lui Gary era deschis şi naiv.

– Ce se-ntâmplă?

– Nu prea multe, răspunse Neal. Ai aflat ceva despre bursă?

– Nu încă. Şi nici Jade n-a aflat încă nimic. Totuşi, ar trebui să ştim cât de curând.

– Vrei şi alune pe îngheţatele alea, Gary? întrebă chelneriţa de la fereastră.

– Sigur.

– Sigur, îl îngână Neal. Privi spre maşina în care aştepta Jade. Lui Jade îi plac alunele. Cât mai mari.

Hutch izbucni în râs. Lamar chicoti. Zâmbetul lui Gary dispăru.

– Încetează, Neal! spuse el supărat.

Privi peste umăr, înspre maşină. Cu un gest nevinovat, Neal ridică mâinile.

– Am glumit. Ce, nu ştii de glumă?

Ca în joacă, îl lovi pe Gary cu pumnul în umăr. Gary se dădu înapoi, furios.

– Nu, când e vorba de Jade.

– Poftim, Gary, spuse chelneriţa, întinzându-i cele două îngheţate prin fereastra de servire. Una cu caramel şi una cu ciocolată. Un dolar şi cincizeci de cenţi.

– Mulţumesc.

Gary plăti, apoi trase două şerveţele din cutie şi luă câte un cornet în fiecare mână. Se întoarse să plece, dar Neal îi blocă drumul, flancat de Hutch şi Lamar.

– Care-i a lui Jade?

Scăpându-i sensul ascuns al acestei întrebări aparent nevinovate, Gary ridică din umeri.

– Cea de caramel.

Fiecare îngheţată avea deasupra o cireaşă mare şi roşie. Neal apucă cireaşa de codiţă şi o ridică de pe moţul de frişcă. O trase cu buzele în gură apoi, cu un gest dramatic, rupse codiţa. Răsuci cireaşa în gură, apoi o prinse între dinţii din faţă, depărtând buzele. Uitându-se fix la Jade, îşi înfipse sugestiv dinţii în cireaşă, apoi o mestecă lasciv, înainte să o înghită.

Se uită apoi din nou la Gary şi îi zâmbi cu superioritate.

– Spune-i iubitei tale că mi-a făcut plăcere să-i mănânc cireaşa.

– Nenorocitul dracului! Mănâncă asta!

Gary îndesă una din îngheţate în mutra îngâmfată a lui Neal.

Neal, luat complet pe nepregătite, se dădu înapoi împleticindu-se, înecându-se cu mizeria care îi acoperea faţa. Gary profită de avantaj. Îşi vârî piciorul pe după călcâiul lui Neal şi trase cu putere, dărâmându-l din picioare. Neal se prăbuşi pe asfalt, cu Gary deasupra lui.

– Ţine-ţi gura aia murdară închisă, când vine vorba de Jade.

Aruncă a doua îngheţată în poala lui Neal, apoi se întoarse nervos la maşină.

Neal sări în picioare înnebunit de furie, răcnind ameninţări.

– O să te omor pentru asta, Parker! Nimeni nu-mi face mie aşa ceva şi scapă nepedepsit!

Începu să realizeze că se dădea în spectacol şi-şi îndreptă furia în altă direcţie.

- Pentru Dumnezeu! le strigă el celor doi prieteni, care rămaseseră paralizaţi de şoc, după ce-l văzuseră pe Neal pus la pământ. Aveţi de gând să staţi acolo, cu mâinile în fund? Ajutaţi-mă!

Hutch şi Lamar zoriră spre el, oferindu-i batiste şi şerveţele. În timp ce-şi ştergea faţa, Neal privi chiorâş după maşina lui Gary. Poate că ţărănoiul îşi imagina că i-o făcuse, dar nu ştia ce-l aşteaptă.

capitolul 2

- Ar fi trebuit să-l bat până n-ar mai fi ştiut cum îl cheamă!

- Te-ai făcut înţeles, Gary.

Jade râse amintindu-şi de expresia prostită a lui Neal, cu îngheţata rece picurându-i pe nas.

- De ce nu i-am dat ce merita de fapt?

- Pentru că tu nu eşti din epoca primitivă, aşa ca el. O bătaie este sub demnitatea ta. În plus, erai în minoritate. Ar fi trebuit să te baţi şi cu Hutch şi cu Lamar.

- Nu mi-e frică de ei!

Lui Jade i se părea ridicol să consume atâta energie pe orgoliul masculin, dar făcu tot ce putu ca să-i gâdile mândria lui Gary.

- Te rog, nu te mai agita! Nu merită să te superi atâta pentru Neal Patchett.

- Ceva tipic pentru el, răspunse Gary, cu dispreţ. O aluzie cu subînţeles. Mintea ăstuia e o fosă septică. Te-a insultat! Se lovi cu pumnul în palma mâinii opuse. Dumnezeule, ce nenorocit! Nu-mi pasă cât e de bogat, e o jigodie!

- Şi, ştiind asta, de ce-l laşi să ne strice momentele petrecute împreună? Trebuie să mă-ntorc acasă în curând.

Gary avea părul şaten, moale, şi ochi tandri, de culoarea chihlimbarului. Pe chipul lui se potrivea mai degrabă o expresie blajină, decât una încărcată de furie.

La reproşul blând al lui Jade, faţa i se relaxă, revenind la expresia obişnuită. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

– Ai dreptate. Neal ar fi încântat să ştie că ne-a distrus seara. Doar că nu suport să aud numele tău ieşind din gura lui murdară.

Jade îşi trecu degetele prin părul lui.

– Te iubesc, Gary Parker.

– Şi eu te iubesc.

Sărutând-o cu ardoare şi pasiune, îşi puse o mână pe spatele ei, lipind-o de el atât cât se putea în spaţiul incomod din maşină. Parcase într-un loc izolat, pe un drum care trecea pe lângă mlaştinile care se formau în timpul fluxului.

Afară, seara de februarie era rece şi umedă. În maşină era cald şi se făcea şi mai cald. În doar câteva minute, ferestrele se aburiră. Jade şi Gary respirau greu, trupurile lor tinere erau aprinse de acea puternică dorinţă trupească pe care pastorul o condamnase în predica din acea seară. Gary îşi îngropă degetele în părul ei des, negru precum cerneala. Cealaltă mână şi-o strecură sub puloverul ei.

– Jade?

Ridică privirea spre el. Ochii ei erau încărcaţi de dorinţă.

– Ştii că te iubesc, da?

Îi luă mâna şi i-o puse pe sânul ei.

– Ştiu că mă iubeşti.

Erau împreună din clasa a zecea. Până atunci, Jade fusese însoţită la balurile şcolare de băieţi ai căror părinţi serveau drept supraveghetori.

Se întâlnise cu băieţi vineri seara, la film, dar Donna Dee fusese întotdeauna cu ea.

În afară de câteva săruturi caste de noapte bună şi de ţinutul de mână, Jade nu avusese nici un fel de contact intim cu sexul opus înainte să iasă cu Gary. Nu îşi dorise.

La a doua întâlnire, Gary îi depărtase buzele şi o sărutase cu adevărat. Unele fete susţineau că le place asta. Altele găseau ideea în sine revoltătoare. După acea seară, Jade crezuse cu tărie că cel de-al doilea grup era compus din fete care nu fuseseră niciodată sărutate cu adevărat. Pentru ea, fusese cea mai delicioasă senzaţie pe care o trăise vreodată.

Luni în şir, aceste săruturi atât de satisfăcătoare fusese tot ce se întâmpla între ei. Intimitatea lor crescuse treptat, pe măsură ce atracţia fizică iniţială se maturiza în ceva mai puternic. Îşi dorise să-i simtă mâna pe sânii ei cu mult înainte ca el să aibă curajul s-o pună acolo. O atinsese la început prin haine, apoi îndrăznise să se strecoare dedesubt şi să-i atingă pielea. Acum sânul ei îi umplea mâna care îl masa uşor.

Îşi potoliră o idee ardoarea cu care se sărutau ca să poată simţi pe deplin plăcerea mângâierilor. Buzele lui le atinseră pe ale ei în clipa în care Jade îşi strecură mâna pe sub geaca lui de piele şi îi deschise cămaşa. Îi mângâie pieptul neted şi tare. Cu o îndemânare dobândită de-a lungul timpului, Gary îi deschise sutienul, la spate. Îi atinse sfârcurile. Se întăriră sub mângâierea degetelor lui.

Jade scoase un murmur de încântare. Când îşi lipi gura deschisă de un sfârc şi începu să se joace cu limba, scoase un geamăt de dorinţă.

– Gary, vreau să facem dragoste.

– Ştiu. Ştiu, răspunse el.

Chiloţii îi veneau strâmţi pe ea, dar Gary îşi strecură mâna prin ei, în pădurea deasă de cârlionţi. Abia în ultimele săptămâni ajunseseră atât de departe. Era încă ceva nou şi ciudat, şi minunat să simtă degetele lui Gary mângâindu-i cea mai sensibilă zonă a trupului.

Îşi muşcă buza de jos ca să-şi înăbuşe gemetele de plăcere. Sânii îi erau ridicaţi şi excitaţi la maximum, iar Gary îi mângâia blând cu limba. Ar fi vrut să plângă de bucuria de a-şi împărţi trupul cu al lui.

În seara aceea, se hotărî să-i întoarcă plăcerea pe care el i-o oferea cu atâta generozitate. Îi adora trupul înalt şi solid de atlet şi voia să-l cunoască mai intim. Îşi strecură mâna între coapsele lui şi, uşor jenată, îşi apăsa palma pe şliţul pantalonilor.

Capul lui Gary se dădu brusc pe spate. Trase aer în piept cu un şuierat. Mâna cu care o mângâia rămase nemişcată.

- Jade?

Se simţea ruşinată, dar se încăpăţână să-şi lase mâna acolo unde era, să nu şi-o tragă.

- Hmm?

- Nu trebuie să faci asta. Adică, nu vreau să crezi că mă aştept să faci asta.

- Ştiu. Dar vreau s-o fac.

Îl apăsă mai tare cu palma.

Repetându-i numele în şoaptă, îşi desfăcu cât putea mai repede cureaua, un nasture şi fermoarul, apoi, ezitând, îi ghidă mâna în pantalonii lui. Pielea îi era fierbinte sub lenjerie. Era încordat şi tare. Îi strânse degetele în jurul bărbăţiei lui. Jade fu şocată de cât era de mare. Avusese idee, firește, dar să simtă, prin haine, o umflătură apăsând în abdomenul ei era cu totul altceva decât să-i strângă în mână sexul dilatat la maximum.

În timp ce el o săruta cu patimă, Jade începu timidă să-l exploreze. Mâna i se mişcă alunecând în sus şi-n jos, iar mişcarea îi tăie răsuflarea lui Gary. Îi rosti numele într-un geamăt şi-şi strecură un deget între buzele groase ale sexului ei.

Mişcarea îi provocă o senzaţie cum Jade nu mai simţise în viaţa ei. Îşi ridică şoldurile, întinzându-se spre el, spre ceva ce nu putea clar să definească. Din nou, Gary îşi mişcă degetul. Parcă ar fi fost asaltată de artificiile de patru iulie. Întreg trupul îi era străbătut de furnicături.

- Gary?

Era o descoperire minunată. Voia să-i spună şi lui, să o împartă cu el.

- Gary?

Mâna ei se strânse în jurul lui.

Cu un geamăt adânc și frustrat, Gary se trase de lângă ea și se ridică în capul oaselor. Îi dădu mâna la o parte.

– Oprește-te! Dacă nu te oprești, o să fac mizerie.

– Nu-mi pasă, șopti ea.

– Îmi pasă mie. Își puse ambele mâini pe volan și-și lipi fruntea de încheieturile albite. Jade, m-am săturat de prostiile astea! Vreau atât de tare s-o facem!

Fiorii promițători pe care îi simțise începeau acum să se retragă. Îi părea rău. Fuseseră uluitori, îi tăiaseră răsuflarea, aproape că o speriaseră, dar își dorea să fi aflat spre ce conduceau. Oare spre un orgasm?

Însă îngrijorarea ei principală era pentru Gary, care, știa, era mult mai frustrat decât ea. Se duse lângă el și îl mângâie pe cap.

– Nu știu ce-i mai rău, spuse el, cu voce răgușită. Să nu te-ating deloc, sau să te ating până când simt că te doresc atât de tare că mă doare tot corpul.

– Cred că ar fi mult mai rău să nu ne atingem deloc. Cel puțin pentru mine.

– Și pentru mine ar fi îngrozitor. Dar nu putem continua așa.

– Atunci, hai să n-o facem!

Își înălță capul și se uită la ea. Preț de câteva clipe, ochii lui căprui îi cercetară fața. Apoi coborî privirea și clătină din cap, cu regret.

– Nu putem, Jade. Ești tot ce am mai bun în viața mea. Nu vreau să stric asta.

– Și ce s-ar strica dacă am face dragoste?

– Dacă ai rămâne însărcinată?

– N-aș rămâne. Am avea grijă.

– Tot ar fi un risc. Atunci, șansele noastre de a scăpa din locul ăsta – arătă cu bărbia înspre parbriz – s-ar duce dracului! Eu m-aș trezi nevoit să cultiv soia pentru Ivan Patchett, iar tu ai ajunge să lucrezi la una dintre fabricile lui nenorocite. Toată lumea ar spune că n-am avut mai multă minte decât taică-meu și ar avea dreptate.

Pentru că liota micuților Parker se mărea de la un an la altul, tot orașul glumea că tatăl lui Gary, Otis, nu știa când să se oprească. Era doar unul din stigmatele de care Gary era hotărât să scape.

O trase pe Jade la pieptul lui și-și sprijini bărbia pe creștetul capului ei.

– Nu ne putem risca șansa de a avea o viață mai bună.

– Dacă facem dragoste acum nu înseamnă neapărat că ne sacrificăm viitorul.

– Totuși, mă sperie riscul. Singurele clipe când mă simt cu adevărat bine sunt atunci când sunt cu tine, Jade. În restul timpului mă simt atât de singur! Pare o nebunie, nu? Cum să mă simt singur cu șase frați și surori mai mici în casă? Dar e adevărat. Uneori mă gândesc că sunt un copil găsit, că nu sunt al părinților mei. Tata s-a resemnat cu câmpuri inundate și recolte putrezite și să-și vândă produsele într-un oraș feudal ca Palmetto. Nu-i place să fie sărac și ignorant, dar nu face nimic ca să iasă din situația asta. Îa orice catadicsește să-i arunce Ivan Patchett și se bucură de ce primește. Ei bine, și eu sunt sărac, dar nu sunt ignorant. Și categoric nu mă las dus de căpăstru de unul ca Patchett. Nu o să fiu ca tata, n-o să accept lucrurile așa cum sunt doar pentru că așa au fost întotdeauna. Eu o să fac ceva cu viața mea. Știu că pot, Jade, dacă te am pe tine lângă mine.

Îi luă palma și și-o apăsă pe buze, lăsând-o acolo în timp ce vorbea:

– Dar, până atunci, mi-e groază să nu te dezamăgesc.

– N-ai putea să mă dezamăgești.

– Într-una din zile, s-ar putea să ajungi la concluzia că nu merită bătaia de cap. S-ar putea să te hotărăști că vrei un băiat care nu are o cale atât de lungă de străbătut, care nu are nimic de demonstrat. Unul așa ca Neal.

Își trase mâna de pe buzele lui și îl privi clipind furioasă.

– Să nu-mi mai spui niciodată așa ceva! Sună a ceva ce mi-ar spune mama și știi cât de tare mă enervează

când începe să facă de capul ei planuri pentru viitorul meu.

– Poate că are întru câtva dreptate cu ceea ce spune, Jade. O fată aşa de frumoasă ca tine merită pe cineva cu bani şi statut social, pe cineva care să-i poată aşterne lumea la picioare. Asta vreau să fac eu. Dar dacă-ţi pierzi răbdarea înainte să reuşesc?

– Ascultă-mă bine, Gary Parker. Nu dau doi bani pe statutul social. Nu tânjesc după o viaţă luxoasă. Am şi eu ambiţiile mele, fie că te iubesc pe tine, fie nu. O bursă este doar unul dintre mulţi paşi. La fel ca tine, trebuie şi eu să scap de ruşinea familiei mele. Singura lume pe care mi-o doresc la picioare este cea pe care o să mi-o creez singură. Îşi înmuie tonul şi îl cuprinse cu braţele pe după gât. Pe care o s-o creăm împreună.

– Eşti nemaipomenită, ştiai? Închise strâns ochii şi şopti pătimaş: Dumnezeule, cât mă bucur că m-ai ales pe mine.

Casa în care stătea Jade împreună cu mama ei fusese construită la scurt timp după al Doilea Război Mondial, pentru a caza personalul militar postat pe lângă canale. În cei treizeci de ani care trecuseră de atunci, cartierul de căsuţe mici cu cercevele albe se degradase. Culorile pastelate nu mai erau şic şi vesele, ci deveniseră jerpelite şi triste.

Spre deosebire de cele din vecini, casa Sperry era îngrijită. Era mică, cu doar două dormitoare şi o singură baie. Sufrageria era dreptunghiulară, cu ferestre înguste la care atârnau draperii grele. Era singura încăpere în care exista covor. Mobila nu era scumpă, însă totul era de o curăţenie impecabilă, pentru că Velta Sperry ura din suflet orice formă de mizerie. Nu permitea nici măcar plante în casă, pentru că acestea creşteau în ghivece cu pământ. Singurul lux din sufragerie era un televizor color, pe care Velta în cumpărase în rate de la Sears.

Stătea în fotoliu şi se uita la televizor în clipa în care Jade intră în încăpere. Velta îşi privi critic fiica, căutând

semne care s-o dea de gol că-şi făcuse de cap în mod necuviincios cu băiatul ăla, Parker. Nu reuşi să găsească nimic în neregulă, dar ştia că Jade era suficient de isteaţă cât să ascundă dovezile compromiţătoare.

O întâmpină spunându-i:

– Era să nu ajungi până la zece.

– Dar am ajuns. Abia acum e zece.

– Slujba s-a terminat de câteva ore.

– Ne-am dus la Dairy Barn. Toată lumea a fost acolo.

– Probabil că a condus cu viteză ca să te-aducă la timp acasă.

Veltei nu-i plăcea prietenul lui Jade şi nu-i spunea niciodată pe nume, dacă acest lucru putea fi evitat.

– Nu a avut viteză. Gary este un şofer foarte atent. Ştii asta, mamă.

– Nu te certa cu mine! spuse Velta, ridicând vocea.

– Nu-l mai critica pe Gary.

Velta nu-l plăcea pe Gary pentru că, spunea ea, Jade petrecea mult prea mult timp cu el, timp pe care ea şi Jade l-ar fi putut petrece împreună. În realitate, motivul era originea lui Gary. Era fiul unui cultivator de soia. Erau deja prea mulţi copii în familia Parker şi, în mod dezgustător, continuau să mai producă câte unul la fiecare aproximativ zece luni. Otis Parker era mereu dator pe undeva. Velta ştia pentru că lucra la biroul de credite, ca dactilografă şi administrator de dosare. Velta nu avea prea multă consideraţie pentru nici un om care nu avea bani.

Ar fi fost tipic pentru băiatul lui Parker s-o lase gravidă pe Jade. Spera ca fata ei să fie destul de deşteaptă cât să nu lase să se-ntâmple una ca asta, dar, din nefericire, odată cu trăsăturile frumoase, fata moştenise de la taică-său şi latura romantică şi pasională.

Ochii Veltei se îndreptară spre poza înrămată de pe masă. Ochii albaştri şi veseli ai lui Ronald Sperry – atât de asemănători cu ochii lui Jade – o priveau din fotografie. Şapca soldăţească îi stătea înclinată pe cârlionţii negri. Medalia de Onoare a Congresului îi atârna

la gât. Alte decoraţii erau prinse pe buzunarul de la piept al uniformei militare, ca mărturie a curajului de care dăduse dovadă în conflictul din Coreea.

Velta avusese şaisprezece ani când sclipitorul erou de război din Palmetto se întorsese acasă. Nimeni în oraşelul de provincie nu primise vreodată asemenea distincţii. Toată lumea venise să-l întâmpine la tren, în clipa în care acesta trăsese în depou. Fusese întins covorul roşu pentru fiul favorit al oraşului, care venea direct de la Washington D.C., unde luase parte la o masă în cinstea lui. Dăduse chiar mâna cu preşedintele.

Velta îi fusese prezentată la un dans organizat de primărie în onoarea lui. Chiar în acea seară, în timp ce dansau pe melodiile lui Patti Page şi Frank Sinatra, se hotărâse să se mărite cu Ronald Sperry.

În următorii doi ani, se ţinuse cu nerușinare după el, fără să renunţe până n-o ceruse în căsătorie. Ca nu care cumva să se-ntâmple ceva, Velta avusese grijă să fie căsătoriţi nu mai târziu de o săptămână.

Din nefericire, în Palmetto nu existau comunişti nord-coreeni. Trecură ani de la întoarcerea lui triumfală, fără ca Ronald să găsească ceva de făcut cu viaţa lui. Nu avea ambiţii grandioase. Deşi era uluitor de frumos, nu-şi dorea să fie imaginea Medaliei de Onoare, aşa cum făcuse Audie Murphy. Nu aspira spre celebritate cinematografică. Orfan şi fără nici un ban, se înrolase în armată doar că să aibă unde să doarmă şi ce să mănânce. Fusese soldatul ideal pentru că existase întotdeauna cineva care să-i spună ce să facă şi când s-o facă. Ofiţerii îi ordonaseră să tragă drept şi să omoare comuniştii şi, pentru că era un ţintaş excelent, exact asta făcuse. În după-amiaza în care eliminase douăzeci şi doi de coreeni, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că faptele lui meritau o medalie.

Era popular şi îndrăgit. Avea o charismă şi un magnetism de care oamenii erau atraşi în mod natural. Toată lumea-l plăcea pe Ron Sperry.

Totuşi, statul cu băieţii la taclale în sala de biliard nu producea un venit. Trecuse de la o slujbă fără noimă şi fără viitor la alta. Cu fiecare dintre ele, speranţele Veltei creşteau. Asta avea să fie cea care să-i aducă în rândul celor bogaţi. Medalia de Onoare îi câştiga pe dată respectul celorlalţi, dar nu şi bogăţia şi statutul social pe care le râvnea Velta. Nici măcar o Medalie de Onoare nu te propulsa în societatea sudistă dacă nu aveai un bunic distins şi o avere de familie impresionantă.

Velta fusese a patra dintr-o familie cu nouă copii. Tatăl ei fusese agricultor, până ce picase mort în spatele plugului, lăsându-şi fără nici un căpătâi nevasta şi toate odraslele care nu se căsătoriseră încă. Familia fusese nevoită să apeleze la mila celorlalţi pentru mâncare şi adăpost.

Mai mult decât de sărăcie şi de foame, Velta se temea de dispreţ. Când cununa de lauri de pe capul lui Ron începuse să pălească, presupusese imediat că oamenii râdeau de ei pe la spate. Îl dojenea neîncetat că risipise singura lor şansă de a avea bani şi celebritate. Îl ameninţa şi îl lua cu binişorul, dar lui Ron pur şi simplu îi lipsea iniţiativa de a munci pentru a-şi câştiga existenţa. Velta refuza să-l lase să se înroleze din nou în armată. Ar fi fost prea înjositor, o recunoaştere a înfrângerii, îi spusese.

Ajunsă la capătul răbdărilor, se hotărâse deja să-l părăsească atunci când, după şase ani în care nu se întâmplase nimic, se trezise însărcinată cu Jade. Velta se agăţase atunci de speranţa că un copil avea să-l motiveze pe soţul ei să facă ceva pe măsura succesului pe care îl avusese ca soldat.

Dar, după naşterea lui Jade, Velta fusese cea care se dusese să muncească la fabrica lui Ivan Patchett.

Ultimii zece ani din viaţa lui Ron fuseseră presăraţi cu slujbe găsite şi slujbe pierdute, cu visuri mari care nu se concretizau niciodată, cu promisiuni diluate de cantităţi din ce în ce mai mari de alcool.

Într-o zi, când Jade era la şcoală şi Velta la muncă, Ron murise în timp ce-şi curăţa puşca. Din fericire, şeriful Jolly catalogase moartea drept un accident. Oraşul donase bani pentru ca Velta şi Jade să călătorească până la cimitirul Arlington National, unde Ronald Sperry avusese parte de o înmormântare de erou.

Privindu-i acum fotografia, Velta nu simţea nici cea mai mică nostalgie. Ron fusese chipeş, dulce şi pasional până în ziua în care murise, dar la ce-i folosise?

Lui Jade, pe de altă parte, îi era şi acum dor de el. Velta privea cu ranchiună acest ataşament al fetei faţă de amintirea tatălui ei, la fel cum, în timpul vieţii, fusese geloasă pe dragostea orbească dintre ei. Ron o trăgea adesea pe fiica lui pe genunchi şi îi spunea: „O să te descurci în viaţă, păpuşă. Eşti frumoasă ca mine şi îndârjită ca maică-ta. Să nu-ţi fie niciodată frică şi o să te descurci".

Jade avea să facă mai mult decât să se descurce. Dacă Velta avea vreun cuvânt de spus, Jade avea să facă o căsătorie mai bună decât făcuse ea.

– A sunat Neal Patchett ceva mai devreme, spuse ea, zâmbind pentru prima dată de când Jade se întorsese acasă. E absolut fermecător băiatul ăsta!

– E un jegos!

Velta fu mirată de vehemenţa lui Jade.

– E urât să vorbeşti aşa.

– Neal e urât.

– Urât? Jumătate din fetele din liceu şi-ar da braţul drept numai să le sune pe ele.

– Atunci, n-au decât să-l aibă!

– Sunt sigură că nu e prea târziu să-l suni.

Jade scutură din cap.

– Trebuie să citesc un capitol la istorie până mâine.

– Jade! strigă Velta pe ton poruncitor, când fata se îndreptă spre dormitorul ei. E nepoliticos să nu returnezi un apel, mai ales când e vorba de Neal Patchett.

– Nu vreau să vorbesc cu Neal, mamă.

– Dar stai ore întregi la telefon cu băiatul ăla Parker.

Jade își strânse buzele și rămase așa preț de câteva secunde, înainte să spună:

- Am de învățat. Noapte bună.

Velta închise televizorul și veni după Jade în dormitor, prinzând ușa înainte să se închidă.

- Pierzi prea mult timp cu învățatul. Nu e firesc.

Jade își scoase fusta și puloverul și le atârnă cuminte în șifonierul îngust.

- Trebuie să-mi păstrez media ca să câștig o bursă.

- O bursă! șuieră Velta. Numai la asta te gândești!

- Pentru că numai așa îmi permit să merg la facultate.

- Ceea ce, după mine, e o mare pierdere de timp pentru o fată așa de frumoasă ca tine.

Jade se întoarse de la dulap cu fața spre mama ei.

- Mamă, nu vreau să ne certăm iar pe tema asta. Mă duc la facultate, fie că ești de acord, fie că nu.

- Nu e vorba că nu sunt de acord. Doar că nu mi se pare necesar.

- Ba este, dacă vreau o carieră.

- O să-ți pierzi tot timpul și toți banii și până la urmă tot măritată o s-ajungi.

- Femeile pot să se și mărite și să aibă și-o carieră în ziua de azi.

Velta traversă încăperea, îi prinse bărbia lui Jade între degete și îi înclină capul pe spate, scoțând la iveală semnul mic și roșu de pe gâtul lui Jade, manifestând apoi dispreț atât pentru semn, cât și pentru fiica ei.

- Ce șanse o să ai să te mai mărițI cu cineva de treabă dacă rămâi borțoasă cu băiatul ăla, Parker?

- Gary n-o să mă lase însărcinată. Și este cel mai decent om pe care îl cunosc. Cu Gary o să mă mărit, mamă.

- Jade, băieții conving fetele să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă, spunându-le că le iubesc. Dacă-i cedezi băiatului ăstuia, n-o să te mai vrea nici un băiat care să merite.

Jade se prăbuși pe marginea patului și, ridicând privirea spre mama ei, clătină cu tristețe din cap.

– Nu am cedat nimănui, mamă. Când o s-o fac, o să fie cu Gary şi o să fie pentru că ne iubim.

Velta pufni.

– Eşti prea tânără ca să ştii ce-i iubirea.

Ochii lui Jade căpătară o nuanţă mai adâncă de albastru, semn că începea să se înfurie.

– N-ai spune asta dacă aş susţine că sunt îndrăgostită de Neal Patchett. Atunci m-ai îndemna să-l prind în capcană, prin orice fel de metode... chiar dacă asta ar însemna să fac sex cu el.

– Cel puţin ai fi cineva în oraşul ăsta dacă te-ai mărita cu el.

– Sunt cineva!

Velta îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

– Eşti la fel ca taică-tău – cu capul în nori, idealistă.

– Nu-i nimic rău în a avea obiective.

– Obiective? pufni Velta, dispreţuitor. Ciudat cuvânt pe care să-l aduci într-o conversaţie despre taică-tău. Nu şi-a atins nici măcar un singur obiectiv în toată viaţa lui. Toţi anii în care am fost căsătoriţi, nu a făcut nimic care să merite.

– Pe mine m-a iubit! i-o întoarse Jade. Sau nu consideri că asta a meritat?

Velta se întoarse şi se duse înţepată până la uşă. Înainte să iasă, spuse:

– Când eram de vârsta ta, m-am măritat cu eroul oraşului. În momentul de faţă, ăsta e Gary pentru tine. Arată bine, este un atlet de valoare, preşedintele clasei, tot ce şi-ar putea dori o fată.

Velta pufni.

– Ascultă la mine, eroii se trec, Jade. Pălesc, aşa ca nişte perdele ieftine. Tot ce contează cu adevărat sunt banii. Oricâte premii ar câştiga băiatul ăsta, Parker, nu va fi niciodată altceva decât primul născut al lui Otis Parker. Îmi doresc mai mult pentru tine.

– Nu, mamă! spuse Jade încet. Îţi doreşti ceva mai bun *pentru tine*.

Velta trânti uşa în spatele ei.

*

Jade stătea pe un taburet înalt, ronţăind dintr-un fursec. Tocurile pantofilor îi erau prinse în inelul de crom care încercuia picioarele scaunului. Cartea de chimie era deschisă pe genunchi.

După şcoală şi timp de o jumătate de zi duminica, Jade lucra la magazinul universal Fraţii Jones. În timpul săptămânii, începea tura la patru şi lucra până când Velta venea să o ia în drumul spre casă de la muncă, de obicei în jur de ora şase.

Nu era o tură lungă, dar îi dădea lui Pete, ultimul rămas din cei trei fraţi, şansa de a sta un timp cu soţia lui bolnavă, care era la un centru de îngrijire medicală, iar lui Jade îi asigura ceva bănuţi de buzunar.

Era un magazin bătrân, din acelea care se puteau întâlni din ce în ce mai rar. Scândurile podelei de lemn erau acoperite cu o peliculă ca de ceară, formată de la uleiul de lămâie care, timp de zeci de ani, fusese aplicat cu mopul pentru curăţenie. În după-amiezile reci de iarnă, bătrânii se adunau în jurul sobei de fontă din spatele încăperii şi discutau despre afacerile lumii în timp ce mestecau tutun şi jucau domino.

Furcile atârnau cu dinţii în jos din cârlige înşurubate în tavan. Un client putea cumpăra de aici tot ce-i trebuia pentru un cal sau pentru un nou-născut. Putea să cumpere un pachet de cărţi de joc, un set de zaruri sau o Biblie. Diversitatea mărfii şi a clienţilor făcea ca slujba să fie mai puţin plictisitoare.

Jade încerca să se concentreze la materialul pe care îl citea, dar mintea îi zbura de la chimie la propriile ei probleme, în special la cele cu maică-sa, care refuza să ia în serios dragostea lui Jade pentru Gary şi dorinţa ei arzătoare de a pretinde mai mult de la viaţă, nu doar un soţ, o casă şi copii, după cum era obiceiul.

Familia era importantă, şi Jade îşi dorea o familie. Dar îşi dorea mai mult. Cele mai multe fete din clasa ei se resemnaseră deja că o să lucreze pentru Ivan Patchett până când se măritau şi începeau să aibă copii,

care aveau, la rândul lor, să ajungă în cele din urmă să lucreze pentru Neal.

Jade şi Gary împărtăşeau ambiţia de a rupe acest cerc înfiorător.

Cu intenţie sau nu, Ron Sperry sădise în fiica lui curajul care lui îi lipsise, o dorinţă de a-şi crea o viaţă mai bună decât cea pe care o avuseseră părinţii ei. Cel puţin, în privinţa asta Jade şi mama ei erau de acord. Doar ţelul final era diferit... şi felul în care fiecare dintre ele considera că trebuie să atingă acest ţel.

Jade se temea că neînţelegerile dintre ele nu aveau să dispară niciodată, mai ales în privinţa lui Gary.

Gary era încă o sursă de îngrijorare în acea după-amiază mohorâtă. Nici unul din ei nu primise încă vreo veste de la comisiile de acordare a burselor. Acest lucru, împreună cu frustrarea sexuală din ce în ce mai mare şi cu viaţa grea pe care le-o făcea Neal la şcoală în urma incidentului de la Dairy Barn, îi făcea pe amândoi nervoşi, şi păreau să nu mai aibă răbdare unul cu celălalt.

Aveau nevoie de o pauză. Poate că, dacă vremea urma să fie frumoasă în weekend, aveau să facă un grătar pe plajă sau să meargă la o plimbare lungă cu maşina - ceva care să-i relaxeze pe amândoi şi să aducă lucrurile înapoi pe făgaşul normal.

Încă se mai gândea la asta, când sună clopoţelul de deasupra intrării. Jade ridică privirea din carte şi o văzu pe Donna Dee dând buzna pe uşă. Avea obrajii îmbujoraţi şi pieptul îi sălta din cauza respiraţiei întretăiate.

Jade sări în picioare, şi cartea de chimie căzu pe duşumea cu o bufnitură puternică.

- Ce, Doamne, iartă-mă, s-a întâmplat?

Donna Dee îşi făcu vânt cu mâna şi trase de câteva ori adânc aer în piept.

- Vin de la şcoală. Domnul Patterson m-a rugat să rămân şi să-l ajut cu nişte dosare.

- Şi?

- Ai primit-o! Bursa!

Jade își simți inima palpitând. Nu îndrăznea să creadă ce auzise, așa că repetă:

– Am primit-o? O bursă?

Donna Dee dădu repede din cap.

– La South Carolina.

– De unde știi? Ești sigură?

– Am văzut scrisoarea pe biroul domnului Patterson. Arăta foarte oficial, cu sigilii aurii și chestii de-astea. Am văzut numele tău și așa, ca din greșeală, dar, de fapt dinadins, am trântit-o pe jos când mă întindeam după dosarul pe care...

– Donna Dee!

– Bine. În fine, am citit scrisoarea. Decanul sau cineva îl felicita pe directorul liceului nostru pentru că Liceul Palmetto a reușit să aibă doi elevi atât de buni.

Ochii lui Jade se măriră.

– Doi?

Donna Dee ridică mâinile în laterale și spuse pițigăiat:

– Și Gary a primit una!

Începură amândouă apoi să strige și să chicotească. Strângându-se de mâini, țopăiră până când borcanele cu bomboane de pe tejghea începură să se zgâlțâie.

– Dumnezeule mare! Oh, nu-mi vine să cred! Cât? Scria cât?

– Scria *bursă școlară completă*. Asta nu-nseamnă că acoperă toate cheltuielile?

– Nu știu. Sper că da. Oh, dar sunt recunoscătoare pentru oricât ar fi, spuse Jade, cu răsuflarea tăiată. Trebuie să-i spun lui Gary. Mai era la școală? L-ai văzut pe teren?

Echipa liceului se pregătea pentru campionat antrenându-se în fiecare zi, după școală.

– Nu. I-am spus domnului Patterson că mi-era rău și că trebuia să plec. Am dat fuga la stadion și m-am uitat după Gary. Voiam să-l iau cu mine, ca să-ți spunem împreună.

– Poate că era în vestiar.

Donna Dee scutură din cap.

– Am întrebat. Marvie Hibbs a spus că l-a văzut plecând.

Jade se uită la pendula de pe perete. Era înconjurată de ceasuri cu cuc, şi toate arătau cinci şi jumătate.

– Uneori, domnul Jones se întoarce înainte de şase. Sunt sigură c-o să mă lase să plec azi cu cinci minute mai devreme.

– De ce?

– Ca să mă duc să-i spun lui Gary.

– De ce nu-l suni?

– Vreau să-i spun personal. Mă duci tu cu maşina până la el acasă? Te rog, Donna Dee!

– Poate că ştie deja, spuse Donna Dee. Sunt sigură că decanul v-a trimis şi vouă scrisori. Probabil că a ta te aşteaptă deja acasă.

– E adevărat. Dar familia Parker e pe ruta poştei rurale. Uneori, primesc corespondenţa o zi mai târziu. În plus, trebuie să-l văd. Azi. Acum! Te rog, Donna Dee!

– Bine. Dar mama ta? Ce-o să se-ntâmple când o să vină să te ia acasă?

– O să-i spună domnul Jones unde m-am dus.

– O să fie foarte supărată dacă o să vorbeşti cu Gary înainte să-i spui ei.

– Atunci, n-are decât să se supere. Gary trebuie să afle primul.

Bătrânul domn Jones nu ştiu ce să înţeleagă când intră în magazin, câteva minute mai târziu, şi Jade Sperry tăbărî pe el cu braţele întinse. Îl strânse cu putere şi îi sărută obrazul brăzdat de riduri.

– Domnule Jones, s-a întâmplat ceva foarte important. Ştiu că e devreme, dar mă lăsaţi să plec acum? O să recuperez în altă seară. Vă rog?

Vorbea repede, şi cuvintele i se amestecau.

– Păi, având în vedere că pari pe punctul să explodezi, îmi închipui că n-am încotro.

– Mulţumesc! Mulţumesc!

Îi sărută din nou obrazul şi se duse repede în camera din spate, ca să-şi ia cărţile, haina şi geanta. Era prea

entuziasmată ca să mai simtă frigul, aşa că mototoli haina la piept, îşi ridică manualul de chimie de pe jos şi se îndreptă ca o săgeată spre uşa magazinului. Donna Dee fusese distrasă momentan de o nouă colecţie de farduri sidefate pentru pleoape. Jade o împinse spre uşă.

– Ne vedem mâine, domnule Jones! Când vine mama să mă ia, vă rog să-i spuneţi că am plecat cu Donna Dee şi că o să ajung acasă peste vreo oră. Şi că am nişte veşti foarte bune.

– O să-i spun.

– Mulţumesc din nou. La revedere!

– Să aveţi grijă fetelor, da?

Împiedicându-se una de cealaltă, Donna Dee şi Jade ieşiră în grabă pe uşă şi străbătură trotuarul până la maşina Donnei Dee.

Jade îşi aruncă lucrurile pe bancheta din spate şi intră în maşină, în timp ce Donna Dee urca la volan.

Trecură de cele câteva semafoare din oraş şi, peste doar câteva minute, înaintau în viteză pe şoseaua cu două benzi.

Era o seară mohorâtă, cu ceaţă joasă, dar fetele mergeau cu ferestrele lăsate şi cu radioul dat la maximum.

Cu cât se îndepărtau mai mult de oraş, cu atât mai puţin plăcut devenea peisajul. Trecură pe lângă locuinţe atât de dărăpănate, încât n-ar fi putut fi numite case. Acoperişurile şi verandele erau căzute. La ferestre erau coli de hârtie în loc de geamuri, şi obloanele atârnau nereparate. Maşini vechi şi utilaje de fermă de mult nefolosite erau lăsate să ruginească prin curţi, servind ca adăpost pentru găinile şi raţele pricăjite. Aşa era tot drumul până pe coastă, preţ de câţiva kilometri.

Dincolo de ţărm, Atlanticul era presărat cu insule. Comunităţile izolate de acolo nu aparţineau secolului douăzeci. Sărăcia era în floare. Adeseori nu existau instalaţii sanitare. Între insule şi ţărm erau mlaştini de flux în care colcăiau insecte purtătoare de boli, care chinuiau şi mai mult societatea sudică. Boli provocate de malnutriţie şi de o proastă igienă, care fuseseră

stârpite în mai toate țările occidentale, puteau fi încă întâlnite aici.

În opinia lui Jade, climatul economic din această parte a statului era deplorabil. Nu era de mirare că pe Gary îl cuprindea adeseori deznădejdea când se gândea la diferențele socio-economice existente.

Cei din familia Parker erau săraci după majoritatea standardelor, dar trăiau ca niște regi în comparație cu mulți alții.

Industriile care prosperau în Piedmont, în partea de nord-vest a statului South Carolina, încă se chinuiau să prindă rădăcini în sud. Turismul era o industrie importantă de-a lungul coastei, dar adesea dezvoltatorii de stațiuni respingeau zonele industriale, de tema poluării care le-ar fi putut strica locurile de joacă pentru cei bogați. Între timp, fermieri precum Otis Parker încercau să-și asigure existența dintr-o parcelă de teren epuizată și distrusă de inundații, iar despoți precum Ivan Patchett se îngrășau sugând tot ce se putea de la ceilalți.

Situația trebuia să se schimbe. Poate că ea și Gary aveau să fie niște pionieri în această direcție, primii dintr-o nouă generație din sud care să...

- Oh, la dracu'!

Înjurătura o smulse pe Jade din visurile ei mărețe.

- Ce s-a întâmplat?

- Am rămas fără benzină.

- Ce?

Se uită la indicator, nevenindu-i să creadă.

- N-am vorbit clar? Am rămas fără benzină.

Donna Dee lăsă mașina să alunece și să se oprească pe un refugiu de lângă drum. Jade se holba uluită la prietena ei.

- Cum ai putut să rămâi fără benzină?

- De la atâta entuziasm, am uitat să verific înainte să ieșim din oraș.

- Și acum ce ne facem?

- Presupun că așteptăm să treacă cineva.

- Oh, grozav!

Jade se prăbuşi pe spătarul scaunului şi-şi prinse puntea nasului între degete. După o scurtă tăcere, Donna Dee spuse:

– Hei, am greşit, bine? Oricine pe lumea asta, în afară de tine, are voie să mai greşească din când în când. Ştiu că eşti nerăbdătoare să-l vezi pe Gary şi înţeleg de ce. Îmi pare rău.

Scuzele ei o făcură pe Jade să se simtă ruşinată. Dacă nu ar fi fost Donna Dee, nici n-ar fi ştiut încă despre bursă.

– Nu, eu trebuie să-mi cer scuze.

O împunse în braţ până când Donna Dee se întoarse şi se uită la ea. Jade îi zâmbi, scuzându-se.

– Nu am vrut să te critic.

Un rânjet îi întinse colţurile gurii Donnei Dee, o gură mult prea mică pentru dinţii ei.

– Nu-i nimic.

Apoi cele două fete începură să râdă.

– Afurisită situaţie! exclamă Donna Dee. Scoţându-şi capul pe fereastra deschisă, strigă teatral: Ajutor! Ajutor! Două domniţe frumoase la ananghie!

– Eşti o idioată! Bagă capul înapoi în maşină! Ţi se udă părul.

Donna Dee opri farurile ca să nu se consume bateria maşinii şi se puseră pe aşteptat. Soarele apusese înainte să iasă din oraş. Era întuneric pe drumul de ţară.

După cincisprezece minute în care nu trecu nici măcar o maşină, Jade începu să-şi facă griji.

– Nu e chiar aşa de frig şi s-a oprit ploaia. Poate c-ar trebui să ne întoarcem pe jos în oraş.

Donna Dee o privi ca şi cum îşi pierduse minţile.

– Sunt câţiva kilometri!

– Putem măcar să mergem până la cea mai apropiată casă cu un telefon.

Donna Dee privi temătoare peste umăr.

– Vrei să te duci să baţi la una din casele alea de negri? Oh, nu! Nici gând! S-ar putea să nu mai fim văzute vreodată.

– Doar pentru că sunt negri nu înseamnă că sunt periculoşi. Nu-i cu nimic mai riscant decât să facem autostopul. Nu ştim cine-ar putea să oprească.

– Risc cu autostopul.

Continuară să se certe, până când Donna Dee arătă înspre şosea.

– Faruri! Deschise repede portiera şi se duse în mijlocul drumului, fluturându-şi braţele deasupra capului şi strigând: Uuu-iii! Hei! Opreşte!

Şoferul maşinii sport acceleră în mod intenţionat. Donna Dee se postă fermă în mijlocul şoselei, cu câte un picior de-o parte şi de cealaltă a benzii de marcaj. Maşina se opri cu un scârţâit de frâne la numai câţiva centimetri distanţă de ea.

– Neal Patchett, nenorocitule! strigă Donna Dee. Puteai să mă omori.

Neal ridică piciorul de pe frână, şi maşina alunecă în faţă până când bara lovi genunchii noduroşi ai Donnei Dee. Fata făcu doi paşi în spate, înjurându-l. În maşină, Hutch şi Lamar se prăpădeau de râs. Neal o văzu pe Jade prin ferestrele deschise ale maşinii Donnei Dee.

– Ce căutaţi voi aici, doamnelor?

– Ne duceam acasă la Gary şi am rămas fără benzină, îi explică Donna Dee. Aveţi benzină?

Hutch scoase un râgâit ca o explozie de tun.

– S-a terminat.

Donna Dee îi aruncă o privire străpungătoare.

– Atunci, ne puteţi duce până la o benzinărie din oraş? O să-l sun pe tata de acolo şi-o să ne aducă el înapoi.

Hutch deschise portiera de lângă şofer şi coborî din maşină, părând că nu se mai termină.

– Zi *vă rugăm frumos*, o necăji el.

Lamar, aflat ca de obicei pe bancheta din spate, se aplecă în faţă.

– Nu oferim nimic pe gratis, să ştiţi.

– Vai, ce drăgălaşi sunteţi! spuse Donna Dee, cu vocea încărcată de sarcasm. Abia mă pot stăpâni.

Jade privi îngrozită cum Neal coboară din mașină și se apropie agale de mașina Donnei Dee. Fără să ia în seamă noroiul de pe marginea drumului, veni în dreptul ușii pasagerului și o deschise.

- Ieși!

- Miroși ca o distilerie! comentă ea, aprinzându-se.

- Am desfăcut vreo câteva beri după școală. Am fost la pescuit.

- Și-ați prins ceva?

- Nu până acum.

Lui Jade nu-i plăcea cum sunau aceste cuvinte, dar alese să le ignore. Atentă să nu-l atingă, îl ocoli și se duse la ceilalți. Din acea seară de la Dairy Barn, Neal o provocase mai mult decât de obicei, sunase frecvent la ea acasă și îi blocase drumul pe coridoarele școlii. Îl evita cât putea de mult. Simțea că i se zburlește pielea ori de câte ori îl vedea și, după ceea ce se întâmplase în acea seară cu câteva săptămâni în urmă, nici nu mai încerca să-și ascundă dezgustul.

Neal Patchett se născuse cu șanse pe care nu numai că nu știa să le aprecieze, dar de care își bătea pur și simplu joc. Jade nu putea tolera o asemenea nepăsare și risipă, mai ales când un băiat conștiincios, așa ca Gary, trebuia să muncească din greu pentru cel mai mic avantaj. Neal era leneș și crea probleme la școală, aproape provocând profesorii să-l lase corijent sau să-i dea mustrări disciplinare. Știa că n-o să se întâmple. Cei mai mulți dintre ei aveau rude apropiate care lucrau, într-un fel sau altul, pentru Ivan.

Jade era de părere că întreg comportamentul lui Neal depășea dorința caracteristică a unui adolescent de a face pe nebunul. Unele dintre farsele lui nu erau doar simple copilării, atingeau limita cruzimii. În orice spunea sau făcea exista o notă de răutate pură. În opinia ei, era periculos decât își dădeau seama majoritatea oamenilor. O parte din repulsia pe care o simțea pentru el provenea într-un instinct primar care îi spunea să se teamă.

– Cum o să începem cu toţii acolo? întrebă Donna Dee, privind cu îndoială interiorul maşinii sport, prin parbriz.

– Ştiu eu, zise Neal. Împinse în faţă scaunul şoferului. Urcă acolo, lângă Lamar, îi spuse lui Jade.

Nu exista banchetă în spate, doar un spaţiu sub luneta înclinată. Jade ezită.

– Poate că ar fi mai bine să rămân în maşina Donnei Dee.

– Să rămâi aici singură? ţipă Donna Dee.

– N-ar trebui să dureze prea mult, spuse Jade. Maximum treizeci de minute. Sincer, nu mă deranjează să rămân aici.

– Urcă!

– Neal are dreptate, Jade, protestă Donna Dee. Nu poţi să rămâi aici singură, pe întuneric. Urcă în spate cu Lamar. Eu o să stau în braţe la Hutch.

Părea mulţumită de acest aranjament. Jade nu împărtăşea entuziasmul prietenei ei. Avea un puternic sentiment că nu era ceva în regulă, dar îşi spuse că era caraghioasă. Neal conducea ca un liliac scăpat din străfundurile iadului, dar probabil că ar fi fost mai în siguranţă cu grupul decât singură, pe o şosea pustie, în ploaie, în toiul nopţii.

Trecu peste scaun şi se strecură în spaţiul îngust, lângă Lamar, care se străduí să-i facă loc.

– Bună, Jade.

– Bună.

Îi zâmbi lui Lamar. Părea mereu gata să-şi ceară scuze şi dornic să mulţumească. Lui Jade îi părea rău pentru el. Nu putea înţelege de ce îşi pierdea vremea cu Neal.

Neal urcă la volan şi închise portiera.

– Hutch, treci înăuntru!

Hutch se supuse. Donna Dee ocoli maşina şi se duse în dreptul portierei de lângă şofer. Înainte să apuce să urce, Neal îi spuse lui Hutch:

– Închide uşa!

Hutch închise portiera şi se uită curios la Neal.

– Şi Donna Dee?

Neal tură motorul.

– Ea rămâne aici.

Donna Dee înhăţă mânerul portierei, dar Neal se întinse peste Hutch şi apăsă butonul de blocare a uşilor.

– Lasă-mă să intru, nenorocitule! strigă Donna Dee, lovind cu pumnii în geam.

Îngrijorat, Hutch spuse:

– Neal, n-ar trebui s-o lăsăm...

– Taci!

– Las-o să intre!

Jade se întinse printre cele două scaune din faţă, peste Hutch, încercând să ajungă la mânerul portierei.

– Deschide, Donna Dee! Repede!

Dezactivă butonul de blocare, dar, înainte ca Donna Dee să poată deschide uşa, Neal lăsă frâna de mână şi maşina ţâşni în faţă.

– Dacă ea nu vine, nu vin nici eu! strigă Jade.

Mai preocupată acum să iasă din maşină decât s-o lase pe Donna Dee să intre, se întinse din nou spre portieră.

– Prinde-i mâinile, Hutch!

Deşi executa o întoarcere periculoasă pe şoseaua udă de la ploaie şi de la uleiul scurs din maşină, Neal nu ridică vocea. Calmul lui de gheaţă o înspăimântă pe Jade.

– Nu!

Începu să se zbată, împotrivindu-se încercărilor lui Hutch de a o ţine potolită. Dădea din mâini, îl lovea, încerca să se strecoare printre scaunele din faţă şi să ajungă cel puţin într-o poziţie în care să aibă acces la mânerul portierei. Cotul ei îl lovi pe Neal în ureche.

– Dumnezeule! Nu poţi s-o ţii, Lamar? Trebuie să conduc, ce Dumnezeu!

Lamar o prinse pe după talie. Jade ţipă şi izbi luneta cu călcâiul. Se lansă înspre schimbătorul de viteze, dar Neal îi aplică o lovitură de karate peste încheietură, şi Jade simţi cum îi amorţeşte mâna. Preţ de o clipă,

o văzu pe Donna Dee în lumina farurilor. Stătea în mijlocul drumului, clipind rapid.

– Donna Dee, ajută-mă!

Hutch îi prinse încheietura şi o strânse bine. Braţele lui Lamar i se strânseră în jurul taliei. Maşina ţâşni în întuneric.

– Lăsaţi-mă să ies de aici!

– Ce facem, Neal? întrebă Hutch.

– Ne distrăm şi noi puţin.

Băgă într-a cincea.

– Asta nu-i distracţie, nenorocitule! strigă Jade. Du-mă înapoi la Donna Dee! N-o puteţi lăsa singură acolo. O să-i fie frică.

– E foarte întuneric afară, Neal, observă Lamar, uşor intimidat.

– Vrei să cobori?

– Nu, doar că...

– Atunci, taci!

Prietenii lui Neal îl ascultară cuminţi şi nu mai spuseră nimic. Jade încercă să-şi recapete calmul şi să-şi potolească frica. Băieţii ăştia nu erau nişte străini, îi ştia dintotdeauna. Lamar şi Hutch erau proşti, dar, în sinea lor, de treabă. Neal, pe de altă parte, era cu totul altceva.

– Nu ne îndreptăm spre oraş, Neal, observă Hutch. Unde o duci?

– Se ducea să-l vadă pe Gary, nu?

– Şi o ducem noi la Gary acasă? întrebă Lamar, ezitând.

– Hutch, îmi dai, te rog, drumul? întrebă Jade calmă. Mă doare încheietura.

– Scuze!

Îi dădu drumul. La fel şi Lamar.

– Te ducem doar până la Gary acasă, Jade, spuse el, cu un râs scurt. Apoi poate să te ducă el până la maşina Donnei Dee. Probabil că tatăl lui are o canistră pe care o foloseşte pentru tractor...

Jade se uită la Lamar, dar nu-i întoarse zâmbetul şters.

Se aşternu tăcerea. Dacă ar fi fost o situaţie normală, ar fi stat la taclale, ar fi făcut glume, ar fi vorbit despre testul la chimie de a doua zi. Tăcerea încordată o neliniştea pe Jade. Dacă cei doi prieteni nedespărţiţi ai lui Neal nu se simţeau în largul lor, atunci ea avea categoric motive să se teamă.

– O să apară în curând drumul spre casa lui Parker, spuse Hutch.

Neal nu încetini.

– Cam peste vreo cincizeci de metri, pe dreapta, Neal.

Maşina trecu în viteză pe lângă drumul îngust de ţară, care se oprea la ferma familiei Parker.

– Ce faci? întrebă Jade, privind profilul frumos al lui Neal. Lasă-mă să cobor! Merg pe jos de la intersecţie.

– Neal, ce mama dracului? întrebă Hutch.

– Vreau să ne oprim undeva mai întâi.

Inima lui Jade începu să bată cu groază. Cu o oră în urmă, sărbătorise vestea bună că primise bursa. Acum palmele îi erau acoperite de o sudoare rece şi îi era foarte frică.

Neal făcu stânga pe următorul drum, care nu era cine ştie ce drum. Iarba uscată acoperea două urme, nepavate şi foarte denivelate. Farurile se ridicau şi cădeau asemenea luminilor de pe o geamandură în largul mării.

– Ne întoarcem la canal? întrebă Lamar.

– Da.

– De ce?

– Am uitat ceva, spuse Neal.

Hutch îşi privi chiorâş prietenul, ca şi cum nu l-ar fi crezut, dar nu spuse nimic.

Pământul de sub roţi devenea din ce în ce mai moale, pe măsură ce se apropiau de apă. Neal opri maşina. Opri motorul, dar lăsă farurile aprinse.

– Toată lumea jos!

Deschise portiera şi păşi pe pământul mocirlos. Hutch, ezită, apoi făcu la fel. Jade îl auzi întrebând:

– Ce căutăm aici, Neal? Ce ai uitat?

Lamar o îmboldi.

- Mai bine coboară. Când îi intră lui Neal ceva în cap, cel mai bine e să faci ca el. Altfel se enervează.

- N-are decât să se enerveze, din partea mea. Nu-mi pasă deloc!

Neal se duse în spatele mașinii, descuie ușa portbagajului break și o ridică.

- Am zis să ieșiți!

- Du-te dracului!

- Lamar, ajută-mă!

Neal îi prinse brațul lui Jade. Nu se așteptase și scoase un țipăt de durere în clipa în care o trase în față. Lamar o împinse de fund. Dacă nu ar fi pus piciorul jos, ar fi căzut cu fața în noroi.

Își îndreptă spatele și îl străpunse cu privirea pe Neal, smulgându-și brațul din strânsoarea lui.

- Nu mă atinge!

- Sau ce? O mă bată iar iubitul tău cu două înghețate?

Scoase un sunet disprețuitor, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre o ladă frigorifică, parțial ascunsă în iarba uscată.

- Vrei o bere?

- Nu.

- Hutch? Lamar?

Neal deschise lada, scoase trei beri și, fără să aștepte răspunsul celorlalți, le aruncă fiecăruia câte o doză. O desfăcu pe a lui și bău cu nesaț. Hutch și Lamar îl imitară.

Jade se sprijini de partea din spate a mașinii, făcând eforturi să-i ignore și frecându-și brațele ca să alunge răcoarea nopții. Nu se gândise să-și ia haina și cărțile din mașina Donnei Dee.

Era o noapte foarte întunecată. Norii joși și denși blocau cu desăvârșire luna. În apropiere, putea auzi mișcarea înceată a apei, dar nu putea vedea nimic dincolo de peticul îngust de lumină pe care îl creau farurile mașinii.

Vântul bătea uşor, dar era rece şi pătrundea până în oase.

Neal îşi termină berea. Mototoli doza de aluminiu în pumn şi o aruncă în iarba înaltă de pe malul canalului îngust. În jur se vedeau alte astfel de cutii de bere.

– Putem să plecăm acum?

Jade încercă să pară categorică, în ciuda faptului că tremura. Neal se apropie încet de ea.

– Nu încă.

– De ce nu?

– Pentru că, înainte să plecăm, zise el, cu o voce tărăgănată, noi trei o să ţi-o tragem.

capitolul 3

Donna Dee era într-o mare încurcătură. Nu i se părea în regulă ca ea să fie în siguranţă, acasă, în timp ce nimeni nu aflase încă ce se întâmplase cu Jade. Cu siguranţă, dacă Jade ar fi ajuns acasă, ar fi sunat-o.

Donna Dee aşteptase în maşina ei abandonată doar cinci minute, înainte ca o familie de fermieri într-un break să oprească şi să se ofere s-o ducă în oraş. Tatăl ei venise la benzinărie, umpluse o canistră cu benzină şi o dusese înapoi la maşina ei. Fusese înapoi în Palmetto la mai puţin de douăzeci de minute după ce Neal, Hutch şi Lamar plecaseră cu Jade.

Gândul că fusese lăsată în urmă încă o durea. Cum îndrăzniseră să plece aşa şi s-o abandoneze? Şi de ce n-o lăsaseră pe Jade să coboare din maşină, când fusese evident că nu voia să meargă singură cu ei?

Neal Patchett ar fi trebuit pus la zid şi împuşcat între ochi.

Ca de obicei, Hutch făcuse aşa cum îi spusese Neal, fără nici cel mai mic protest. O rodea pe Donna Dee că lui Hutch îi păsa atât de puţin de ea încât o abandonase în felul ăsta, singură pe marginea şoselei, în mijlocul

nopţii, pradă oricărei secături s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo.

Firește, ideea de a fi luată pe sus şi dusă în noapte de Hutch Jolly era înnebunitor de romantică, una dintre fanteziile cu care se delectase de nenumărate ori. Deşi Neal şi Lamar nu erau prezenţi în visul ei atunci când o răpea Hutch, Donna Dee tot fusese invidioasă pe aventura lui Jade.

Acum, singură în dormitorul ei, Donna Dee se întreba ce să facă în legătură cu Jade. Oare Neal încercase să o aducă înapoi în locul de unde o luase sau o adusese în oraş, sau o dusese direct acasă la Gary? Nu exista decât un singur fel de a afla.

Donna Dee se întinse după telefon şi începu să formeze numărul familiei Parker. Dar dacă Jade nu era acolo? După recenta altercaţie dintre ei, de la Dairy Barn, Gary ar fi luat-o razna când ar fi aflat ce făcuse Neal.

Donna Dee nu voia să-i facă necazuri lui Jade, nici cu mama ei, nici cu Gary. Şi nici nu voia să se supere cineva pe ea. Dar nu se putea relaxa până nu afla ce se-ntâmplase.

Hotărându-se în cele din urmă, sună.

- A plecat?

- Da, Velta, spuse Pete Jones. M-am întors de la centrul medical puţin înainte de şase. Jade şi fata aia, Monroe, practic ţopăiau de fericire. Când am lăsat-o pe Jade să plece mai devreme, au plecat ca din puşcă. Mi-a spus să-ţi transmit că o să fie acasă într-o oră şi că are veşti bune.

Veltei nu-i plăceau surprizele, nici măcar cele plăcute. Mai ales în seara aceea nu avea chef de una. Era obosită. O durea spatele fiindcă stătuse toată ziua aplecată deasupra biroului. Îi era foame. Voia să ajungă acasă, să mănânce, să facă o baie lungă şi să se culce.

Velta abia împlinise patruzeci de ani, dar îşi arăta pe deplin vârsta, ba chiar încă ceva în plus, în momente ca cel de faţă, când îşi ţuguia buzele enervată.

– Nu-i stă în fire lui Jade să plece fără să-mi ceară întâi voie.

Pete Jones râse înfundat.

– S-a întâmplat ceva important. Picioarele lui Jade abia dacă atingeau pământul.

– Ţi-a spus care era vestea cea mare?

– Nu.

– Ei bine, vine ea curând, spuse Velta, cu prefăcută indiferenţă, conştientă că nu avea rost să dea apă la moară bârfelor. Mulţumesc, domnule Jones. Noapte bună.

În drum spre casă, Velta privi cu atenţie străzile, încercând să zărească maşina Donnei Dee. Escapada asta era probabil numai vina ei. De când părinţii Donnei Dee îi dăduseră rabla aia, fetele aveau mult prea multă independenţă. De-asta Velta n-o lăsa niciodată pe Jade să ia maşina, decât dacă-i spunea unde se duce şi cât timp o să lipsească. Oamenii nu aveau o părere bună despre fetele cu prea multă libertate.

Când ajunse acasă, Velta era furioasă. Cutia poştală era plină de scrisori şi reclame pe care era mult prea obosită şi nervoasă ca să le sorteze. Aruncă totul pe masa din bucătărie, fără să le arunce măcar o privire.

Îşi încălzi nişte supă. Tocmai terminase baia când sună telefonul.

– Alo?

– Bună seară, doamnă Sperry. Sunt Donna Dee. Pot să vorbesc cu Jade, vă rog?

– Domnul Jones mi-a spus că e cu tine!

– Ăă, păi, a fost. Nu a ajuns încă acasă?

– Donna Dee, vreau o explicaţie completă şi o vreau acum. Jade a plecat de la magazin înainte de şase şi e aproape nouă. Unde este?

– Ne duceam acasă la Gary şi am rămas fără benzină.

– De ce vă duceaţi acasă la familia Parker la ora asta?

– Voia să-i spună ceva lui Gary.

– Ceva ce nu-i putea spune la telefon?

– Doamnă Sperry, vă rog să nu insistaţi să vă spun, se văicări Donna Dee. Trebuie să aflaţi de la Jade. În orice

caz, am rămas fără benzină pe la jumătatea drumului. Neal Patchett a trecut pe acolo. Hutch şi Lamar erau cu el. Au, ăă, au luat-o pe Jade cu ei.

– Unde au luat-o?

– Nu ştiu. Au plecat cu maşina şi pe mine m-au lăsat baltă. Presupun că li s-a părut o glumă, dar e cel mai urât lucru pe care l-a făcut vreodată Neal.

– Tu eşti acasă acum?

– Am ajuns de ceva vreme. Îi spuse cum se întorsese în oraş. Am crezut că Jade a ajuns acasă până acum – că a adus-o ori Neal, ori Gary. Când i-am văzut ultima oară, se îndreptau înspre ferma Parker.

– Ei bine, nu-i aici. Şi nici n-a sunat.

– Credeţi că Jade este bine? întrebă Donna Dee, ezitând.

– Dacă Neal a dus-o acasă la Gary, probabil că a pierdut noţiunea timpului. M-am tot certat cu ea în ultima vreme pentru că ajunge târziu acasă.

– De ce nu s-a întors după mine?

– Cât timp ai stat singură acolo?

– Nu prea mult.

– Probabil că erai deja în drum spre oraş până s-a întors ea.

– Presupun. Dar poate că una din noi ar trebui să sune acasă la Gary ca să fim sigure că e acolo. N-am sunat până acum pentru că Gary şi Neal sunt deja certaţi. Lui Gary nu i-ar plăcea să ştie că Jade a plecat cu maşina lui Neal.

– Ei bine, dacă-i la el acasă, a aflat deja, nu crezi?

– Aşa este, spuse Donna Dee încet, dându-şi abia acum seama de acest amănunt logic. Poate că s-a supărat, şi Jade încearcă să-l împace.

– Nu-ţi face griji, Donna Dee. Sun eu la familia Parker. Noapte bună.

Velta se gândi să sune la familia Parker, dar se hotărî să n-o facă. Dacă Jade era cu Gary, era în siguranţă. Dacă era cu Neal Patchett, de ce să-l supere pe Gary? Era mai bine să nu ştie.

Un zâmbet înflori în colțul gurii Veltei și o scânteie rară îi aprinse ochii cenușii. Dacă Jade era cu Neal, cu atât mai bine. Poate că o seară în compania lui ar fi făcut-o să-și schimbe părerea. Poate că ajungea să-și dea seama cât de important era să socializeze cu oamenii care contau și cât de grozav ar fi fost să se îndrăgostească de un băiat bogat, în loc de unul sărac.

Ținând cont de toate detaliile, poate că era cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla.

Dacă ar fi fost numai după Jade, probabil că ar fi rămas întinsă în noroiul de lângă canal până murea de foame, de sete sau atacată de vreun animal. Totuși, instinctul de supraviețuire era prea puternic. N-avea să știe niciodată cât timp zăcuse în întuneric, chircită în poziție fetală, amorțită de brutalitatea care îi zguduise trupul.

Norii plângeau pentru ea. Burnița care căzuse intermitent întreaga zi se transformase într-o ploaie deplorabilă. Înghețată, rușinată și revoltată, își întinse în cele din urmă trupul și reuși să se ridice în mâini și în genunchi.

Se târî așa vreo câțiva metri și găsi un pantof pe care îl pierduse la un moment dat în timpul atacului, când lovise cu piciorul. Bâjbâi prin întuneric încercând să-i găsească perechea, dar nu reuși. Nu conta. Nimic nu conta. Mai bine murea decât să trăiască.

Nu, nu era complet adevărat. Pentru că, mai puternică decât dorința ei de a supraviețui, era hotărârea de a-i vedea pe Hutch Jolly, Lamar Griffith și Neal Patchett pedepsiți pentru ce-i făcuseră.

Cu acest gând arzându-i ca o torță în suflet, făcu eforturi să se ridice și încercă să-și aranjeze cât de cât bluza. Nasturii îi fuseseră rupți. Tot ce putu face fu să-și prindă sutienul la loc.

O dureau sânii.

Norii de pe cer ascundeau luna. Nu exista nimic ca să înmoaie bezna. Cu mâinile întinse, își croi drum prin

luminiş ca şi cum ar fi fost oarbă şi nu-şi dădu seama unde se afla decât abia când se împiedică de urmele adânci pe care roţile maşinii lui Neal le lăsaseră în noroi.

Căzând din nou în patru labe, se târî de-a lungul urmelor, ştiind că, dacă se ţinea după ele, aveau să o conducă în cele din urmă la şosea. O creatură nocturnă ieşi din tufişuri şi îi tăie şuierând calea. Jade îşi trase mâinile, se dădu înapoi îngrozită şi îşi ţinu răsuflarea, ascultând. Trecură câteva minute. Când nu auzi nimic altceva decât bătăile inimii ei şi nu simţi nici o mişcare în iarba înaltă de lângă drumul îngust, continuă să avanseze, centimetru cu centimetru, pe lângă urmele de roţi, concentrându-se doar să-şi aşeze o palmă pe pământul rece şi mocirlos, apoi pe cealaltă. Îşi târî genunchii după ea până când şi aceştia o dureau la fel ca tot restul corpului. Ploaia îi intra prin guler, îi aluneca pe spate şi îi lipea părul de cap.

De mai multe ori fu tentată să renunţe. Voia să se întindă pe jos şi să moară, pentru că, în doar câteva ore, viaţa ei devenise întunecată şi urâtă. Nu voia să accepte ce se întâmplase cu ea, nici să se gândească la urmările devastatoare.

Dar, dacă ea renunţa, violatorii ar fi scăpat basma curată. Aşa că mergea mai departe. Mână, genunchi, mână, genunchi, mână, genunchi.

După ce părură să fi trecut câteva ore, ajunse la şanţul de pe marginea şoselei. Continuând să se târască, întinse mâna ca să atingă asfaltul. Cu un strigăt răguşit de bucurie se prăbuşi întinsă pe şosea şi rămase aşa, cu faţa în jos, ca şi cum ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Ca un pelerin care ajunsese în sfârşit la altarul sfânt. Simţea asfaltul tare sub obraz, dar rămase totuşi aşa, ca să se odihnească. Dacă ajunsese până aici, putea ajunge până în oraş, până la spital, până la biroul şerifului.

Slavă Domnului că supravieţuise ca să poată spune ce se întâmplase! Hutch, Lamar şi Neal n-aveau să fie greu

de găsit. În funcţie de cât îi lua ca să ajungă înapoi în oraş, aveau să fie în spatele gratiilor în câteva ore.

Cu mult înainte să fie suficient de odihnită şi gata să se ridice, se forţă să stea pe picioare. Mânată de nevoia de a-şi pedepsi violatorii, începu să meargă, împleticindu-se, pe mijlocul drumului. Era mai puţin periculos să urmeze banda albă, întreruptă, decât să orbecăiască pe marginea denivelată a drumului.

În timp ce se mişca înainte, tot înainte, încercă să calculeze cât timp i-ar fi luat să ajungă în Palmetto. Sau ar fi fost mai bine să încerce să ajungă doar până la prima casă pe care o găsea în drum? De acolo, ar fi putut să sune şi să ceară ajutor.

Cu siguranţă mama ei era înnebunită de îngrijorare. Velta voia să ştie unde era Jade în fiecare secundă din zi. Cu siguranţă Donna Dee anunţase pe cineva că fusese răpită - dacă nu cumva Donna Dee fusese şi ea violată.

- Oh, Doamne, te rog, nu! murmură ea pentru sine.

Spera şi îşi imagina că voluntarii le căutau deja, răscolind întreg ţinutul. Poate că, până ajungea ea în oraş, cei trei atacatori aveau să fie deja arestaţi.

Maşina aproape că o lovi înainte să-şi dea seama că era acolo. Fusese atât de cufundată în gânduri, încât farurile slabe nu o anunţaseră de apropierea autoturismului.

Neal! Se întorsese după ea. Nu fusese încă arestat. Se întorsese s-o rănească din nou, poate s-o omoare ca să nu depună mărturie împotriva lui.

Jade traversă împleticindu-se şoseaua şi se aruncă în şanţ. Pe fund, era apă până la nivelul genunchiului. Mirosea urât. Simţea mâzga rece strecurându-i-se printre degetele goale de la picioare.

Totuşi, frica era mai puternică decât repulsia.

Scâncind, cuprinsă de panică, se afundă în trestia şi iarba ce părea să se agaţe de tivul fustei ei. Când ajunse la gardul de sârmă ghimpată, se ghemui la pământ, ascunzându-se, încercând să devină invizibilă.

Maşina încetini şi se apropie de marginea drumului. Când lumina farurilor căzu pe ea, se opri.

– Oh, nu!

Îşi băgă capul în umăr şi-şi protejă mijlocul cu braţele încrucişate, care sângerau de la zecile de zgârieturi făcute de spinii tufişurilor din şanţ.

– Donşoară! Donşoară! Ce faci aici la ora asta din noapte?

Era o voce de negru. La fel şi mâinile care se întindeau spre ea.

– Donşoară, eşti rănită?

Îi atinse umărul. Jade se trase în spate. Bărbatul îşi retrase numaidecât mâinile.

– Nu-ţi fac nimic, donşoară. Ce ţi s-a întâmplat?

În lumina fasciculelor îngemănate ale farurilor, era doar o siluetă, dar Jade distinse o salopetă şi o pălărie pleoştită.

Din nou, întinse mâinile spre ea. De data asta, nu se trase. Bărbatul o prinse de subsuori şi dădu încet în spate, trăgând-o după el, scoţând-o din şanţ.

Continuând să o sprijine cu o mână aşezată sub braţul ei, bărbatul deschise portiera de lângă scaunul pasagerului şi o ajută să urce în camioneta lui veche. Portiera se închise cu o bufnitură tare de metal ruginit, care o sperie.

Maşina era uscată, dar nu avea radiator. Jade începu să tremure necontrolat.

– Unde te duci, donşoară? întrebă bărbatul, urcând la volan. Locuieşti pe aici?

– Poţi să mă duci la spital, te rog?

Nu-şi recunoştea propria voce. Era răguşită de la cât ţipase. Neal o lovise pentru că ţipa. Hutch îi acoperise gura cu mâna lui mare. Ţipetele ei îl intimidaseră pe Lamar.

– La spital? Sigur, donşoară. Acu' odihneşte-te! Totul o să fie bine.

Jade făcu aşa cum îi sugerase. Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii. Era în siguranţă. Lacrimi

calde i se rostogoliră din ochii închişi, alunecându-i pe obraji. Plânse în tăcere în timp de camioneta antică hurducăia pe şosea.

Fie aţipise, fie îşi pierduse pentru o vreme cunoştinţa, pentru că i se păru că maşina se opreşte aproape numaidecât. Bărbatul coborî şi veni să-i deschidă portiera.

– Mulţumesc, şopti ea, în timp ce o ajuta să coboare.

Când păşi pe pământ, partea de jos a trupului începu să-i pulseze de durere. Se legănă pe picioare şi fu nevoie să se prindă de un stâlp ca să nu cadă. Închise ochii şi-şi lipi obrazul de metalul rece, până când ameţeala se mai potoli.

– Mulţumesc, repetă ea.

Se întoarse spre bărbatul care o salvase cu atâta bunătate, dar văzu camioneta dând cu spatele.

– Nu, stai!

Îşi duse mâna la ochi ca să-i protejeze de lumina farurilor, dar nu-şi putu da seama cum arătau nici omul, nici maşina. Nu avea număr de înmatriculare. Odată ieşită în drumul principal, camioneta prinse viteză şi dispăru în noapte şi în ploaie. Jade bănuia că omul se grăbea să plece ca să se apere de cei care aveau să tragă numaidecât concluzia că fusese implicat în violarea unei victime albe.

Din nefericire, erau încă mulţi în Palmetto care, într-o astfel de situaţie, ar fi acţionat mai întâi şi ar fi pus întrebări abia după aceea.

Înaintă ezitând înspre uşile glisante, din sticlă, pe care cuvântul URGENŢE era scris cu litere roşii, de neon. Uşile se deschiseră. În spatele lor, lumina albastră, fluorescentă, era deranjantă. Se temea să se expună strălucirii ei, aşa că rămase în uşă, aşteptând să o observe cineva. Două asistente şi un bărbat care părea să fie îngrijitor stăteau la palavre şi râdeau la recepţie.

Jade crezuse că o să se bucure să raporteze atacul, dar acum că sosise clipa, se simţea îngrozită. Era doar primul dintre paşii mulţi şi dificili până avea să se facă dreptate. Totuşi, ca să-şi atingă scopul, era dispusă

să înfrunte orice dificultăţi şi situaţii jenante pe care le-ar fi întâlnit.

Lăsând o dâră de noroi în urma ei, îşi făcu curaj şi se îndreptă, târându-şi picioarele, spre biroul de la recepţie.

– Mă scuzaţi!

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ea.

– Mă puteţi ajuta, vă rog?

În clipa în care o văzură, pe chipul celor trei apăru o expresie şocată, care rămase preţ de câteva secunde. Apoi îngrijitorul se dădu la o parte, una din asistente puse mâna pe telefon şi cealaltă ieşi de după birou ca s-o sprijine pe Jade.

– Ce ţi s-a întâmplat, scumpo? Ai avut un accident?

– Am fost violată.

Asistenta îi aruncă o privire ascuţită.

– Violată? Aici, în Palmetto?

– Lângă un canal, aproape de şoseaua principală.

– Doamne, Dumnezeule!

Jade era acut de conştientă de prezenţa îngrijitorului, care asculta fiecare cuvânt şi se holba la sânii ei, prin bluza deschisă. Cealaltă asistentă vorbea la telefon.

– Dr. Harvey, avem nevoie de dumneavoastră la urgenţe. A venit o fată. Spune că a fost violată.

– Am fost violată!

Vocea lui Jade cedă. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ar fi vrut ca îngrijitorul să nu se mai holbeze la ea.

– Haide, scumpo! Să te aşezăm aici şi să aşteptăm doctorul. Vrei să chemăm pe cineva?

– Nu înainte să mă curăţ.

Asistenta o conduse într-o cameră micuţă de examinare. Perdeaua pe care o trase în jurul mesei era subţire şi se tot umfla, asemenea unei paraşute.

– Doamne, Doamne, în ce hal eşti! Scoate-ţi hainele astea. Totul. Doctorul va trebui să-ţi facă un examen pelvian. Ştii tu... Pune-ţi asta!

Asistenta îi întinse o cămaşă de spital, în dungi albastre şi albe.

– N-o puteţi face dumneavoastră? întrebă Jade, cu vocea tremurândă.

– Ce să fac, scumpo?

Asistenta înşira nişte instrumente din inox. Arătau groaznic şi o speriau.

– Examinarea.

Nu voia un bărbat lângă ea, care s-o mai şi atingă. Nu credea că putea supravieţui dacă trebuia să-şi desfacă picioarele şi să se expună în faţa unui bărbat.

– Îmi pare rău, scumpo, nu. El ţi-a făcut zgârieturile astea pe mâini?

– Ei. Au fost trei.

Îngrozită, asistenta şopti:

– Negri?

– Nu, albi.

Femeia păru uşurată.

– Sun şeriful. Doctorul o să ajungă cât de curând.

Asistenta dispăru dincolo de perdea, lăsând-o pe Jade singură. Încet, simţind dureri la fiecare mişcare, îşi scoase hainele. Îşi puse bluza udă şi pătată, fusta şi sutienul într-o grămadă pe podea. Ciorapii şi chiloţii nu-i mai avea, după cum nu mai avea nici pantofii.

În lumina puternică, îşi privi trupul, apăsându-şi pumnul pe buze ca să nu ţipe. Era murdară. De la genunchi în jos, picioarele îi erau acoperite de noroi. Pe braţe avea zgârieturi lungi, care sângerau. Genunchii şi podul palmelor sângerau sub mai multe straturi de mizerie.

Dar, cel mai rău, abdomenul şi pielea dintre coapse îi erau mânjite de o substanţă lipicioasă, amestecată cu propriul ei sânge. Se simţea mai murdară decât un veceu public. Grăbindu-se să ajungă la chiuveta de inox de alături, vomită puternic.

– Domnişoară, ăă, Sperry?

Vocea bărbătească se auzi din spatele perdelei. Silueta doctorului se vedea prin materialul subţire. Jade îşi simţi gura umplându-i-se de un gust amar, sufocant, tuşi, apoi îşi curăţă gâtul care o ardea.

– Trebuie să vă examinez, domnişoară Sperry.

– Doar... o clipă.

Cu mişcări stângace, reuşi în cele din urmă să-şi tragă cămaşa de spital peste cap. Tivul abia dacă îi ajungea până în partea de sus a coapselor. Urcă pe masa de consult şi trase materialul în jos, acoperindu-se cât putea mai mult.

– Bine.

Sistemul ei primi încă un şoc neplăcut. Doctorul era foarte tânăr. Avea o faţă îngrozitor de proaspătă, care părea să aibă prea rar nevoie de un bărbierit. Ochii lui erau strălucitori şi plini de întrebări. Sperase să fie cineva care să semene cu blândul medic de familie din celebrele tablouri ale lui Norman Rockwell – un domn în vârstă, cărunt, cu burtică şi ochelari.

Doctorul probabil că îi simţi aversiunea. Făcu eforturi să se poarte şi să vorbească cât mai blând şi mai compătimitor, probabil pentru că nu voia să se pricopsească cu o fată isterică pe cap.

– Următoarele minute vor fi inconfortabile, domnişoară Sperry. O să vă examinez, o să fac nişte fotografii Polaroid, o să vă pun întrebări. Mă tem că unele dintre ele vor fi jenante. Hai să terminăm cu ele mai întâi, bine?

Trecând la treabă, deschise coperta metalică a unei fişe medicale şi scoase un pix din buzunarul de la piept al halatului alb.

– Numele întreg?

– Jade Elizabeth Sperry.

– Vârsta?

– Optsprezece ani.

– Data naşterii?

Notă informaţiile în spaţiul desemnat în formularul oficial. Apoi, aşa cum o avertizase, întrebările deveniră mai jenante.

– Data ultimei menstruaţii?

– Nu-mi amintesc.

– Trebuie să ştiu. Măcar o aproximare.

Frecându-şi tâmplele, Jade încercă să-şi amintească. Îi dădu o dată ce părea probabilă. Doctorul o notă.

– Boli venerice?

Întrebarea o blocă.

– Poftim?

– Ai avut vreodată o boală venerică sau contact sexual cu cineva care să aibă?

Ceva înăuntrul ei cedă, şi furia i se dezlănţui.

– Până în seara asta, eram virgină!

În acea clipă, Jade îşi dădu seama că îşi pierduse inocenţa în acea seară, în mai multe feluri.

– Înţeleg. Bine.

Medicul notă pe fişă.

– Bărbatul...

– Bărbaţii! I-am spus deja asistentei că au fost trei. Nu v-a spus?

– Nu, îmi pare rău. Trei?

– Trei.

– Toţi trei au ajuns la penetrare?

Buza de jos începu să-i tremure. O prinse între dinţi.

– Da.

– Sunteţi sigură?

– Da!

– Au ejaculat toţi trei?

Aproape că vomită din nou. Înghiţind un nou val de fiere, spuse cu voce uscată:

– Da.

– Sunteţi sigură, domnişoară Sperry? întrebă doctorul sceptic. Vreau să spun, dacă eraţi virgină, poate că nu v-aţi dat seama...

Îl privi lung, dar nu avea suficientă energie cât să păstreze prea mult furia. Umerii îi căzură într-o poziţie învinsă.

– Toţi trei au... făcut asta.

Doctorul lăsă coperta să cadă peste fişă şi puse pixul la loc în buzunar. Scoase capul prin perdea şi chemă asistenta.

Femeia o ajută pe Jade să se întindă, apoi îi aşeză picioarele în dispozitivele reci de metal. Doctorul îşi băgă mâinile într-o pereche de mănuşi de cauciuc, plesnindu-le la încheieturi. Se aşeză pe un scăunel jos din capătul mesei de consult şi potrivi lumina orbitoare. Îi atinse coapsele lovite şi le depărtă mai mult. Jade scoase un mic sunet de protest.

- V-am avertizat că va fi inconfortabil, domnişoară Sperry. Voi încerca să nu vă rănesc.

Nu se putea uita la el când îi vorbea. În schimb strânse cu putere ochii în clipa în care îl simţi introducând în ea ceva dur, rece şi deranjant. Strânse cu putere marginile mesei pe care era întinsă.

- Încercaţi să vă relaxaţi. Aţi făcut bine, să ştiţi. E bine că nu v-aţi dus acasă, să faceţi un duş înainte să veniţi aici.

Nu putea purta o conversaţie, nu când era atât de expusă în faţa lui şi a asistentei. Pielea îi era rece şi lipicioasă, dar un fior puternic de jenă îi încălzea venele. Capul îi bubuia şi simţea fiecare bătaie a inimii lovindu-i timpanele.

- Credeţi că-i puteţi identifica pe cei trei?

- Oh, da. Îi pot identifica.

- Ei, măcar asta e bine. O să plătească pentru ce-au făcut. Asta în cazul în care nu vă pierdeţi curajul şi nu vă retrageţi acuzaţiile înainte să se ajungă la proces.

- Sigur n-o să-mi pierd curajul! jură ea, încleştând maxilarul.

- Gata, am terminat! Cu excepţia părului pubian. Nu e numai al dumneavoastră. O să-l strâng aici. Şi asta o să ajungă la laborator.

Jade se încordă şi ţinu ochii închişi până când o simţi pe asistentă dându-i jos picioarele şi ajutând-o să se ridice în şezut. Doctorul îi luă probe de sub unghii cu un băţ din lemn de portocal, apoi îşi scoase mănuşile şi le aruncă într-un coş de gunoi.

– Staţi în picioare, în faţa perdelei, îi spuse lui Jade, luând aparatul Polaroid. Îi spuse asistentei cum să-i aranjeze cămaşa.

Preţ de câteva minute, fu fotografiată din faţă şi din spate. Nu rămase nici o clipă complet dezbrăcată, dar ar fi putut să fie. Doctorul îi fotografie faţa, umerii, sânii, abdomenul, coapsele, fundul, orice loc în care exista o zgârietură sau o vânătaie. Nu erau multe. Neal avusese grijă cu treaba asta.

– Şi zgârieturile de pe braţe şi genunchi?

Jade clătină din cap.

– Astea mi le-am făcut mai târziu, când m-am târât până la şosea.

– Bine. O să completez raportul şi-o să trimit probele la laborator. Nu mai e nimeni acolo la ora asta, dar o să se poată apuca de ele mâine, la prima oră. Asistenta o să vă conducă la un duş. O să vă dăm noi nişte haine de spital. Ale dumneavoastră merg şi ele la laborator.

Jade dădu din cap.

– Mulţumesc.

Doctorul ieşi în grabă, luând probele de laborator cu el.

– Vino cu mine, scumpo!

Asistenta trase perdeaua şi se îndreptă spre uşă. Jade ezită, trăgând de cămaşa scurtă.

– Aşa? Abia dacă-mi acoperă fundul.

– Suntem într-un spital. Nu observă nimeni.

Jade se gândi că îngrijitorul avea să observe. Totuşi, nu părea să aibă de ales. Ieşi pe coridor în urma asistentei, mergând cu paşi mici, ca să nu fluture tivul cămăşii.

– Ai noroc. Dr. Harvey a venit de la un spital dintr-un oraş mare. Ştie ce trebuie făcut, comentă asistenta.

Trecură prin nişte uşi rotative pe care scria DOAR PENTRU PERSONALUL SPITALULUI şi intrară într-o zonă de relaxare, unde mai multe asistente beau cafea şi ronţăiau câte ceva luat de la automat.

Îi aruncară priviri curioase în timp ce străbătea încăperea în urma asistentei.

- Aici, spuse femeia, ţinând deschisă uşa vestiarului pentru femei. Găseşti prosoape şi orice altceva îţi trebuie în dulapul de lângă duşuri. Ai şi un irigator acolo.

Jade ar fi vrut ca femeia să vorbească mai încet. Toată lumea se holba la ea.

- Nu am folosit niciodată un irigator.

- Nu-i cine ştie ce. Găseşti instrucţiunile pe cutie.

Jade intră în camera cu duşuri. Aşa cum spusese asistenta, găsi tot ce-i trebuia în dulap. Îşi scoase cămaşa de spital şi intră în cabina de duş. Din fericire, apa era fierbinte. Jade răsuci robinetul până ce simţi că o opăreşte. O lăsă cât putea îndura de fierbinte şi se bucură să simtă durerea. Era curăţătoare, purificatoare. Voia să spele de pe corpul ei orice urmă hidoasă pe care o lăsaseră. O uimea că o îndurase atâta vreme pe pielea ei, fără să-şi piardă minţile.

După ce se spălă de trei ori cu săpun, îşi ridică un picior pe suportul de săpun şi-şi spălă zona dintre coapse. O durea atât de rău încât îi dădură lacrimile, dar frecă şi frecă, până când pielea i se înroşi, aproape să se zdrelească. Cu mişcări stângace, folosi irigatorul şi se bucură. În cele din urmă îşi scoase noroiul din păr cu şampon şi îşi clăti gura de mai multe ori cu apă fierbinte.

După aceea se simţi mai bine, deşi ştia că nu avea să se mai simtă niciodată complet curată. Fusese murdărită - mintal, fizic şi emoţional. Nu mai putea fi niciodată ce fusese. Acest gând o lăsă neconsolată şi furioasă.

Se uscă, apoi îşi şterse părul cu un prosop aspru. Mai multe perechi de salopete verzi, chirurgicale, erau împăturite pe raftul de sus al dulapului. A doua pereche pe care o încercă i se potrivea acceptabil. Botoşii de hârtie ar fi trebuit puşi peste pantofi, dar îi încălţă pe picioarele goale.

Cu gesturi timide, deschise uşa şi privi în camera de odihnă. Asistenta era singură, stătea pe o canapea şi se uita la un talk-show la televizor. Când o văzu pe Jade, se ridică.

– Vrei ceva? O cola? O cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Au sunat de la recepţie. Ajutorul de şerif a venit să stea de vorbă cu tine.

– Sunt gata.

Botoşii de hârtie foşneau pe podea. Ajutorul de şerif stătea la taclale cu îngrijitorul şi cu dr. Harvey când Jade şi asistenta se apropiară de biroul de recepţie al camerei de urgenţe. Ofiţerul legii îşi dădu pălăria pe spate, luă o poziţie autoritară şi o privi suspicios.

– Domnişoara Sperry?

– Eu sunt.

– Vă rog, luaţi loc aici.

Cu grijă, Jade se aşeză pe marginea unei canapele de vinil, de culoare lila. Bărbatul se trânti într-un scaun, cu faţa spre ea. Dr. Harvey rămase în picioare, la capătul canapelei. Ajutorul de şerif, care era la fel de tânăr ca şi doctorul, scoase un caieţel cu spirală din buzunarul hainei de uniformă.

– Dr. Harvey spune că susţineţi că aţi fost violată în această seară.

Jade se uită de la unul la celălalt, nevenindu-i să creadă.

– De ce spune toată lumea că *susţin* una sau că *am spus* alta? Am fost violată. Credeţi că mint?

– O clipă. Nimeni nu vă acuză că aţi minţi. Încerc doar să aflu ce s-a întâmplat. Calmaţi-vă, bine?

Jade făcu un efort. Nu era uşor. Trebuia să facă apel la toate rezervele ei de autodisciplină ca să nu înceapă să urle. Îngrijitorul şi asistentele se strânseseră din nou la biroul din apropiere. Jade nu credea că e paranoică când presupunea că şuşoteau despre ea. Din când în când, unul dintre ei, sau chiar toţi, priveau în direcţia ei, apoi întorceau repede capul şi-şi reluau conversaţia.

– Care este numele dumneavoastră complet? întrebă ajutorul de şerif.

Imaginea începu să se înceţoşeze. Îşi dădu seama că ochii i se umpleau de lacrimi.

– Am fost violată, spuse ea, apăsând cuvintele. Cei care m-au violat sunt liberi, în timp ce eu stau aici şi sunt umilită şi insultată. Trase aer în piept, tremurând. I-am dat deja doctorului numele meu complet, adresa, data naşterii şi tot ce trebuie. N-aţi prefera să ştiţi ce mi s-a întâmplat în seara asta şi cine a comis fapta?

– Toate la timpul lor, răspunse bărbatul, nemişcat de cuvintele ei rostite printre lacrimi. Aceasta este procedura standard la o astfel de plângere. Dacă se ajunge la proces, n-ai vrea ca dintr-o greşeală de birocraţie cei vinovaţi să scape, nu, domnişorico?

– Ar fi mai bine să-i răspundeţi la întrebare, domnişoară Sperry, sugeră doctorul, vorbind blând şi respectuos. Până la urmă, o să fie mai rapid aşa. Pot să vă aduc ceva de băut?

– Nu, mulţumesc.

– Vă pot da un sedativ, dacă vreţi.

Jade scuturâ viguros din cap. Îndreptându-şi din nou atenţia spre ajutorul de şerif, îi răspunse sec la întrebările de rutină.

– Acum, în legătură cu seara asta, spuse bărbatul, după ce-şi drese vocea. I-ai spus doctorului Harvey că trei bărbaţi te-au atacat şi te-au forţat să întreţii raporturi sexuale cu ei.

– Aşa este.

– Erau înarmaţi?

– Nu.

– Nu? Nu te-au ameninţat cu arma, nimic de genul ăsta?

– Erau mult mai puternici ca mine. M-au trântit la pământ şi m-au ţinut cu forţa.

– Hmm... Au realizat toţi penetrarea?

– Găsiţi asta în raportul meu, domnule ofiţer, spuse dr. Harvey, încercând s-o ajute.

– Eu sunt cel care pune întrebările acum, doctore. Mulţumesc. Răspundeţi, domnişoară Sperry.

– Da, spuse Jade. Toţi au... penetrat şi au terminat actul.

– Aţi fost sodomizată?

– Nu, nu a fost.

Doctorul răspunse din nou în locul ei, când Jade păru prea şocată de întrebare ca să poată răspunde.

– Aţi fost forţată să faceţi sex oral?

Jade clătină din cap, în timp ce îl lăsa încet în jos.

– Nu.

– Unde a avut loc acest presupus atac?

Presupus? Cuvântul o enerva, dar răspunse la întrebare.

– Lângă un canal de pe şoseaua de coastă. Nu cred că are un nume. E doar o potecă. V-aş putea conduce acolo. Dacă nu le-au luat ei, puteţi găsi acolo obiecte de îmbrăcăminte care-mi aparţin.

– Ne puteţi face o descriere a presupuşilor agresori?

– Pot mai mult decât atât, domnule ofiţer. Pot să vă dau numele lor.

– Le ştiţi numele?

– Oh, da.

– Ei, atunci asta ne e de mare ajutor. Spuneţi!

Creionul aştepta nerăbdător pe agenda cu spirală.

– Lamar Griffith.

Creionul zgârie cu zgomot hârtia. Apoi, lăsându-şi capul într-o parte cu o expresie nedumerită, ajutorul de şerif citi numele pe care tocmai îl notase. Se uită la Jade.

– Puştiul lui Myrajane Griffith?

– Lamar Griffith, repetă Jade, cu hotărâre. Neal Patchett.

Tot sângele se scurse de pe chipul ofiţerului, care îşi umezi agitat buzele.

– Şi Hutch Jolly.

Preţ de câteva clipe, o privi fără să clipească. Apoi, aplecându-se în faţă, cu nasul la doar câţiva centimetri de al ei, şopti:

– Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

Îi smulse carnetul şi creionul din mână şi scrise chiar ea cele trei nume, cu litere mari de tipar. Împungând hârtia cu vârful creionului, strigă:

- Astea sunt numele bărbaţilor care m-au violat. Este datoria dumneavoastră să vă asiguraţi că sunt arestaţi şi băgaţi la închisoare!

Bărbatul înghiţi vizibil şi privi spre doctor, ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul.

- Domnişoară... ăă... ăă...

- Sperry! strigă ea.

- Domnişoară Sperry, nu se poate să vorbiţi serios.

- Vorbesc cât se poate de serios.

- Sigur v-aţi încurcat.

- Neal, Hutch şi Lamar m-au răpit de la maşina prietenei mele. M-au dus în locul ăla izolat, unde m-au violat toţi trei. După care m-au lăsat acolo... Sări în picioare. De ce stai acolo şi te uiţi ca prostu'? Vezi ce s-a întâmplat cu Donna Dee! Du-te după băieţii ăia! Pune-le cătuşele! Du-i la închisoare!

- Domnişoară Sperry... Doctorul îi luă braţul. O duse înapoi la canapea şi îi făcu semn asistentei. Poate c-ar fi mai bine să-i aduci un valium.

- N-o să-l iau! strigă Jade, dându-i la o parte braţul. Adresându-se ajutorului de şerif, spuse: Dacă nu eşti capabil să-i prinzi pe nenorociţii ăştia, cheamă pe cineva care e în stare.

- Zău aşa... Tocmai ai spus că unul dintre violatori e fiul şefului meu.

- Exact. Hutch a fost al doilea. A fost cel mai dur. Şi cel mai mare. Aproape că m-a sufocat.

Nu-şi dădu seama că-şi încleştase atât de strâns pumnii decât abia când începu să simtă durere. Îşi privi mâinile şi observă semilunile pe care unghiile ei le săpaseră în palmă.

- Ar fi mai bine să-l chemi pe şerif, spuse doctorul.

- Dumnezeule mare! spuse ofiţerul, ridicându-se fără nici o tragere de inimă. Îşi trecu mâna peste faţa tânără, dolofană. Nu-mi place deloc treaba asta. Să vezi ce-o

să iasă când o să-i spun şerifului că fiu-său şi băiatul lui Ivan Patchett au fost acuzaţi de viol.

O oră mai târziu, Jade stătea singură în camera de interogatoriu. Mirosea a tutun rânced şi a transpiraţie.

Ajutorul de şerif o adusese direct de la spital la tribunal şi o băgase acolo, ca şi cum, cu asta, s-ar fi spălat pe mâini de toată afacerea neplăcută.

Jade era sigură că, înainte să se termine, lucrurile aveau să devină şi mai urâte. Ramificaţiile legale erau copleşitoare, dar nu erau nimic în comparaţie cu afronturile personale pe care avea să fie nevoită să le îndure.

Cum o să-i spună lui Gary?

Nu se putea gândi la asta acum, altfel şi-ar fi pierdut minţile. Trebuia să se concentreze la ce se întâmpla aici şi acum - Donna Dee, de exemplu. Jade era îngrijorată pentru ea. Nu era imposibil ca, după ce terminaseră cu ea, băieţii să se fi întors şi să-i fi făcut acelaşi lucru Donnei Dee. Poate că ăsta fusese planul lui Neal - să le separe ca să fie astfel complet neajutorate. Poate că Donna Dee era acum grav rănită, zăcând cine ştie pe unde, lipsită de cunoştinţă.

Gândurile îi fură întrerupte în clipa în care şeriful Fritz Jolly intră în încăpere. În loc de uniformă, purta blugi şi o cămaşă de pijama, sub o vestă de vânătoare cu imprimeu de camuflaj. În mod clar, fusese sculat din pat. Fire de păr ruginii îi ieşeau din barbă şi obraji.

- Bună seara, Jade.

- Bună seara, şerif Jolly.

Îi vindea adesea tutun de mestecat la magazin. Întotdeauna erau prietenoşi unul cu celălalt. Acum îşi coborî silueta masivă, impunătoare, pe scaunul aşezat în faţa ei şi-şi împreună mâinile pe masa zgâriată dintre ei.

- Înţeleg că ai intrat într-o dandana în seara asta.

- Nu am intrat eu în nici o dandana, domnule şerif Jolly.

- Povesteşte-mi!

- Pot să aştept până când ajunge şi mama?

Nu voia să fie nevoită să spună de mai multe ori povestea.

– Doctorul de la spital mi-a promis că o sună să-i spună să vină aici.

Ajutorul de şerif nu-i lăsase timp lui Jade să sune chiar ea.

– Velta e deja aici, nervoasă nevoie mare, spuse bărbatul. Dar vreau să aud ce ai de zis înainte s-o aducem pe ea.

– De ce am fost băgată în camera de interogatoriu?

– Pentru că e un loc privat, potrivit pentru ce avem noi de vorbit.

Îl privi cu neîncredere.

– Eu nu am făcut nimic rău.

– Nimeni nu zice c-ai făcut. Ce s-a întâmplat?

Se priviră în ochi preţ de câteva clipe, dar şeriful câştigă. Jade îşi coborî privirea spre pumnii strânşi şi trase aer în piept.

– Neal, Lamar şi Hutch ne-au găsit pe Donna Dee şi pe mine când rămăsesem fără benzină. Pe mine m-au luat în maşina lui Neal, împotriva voinţei mele. M-au dus într-un loc în care băuseră bere şi pescuiseră ceva mai devreme şi... Îşi înălţă capul şi îl privi în ochi. Şi m-au violat pe rând.

Bărbatul o privi preţ de câteva clipe lungi, dar nu spuse nimic. Jade adăugă:

– Mă tem să nu fi păţit ceva şi Donna Dee.

– Mi-a spus ajutorul de şerif că ai întrebat de ea. Am sunat la ea acasă. E acolo. N-a păţit nimic.

Jade oftă adânc, uşurată.

– Slavă Cerului!

Când vorbi din nou, vocea şerifului era joasă, cu un ton ce îndemna la confidenţialitate:

– Este o acuzaţie foarte gravă pe care le-o aduci băieţilor, Jade.

– Violul este o faptă foarte gravă.

– Îmi vine greu să cred că ar putea face aşa ceva.

– Şi mie mi-a fost greu să cred. Ieri, pe vremea asta, n-aş fi crezut că e posibil.

– Atunci, zise el, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

capitolul 4

În camera lui Neal era încă întuneric în clipa în care taică-său trânti uşa de perete şi năvăli înăuntru. Ivan veni direct în dreptul patului, trase pătura şi îl pocni pe Neal cu palma peste fundul gol.

– Pramatie ce eşti!

Neal se rostogoli de cealaltă parte a patului şi sări în picioare. Tatăl şi fiul se uitară unul la celălalt, peste patul cu aşternuturi mototolite. Neal era dezbrăcat. Ivan avea pe el o pereche de boxeri şi un maiou alb, demodat.

Părul gri-cenuşiu îi stătea ridicat în mai multe puncte în jurul capului. Chiar şi aşa, nu era o figură comică. Încruntarea de pe chipul lui era crâncenă.

– Ce mama dracului te-a apucat? întrebă Neal, punându-şi mâinile în şoldurile înguste. Era ciufulit, adormit şi îmbufnat. Trupul lui frumos, cu muşchi tari, era mai degrabă o moştenire genetică decât rezultatul unor eforturi fizice susţinute. Se descurca bine la meciuri, pe teren, dar Neal nu făcea sport decât dacă era absolut necesar. Considera că trupul lui zvelt şi puternic era ceva firesc, nimic mai mult decât ce i se cuvenea.

– Tocmai am primit un telefon de la Fritz, îi spuse Ivan.

– Şi? E mijlocul nopţii. Eu mă culc la loc.

– Te culci pe dracu'!

Capul lui Neal era deja la jumătatea drumului spre pernă, când Ivan îl prinse de păr şi îl trase în sus. Îl lovi repede cu piciorul în dos. Neal se izbi de peretele de lângă el. Se răsuci pe călcâie, cu pumnii ridicaţi, gata de bătaie.

- Ai violat o fată aseară?

Neal își coborî imediat pumnii.

- Nu știu despre ce dracu' vorbești.

- Vorbesc despre Jade Sperry, care e acum la tribunal și te acuză de viol, despre asta vorbesc! Ivan îl împunse pe Neal în piept cu arătătorul subțire. Ai face bine să-mi spui adevărul, băiete.

Urletele lui Ivan ar fi sculat și morții din morminte.

Privirea lui Neal săgetă diverse unghiuri ale dormitorului, oprindu-se preț de câteva clipe la câteva obiecte, înainte de a se întoarce în cele din urmă la chipul lui Ivan, care părea să sufle flăcări pe nări.

- Dacă zice că a fost viol, atunci este o minciună gogonată.

- Așadar, știi despre ce vorbesc, mincinos afurisit...

- Nu mint! strigă Neal. Eu, Hutch și Lamar am luat-o cu noi la pescuit. Am băut niște bere. Ne-am distrat. Fata a devenit prietenoasă - vreau să spun *foarte* prietenoasă, tată. A căpătat ce și-a dorit.

Ivan îl privi lung, lumina zorilor reflectându-se în ochii lui vicleni ca niște cioburi de sticlă.

- Pe dracu'! Fata aia nu e o vagaboandă. Și nu se dezlipește de Parker. De ce s-ar fi dus cu voi, trei derbedei?

Neal înjură în barbă și-și trecu o mână prin părul răvășit.

- Crede-mă, tată, a vrut-o! A căutat-o! Se poartă de parcă ar fi topită după Parker și de parcă n-ar avea ochi pentru nimeni altul, dar, de câte ori are ocazia, se gudură pe lângă mine. Apoi, când îi apare iubitul, începe iar să-mi vorbească de sus și să se poarte de parcă aș fi un rahat de câine în care a călcat din greșeală. Îți imaginezi că pot să suport să se poarte o fată așa cu mine? Pe toți dracii, nu! Aseară m-am hotărât să-i arăt ce înseamnă un bărbat adevărat. Dacă ea vrea să-i zică viol, e problema ei.

- S-o crezi tu! Ivan îi ascultase explicația lui Neal cu surprinzătoare răbdare. Acum, scrâșnea din dinți.

Nu este doar problema ei. A făcut-o problema şerifului. Şi acum este problema mea!

Neal se scărpină cu nesimţire între picioare.

– Şi ce-ai de gând să faci?

– Absolut nimic.

– Ha?

Neal se dezumflă o idee.

– Nu fac absolut nimic până când nu eşti sincer cu mine şi nu-mi spui ce s-a întâmplat. Ai forţat-o pe fata aia?

Umerii lui Neal se încordară.

– Lucrurile au devenit mai dure la un moment dat. Se grăbi însă să adauge: Dar aşa a vrut ea!

– Şi Hutch şi Lamar?

– Au vrut şi ei o bucăţică, spuse Neal, apoi rânji. Nu sunt egoist.

Ivan aproape că îl pocni pentru această impertinenţă, apoi însă hotărî să nu agite şi mai tare spiritele şi-şi coborî mâna ridicată.

– Pe Hutch îl văd în stare. Dar nu mi-l pot imagina pe caraghiosul ăla al lui Myrajane băgându-se cu forţa între picioarele unei fete.

– Lamar a trebuit împins puţin de la spate, dar s-a descurcat până la urmă.

Se auzi o bătaie în uşă. Se întoarseră şi o văzură pe menajera lor, Eula, în uşă.

– Să vă pregătesc cafeaua de dimineaţă, domnule Patchett?

– Nu! lătră Ivan. O să te-anunţ eu când o să vreau cafeaua!

– Sigur, domnule. Întrebam doar.

Se retrase. Ivan privi preţ de câteva clipe uşa goală, apoi îi spuse lui Neal:

– De ce nu v-aţi dus în cartierul de negri şi nu v-aţi ales o fată care să-şi ţină gura? De ce-a trebuit s-o împungi fix pe Jade Sperry?

– Fiindcă a căutat-o cu lumânarea, de-asta!

– Dumnezeule, ce încurcătură!

Neal, aparent neîngrijorat, se duse şi-şi puse blugii pe care îi atârnase pe tăblia de la picioarele patului cu o seară în urmă.

– Ce-o să faci, tată?

– Nu ştiu încă. Lasă-mă să mă gândesc. Ivan păşea în sus şi-n jos în lungul patului. Să ştii că te-ar putea băga după gratii destul de multişor pentru o condamnare de viol.

– Asta-i o porcărie! zise Neal bâlbâindu-se. Nu e adevărat! Nu pot trimite un om la închisoare pentru că i-a tras-o unei fete căreia, pe toţi dracii, trebuia să i-o tragă cineva!

– Eu ştiu asta, şi tu ştii asta. Trebuie doar să ne asigurăm că toată lumea gândeşte ca noi.

– Ei bine, eu nu merg la închisoare, asta-i sigur. Am auzit eu ce le fac negrii băieţilor albi în închisoare. Trebuie să faci ceva, tată!

– Taci şi lasă-mă să mă gândesc! strigă Ivan. Apoi, dintr-odată, îl plesni pe Neal peste faţă. Idiotule! Mi-ai stricat toată ziua!

Jade îşi lăsă capul pe braţele pe care le pusese pe masa din camera de interogatoriu. Îşi simţea pleoapele fierbinţi şi avea senzaţia de nisip în ochi. Fusese ţinută la tribunal toată noaptea. I se permisese să se ducă la toaletă o singură dată, şi atunci un ajutor de şerif o escortase până acolo şi înapoi. Avea senzaţia că e în arest în vreme ce, din câte ştia ea, nu se făcuse încă nici un demers pentru a-i prinde pe atacatorii ei.

Îi spusese de două ori povestea ei şerifului Jolly, cu descrieri precise. Când povestise a doua oară, nu schimbase nici măcar un singur cuvânt din ce spusese prima dată. Memoria ei remarcabilă îi fusese întotdeauna de folos în şcoală. În această seară, o folosise ca să relateze cât mai exact ce se întâmplase în timpul violului. Oricât de jenante ar fi fost detaliile, nu sărise peste ele.

Fără să fie abuziv, şeriful încercase s-o încurce.

– Jade, Hutch era acasă când am plecat, acum ceva vreme.

– Nu știu unde este acum. Știu doar unde a fost și ce a făcut în jurul orei șapte, în această seară.

– Atunci spui că s-a întâmplat?

– Atunci s-a întâmplat. Hutch nu era acasă la ora șapte, nu-i așa?

– S-a întors pe la nouă și a spus că a fost cu Neal și cu Lamar.

– Așa este. M-au violat pe mine.

Fritz își trecuse o mână mare peste fața roșcovană, întinzând pielea lăsată.

– Cum explici timpul dintre ora șapte, când s-a petrecut presupusul viol, și ora la care ai ajuns la spital, anume... Se uită în carnetul cu spirală al ajutorului de șerif. Ai ajuns la spital la unsprezece treizeci și patru.

– Mult timp după ce au plecat, am zăcut acolo. Apoi m-am târât până la șosea. Când a apărut mașina în spatele meu...

– Parcă ai zic că era o camionetă.

– Am zis. Era o camionetă. Dar, la început, mi-am imaginat că era mașina lui Neal. Am intrat în panică și am încercat să mă ascund în șanț. Bărbatul de culoare m-a convins să ies din șanț și să urc în camioneta lui. M-a dus la spital.

– Nu ți-a spus numele lui?

– Nu.

– Și nu îl poți descrie?

– Era întuneric. Tot ce știu e că avea pălărie și salopetă.

– Ar putea fi orice bărbat din sud. Mă întreb de ce nu a intrat în spital cu tine, dacă s-a purtat atât de frumos? De ce s-a evaporat în aer?

– Dumneavoastră, dacă ați fi un negru de pe-aici și ați fi adus la spital o fată albă, care fusese în mod clar violată, ați mai fi rămas să vedeți ce se întâmplă, domnule șerif Jolly?

Avu bunul-simț să pară stânjenit. Apoi spuse:

– Sunt unele femei albe care ar prefera să moară decât să fie violate de un negru.

Jade se ridică de pe scaun, se duse în spatele lui şi se prinse de spătar în timp ce-l sfredelea pe şerif cu privirea, peste masă.

– Credeţi că am fost luată de un negru, violată de el şi acum vreau să-i transform pe fiul dumneavoastră şi pe prietenii lui în ţapi ispăşitori? Asta este teoria dumneavoastră?

– Trebuie să iau în considerare toate posibilităţile, Jade. Mai ales când propriul meu fiu este acuzat de o faptă atât de gravă.

– Atunci, în loc să mă hărţuiţi pe mine, de ce nu-l luaţi pe Hutch la întrebări?

– Intenţionez să fac şi asta.

La scurt timp după aceea, îi îngăduise mamei lui Jade să-şi vadă fiica. Velta era întotdeauna bine aranjată, aşa că fu un şoc pentru Jade să o vadă zorită şi neîngrijită. Dădu buzna în camera de interogatoriu, aproape dărâmându-l pe şeriful Jolly în graba ei.

– Jade! Ce s-a întâmplat? Nimeni nu-mi spune nimic. Unde-ai fost?

În acel moment, ultimul lucru de care avea Jade nevoie era să răspundă la şi mai multe întrebări. Avea nevoie să fie strânsă în braţe şi alinată. Avea nevoie de acceptare totală. În schimb, mama ei îi cerea răspunsuri. În locul ei, Jade presupunea că ar fi reacţionat la fel, dar asta nu o făcea să se simtă cu nimic mai bine.

Pe chipul Veltei nu apăru nici un fel de emoţie când Jade îi spuse ce se întâmplase.

După câteva secunde în care privi în gol, repetă prostită:

– Ai fost violată?

– Da, mamă.

Cu o mişcare stânjenită, întinse mâna şi netezi şuviţele de păr care se uscaseră în unduiri rebele în jurul feţei lui Jade.

– Cine a fost?

Când îi spuse, Velta își trase mâna ca și cum Jade ar fi electrocutat-o.

– Asta... Asta-i o nebunie, Jade. Îi cunoști pe băieții ăștia de când te-ai născut. Nu ar putea face așa ceva.

– Dar au făcut-o! Ochii i se umplură de lacrimi. Nu mă crezi, mamă?

– Ba sigur că da, Jade. Sigur că te cred.

Jade nu era convinsă, dar nu avea energia și puterea psihică de a încerca să o convingă. La rugămintea șerifului, spuse din nou întreaga poveste pentru mama ei. Când Jade termină, șeriful plecă, spunând că o să se întoarcă.

După ce rămaseră singure, Jade și mama ei nu-și spuseră nimic important. Velta o întrebă dacă era bine, și Jade, gândindu-se la absurditatea întrebării, răspunsese simplu că da. De când îi mângâiase părul, Velta nu o mai atinsese.

Când se crăpă de ziuă, ajutorul de șerif apăru și îi oferi Veltei o cană de cafea proaspăt făcută. Jade ceru o apă minerală ca să-și umezească gâtul care o durea. O durea să înghită, în parte din cauza puhoiului de lacrimi nevărsate pe care le oprise în gât.

Dintr-odată, ușa camerei de interogatoriu se deschise de perete. Jade își înălță capul, dându-și seama că probabil ațipise, din cauza epuizării. Scoase un scurt strigăt de spaimă când prima persoană care intră pe ușă fu Neal Patchett. Începu să respire repede și neregulat, ca și cum ar fi alergat.

– Ce caută el aici?

Ivan Patchett și șeriful Jolly intrară în urma lui Neal.

– Aduci niște acuzații foarte grave, domnișoară, îi spuse Ivan. Când m-a sunat Fritz și mi-a spus ce se întâmplă, am vrut să văd dacă poți să-mi acuzi băiatul în față. Bună, Velta.

Mama lui Jade reacționă la vederea lui Ivan cam în același fel în care reacționase fata ei când îl văzuse pe Neal.

– Bună, Ivan.

– Derbedeii ăştia ai noştri au creat o mare dandana în dimineaţa asta, nu?

– Eu nu am creat nimic! sări Jade, revoltată de încercarea lui Ivan de a o atrage pe mama ei de partea lui, împotriva ei. Mie mi s-a făcut ceva! Fără voia mea!

– Oh, haide, Jade! zise Neal, vorbind pentru prima oară. Pentru Dumnezeu, chiar te aştepţi să te creadă cineva că ai fost violată?

– Nimeni nu trebuie să mă creadă pe cuvânt. Oamenii n-au decât să se uite la pozele pe care mi le-au făcut la spital. Probele de la laborator vor dovedi că spun adevărul.

Neal se aşeză pe colţul mesei.

– Nu spun că nu s-a întâmplat, zise el, încetişor. Spun doar că exagerezi toată povestea.

Oricât de frumos ar fi fost, lui Jade i se părea de-a dreptul respingător.

– Bun, hai să ne calmăm! spuse şeriful Jolly, preluând comanda. Neal, vino aici, te rog! Arătă apoi un loc lângă perete. Ivan, tu aşază-te pe scaunul ăla.

Ivan se aşeză. Se uită la Velta.

– O să ţi se plătească ziua de azi.

– Mulţumesc.

Jade o străpunse cu privirea pe maică-sa, furioasă de respectul pe care i-l arăta lui Ivan Patchett.

– Acum, Jade, spuse Fritz, atrăgându-i din nou atenţia. Te rog să ne spui încă o dată povestea, ca să audă şi Ivan, şi Neal.

Era o provocare dură. Nu ştia dacă putea relata cu voce tare detaliile violului, de faţă cu Neal şi cu tatăl lui. Totuşi, când se va ajunge la proces, va avea un public şi mai numeros.

Ivan o privea cu indulgenţă, dar Jade putea ghici intransigenţa care se ascundea în spatele expresiei binevoitoare. Neal era sprijinit cu spatele de peretele opus, cu braţele strânse la piept. Avea un zâmbet îngâmfat, sigur pe el.

– Da, Jade. Aş vrea să aud şi eu cum te-am violat.

Tonul lui dispreţuitor îi dădu un imbold. Nu avea să scape după tot ce-i făcuse, chiar dacă ar fi trebuit să repete întreaga poveste oribilă de o mie de ori.

După ce sorbi din sifonul cald pe care i-l adusese ceva mai devreme ajutorul de şerif, începu cu momentul în care maşina Donnei Dee rămăsese fără benzină şi termină cu clipa în care ajunsese la spital.

– Restul, termină ea cu voce ştearsă, e de acum o chestiune de probe.

– Aţi reuşit să-l găsiţi pe acest negru misterios? îl întrebă Ivan pe Fritz.

– Hmm.

Un zâmbet satisfăcut apăru pe buzele lui Ivan.

– Nu l-am inventat! insistă Jade. În starea în care eram, nu aş fi putut să merg pe jos până în oraş!

– Asta vrea să spună şi tata, zise Neal. Nu erai nici pe departe într-o stare atât de proastă pe cât susţii. Ai avut suficient timp să te întorci pe jos în oraş, şi exact asta ai făcut. Pe drum, ţi s-a făcut frică. Ai început să te gândeşti la Parker şi la ce-o să zică el când o să audă despre petrecerea noastră.

Jade sări din scaun.

– Să nu-ndrăzneşti să-i rosteşti numele! Nu eşti vrednic! Mai bine mă mai violezi o dată decât să te-aud târându-i numele lui Gary în mizeria asta!

– Jade, pentru Dumnezeu, stai jos!

Velta o prinse de braţ şi o trase înapoi pe scaun.

Ivan îşi aprinse un trabuc şi stinse neglijent chibritul, fluturându-l, înainte să-l arunce pe jos. Şeriful Jolly spuse:

– Neal, nu eşti obligat să răspunzi nici unei acuzaţii.

– Nu mă deranjează. Minte.

– Ivan, eşti sigur că nu vrei să-ţi suni avocatul?

– Am renunţat la acest drept, Fritz. De ce să-l deranjăm la o oră atât de matinală? Nu avem nimic de ascuns. Întreabă-l pe băiat orice vrei.

Fritz i se adresă lui Neal:

– Ce s-a întâmplat când le-ați găsit pe Donna Dee și pe Jade?

– Exact ce-a spus Jade, răspunse el. Ne-am oferit să o luăm cu noi. S-a urcat de bunăvoie în mașina mea. Ba chiar a trebuit să treacă peste scaun, ca să ajungă pe bancheta din spate cu Lamar.

– Nu ați forțat-o să urce în mașină?

– Pe toți dracii, nu.

– Asta pentru că am crezut că o să vină și Donna Dee, se grăbi Jade să adauge. Când am văzut că aveau de gând să o lase acolo, am încercat să cobor. M-au ținut. Nu m-au lăsat să ies din mașină.

Neal râse.

– A fost o glumă. O joacă de-a răpitul. Ne prosteam și noi... Neal continuă povestea de acolo și le spuse cum ajunseseră în locul de lângă canal. Jade a coborât și s-a așezat acolo în timp ce noi am băut bere.

– Nu aveam unde să mă duc, explică ea. Când ai spus ce-ai spus și mi-am dat seama ce aveai de gând să faci, am luat-o la fugă. Spune-le, Neal. Știi că e adevărat. Am încercat să fug de voi!

– Neal, ce i-ai spus? întrebă Fritz.

– I-am spus că o să i-o tragem.

Velta își puse o mână pe inimă și-și încrucișă picioarele. Ivan pufăi din trabuc. Fritz își frecă tâmpla.

– Așa a zis și Jade.

– Atunci m-am întors și am luat-o la fugă spre șosea, spuse Jade. Nu am ajuns departe. Neal m-a prins de păr și m-a tras la pământ.

Neal ridică ușor din umeri.

– A zis ceva de genul: „S-o credeți voi!" Dar râdea.

– Nu am spus nimic de genul ăsta și în nici un caz nu râdeam. Eram speriată.

– De trei prieteni? pufni Ivan a neîncredere.

– E adevărat că a luat-o la fugă, spuse Neal. Dar nu cu viteză, nu ca și cum n-ar fi vrut să fie prinsă. Am prins-o de păr, e adevărat. Ne-am hârjonit. S-a împotrivit o idee – așa, de spectacol.

– Asta e o minciună! şopti Jade, cu o voce răguşită, scuturând ca apucata din cap. E o minciună! M-a lovit! Mi-a rupt...

Îi veni o idee. Privi spre blugii murdari de noroi ai lui Neal. Erau aceiaşi pe care îi purtase cu o seară în urmă.

– Mi-a rupt dresul, apoi chiloţii. I-a pus în buzunarul de la blugi. Uitaţi-vă în buzunarul lui.

– Neal?

Fritz îi făcu semn din cap băiatului să-şi arate buzunarele.

Ivan întoarse capul şi se uită peste umăr la Neal, care trăgea ceva din buzunarul drept. Scoase o pereche de chiloţi galbeni. Velta îi recunoscu şi-şi acoperi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe un strigăt.

Neal se uită la Jade, cu ochii încărcaţi de regret. Încet, spuse:

– Tu mi-ai spus să-i păstrez ca amintire, scumpo. Ai uitat?

– Minte!

Sări de pe scaun şi înconjură masa, cu degetele chircite ca nişte gheare îndreptate spre faţa lui diabolică. Fritz o prinse de talie şi o ţinu în loc.

Uşa se deschise şi un ajutor de şerif băgă capul înăuntru.

– Domnule şerif, e totul în regulă aici?

– Totul e bine, îl asigură şeriful.

– Ăă, domnule şerif, în legătură cu analizele de la laborator...

– Da, vreau să citesc raportul oficial imediat ce va fi disponibil.

– Tocmai asta este, domnule şerif.

Îşi mută fâstâcit greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Asta venisem să vă spun. Dintr-o greşeală, toate probele au fost aruncate. Întreaga trusă de probe prelevate de la domnişoara Sperry a fost arsă în incineratorul spitalului în această dimineaţă.

Când auzi aceste cuvinte, Jade simţi că o părăsesc puterile. Se prăbuşi peste braţul lui Fritz şi îi dădu voie să o conducă înapoi la scaunul ei.

Cu un strigăt chinuit, se prăbuşi pe el. Toate dovezile fizice ale violului fuseseră distruse. Chiar dacă medicul de la urgenţe ar fi depus mărturie, tot ce putea el spune era că întreţinuse un raport sexual ce părea să fi fost dur. La un interogatoriu condus de un avocat profesionist, mărturia lui nu ar fi folosit la nimic. În plus, medicul nu-i putea identifica pe atacatori.

Nimic din ce fusese spus în această încăpere nu ar fi fost admis ca probă într-o sală de judecată, nici măcar mărturisirea lui Neal că întreţinuse raporturi intime cu ea. Îşi putea schimba complet povestea, putea nega că fusese implicat în vreun fel în incident. Din clipa aceasta, era cuvântul lui Jade împotriva cuvântului lor.

Dar, din întunericul apăsător al disperării ce ameninţa să o sufoce, apăru o rază de speranţă.

Dintr-odată, ridică privirea.

- Donna Dee.

- Ce?

Şeriful Jolly se întoarse spre ea.

- Sunaţi-o pe Donna Dee. O să vă spună ea că m-am împotrivit. M-a văzut încercând să ies din maşina lui Neal. O să confirme că nu m-am dus cu ei de bunăvoie.

Fritz se uită la ceas, apoi îi spuse ofiţerului său:

- Sună acasă la Joe Monroe. Încearcă s-o prinzi pe fiică-sa înainte să plece la şcoală. Spune-i că vreau să treacă pe aici, dar nu-i spune de ce.

Ajutorul de şerif îşi scoase pălăria şi ieşi pe uşă.

Se puseră pe aşteptat. Velta luă chiloţii lui Jade de pe masă şi îi îndesă în poşetă. Ivan ceru o cafea, care îi fu adusă şi servită de o funcţionară servilă.

Neal ieşi numai cât să-şi ia o Cola de la aparatul din hol.

Ca să nu se mai uite la el, Jade îşi aşeză din nou capul pe braţe, cu ochii închişi.

Îşi dorea nespus să doarmă. Voia să-şi dea jos salopeta verde de chirurg şi botoşii ăia ridicoli. Voia să se pieptene şi să se spele pe dinţi. Voia intimitate, ca să poată plânge în voie pentru ceea ce pierduse pentru totdeauna.

– Gary... Gary... spuse ea, într-un geamăt mut. El n-o s-o învinovăţească pe ea pentru viol, dar nu era atât de naivă încât să creadă că tot ce se întâmplase nu o să aibă un impact dramatic asupra relaţiei lor. Iar asta o durea în asemenea măsură, încât Jade încercă să se gândească la altceva.

– De cât timp lucrezi pentru mine, Velta? îl auzi pe Ivan întrebând-o pe maică-sa.

Încă mai pufăia din trabucul ăla nenorocit. Fumul îi dădea lui Jade o stare de greaţă.

– De mult timp.

– Ar fi mare păcat dacă ar trebui să ne despărţim din cauza acestei neînţelegeri.

Jade ridică privirea spre el.

– Nu încercaţi să o intimidaţi, domnule Patchett. Sper ca mama mea să nu mai lucreze nici măcar o zi în afurisita aia de fabrică a dumneavoastră. Nu vreau ca banii pe care îi câştigă acolo să plătească pentru mâncarea pe care o mănânc şi pentru hainele pe care le port.

În mod obişnuit, Jade nu ar fi vorbit niciodată aşa cu un adult. Dar fusese victima unui atac crud şi dureros şi, asemenea unui animal rănit, contraataca.

Ivan îşi scutură trabucul pe duşumea. Se încruntă cu o expresie dezaprobatoare.

– Ar trebui să-i pui botniţă căţelei ăsteia, Velta. Latră ceva al dracului.

Velta se întoarse spre Jade şi îi şopti:

– Taci! De ce încerci să înrăutăţeşti lucrurile?

În acel moment, şeriful Jolly o bagă pe uşă pe Donna Dee.

Fata ezită timid, înainte să intre în cameră. Ochii ei căprui săreau de la un chip la altul.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? De ce eşti îmbrăcată aşa?

- Te rog să intri, Donna Dee.

Şeriful o împinse de la spate şi îi trase singurul scaun care mai rămăsese.

- Stai jos! Vrem să-ţi punem câteva întrebări.

- În legătură cu ce?

Vocea îi tremura de teamă. Nu ştia ce se petrece.

- Ce s-a întâmplat? A fost omorât cineva? întrebă ea, speriată.

- Nimic chiar atât de grav, încercă şeriful să o liniştească. Vream doar să ne lămureşti în legătură cu câteva aspecte.

- Eu? În legătură cu ce?

- S-a întâmplat ceva ieri seară, după ce ai rămas fără benzină, spuse el.

- Eu am ajuns bine acasă... Dar nu şi Jade.

Donna Dee se întoarse spre Jade.

- Ce s-a întâmplat? Arăţi groaznic.

- Am fost violată.

Donna Dee scoase o exclamaţie şuierătoare. Ochii ei mici aproape că ieşiră din orbite.

- Violată? Dumnezeule mare, Jade, pe bune?

- Aşa zice ea, spuse Neal tărăgănat.

Donna Dee se întoarse spre el ca un resort.

- Era cu voi! Cum a putut să fie violată?

- Ei au fost ! El, Hutch şi Lamar m-au violat!

Preţ de câteva clipe, pe chipul Donnei Dee se citi un şoc absolut.

- Hutch te-a violat? şuieră ea.

- Minte! zise Neal.

- Taci! Vocea şerifului Jolly plesni ca un bici. Tăceţi cu toţii! Ăsta-i departamentul meu. Eu sunt şeful, eu pun întrebările aici.

Se opri ca să se asigure că Jade şi Neal se potoliseră, înainte să i se adreseze Donnei Dee, care se uita la Jade, clipind rapid.

Jade privi cum ochii căprui ai prietenei ei înregistrează părul ei răvăşit, zgârieturile de pe braţele ei, uniforma de spital.

– Violată?

Buzele i se mişcaseră, dar nu scoase nici un sunet, fie pentru că-i era frică de şerif, fie pentru că nu putea să creadă.

Jade simţea că o sugrumă emoţia. Cu nespusă amărăciune, dădu din cap.

– Donna Dee?

Şeriful aşteptă până când fata îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui.

– Jade susţine că băieţii au apărut în timp ce voi rămăseseraţi în pană pe şoseaua de pe lângă coastă. A spus că au convins-o să urce în maşina lui Neal, apoi au refuzat să-i dea drumul când a devenit evident faptul că nu aveau de gând să te ia şi pe tine. Jade spune că s-a zbătut destul de mult să iasă din maşină. A spus că a ţipat şi că a lovit cu mâinile şi picioarele în parbriz. Neal susţine că totul a fost în joacă. Zice că Jade nu avea cum să nu ştie că era doar o glumă. Îmi dau seama că nu ai cum să depui mărturie în legătură cu ce s-a petrecut mai târziu, dar aş vrea să aflu ce părere ai tu în legătură cu starea de spirit în care se găseau cu toţii când băieţii au plecat cu Jade în maşină.

Ivan se întinse peste masă şi-şi puse o mână pe braţul Donnei Dee.

– Înţelege că nu negăm că băieţii s-au distrat cu Jade.

Privirea Donnei Dee alunecă spre Jade. Aceasta o străpunse cu o privire ascuţită.

– Au avut-o toţi trei, pe rând. Neal a recunoscut asta. Dar, acum că Jade a avut timp să se gândească, se pare că s-a răzgândit şi îi acuză pe băieţi că au forţat-o să se ducă cu ei. Crezi că spune adevărul?

– Ivan! spuse Fritz, pe un ton aspru. Preiau eu de aici.

Cu o neliniște din ce în ce mai mare, Jade privi cum expresia Donnei Dee se schimbă treptat. La început, când intrase în încăpere, fusese speriată și nedumerită. Apoi, după ce auzise că Jade fusese agresată, Donna Dee se uitase la ea cu compasiune. Acum însă, Donna Dee o privea cu o expresie ce semăna a suspiciune. Ivan Patchett îi alimentase acest sentiment dând o complexitate sexuală întregului incident și atenuând în mod intenționat violența. Și el, la fel ca toată lumea, cunoștea sentimentele Donnei Dee vizavi de Hutch și reușise să aprindă în ea scânteia geloziei.

- Donna Dee, nu a fost vina mea! spuse Jade cu tărie, simțind cum îi cedează vocea. Nu am făcut nimic ca să-i provoc. Nici măcar nu am vrut să mă duc cu ei. Ai fost acolo. Știi asta. M-au obligat!

- Donna Dee?

Donna Dee își ținu privirea lipită de chipul implorator al lui Jade chiar în timp ce întorcea capul spre șerif. În cele din urmă, se uită la acesta.

- Cred că băuseră.

- Neal a recunoscut și acest lucru. Dar erau violenți? Ostili? V-au amenințat în vreun fel?

Donna Dee își umezi buzele cu limba.

- Nu. Se purtau ca de obicei. Făceau pe șmecherii... Știți... Cum sunt ei mereu.

- Spune-le ce s-a întâmplat după ce am urcat în mașină, o îndemnă Jade. Ai văzut că m-am împotrivit, Donna Dee.

Donna Dee îi adresă lui Jade o privire exasperată, înainte să spună:

- Are dreptate.

Jade se prăbuși pe scaun, ușurată. Închise ochii și trase prima gură adâncă și liniștitoare de aer în câteva ore bune. În sfârșit, cineva era de partea ei și îi susținea povestea.

- După ce a urcat în mașină, spuse Donna Dee, Jade a început să lovească în fereastră.

- Exact! Așa v-am spus și eu, mai știți?

– Ai zice că încerca să iasă din maşină? întrebă şeriful, ignorând-o pe Jade.

– Îhî. Lamar o trăgea în spate. Încerca să se întindă printre scaune şi să ajungă la mânerul uşii sau la schimbătorul de viteze. Neal a pocnit-o peste mâini. Cred că Hutch a prins-o de încheieturi.

– Aşa este! Uite!

Jade întinse mâinile în faţă, arătându-şi încheieturile, fiecare încercuită de câte un inel vânăt.

Când îi văzu încheieturile, şeriful Jolly se încruntă. Privi plăcile de gresie dintre picioare, muşcându-şi fără milă buza de jos. Ridică privirea spre Ivan.

– Atunci, chiar au luat-o cu forţa.

– Da! strigă Jade.

– Nu am spus asta.

După exclamaţia exaltată a lui Jade, cuvintele Donnei Dee răsunară cu un ecou sec.

– Ce?

Jade se uită la Donna Dee, uluită.

– A fost o luptă în maşină, se grăbi fata să spună. Dar băieţii se prosteau doar. Se jucau cu Jade, la fel cum se jucau şi cu mine, lăsându-mă în urmă.

Jade sări din scaun.

– Ce spui, Donna Dee?

– Stai jos, Jade!

– Haide, încetează odată! spuse Neal, pe un ton plictisit.

– Jade, nu te porţi raţional, spuse Velta.

– Nu spune adevărul şi ştie foarte bine!

Jade, ieşită din minţi de extenuare şi neputinţă, îndreptă un deget acuzator spre Donna Dee. De când dovezile fizice fuseseră distruse – şi era convinsă că nu fusese un accident – singura ei speranţă de a obţine o condamnare era să aibă un martor ocular. Donna Dee nu fusese de faţă când se petrecuse atacul în sine, dar i-ar fi putut susţine afirmaţia lui Jade cum că fusese ţinută cu forţa în maşina lui Neal. Aceasta, împreună

cu mărturia doctorului, ar fi trezit suficiente îndoieli în mintea juraților.

Jade își puse palmele întinse pe masă și se aplecă spre Donna Dee.

– Știu că încerci să-l aperi pe Hutch, dar este un violator! M-a violat pe mine! spuse ea, accentuând fiecare cuvânt dur.

– Hutch nu ar face așa ceva.

– A făcut-o!

Donna Dee se trase de lângă Jade și privi temătoare înspre șeriful Jolly.

– Asta e tot ce știu. Pot să plec acum?

– Donna Dee, nu face asta! o imploră Jade, în timp ce șeriful o dădea la o parte și o ajuta pe Donna Dee să se ridice.

Încercă să-i prindă celălalt braț, dar Donna Dee îi dădu la o parte mâna cu care o strângea.

– Hutch nu merită protecția ta! strigă Jade. M-a violat. Pentru numele lui Dumnezeu, Donna Dee, te rog, spune-le adevărul!

Donna Dee se răsuci pe călcâie, aruncând fulgere din ochi.

– Adevărul? Bine, o să le spun adevărul! Li se adresă celorlalți. Acum câteva săptămâni, Jade a spus că s-a săturat să aștepte să se mărite ca să facă sex. A spus că nu reușea să-l convingă pe Gary să o facă. Își întoarse privirea otrăvită spre Jade. Se pare că ai avut ocazia aseară, nu? De trei ori! O dată cu Neal. O dată cu Lamar. Și o dată cu... cu Hutch.

Jade deschise gura să vorbească, dar era prea uluită ca să poată scoate vreun sunet. Donna Dee îi aruncă o ultimă privire încărcată de ură, înainte să deschidă ușa și să iasă, călcând apăsat.

După ce trânti ușa în urma ei, se așternu o tăcere apăsătoare. Neal vorbi primul:

– V-am spus eu că a vrut-o.

Șeriful îi aruncă o privire chiorâșă, dar Jade era prea amorțită ca să observe.

– Neal, spuse Fritz, poţi să pleci. Ivan, aşteaptă-mă afară! Vreau să vorbesc cu tine înainte să pleci. În timp ce se ridica, Ivan îşi puse o mână pe umărul Veltei, în semn de consolare. În urâtă poveste ne-au băgat copiii ăştia ai noştri.

Ieşi în urma lui Neal.

– Încă ai opţiunea de a înregistra o plângere oficială, Jade.

Trecură câteva clipe până ce cuvintele şerifului pătrunseră în mintea ei. Era încă amorţită de lovitura provocată de trădarea Donnei Dee.

– Vrei să îi acuzi în mod oficial pe băieţi de viol?

– Da.

Fritz îi aruncă o privire rapidă Veltei, apoi se uită din nou la Jade.

– Te sfătuiesc să te gândeşti foarte bine înainte să semnezi hârtiile.

– Nu am la ce să mă gândesc, spuse ea. M-au violat. Şi o să sufere pentru asta tot atât cât am suferit şi eu.

Trădarea Donnei Dee o durea aproape la fel de mult ca violul în sine. În inima ei, o incluse şi pe fosta ei prietenă când spuse:

– O să plătească pentru ce au făcut!

Şeriful oftă exasperat şi se îndreptă spre uşă.

– Bine, atunci. Du-te acasă. O să pun să fie dactilografiate hârtiile şi o să ţi le trimit mai târziu.

capitolul 5

Şeriful Jolly străbătu sala cu birouri, plină acum că intrase în tură schimbul de dimineaţă. Simţind că şeful era în toane proaste, nimeni nu-i bloca drumul. Ba chiar toată lumea se străduia să se ţină cât mai departe de el şi să nu-i întâlnească privirea, în timp ce şeriful se îndrepta spre biroul lui privat, unde-l aştepta Ivan Patchett.

Fritz intră şi închise uşa. Ivan devora o gogoaşă. O înmuie în cafea şi înfulecă o treime dintr-o singură muşcătură.

– Al dracului de bune gogoşile astea, Fritz.

– Este tot ce te preocupă în această dimineaţă, Ivan? Gogoşile?

Fritz se prăbuşi în scaun. Îşi puse coatele pe birou şi-şi trecu toate cele zece degete prin părul des şi ondulat. În liceu, un dobitoc cu gură mare îl luase peste picior şi îl strigase: „Hei, Roşcovanule!" Abia dacă mai scăpase cu viaţă. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să folosească porecla asta pentru Fritz.

Ivan Patchett nu era intimidat nici de muşchii lui Fritz, nici de poziţia pe care acesta o ocupa în comunitate. Ivan putea aranja ca Fritz să fie ales în continuare sau ca toată lumea să voteze împotriva lui, după cum avea chef. Şi amândoi ştiau asta.

Din punct de vedere fizic, Ivan era cu mult mai puţin impunător. Părul cărunt începuse să i se rărească, dar nu dramatic. Era de înălţime şi de talie medie. Nu era deosebit de musculos, dar nici slab nu părea. Hainele lui nu erau nici conservatoare, nici bătătoare la ochi – doar confortabile.

Dar mediocritatea lui Ivan se termina la ochii lui. Aceştia reflectau o aroganţă supremă, aroganţa omului care ştie că este, în mod indiscutabil, cel mai bogat şi mai influent om din trei regiuni, pe care ştie că, dacă vrea, le poate stăpâni şi conduce asemenea unui prinţ. Ochii lui Ivan luceau ca scânteile dintr-un foc. Iar acest foc era o manifestare a lăcomiei rapace care îl stăpânea.

Lui Ivan Patchett îi plăcea cine şi ce era şi ar fi făcut orice ca să protejeze controlul tiranic pe care îl deţinea în regatul său. Îi plăcea să ştie că e temut mai mult decât îi plăceau sexul, pariurile sau chiar banii.

Îşi crescuse fiul să fie exact ca el.

Linse glazura de pe degetele pe care nu exista nici un inel. În opinia lui Ivan, doar filfizonii purtau bijuterii.

– Aş putea să-ţi spun, Fritz, că nu-mi place ce văd.

– Ce anume?

– Îţi zvâcnesc sprâncenele. De câte ori eşti îngrijorat, îţi zvâcnesc sprâncenele.

– Ei bine, îmi pare al dracului de rău, Ivan! spuse Fritz înţepat. Dar sunt o idee îngrijorat atunci când fiul meu e acuzat că ar fi violat o fată. Ba sunt chiar al dracului de îngrijorat.

– N-o să creadă nimeni acuzaţia asta!

– Eşti sigur? Pe mine aproape că m-a făcut s-o cred. Jade nu e o uşuratică, genul de fată care să vrea să se distreze cu trei băieţi populari, doar ca să aibă cu ce să se dea mare. De ce ar fi inventat povestea asta? E frumoasă şi deşteaptă, şi pe cale să facă ceva cu viaţa ei. Ce ar avea de câştigat din toată povestea asta urâtă, dacă nu e nimic adevărat?

– De unde dracu' să ştiu eu? spuse Ivan, trădând primele semne de furie. Atenţie, poate. Sau poate că se certase cu iubitul şi s-a gândit să se răzbune pe el în felul ăsta!

– Nu crezi asta, la fel cum nu cred nici eu, Ivan. Ştii foarte bine că a fost mai mult în toată povestea asta decât nişte puşti care se jucau şi au întrecut măsura.

Fritz îl privi mijind ochii.

– Cineva de la spital îţi era dator, nu-i aşa? Şi, în dimineaţa asta, s-a achitat de datorie.

Ivan nici măcar nu clipi.

– Eşti sigur că vrei să întrebi asta, domnule şerif? Eşti sigur că vrei să ştii?

– Nu-mi place să cred că cineva a distrus în mod intenţionat probe ale poliţiei. Îmi vine să vărs.

Ivan se aplecă în faţă. Ochii îi străluceau.

– Vrei ca numele lui Hutch să fie legat de o acuzaţie de viol?

– Pe toţi dracii, sigur că nu!

– Atunci, relaxează-te, spuse Ivan. Urmându-şi propriul sfat, se lăsă pe spătarul scaunului şi sorbi din nou

din cafea. E totul rezolvat. În câteva zile, povestea o să fie fumată.

Fritz aruncă o privire îngrijorată spre uşă.

- Fata aia intenţionează să îi acuze în mod oficial.

- O să se răzgândească.

- Şi dacă nu?

- O s-o facă.

- Şi dacă nu? repetă Fritz, aproape strigând.

Ivan râse înfundat.

- Dacă nu se potoleşte, o să facem în aşa fel încât toată lumea s-o creadă o curvă mincinoasă.

Fritz simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

- Cine ar crede aşa ceva despre Jade?

- Când o să termin eu cu ea, spuse Ivan, cu un rânjet periculos, o să fie bărbaţi din tot ţinutul care o să susţină că au călărit-o pân-au lăsat-o lată, iar lumea o să ardă de dorinţă să creadă fiecare cuvinţel.

Fritz se simţea rău. Trebuia să iasă la aer curat. Se ridică şi spuse:

- Scuză-mă, Ivan! Sunt aici de la miezul nopţii. Mă duc acasă să fac un duş şi să mănânc ceva.

Ivan se ridică şi el.

- Ştii ce mi se pare mie cel mai greu de crezut în toată povestea asta? Că păcăliciul ăla de Lamar a reuşit s-o scoale. Aş fi dat bani să văd asta.

Râse şi îl bătu pe Fritz pe spate. Fritz abia se stăpâni să nu se tragă de sub atingerea lui.

- Neal a spus că Hutch a sărit pe ea ca un mistreţ în călduri. Băiatul tău ce zice?

- N-am apucat încă să vorbesc cu el. Am sunat-o pe Dora şi i-am spus să nu-l lase să plece la şcoală. E unul dintre motivele pentru care vreau să ajung acasă. Vreau să-l aud pe Hutch spunându-mi că nu a forţat-o pe fata aia să facă nimic din ce nu voia.

Ivan îi prinse braţul şi i-l răsuci, deşi Fritz era considerabil mai mare decât el.

- Ascultă-mă bine, şerifule! şuieră el. Puţin mă interesează ce-ţi spune sau ce nu-ţi spune Hutch, n-o să existe

nici o confesiune publică – nici în boxa martorilor, nici la altarul bisericii, nicăieri! M-ai auzit? Ai băgat bine la cap?

– Ivan, dacă sunt vinovaţi...

– Vinovaţi pe dracu'! Vinovaţi de ce? Că şi-au tras-o? De când e asta o crimă pentru nişte tăuraşi în călduri? După aceea, fetei i s-a făcut frică. Ridică din umeri. E de înţeles, presupun. Probabil că băieţii noştri n-au dat dovadă de prea mare fineţe. Dar nu e rănită. O să treacă peste incident. Dacă băieţii noştri ajung la închisoare, viaţa le va fi distrusă. Îşi apropie faţa foarte mult de a lui Fritz. Băiatul meu nu o să stea nici măcar o singură zi la închisoare pentru o fustă nenorocită! Puţin îmi pasă cât de tare îl mustră conştiinţa pe Hutch sau cât de etic şi de moral îţi închipui tu că eşti! Ai să îngropi incidentul ăsta, Fritz. Acum!

Ivan îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Îşi trecu mâna peste părul plin de gel. Îşi rulă umerii, ca să se relaxeze. Apoi, forţându-şi un zâmbet larg, deschise uşa şi ieşi nonşalant în sala cu birouri.

Fritz îl privi pe Ivan plecând. Îl ura pentru înfumurarea lui, îl dispreţuia pentru lipsa de moralitate şi îl admira pentru îndrăzneala fără limite. Strigă un nume. Peste numai câteva clipe, secretara apăru în faţa lui.

– Da, domnule?

– După ce dactilografiezi plângerea, du-o acasă la Sperry şi las-o acolo. Cu cea mai feroce încruntare de care era în stare, Fritz privi fix în ochii secretarei. După care, uită totul. Dacă aflu vreodată că ai suflat o vorbă despre ce o să fie scris acolo, o să regreţi amarnic. Şi mă refer la tot restul vieţii tale.

Secretara înghiţi în sec.

– Da, domnule.

Fritz dădu din cap, ştiind că se făcuse înţeles.

– Dacă întreabă cineva, mă întorc într-o oră.

Fritz avu nevoie doar de cinci minute ca să ajungă acasă. Locuia la doar câteva străzi distanţă de centrul

orașului Palmetto, unde cel mai înalt bloc, Citizens First National Bank, avea numai trei etaje. Orașul în sine avea o populație de zece mii de locuitori, deși, de zece ori pe atâția trăiau în zona rurală.

Cartierul în care se afla casa familiei Jolly era vechi și confortabil. Fritz și Dora cumpăraseră casa imediat după ce se căsătoriseră, gândindu-se la droaia de copii pe care să-i instaleze în numeroasele dormitoare. Din nefericire, Dorei îi apăruse o tumoare ovariană la scurt timp după nașterea lui Hutch și fusese nevoită să sufere o histerectomie totală.

Transformase unul dintre dormitoarele de rezervă în cameră de cusut. Fritz și Hutch depozitau în celălalt echipamentul de pescuit și vânătoare.

Dora spăla vasele în bucătărie când Fritz intră pe ușa din spate și-și scoase vesta.

– Bună. Mai e caldă cafeaua?

Dora Jolly era o femeie înaltă și subțire, a cărei personalitate, veselă în tinerețe, căpătase o permanentă resemnare posacă după sterilizarea prematură. Era o gospodină eficientă, dar nu mai era fata veselă și iubitoare cu care se însurase Fritz.

Își șterse mâinile pe prosopul de vase.

– Ce se întâmplă, Fritz? De ce ai fost chemat la birou în toiul nopții? De ce mi-ai spus să nu-l trimit pe Hutch la școală?

Fritz își turnă singur cafeaua.

– Unde e?

– Sus, în camera lui. Se poartă la fel de ciudat ca tine. I-am pregătit micul dejun, dar nu a mâncat mai nimic. Ceva este în neregulă cu voi amândoi. Vreau să știu ce anume.

– Ba nu vrei, Dora. Crede-mă, nu vrei să știi. Mai bine las-o așa.

Fritz își așeză cana cu cafeaua neterminată pe suprafața de scurgere, din porțelan, a chiuvetei, apoi ieși din bucătărie. Ușa dormitorului lui Hutch era închisă. Fritz bătu o dată, tare, apoi o deschise și intră.

Hutch era îmbrăcat, dar fără pantofi. Stătea întins pe patul nefăcut, ridicat pe pernă, privind îmbufnat undeva în spațiu. În spatele pistruilor, pielea lui părea mai palidă ca de obicei. Cu o seară în urmă, spusese că se alesese cu zgârietura lungă de pe obraz de la o ramură de copac, care îl lovise în timp ce mergea în urma lui Neal. Acum că știa adevărul, Fritz își simți stomacul întorcându-i-se pe dos când o văzu.

Hutch îl privi îngrijorat cum se apropie de pat și se așază pe margine.

- Maică-ta a spus că n-ai mâncat micul dejun.

- Nu, domnule.

- Te simți rău?

Răsuci între degete șnururile cuverturii de pe pat și ridică laconic din umeri. Fritz interogase prea mulți suspecți ca să nu recunoască o expresie vinovată, atunci când o vedea. Senzația de greață i se accentuă.

- Ei, băiete? Ce e cu tine?

- Nimic.

- Ce-ar fi să nu mai faci pe nebunul? spuse Fritz încordat. Spune-mi!

- Ce să-ți spun?

Fritz își pierdu răbdarea.

- Încerc din răsputeri să nu te pocnesc de să te las lat. Te-aș sfătui să fii isteț și să începi să vorbești. Să scapi de bătaia pe care mi-e groază că o meriți cu vârf și-ndesat.

Firul de ață de care atârna controlul lui Hutch plesni. Începu să înghită cu convulsii. Pieptul îi sălta și îi cobora. Umerii lați începură să-i tremure. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi sau de a vomita. În cele din urmă, zise:

- Ai aflat despre Jade, presupun.

- Am aflat că a ajuns la spital astă-noapte, pe la unsprezece și jumătate.

- Unsprezece și jumătate! exclamă Hutch.

- Spune că un bărbat negru, pe care nu-l poate identifica, o luat-o dintr-un șanț de pe șoseaua de coastă

şi a dus-o la spital cu maşina. Susţine că tu, Neal şi Lamar aţi violat-o în grup.

Hutch îşi ridică genunchii şi-şi puse coatele pe ei, împingându-şi podul palmelor în orbite.

– Nu ştiu ce-a fost cu mine, tată. Jur pe Dumnezeu, nu mi-am dat seama ce-am făcut decât după ce se terminase.

Fritz îşi simţi dintr-odată pieptul greu ca un sac de beton. Ultimul licăr de speranţă deşartă, că poate totuşi fata minţea, pâlpâi şi se stinse. Cu un gest epuizat, îşi trecu mâna peste faţă.

– Ai violat-o pe fata aia?

– N-am vrut, spuse Hutch, printre suspine. Parcă m-a cuprins o nebunie... Pe toţi! Parcă eram undeva, într-o parte, şi mă uitam la mine din afară. Nu-mi venea să cred ce fac, dar nici nu mă puteam opri.

Fritz îşi ascultă fiul relatând, printre bolboroseli, incidentul. Fiecare cuvânt era asemenea unei ţepuşe care i se înfigea în cap. Povestea lui Hutch se potrivea cu cea a lui Jade, aproape cuvânt cu cuvânt.

– Şi aţi lăsat-o acolo? întrebă Fritz, când Hutch se opri în cele din urmă.

– Ce puteam face? Neal a spus...

– *Neal a spus!* ţipă Fritz. Asta o să faci întotdeauna? Ce-ţi spune Neal? Nu eşti în stare să gândeşti singur? Neal a spus: „Hai s-o violăm pe Sperry!", aşa că ai scos instrumentul la înaintare. Dacă Neal ar fi spus: „Acum, Hutch, taie-ţi boaşele şi mănâncă-le", ai fi făcut şi asta?

– Păi, cam la fel e şi cu tine şi cu Ivan, nu?

Fritz aproape că-l plesni peste faţă. Ridicase chiar mâna, dar o coborî la loc. Adevărul urât al cuvintelor lui Hutch îl opreau să-l lovească.

Pentru ce-l lovea? Voia să-l pedepsească pe Hutch, sau pe el însuşi şi conştiinţa lui vinovată?

Descurajat, lăsă mâna jos şi capul îi căzu în barbă. După câteva clipe, Hutch spuse:

– Îmi pare rău, tată. N-am vrut.

– E-n regulă, fiule. În dimineaţa asta nu ne putem ascunde de adevăr, oricât ar fi el de urât.

– I-ai spus mamei despre... Jade?

Fritz clătină din cap.

– O să merg la închisoare?

– Nu, dacă reuşesc eu să împiedic asta. Nu aş vrea ca vreun alt deţinut să-ţi facă ce i-aţi făcut aseară fetei aleia tu şi prietenii tăi.

Faţa mare şi masculină a lui Hutch se schimonosi ca a unui copil. Începu să plângă tare, cu suspine răguşite. Cu gesturi stângace, Fritz îl îmbrăţişă şi îl bătu pe spate.

– Nu am vrut, tată! Îţi jur pe Dumnezeu! Îmi pare foarte rău!

Fritz îl credea. Ba chiar bănuia că Hutch era amorezat de fată şi că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost să-i facă vreun rău. Fiul lui nu avea un dram de răutate în toată fiinţa lui. Lăsat în pace, nu ar fi comis niciodată un act de violenţă. Dar fusese cu Neal. Neal fusese instigatorul. Întotdeauna era el. Fritz se temea de mult timp de o astfel de calamitate. Doar că nu ştiuse ce formă avea să îmbrace. Niciodată, în coşmarurile lui cele mai groaznice, nu şi-ar fi imaginat un asemenea dezastru.

Sufletul lui Neal era deformat. Ivan îi repetase iar şi iar până îi băgase în cap că era special, şi băiatul ajunsese s-o creadă. Nimic nu-l oprea să ia întotdeauna ce-şi dorea. Şi nu dădea niciodată socoteală nimănui. În consecinţă, Neal se considera deasupra legilor cărora li se supuneau ceilalţi.

Pe Fritz nu-l surprindea că Neal îi alesese pe Hutch şi pe Lamar să fie prietenii lui. În primul rând, erau singurii care îl suportau. În al doilea rând, aveau personalităţi maleabile. Nu se răzvrăteau niciodată, făceau mereu orice voia Neal. Le era mai frică de el decât le era de alte persoane cu autoritate, inclusiv de părinţii lor. Neal era viclean şi ştia să se joace cu orgoliile

şi cu complexele lor, în aşa fel încât să-i păstreze devotaţi orbeşte şi supuşi.

Fritz ştia că Ivan putea îngropa incidentul. Îi văzuse de prea multe ori maşinaţiunile la lucru, nu se îndoia de puterea lui. Chiar dacă se ajungea la un proces – şi era foarte puţin probabil să se ajungă atât de departe –, băieţii nu ar fi fost niciodată condamnaţi în Palmetto County. Cel puţin jumătate din juraţi ar fi fost angajaţi ai lui Patchett, iar pe ceilalţi Ivan i-ar fi cumpărat. Reputaţia lui Jade Sperry ar fi fost terfelită public.

Nu, Hutch n-o să ajungă la închisoare. Dar o greşeală de o asemenea amploare nu dispărea pur şi simplu, ştearsă cu buretele ca o propoziţie scrisă cu creta pe tablă. Fritz avea măcar atâtea convingeri religioase cât să se teamă de iad. Şi nu credea că trebuia neapărat să mori ca să ajungi acolo. Un păcătos putea întâlni iadul pe pământ.

– Îmi închipui că o să-ţi pară mult mai rău până o să se termine totul, băiete. Şi mi-e milă de tine.

Fritz ştia că ceea ce făcea acum era, pe termen lung, rău pentru băiat şi un păcat colosal împotriva fetei. Dar alternativa era să permită ca toată viaţa lui Hutch să fie distrusă de o singură greşeală prostească. Putea vreun părinte să facă asta? Era prea mult. Fritz nu mai putea acum decât să spere că nu o să apuce să vadă ziua în care Hutch avea să dea socoteală.

– Ţine-ţi gura! îi spuse el fiului său. Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Cu cât sunt mai puţini cei care ştiu, cu atât mai bine. Eu şi Ivan o să rezolvăm cumva.

În ciuda razelor plăpânde de soare ce încercau să străpungă stratul înalt şi subţire de nori, Jade şi Velta se întoarseră acasă într-o atmosferă rece şi sumbră. Jade porni căldura. Aerul cald care începu să sufle prin ventilaţia din tavan avea miros de praf ars.

Străbătu holul, înspre dormitorul ei. Rămase în prag, privind încăperea atât de cunoscută. Rămăsese neatinsă

în cele douăzeci şi patru de ore de când ieşise pe uşă. Ea, pe de altă parte, fusese schimbată pentru totdeauna.

Uriaşa pierdere o izbi din nou, asemenea unui val uriaş. Aceste atacuri de regret deveneau familiare, dar erau încă atât de proaspete şi de noi, încât fiecare dintre ele avea un impact teribil. Va trebui să înveţe să fie tare şi să le facă faţă.

– Jade, vrei să-ţi pregătesc ceva? O cană de cacao? Ceva de mâncare?

Se întoarse şi se uită la mama ei. Chipul Veltei era calm, dar ochii îi erau stinşi, goi. Era amabilă din necesitate. Lui Jade îi fu dintr-odată groaznic de dor de tatăl ei, care avea obiceiul să o ia pe genunchi şi să o legene în balansoarul vechi, care scârţâia. „Să nu-ţi fie frică niciodată, Jade!"

– Nu, mulţumesc, mamă. O să-mi iau singură ceva mai târziu, după ce fac o baie şi mă îmbrac.

– Cred că ar trebui să vorbim.

– Serios?

– Nu fi obraznică, Jade! se răţoi Velta, îndreptându-şi indignată spatele. Mă găseşti în bucătărie.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi în hol cu pas apăsat.

Jade închise uşa camerei şi-şi scoase salopeta chirurgicală. Îşi surprinse întâmplător reflexia în oglinda măsuţei de toaletă. Grăbită să-şi ascundă trupul gol de propriii ochi, luă un halat din dulap şi îl înfăşură strâns în jurul corpului.

În baie, umplu cada cu apă fierbinte, se scufundă în ea până la bărbie, apoi îşi băgă şi capul sub apă.

Ar fi vrut să poată inspira adânc, să-şi umple plămânii cu apă opărită, să-şi pună capăt vieţii.

Dar, firește, nu putea. Nu curajul îi lipsea ca să se sinucidă, ci liniştea. Şi nu avea să mai cunoască vreodată liniştea şi pacea sufletească până nu se făcea dreptate. În clipa în care înţelese acest lucru, îi fu extrem de clar ce avea de făcut.

Velta nu uită ce spusese. Când ieşi din camera ei, Jade o găsi aşteptând în bucătărie. Aşezată la masa mică

şi pătrată, amesteca zahăr într-o cană de cafea instant. După ce-şi turnă un pahar de lapte, Jade se aşeză şi ea.

– Un ajutor de şerif a adus asta la uşă. A spus să o citeşti înainte să te duci la tribunal.

Jade privi plicul lung şi alb, aşezat pe masă, între ele, dar nu spuse nimic.

– Nu înţeleg cum ai putut să ajungi într-o astfel de situaţie, Jade, începu Velta. Chiar nu înţeleg.

Jade sorbi din lapte.

– Dar nu ar trebui să înrăutăţeşti şi mai mult lucrurile înaintând acuzaţii oficiale împotriva băieţilor ălora.

Velta trase un şerveţel din cutia de plastic de pe mijlocul mesei şi şterse cafeaua care se vărsase în farfurioară.

Jade îşi fixă ochii asupra paharului de lapte din faţa ei şi lăsă cuvintele maică-sii să treacă pe lângă ea, ca apa peste nişte pietre netede. Singura cale de a supravieţui era să se detaşeze de prezent, să-şi transporte mintea într-un moment viitor, când lucrurile aveau să fie altfel.

– Îţi imaginezi ce efect ar avea asupra noastră un proces de viol? Velta îşi frecă braţele, ca şi cum gândul i-ar fi dat fiori. Toată lumea o să-şi amintească pentru tot restul vieţii tale. Oamenii o să uite că tatăl tău a câştigat Medalia de Onoare. Ori de câte ori va fi menţionat numele tău, o să fie în legătură cu incidentul ăsta nefericit.

Cuvintele mamei ei, care încerca să minimalizeze situaţia, îi spulberară concentraţia lui Jade. Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului. Cu un act de voinţă, suprimă cuvintele amare şi usturătoare care îi umpleau pieptul, cerând arzător să fie exprimate.

– Din multe puncte de vedere, şeriful avea dreptate, Jade. Cred, sincer, că se gândea la binele tău. Dacă faci publică toată povestea asta, n-o să fie bine pentru nimeni. Ivan o să mă dea afară, fără doar şi poate. Nu poate să mă lase să lucrez pentru el, când copiii noştri se înfruntă în sala de judecată. Şi, dacă-mi pierd slujba, ce-o să ne facem?

Velta se opri să tragă aer în piept, apoi sorbi din nou din cafea.

– Doar voi patru ştiţi ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. Băieţii ăia o să spună o cu totul altă poveste, Jade. O să fie cuvântul lor împotriva cuvântului tău. Trei contra unu. Pe cine-ţi închipui că o să creadă lumea? O să se spună că ai căutat-o cu lumânarea când te-ai urcat cu ei în maşina lui Neal.

Velta bătu în masă cu unghia degetului arătător.

– Victima unui viol este întotdeauna considerată vinovată. Poate că nu e drept, dar aşa se întâmplă. Oamenii o să spună că eşti drăguţă şi că ştii asta. O să spună că te-ai jucat cu băieţii ăia până i-ai făcut să-şi piardă controlul. Oamenii care te-au lăudat, care au spus că eşti eleva ideală şi o fată bună, credincioasă şi cuminte o să înceapă să te privească într-o cu totul altă lumină. Unii poate că o să înceapă chiar să spună minciuni despre tine, doar ca să pară mai importanţi şi să ocupe un rol principal în mijlocul bârfelor. În scurt timp, nici una din noi n-o să mai poată ţine capul sus în oraşul ăsta. Velta oftă. După povestea asta, poţi să-ţi iei adio de la speranţa că o să te măriţi cu cineva important. Aş vrea să te gândeşti la toate astea înainte să începi să dai din gură.

Jade se ridică, se duse la chiuvetă şi aruncă laptele care îi mai rămăsese. Apoi se întoarse să o înfrunte pe maică-sa.

– M-am răzgândit, mamă. N-o să îi acuz.

Buzele Veltei se întredeschiseră în ceea ce, în cazul ei, se numea zâmbet.

– Oh, Jade...

– Aşteaptă, mamă! Înainte să spui ceva, vreau să fiu sigură că ştii motivele pentru care n-o s-o fac. Nu m-am răzgândit ca urmare a vreunui sfat pe care l-am primit de la tine sau de la şeriful Jolly. Şi puţin îmi pasă dacă Ivan Patchett te concediază chiar în după-amiaza asta. De fapt, dacă tu nu ai tupeul să te duci la el şi să-ţi dai demisia, chiar aş prefera să te dea afară. Urăsc ideea

de a depinde de el pentru orice. Totodată nu-mi pasă cătuşi de puţin ce ar însemna un proces pentru reputaţia ta sau pentru a mea. Nu-mi pasă ce crede lumea despre mine. Oricine poate crede o asemenea minciună despre mine îşi pierde orice valoare în ochii mei. Singurul motiv pentru care nu vreau acest proces este Gary. Relaţia noastră ar ajunge atunci subiect de interes pentru toată lumea. Străinii ar discuta despre noi la coadă. Nu aş putea suporta să ştiu că ceva atât de frumos şi de pur ca felul în care ne-am iubit noi doi este transformat în ceva urât şi ruşinos, de care lumea să râdă pe la spate. Îl iubesc prea mult ca să-l supun la aşa ceva. Îţi poţi imagina cum s-ar simţi dacă ar şti că trei băieţi au... s-au... s-au vărsat în mine?

Lacrimile i se rostogoliră pe obraz. O crăpătură păru să se deschidă în pieptul ei, ca o fisură în pământ, şi şopti:

- Nu, mamă. Tu nu poţi să-ţi imaginezi ce-ar însemna asta pentru Gary, dar eu pot. Ar vrea să-i omoare. Ar fi foarte posibil chiar să încerce şi să-şi distrugă astfel tot viitorul. Un avocat deştept - şi Ivan şi-l poate permite pe cel mai bun - ar putea chiar să-l citeze pe Gary ca martor şi să-l oblige să depună mărturie împotriva caracterului meu. Şi atunci ar fi nevoit fie să expună public toate intimităţile dintre noi, fie să mintă sub jurământ. Nu voi permite aşa ceva. Resemnată, dar hotărâtă, îşi şterse lacrimile de pe obraji. În cele din urmă, îmi dau seama că un proces n-ar face decât să amâne inevitabilul.

- Ce vrei să spui? întrebă Velta.

- Eu sunt cea care va trebui să se asigure că Neal, Hutch şi Lamar plătesc pentru ce au făcut. Nu ştiu cum, dar într-o zi o să mă răzbun. Instantaneu, lacrimile i se uscară. De ce să trec prin toate procedurile legale, când oricum e clar că ei o să câştige? De ce să-l pun pe Gary să treacă prin tot acest calvar? O să sufere destul când o să mă despart de el. Apoi adăugă pe un ton sec: Apropo, mamă, am primit bursele. Scrisoarea a venit

ieri. Mă duceam să-i dau vestea cea bună când Donna Dee a rămas fără benzină.

Nedreptatea situației era copleșitoare și simți că o părăsesc puterile. Se prăbuși peste blatul de bucătărie. Velta se ridică de pe scaun și-și scuturâ scurt mâinile.

– Ei bine, indiferent de motive, mă bucur să aud că ai de gând să-ți vezi de viața ta. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să uiți tot ce s-a întâmplat.

Capul lui Jade se înălță ca împins de-un resort. O energie violentă mocnea în adâncul ochilor ei albaștri. Deși stătea nemișcată, trupul îi era încordat și tremura. Când vorbi, vocea îi era calmă și atât de controlată, că-ți dădea fiori.

– Nu voi uita niciodată.

Până la a doua pauză, tricoul lui Lamar era pătat la subsuoară de cercuri de transpirație. Era agitat, supărat și confuz. Neal și Hutch nu erau în acea zi la școală. Numai asta și era suficient ca să se simtă pierdut. Se gândise și el să rămână acasă, dar asta ar fi însemnat să inventeze o scuză pentru maică-sa. Pe cât posibil, Lamar evita orice fel de interacțiune cu Myrajane, mai ales dacă aceasta implica o minciună. Myrajane mirosea minciuna de la distanță. În timpul pauzei de la prânz, directorul liceului, domnul Patterson, anunțase întregii școli că elevii Gary Parker și Jade Sperry din anul terminal primiseră burse complete la universitate. Toată lumea aplaudase.

– Știu că veți dori să-i felicitați personal pe acești elevi eminenți, spusese directorul la interfon. Din nefericire, Jade lipsește azi, dar nu uitați să o felicitați când se va întoarce la școală.

Când auzi că Jade lipsește, Lamar începu să transpire de-a binelea. Între ore, îl întâlni pe Gary Parker pe hol, dar se prefăcu că nu-l vede, ca să nu fie nevoit să vorbească cu el. O să mai poată privi vreodată în ochii lui Gary, după ceea ce-i făcuse prietenei lui? Cu o noapte în urmă, simțise un fel de mândrie secretă în urma isprăvii

lui sexuale. Totuşi, în lumina rece a zilei, îşi amintise că succesul lui fusese pe socoteala lui Jade.

Văzându-l pe Gary acceptând elegant felicitările colegilor de clasă, Lamar se simţi copleşit de vinovăţie. Cu spatele plecat sub povara ruşinii şi a groazei, intră cu capul înainte în cea mai apropiată toaletă şi vărsă în veceu.

Avea a patra oră cu Donna Dee Monroe. Când intră în clasă, fu uşurat să o vadă aşezată în banca ei, dar sentimentul fu de scurtă durată. Stomacul i se încordă ameninţător în clipa în care privirile li se întâlniră. Îşi dădu seama, după felul în care se uita la el, că ştia. Ştia. Cumva aflase ce se întâmplase după ce o lăsaseră baltă, în mijlocul şoselei. Privirea cu care îl fixă îl făcu să se simtă mai rău decât la una dintre crizele pe care le făcea maică-sa în legătură cu multele lui defecte. Se simţea gol şi expus. Ar fi vrut să se târască într-o gaură şi să se ascundă. În schimb, trebuia să îndure cincizeci şi cinci de minute de engleză. Minutele treceau cu o încetineală chinuitoare.

Cine-i spusese Donnei Dee? Jade, presupunea. Dar când? Cum? Ultima oară când o văzuse, Jade zăcea întinsă pe pământ, cu genunchii strânşi la piept. Îşi amintea cum se gândise că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit. Atunci n-ar mai fi fost nimeni care să spună ce făcuseră. Maică-sa n-ar mai fi aflat. Firește, alungase repede gândul, înainte ca Domnul să-l audă şi să-l trăsnească pe loc.

Se pare că Jade nu fusese rănită atât de grav pe cât i se păruse. Era evident, pentru că Donna Dee ştia. Oh, Doamne! Dacă ştia Donna Dee, atunci o să afle şi alţii şi, în cele din urmă, o să audă şi maică-sa. O să existe urmări. Orice-ar fi spus Neal, n-aveau cum să nu fie. Până acum, probabil că aflase şi şeriful Jolly. Chiar dacă era implicat fiul lui, şeriful era un om integru. O să facă ce era corect. În orice clipă, un ajutor de şerif încruntat o să dea năvală pe uşa clasei, cu arma într-o mână şi fluturând în cealaltă un mandat pentru arestarea lui Lamar Griffith.

Sângele i se scurse atât de repede din cap, încât trebui să se întindă pe bancă de teamă să nu leşine. Pielea-i era lipicioasă. Simţea că iar îi vine să verse.

Lamar se gândi să fugă din clasă, să străbată tot oraşul şi să se arunce la mila procurorului. Mai bine să-şi toarne prietenii decât să ascundă dovezi, mai bine să şi-l facă pe Ivan Patchett duşman pe viaţă, mai bine să fie băgat după gratii, cu hoţi, proxeneţi şi criminali în serie, decât să înfrunte furia care s-ar fi dezlănţuit în maică-sa.

Totuşi, Lamar rată şansa de a se năpusti afară pe uşă. În timp ce elevii ar fi trebuit să fie cufundaţi în lecturarea lui Alexander Pope, Donna Dee se apropie de catedră şi rugă în şoaptă profesoara să o lase să se ducă până la cabinetul medical.

– Ce s-a întâmplat? întrebă profesoara.

– Nu mă simt bine. Ştiţi...

Îi adresă profesoarei acea privire pe care o schimbă femeile ca să-şi dea de înţeles că sunt la menstruaţie.

– Sigur, scumpo. Du-te acasă şi întinde-te şi pune-ţi ceva cald pe abdomen.

Pe ascuns, Lamar o urmări pe Donna Dee plecând. În clipa în care închidea uşa clasei, fata se uită direct la el, dar Lamar nu reuşi să interpreteze mesajul acestei comunicări tăcute. Parcă i-ar fi transmis să-şi ţină gura şi să nu spună nimic.

Până la sfârşitul zilei, când se terminară toate orele, simţea că nu-l mai susţin genunchii şi abia reuşi să ajungă până la maşină. Pentru că nu ştia ce altceva să facă sau unde în altă parte să caute răspunsuri, merse acasă la Neal.

Casa Patchett era o proprietate de lux. Din şosea, un drum cu pietriş se unduia prin pădurea deasă. Peluza îngrijită care înconjura casa era mare cât un teren de fotbal. Trei stejari bătrâni de câteva sute de ani o protejau cu bolta lor deasă. Rădăcinile şerpuiau pe la suprafaţa pământului asemenea unor dâre de lavă.

Casa de cărămidă, cu etaj, era impresionantă, dar Myrajane Griffith o disprețuia.

– Bătrânul Rufus Patchett nu a avut un dram de bun-gust. A proiectat casa cu opt coloane pe verandă, când șase ar fi fost suficiente și ar fi arătat mult mai bine. Rufus a vrut să-i dea peste nas tatei, construind o casă mai mare decât a noastră. E de prost-gust să fii atât de ostentativ, spunea ea adesea.

Recent însă, se contrazisese singură, spunând:

– E o rușine felul în care Ivan a lăsat casa aia să se degradeze. Are nevoie de mâna unei femei. Ar fi trebuit să se recăsătorească de mult. Femeia aia care lucrează pentru el, Eula, nu e o menajeră bună. E leneșă și obraznică.

Lamar avusese bunul-simț să-și țină gura închisă și să nu întrebe de unde obținuse maică-sa această informație. Din câte știa el, nu pusese niciodată piciorul în casa lui Patchett. Îl dusese de multe ori până acolo cu mașina, dar nu fusese niciodată invitată să intre.

Tatăl lui Ivan, Rufus, făcuse avere din bumbac. Sudoarea culegătorilor de bumbac, a oamenilor care munceau pământul și care făceau ginul intrase în mortarul care lega laolaltă cărămizile pastelate. Rufus fusese deștept. În timp ce contemporanii lui se tocmeau cu brokerii ca să mai stoarcă un bănuț pentru un balot de bumbac într-o piață în declin, el începuse să cultive soia. La fel ca familia lui Myrajane, cei mai mulți cultivatori de bumbac pierduseră totul. Îi vânduseră lui Rufus loturi întregi de teren la a zecea parte din preț, doar ca să nu mai fie nevoiți să plătească impozit pentru pământul pe care nu-și mai permiteau să-l cultive.

Rufus fusese înfometat după pământ și înghițise proprietăți în stânga și în dreapta. Ignorând disprețul celorlalți, continuase să cultive soia. Când afacerea devenise profitabilă, construise fabrica pentru a face chiar el produsul final. După moartea lui Rufus, Ivan moștenise tot pământul și fabrica, și puterea care deriva din

acestea. Într-o zi, totul avea să-i revină lui Neal. Apoi fiului lui Neal.

Lamar, în loc să fie invidios pe prietenul lui, se simţea uşurat că pe el nu-l aştepta o asemenea răspundere. Fusese sufocat de înverşunatul orgoliu al familiei Cowan şi, sincer, îl găsea distructiv şi stupid. La ce le folosise? Din marea familie Cowan nu mai rămăseseră decât unul sau doi veri îndepărtaţi şi Myrajane, care era zgârcită, apucătoare şi posesivă. Îi făcuse viaţa un iad tatălui lui Lamar, care murise, dar căruia băiatul încă-i mai simţea lipsa. Poate că, dacă maică-sa ar fi fost săracă de la bun început, ar fi fost cu toţii mai fericiţi.

Când se apropie de casă, Lamar văzu că nu era singurul musafir al lui Neal. Maşina lui Hutch era parcată în faţă, pe aleea circulară.

Eula deschise uşa. Conştiincios, Lamar îşi şterse picioarele pe preş înainte să păşească în vestibulul de marmură.

– Bună, Eula. Neal e acasă?

– E sus, cu Hutch. La el în dormitor.

Lamar urcă în viteză treptele înclinate şi deschise a doua uşă pe stânga, după balcon. Neal stătea pe jos, cu spatele lipit de pat. Hutch era într-un fotoliu, cu umerii lăsaţi. În mod remarcabil, Neal arăta la fel ca întotdeauna. Pistruii lui Hutch păreau să fi devenit mai pronunţaţi peste noapte. Sau poate pielea de sub ei era nefiresc de palidă? Zgârietura de pe obraz ieşea proeminent în evidenţă.

– Salut, zise Neal. Intră! Vrei o bere?

– Nu, mersi.

Hutch nu spuse nimic. Privirile li se intersectară preţ de-o clipă, dar, din cauza secretului păcătos pe care îl împărtăşeau acum, lui Lamar îi era greu să se uite direct la prietenii lui. Se pare că şi Hutch simţea la fel. Neal nu părea afectat.

– Cum a fost azi la şcoală, Lamar?

– Bine, presupun.

– S-a întâmplat ceva demn de luat în seamă?

Luă o gură de bere.

– Nu. După o scurtă pauză, adăugă: Domnul Patchett a anunţat că Gary şi Jade au primit burse la universitate.

Îi aruncă lui Hutch o privire fugară. Hutch se albi şi mai mult la faţă.

– Nu mai spune! zise Neal tărăgănat. Ca să vezi! Bravo lor!

Hutch se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră, lăsând în urmă un şuvoi de blasfemii. Cu ochii pe Hutch, Neal sorbi din nou din bere.

– Pe tine ce te roade? Nu te bucuri c-au primit burse?

Batjocura şi ironia se simţeau în spatele acestor cuvinte. Furios, Hutch se răsuci pe călcâie.

– Nici măcar n-o să vorbim despre asta? O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

Acum că Hutch deschisese subiectul, Lamar se simţea uşurat că putea în sfârşit să vorbească cu cineva.

– Dumnezeule, am fost speriat de moarte toată ziua.

– Speriat? De ce? întrebă Neal batjocoritor.

– Să nu o păţim, de ce crezi?

Neal îşi îndreptă spatele, clătinând din cap ca şi cum neliniştea lui Lamar l-ar fi nedumerit.

– Aşa cum v-am spus aseară, n-o să păţim nimic. Nu mă asculţi atunci când îţi spun ceva, Lamar? Nu am făcut nimic rău.

Lamar se uită la Hutch. Hutch nu era la fel de neafectat ca Neal, dar nu voia să vorbească şi să rişte să pară laş şi să-l supere pe Neal. Lamar era pe cont propriu. Se agăţă cu ambele mâini de bruma de curaj care îi mai rămăsese şi se ţinu bine.

– Unii oameni ar putea să vadă altfel lucrurile, Neal.

– Care oameni?

– Oamenii care o să audă ce s-a întâmplat.

– Şi cine-o să le spună? Jade? Pufni. Nu prea cred.

– I-a spus lui tata, zise Hutch.

– I-a spus lui taică-tău? întrebă Lamar, cu o voce piţigăiată.

Genunchii cedară sub el şi se prăbuşi cu zgomot pe duşumea.

– Şi ce-a făcut?

– Absolut nimic! zise Neal.

Evident enervat, se ridică şi mai luă o bere din pachetul de şase doze. Când o deschise, spuma i se ridică peste mână. În timp ce se scutura, spuse:

– Voi doi chiar că mă scoateţi din sărite. Dacă o să vă vadă lumea arătând şi purtându-vă ca şi cum v-aţi simţi vinovaţi de ceva, chiar că o să vă creadă vinovaţi.

– Poate că suntem.

Privirea lui Neal îl săgetă pe Lamar. Lamar se simţi ca o insectă prinsă într-o cursă, dar trebuia să-şi descarce povara de pe piept, altfel ar fi explodat.

– Orice-ai spune tu, Neal, eu nu cred că Jade a vrut să... să... ştii tu.

– Eşti nebun?

Cuvintele năvăliră de pe buzele lui Hutch ca şi cum ar fi fost împinse de o presiune interioară:

– Bineînţeles că n-a vrut, idiotule! S-a zbătut ca apucata. Am violat-o, pur şi simplu.

– Dumnezeule!

Lamar se prăbuşi într-o parte. Îşi simţea intestinele transformate în apă. Se temea să nu facă pe el. Credea că o să vomite iar. Dar, dacă se făcea de ruşine, ce mai conta? Oricum avea să fie mort în clipa în care o să afle maică-sa ce făcuse.

– Taci! şuieră Neal. Amândoi, tăceţi odată! Dinţii lui drepţi şi albi erau încleştaţi şi dezveliţi. Ascultaţi aici, cretinilor! Fetele fac porcării dintr-astea tot timpul. Sigur, a opus ceva rezistenţă. Crezi că voia să ne ducem să spunem la toată lumea că a făcut de bunăvoie sex în grup? Înainte să apucăm noi să le spunem celorlalţi băieţi că e o uşuratică, a avut grijă să vină cu povestea asta, ca să picăm noi prost. Nu pricepeţi?

Hutch părea suficient de disperat ca să se agaţe de orice pretext, oricât ar fi fost de neverosimil. Lamar ar fi vrut şi el să-l creadă pe Neal, dar, de câte ori explicaţiile

lui Neal începeau să pară logice, Lamar își amintea forța cu care se luptase Jade și cât de îngrozită arătase în clipa în care el și Hutch o ținuseră la pământ pentru Neal.

Hutch își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Pielea albă ca varul arăta de parcă ar fi fost stropită cu rugină.

- Probabil că n-ar fi trebuit s-o lăsăm acolo.

- A reușit să se întoarcă în oraș, nu?

- Cum s-a întors? întrebă Lamar.

Neal îi spuse ce știa și tot ce aflase în acea dimineață, în biroul șerifului.

- Am avut impresia că Donna Dee știa, spuse Lamar, când Neal termină.

- Donna Dee a garantat pentru noi, spuse Neal. Și-a dat seama că Jade a știut în ce se bagă când s-a urcat în mașină cu trei berbeci tineri, pe jumătate beți. Poate că ar fi trebuit s-o invităm și pe Donna Dee la petrecerea noastră. Rânji și plescăi din buze. Deși, nu-mi imaginez că ar fi fost la fel de bună ca prietena ei, Jade. N-am mai avut niciodată așa o păsărică dulce.

Lamar își coborî privirea spre mâinile pe care și le ținea inerte în poală.

- Donna Dee s-a supărat pe Jade pentru că și-a tras-o cu tine, îi spuse Neal lui Hutch. Aproape că i se vedea fumul ieșindu-i din urechi. Asta e chiar moartă după tine. De ce nu ești drăguț cu ea, Hutch? Dă-i și ei să guste puțin din ce i-ai dat lui Jade.

Mâinile mari ale lui Hutch se încleștară. Fața lui își recăpătă culoarea. Ba chiar se făcu roșie ca sfecla. Se știa despre Hutch că-și pierdea repede răbdarea și se aprindea foarte ușor, cu oricine, mai puțin cu Neal. Dar există un început pentru orice. Lamar își ținu respirația, temându-se de ce avea să urmeze. În mod clar, Hutch își dădu seama că nu era cazul să-l supere pe Neal. Roșeața îi păli și-și descleștă pumnii.

- Eu mă duc acasă.

Traversă bocănind camera. Înainte să ajungă la ușă, Neal îi bloca drumul.

– Aş fi foarte dezamăgit dacă cei doi prieteni ai mei s-ar dovedi nişte laşi şi ar începe să cotcodăcească. Îl incluse pe Lamar în privirea de avertisment pe care i-o adresă lui Hutch. Jade a stârnit un roi de viespi în dimineaţa asta, dar s-a terminat. M-a sunat bătrânu' acu' ceva vreme ca să-mi spună că l-a anunţat pe Fritz că n-o să depună plângere. E ca şi cum ar fi recunoscut că a vrut-o. Când nici unul din cei doi nu răspunse, zise: Ei? Nu-i aşa?

Cei doi priviră unul la celălalt, nehotărâţi. În cele din urmă, Lamar mormăi:

– Cum spui tu, Neal.

– Bine. Atunci, relaxaţi-vă!

– Tata nu mă mai lasă seara afară timp de două săptămâni, zise Hutch. Ne vedem mai târziu.

După ce plecă, Neal îşi ridică mâinile sus deasupra capului şi se întinse, căscând larg.

– Bătrânu' m-a tras din pat înainte să răsară soarele azi-dimineaţă. Mi-a fost somn toată ziua. Luă berea şi o termină dintr-o înghiţitură. Vrei să mergem să aruncăm la coş?

– Nu. Trebuie, ăă, şi eu trebuie să ajung acasă.

Lamar se ridică în picioare. Cu mişcări stângace, reuşi în cele din urmă să-şi încheie fermoarul gecii, îşi băgă mâinile în buzunare, apoi le scoase iar.

– Mama o să afle ce s-a întâmplat, Neal?

– De ce? întrebă Neal cu un rânjet de aligator. Ţi-e frică?

– La dracu', normal că mi-e frică! recunoscu Lamar, cu un râs slab.

Neal îl lovi cu palma între umeri.

– N-o să afle. Şi, chiar dac-o să afle, ce dacă? Ţi-ai tras-o şi tu. Mare chestie! Dintr-odată, îl prinse de fund şi îi şopti încetişor: I-ai tras-o de mama focului, băiete. Am fost foarte mândru de tine.

Îl strânse înainte să-i dea drumul, râzând în felul lui nepăsător, caracteristic.

Lamar își luă rămas-bun și coborî scările. Plafonul înalt al casei îl făcea să se simtă mic și parcă închis într-o cușcă. Se opri o clipă și respiră adânc, ca să se calmeze. Când se sprijini de balustradă, își dădu seama că începuse iar să transpire. Buza de sus îi era acoperită de broboane. Palmele îi erau reci și lipicioase.

Și, spre marea lui surprindere, mai observă încă un lucru: mădularul îi era tare. Foarte tare. Ca urmare a faptului că vorbise despre performanțele lui sexuale de noaptea trecută. Nu știa dacă să se bucure sau să vomite din nou.

capitolul 6

Gary Parker o bloca pe Donna Dee Monroe lângă mașina ei, în parcarea elevilor, imediat după clopoțelul de la trei și jumătate. Bănuiala lui că îl evita îi fu confirmată. Când îl văzu, fata aproape că scăpă cărțile.

- Gary! De ce... De ce nu ești la antrenament?

- Vreau să vorbesc cu tine, Donna Dee.

- Despre ce?

Își aruncă dintr-o mișcare cărțile pe bancheta din spate și urcă la volan, nerăbdătoare să plece.

Gary băgă mâna pe geam și smulse cheile din contact.

- Hei, ce...?

- Vreau să știu ce se întâmplă cu Jade.

- Cu Jade? repetă ea.

- Da, cu Jade. O cunoști? Jade Sperry, prietena ta cea mai bună?

- Da, spuse fata, cu o expresie dintr-odată ostilă. Ce-i cu ea?

- De ce lipsește de atâta vreme de la școală? Ce-i cu ea? De câte ori o sun, mama ei îmi spune că e bolnavă. Jade nu vrea să vorbească cu mine deloc. Tu ai văzut-o?

- Nu, de săptămâna trecută, i-o reteză ea rece. Dacă mama ei zice că-i bolnavă, presupun că-i bolnavă.

– Nici tu nu ai vorbit cu Jade?

– Nu.

– Nu cred asta, Donna Dee. Eşti prietena ei cea mai bună.

– Da, iar tu eşti iubitul ei. Dacă nu vorbeşte cu tine, de ce crezi că ar vorbi cu mine? Te rog să-mi dai cheile. Trebuie să ajung acasă.

Întinse palma deschisă. Gary o ignoră.

– Vrei să spui că ai încercat să vorbeşti cu Jade şi a refuzat?

Chipul ei mic era schimonosit într-o expresie de nehotărâre şi enervare.

– Ascultă, Gary. Dacă vrei să ştii, ne-am certat şi nu mai vorbim.

O privi cu vădită uimire.

– Cred că glumeşti.

– Nu glumesc.

– Din ce cauză v-aţi certat?

– Nu pot să-ţi spun. Acum, te rog...

Se întinse după chei, dar Gary le ţinu în aşa fel încât să nu ajungă la ele.

– Gary, dă-mi cheile!

– Nu până nu-mi spui ce mama dracului se întâmplă!

În mod normal, Gary era temperat. Furia pe care o încerca acum era rezultatul frustrării şi al fricii. De câteva zile, simţea că nu era ceva în regulă. Colegii îl priveau cu coada ochiului. De mai multe ori, conversaţii şoptite încetaseră în clipa în care apăruse el. Jade avea o boală misterioasă. Nimic nu mai fusese normal din ziua în care aflase despre bursă. Deşi nu avea nici un argument solid pe care să-şi bazeze suspiciunile, avea un puternic sentiment că viaţa îi fusese dată peste cap.

– Ce se întâmplă cu Jade? întrebă el.

– Dacă vrei să ştii ce-i cu Jade, întreab-o pe ea!

Donna Dee înşfăcă repede cheile, înainte să apuce s-o oprească. Totuşi, Gary băgă mâna prin fereastra deschisă şi îi prinse braţul.

– Are vreo legătură cu Neal?

Capul Donnei Dee se răsuci atât de repede, încât i se auzi gâtul trosnind.

– Ce te face să spui asta?

– Pentru că este foarte nesuferit – mai mult decât de obicei. Dintr-odată, se poartă de parcă ar fi cel mai bun prieten al meu, doar că este transparent de fals. Parcă ar şti ceva ce eu nu ştiu, şi totul ar fi o glumă pentru el.

Agitată, Donna Dee îşi umezi buzele. Ochii îi zburau dintr-o direcţie în alta. Părea ca prinsă în capcană, ceea ce-i dădea lui Gary cumplita senzaţie că avusese dreptate.

– Această bruscă prietenie a lui Neal faţă de mine are vreo legătură cu Jade?

– Trebuie să plec.

– Donna Dee!

– Trebuie să plec!

Porni maşina şi ieşi din parcare fără să privească înapoi.

– La dracu'!

Gary se duse alergând la maşina lui. Nu luase în mod conştient hotărârea de a chiuli de la antrenament. Pur şi simplu reacţionase la dorinţa impetuoasă de a o vedea pe Jade numaidecât. Şi avea s-o vadă, chiar dacă ar fi trebuit să-i doboare uşa cu pumnii.

Jade recunoscu sunetul maşinii lui. Se duse la fereastra din sufragerie şi îl privi coborând, urcând în fugă treptele de la intrare şi lovind de două ori în uşă. Involuntar, scoase un geamăt de dor înainte de a se calma şi de a deschide uşa.

– Jade!

– Bună, Gary.

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui. Era limpede că se simţea nespus de fericit şi uşurat să o vadă.

– În afară de faptul că eşti slabă şi pari obosită, arăţi normal.

– La ce te aşteptai?

– Nu ştiu, spuse el supărat. Poate la nişte răni deschise, infectate.

O prinse de partea de sus a braţelor şi o strânse cu putere la piept. Păru să nu observe că nu se topise la pieptul lui, cum făcea de obicei.

– Am fost mort de îngrijorare din cauza ta, şopti în părul ei. Mă bucur să văd că eşti bine.

Ea fu cea care puse capăt îmbrăţişării. Dându-se la o parte din prag, îl invită în casă. Gary aruncă o privire vinovată peste umăr.

– Eşti sigură că e-n regulă? Mama ta nu-i acasă...

– E-n regulă.

În situaţia de faţă, faptul că încălca una dintre regulile de fier ale Veltei era cea mai mică grijă a lui Jade. După ce închise uşa, Gary o lipi din nou de el şi o privi cu ochi flămânzi.

– Ce e cu tine, Jade? Cred că ai fost foarte bolnavă. Mama ta a spus că nu poţi să vii până la telefon.

– Aşa am rugat-o eu să-ţi spună.

O privi întrebător.

– Stai jos, Gary!

Întorcându-se cu spatele la el, se duse la un scaun şi se aşeză. Când ridică privirea spre el, era evident că nu îi înţelegea atitudinea. Şi lui Jade îi era tot mai greu să joace acest joc.

Atingerea tandră a lui Gary îi amintise de alte atingeri, care nu fuseseră tandre. Deşi mintea ei ştia că era o diferenţă uriaşă, trupul ei nu părea în stare să facă deosebirea dintre mângâierile lui şi brutalităţile atacatorilor. Presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Fără dorinţa fizică, avea să-i fie mai uşor să facă ce trebuia făcut.

Gary veni lângă ea, îngenunche în faţa scaunului şi îi strânse mâinile cu putere într-ale lui.

– Jade, nu înţeleg. Ce naiba se întâmplă?

– Ce nu înţelegi?

– Nimic! De ce n-ai mai venit la şcoală? De ce n-ai mai vorbit cu mine?

– Am fost bolnavă.

– Prea bolnavă ca să vii până la telefon?

Făcu un efort să vorbească cu răceală.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Gary.

– Oh, Doamne, nu! şopti el, răguşit. Se aplecă şi-şi îngropă faţa în poala ei, strângând în pumni materialul halatului pe care îl purta. Ai o boală fatală? O să mori?

Jade simţi cum i se frânge inima. Nu rezistă să nu-şi treacă degetele prin părul lui şaten şi ondulat. I se răsucea printre degete, ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie. Îl mângâie tandru pe cap. Un suspin ieşi de pe buzele lui; era un ecou al celui pe care ea şi-l stăpânise. Înainte să cedeze, îi ridică încet capul.

– Nu e nimic de genul ăsta. Nu o să mor. Îi atinse faţa, mângâindu-i cu degetele fiecare trăsătură. Doar că...

Începu de mai multe ori, înainte să poată spune:

– Am fost bolnavă... emoţional.

Gary repetă cuvintele, de parcă ar fi fost dintr-o altă limbă.

– Din ce motiv?

– Am fost mult prea stresată.

– La şcoală?

Îi atinse părul, dându-i o şuviţă la o parte de pe faţă. Jade rezistă impulsului de a-şi odihni obrazul în palma lui.

– Asta o să treacă acum, că am primit bursa. Hei, nici măcar nu ne-am văzut din ziua în care am primit vestea. Felicitări!

– Şi ţie.

– Cum o să sărbătorim?

Privirea i se tulbură şi mâna îi alunecă pe sânul ei.

– Ştiu cum mi-ar plăcea.

– Nu! strigă ea cu un şuierat, trăgându-se de sub atingerea lui.

Gary rămase atât de uimit, încât nu-i fu greu să-l dea la o parte în clipa în care se ridică de pe scaun. Mişcările îi erau bruşte, nelegate, ca şi cum abia ar fi învăţat să meargă.

– Jade?

Se răsuci pe călcâie, cu faţa spre el. O privea uluit.

– Nu înţelegi ce încerc să-ţi spun? Am fost stresată din cauza şcolii, dar şi din alte motive. În special din cauza noastră.

– Ce mama dracului spui acolo?

Îşi dădea seama că era cu atât mai rău cu cât trăgea mai mult de timp. Nu avea cum să facă asta fără să-l rănească pe Gary, fără să sufere şi ea.

– Eşti băiat deştept, zise, cu o notă intenţionată de iritare. Nu poţi să citeşti printre rânduri? Trebuie să ţi-o zic pe şleau? Nu înţelegi ce încerc să-ţi spun?

Gary se ridică în picioare. Îşi puse mâinile în şoldurile înguste şi-şi lăsă capul într-o parte.

– Încerci să te desparţi de mine?

– Cred... Cred că avem nevoie de o pauză, da. Lucrurile ajunseseră prea departe, începeau să scape de sub control. Trebuie să facem un pas în spate.

Braţele lui Gary îi căzură pe lângă corp.

– Nu pot să cred asta, Jade.

Se duse lângă ea şi încercă să o ia în braţe. Îl îndepărtă.

– Nu mai suport presiunea sexuală din partea ta, Gary.

– De parcă tu nu ai pus presiune sexuală pe mine? strigă el.

– Desigur! Ştiu că am făcut-o. Asta-i şi ideea. Nu-i sănătos pentru nici unul din noi să încingem focuri pe care să nu le putem stinge.

– N-au trecut decât câteva săptămâni de când ai sugerat să le stingem.

– M-am răzgândit. Ar trebui să aşteptăm, să ne lăsăm suficient timp ca să fim siguri că luăm deciziile corecte. Îşi umezi repede buzele. Dar nici măcar asta nu e suficient. Trebuie să ne întâlnim şi cu alte persoane. Suntem împreună de când eram suficient de mari cât să fim într-o relaţie. Vreau să... să începi să te vezi cu alte fete.

Preţ de câteva clipe, o privi mut de uluire. Apoi ochii i se mijiră într-o expresie de suspiciune.

– Chestia asta are ceva de-a face cu Neal Patchett, nu-i aşa?

Jade avu senzaţia că se deschide o trapă sub ea. Se simţi căzând printr-un vid negru.

– Nu, negă ea, cu o voce răguşită.

În mod clar, Gary îi interpretă groaza drept vinovăţie.

– Nu pe dracu'! mârâi el. Se ţine scai de mine de mai bine de-o săptămână. De când te-ai *îmbolnăvit* tu. Se poartă ca un om care are un secret delicios, pe care moare de dorinţă să-l spună. Acum ştiu care este. A vrut să-mi dea peste nas. Ai ieşit cu el, nu-i aşa?

– Nu.

– Nu mă minţi, te rog! Şi Donnei Dee i se citea vina pe faţă când am menţionat numele lui. Din cauza asta v-aţi certat?

– Donna Dee? spuse Jade, pe un ton încărcat.

– M-am ţinut după ea azi, la şcoală. Mă evita aproape la fel de înverşunat ca şi tine.

– Şi ce ţi-a spus?

– Nu-ţi face griji, nu te-a dat de gol. Clătină din cap. Aşadar, în sfârşit ai cedat farmecului irezistibil al lui Neal. Presupun că mama ta e fericită.

Părul negru al lui Jade i se răsuci ca un bici în clipa în care scutură cu violenţă din cap.

– Nu. Îl detest. Ştii asta, Gary.

– Aşa spui. Se balansa pe călcâie, abia reuşind să-şi stăpânească furia. Poate c-o să-l întreb personal.

Se întoarse spre uşă, dar nu făcuse nici doi paşi, când Jade se lansă spre el şi îi sări în spate.

– Nu, Gary, nu! Stai departe de el!

Se întoarse şi o lipi furios de el.

– Dacă a trebuit să mă înşeli, de ce-a trebuit să fie cu Patchett?

– Greşeşti, Gary. Te rog să nu crezi că...

– Cu Patchett, pentru Dumnezeu!

Îi dădu drumul atât de brusc, încât Jade făcu doi paşi în spate, împiedicându-se. Gary deschise furios uşa şi ieşi.

Nu privi în urmă, deşi Jade ştia că o auzise strigându-l, până când maşina ajunse la jumătatea străzii.

Intră împleticindu-se înapoi în casă şi se prăbuşi lângă uşă. Lacrimile pe care le reţinuse cu un suprem efort, erupseră acum într-un torent. Plânse până când rămase fără lacrimi, apoi fu cuprinsă de suspine uscate, care îi scuturau întregul trup.

La început, Gary se gândi să se ducă direct la casa Patchett şi să-l înfrunte pe Neal, faţă în faţă. Probabil că ar fi învins într-o luptă cinstită, dar nu voia să-i dea nenorocitului satisfacţia de a şti că-l provocase. O să-l lase cu mutra lui îngâmfată şi cu rânjetul ăla dobitoc, dacă asta voia.

Gary Parker nu se cobora la nivelul lui.

Până când ajunse acasă, furia lui Gary se transformase în disperare. Când intră în curte, ferma îi păru mai urâtă ca niciodată. Ura casa veche, cu vopseaua jupuită şi veranda lăsată. Ura găinile care ciuguleau prin curte şi ura duhoarea cocinii de porci. Îl deranjau râsetele şi vocile vesele ale fraţilor lui mai mici, care veniseră în fugă să-l prindă de picioare şi nu-l lăsau să meargă.

– Gary, mama a zis că trebuie să mă ajuţi la aritmetică în seara asta.

– Gary, spune-i lui Stevie să nu se mai ţină după mine.

– Gary, poţi să mă duci în oraş?

– Linişte!

Şase perechi de ochi uluiţi se ridicară spre el, privindu-l uimiţi. Gary se uită la cercul de feţe, detestându-le expresiile iubitoare şi pline de încredere. Cine-şi imaginau că este? Vreun sfânt?

Îi împinse la o parte din drum şi, speriind găinile, traversă în fugă curtea, spre hambar. Acolo găsi un colţ întunecat şi se prăbuşi în fân, acoperindu-şi capul cu braţele. Disperarea, ura şi dragostea se luptau în el.

Îşi dorea mai presus de orice să plece cât mai departe de aici. Ura sărăcia şi urâţenia, şi mizeria, şi lipsa

de intimitate. Dar îşi iubea familia. În visurile lui, se întorcea de la facultate ca un Moş Crăciun încărcat de daruri pe care le împărţea alor lui. Dar responsabilitatea da a transforma acest vis în realitate era o povară grea.

Adeseori se gândea pur şi simplu să dispară.

N-ar fi făcut-o niciodată, desigur. Nu numai pentru că simţul răspunderii era atât de adânc înrădăcinat în el, ci şi datorită lui Jade. Ea făcea ca toată urâţenia din viaţa lui să fie suportabilă, pentru că ea era promisiunea că nu avea să fie mereu aşa. Era nucleul tuturor speranţelor lui.

- Dumnezeule! gemu el.

Cum putea îndura viaţa fără ea? Jade, îşi spuse el înecat de durere, ce s-a întâmplat cu tine, cu viitorul nostru? Îşi făcuseră planuri să termine facultatea, apoi să se întoarcă în Palmetto, unde să construiască o comunitate mai dreaptă, mai egală. Acum părea că Jade trecuse de partea cealaltă - a familiei Patchett. Cum putuse?

- Gary?

Tatăl lui intră pe uşa mare a hambarului. Otis Parker nu avea încă cincizeci de ani, dar arăta cu cel puţin zece ani mai bătrân. Era slab şi uscat, un bărbat micuţ cu umerii veşnic plecaţi. Salopeta îi atârna largă pe trupul osos. Îşi găsi fiul într-un colţ întunecat, aşezat pe o movilă de fân cu miros putred.

- Gary? Copiii spun că te porţi urât.

- Nu pot să am o clipă de linişte pe-aici?

- S-a întâmplat ceva la şcoală?

- Nu! Vreau doar puţină intimitate.

Gary simţea nevoia să se repeadă la cineva, iar tatăl lui era o ţintă convenabilă.

- Măcar o dată, nu poţi să mă laşi în pace? strigă el.

- Bine. Otis se întoarse să plece. Nu uita să dai lăturile la porc.

Gary sări în picioare, cu pumnii strânşi.

- Ascultă aici, bătrâne! Am dat lăturile nenorocitului de porc pentru ultima oară. M-am săturat până peste cap de lăturile porcului. M-am săturat să fiu înconjurat

de copii care țipă, pentru că tu n-ai avut suficientă minte să nu-i faci. M-am săturat de locul ăsta și de mirosul putred al eșecului tău. M-am săturat de școală și de profesori care vorbesc despre burse, când adevărul este că nimănui nu-i pasă de nimic. E nasol să fii băiat bun. Nu ajungi nicăieri. Nicăieri!

Odată furia și energia consumate, Gary se prăbuși în genunchi pe paiele murdare și începu să plângă. Trecură câteva minute înainte să simtă mâna aspră a tatălui său scuturându-i umărul.

– Se pare că ți-ar prinde bine o dușcă.

Otis îi întinse un borcan cu un lichid transparent. Gary întinse mâna ezitând, deșurubă capacul și adulmecă. Apoi luă o gură. Lichidul îi arse gâtul, până în stomac. Tușind și șuierând, îi întinse borcanul înapoi lui Otis, care luă la rândul lui o înghițitură zdravănă.

– Să nu-i spui maică-tii.

– De unde-l ai?

– Cred că e timpul să știi despre Georgie. E o negresă care face rachiu de ani buni. Nu costă prea mult. Oricum, e tot ce-mi permit. Îl țin ascuns sub șaua aia veche, dacă ai vreodată nevoie când nu sunt pe-aici. Otis puse cu grijă înapoi capacul borcanului. Ai probleme cu femeile?

Gary ridică laconic din umeri, deși gândul la trădarea lui Jade îi ardea stomacul mai rău decât o făcuse rachiul.

– În lumea asta pe care a lăsat-o Dumnezeu, femeile sunt singurele care pot face un om să o ia razna și să se poarte și să vorbească așa cum ai făcut-o tu. Otis îl privi aspru. Nu mi-a plăcut ce-ai spus despre frații și surorile tale, pentru că nu a fost respectuos la adresa mamei tale.

– Îmi pare rău. N-am vorbit serios.

– Ba da. Dar vreau să știi că fiecare dintre copiii noștri s-a născut din dragoste. Și suntem mândri de fiecare dintre ei. Ochii lui Otis se umeziră. Dar cel mai mândri suntem de tine. Nu pot să-mi dau seama, pentru nimic

în lume, de unde ai ieşit tu atât de deştept... Presupun că ţi-e ruşine cu noi.

- Nu-mi este, tată.

Cu un oftat, Otis spuse:

- Nu sunt atât de prost încât să nu-mi dau seama de ce nu-ţi inviţi niciodată prietenii aici, Gary. E limpede de văzut. Ascultă, eu şi mama ta nu vrem să ai o educaţie ca să poţi să ai grijă de noi şi de ceilalţi copii. Vrem să pleci de aici dintr-un singur motiv - pentru că tu îţi doreşti atât de mult lucrul ăsta. Nu vrei să fii un ratat, aşa, ca mine. Tot ce am avut eu vreodată a fost peticul ăsta amărât de pământ şi, pe toţi dracii, nu-i cine ştie ce. Şi nici măcar nu l-am cumpărat eu, ci tata. Eu am făcut tot ce-am putut ca să-l păstrez.

Gary simţi cum aproape că-l sufocă remuşcarea pentru ceea ce spusese. Otis îl simţi şi, cu un gest de iertare, îl bătu pe fiu-său pe genunchi, apoi se sprijini în el ca să se ridice.

- Te-ai certat cu Jade?

Gary încuviinţă din cap.

- Ei, o să treacă. O femeie trebuie să mai aibă şi toane din când în când, altfel n-ar fi femeie. Când le-apucă, cel mai bine e să le laşi în pace o vreme. După ce-i dădu acest sfat înţelept, Otis o luă agale spre uşă. Se apropie ora cinei. Ar fi bine să-ţi termini treburile.

Gary îşi privi tatăl îndepărtându-se. Străbătu cu mersul lui lent şi crăcănat curtea în paragină, plină de găinaţ şi de jucării vechi şi rupte. Gary îşi acoperi faţa cu mâinile, dorindu-şi ca, atunci când le dădea jos şi deschidea ochii, să fie la milioane de kilometri depărtare, lipsit de orice obligaţie.

Toată lumea, inclusiv familia lui, aştepta prea multe de la el. Era sortit eşecului înainte de a începe. Indiferent ce ar fi realizat, ce lucruri măreţe ar fi făcut, nu s-ar fi putut niciodată ridica la înălţimea aşteptărilor tuturor. N-o să poată niciodată să fie îndeajuns de bun, suficient de bogat. N-o să poată niciodată să fie Neal Patchett.

Pentru Dumnezeu, Jade trebuia să se ducă chiar la el? Şi ce dacă Neal era cel mai bogat băiat din oraş? Jade ştia cât e de superficial. Cum suportase să-l lase s-o atingă?

În timp ce privea peisajul deplorabil din jur, răspunsul se formă dintr-odată limpede în mintea lui Gary: Neal Patchett nu venea niciodată la şcoală cu găinaţ pe pantofi.

Indignarea îl rodea aşa cum rachiul îi rodea stomacul. O să-i pară rău. Cât de curând, o să se întoarcă în genunchi la el. Neal îi picase doar cu tronc, asta era tot. N-o să dureze. Pe el, pe Gary, îl iubea ea cu adevărat. Sentimentele dintre ei erau mult prea adânci pentru a fi pur şi simplu aruncate la o parte. Mai devreme sau mai târziu, o să-i vină mintea la cap. Până atunci, el o să... o să ce?

Sentimentul responsabilităţii îşi înălţă capul urât şi îl ridică în picioare. Se duse să dea lăturile porcului.

capitolul 7

– Hei, Jade!

Jade se întoarse cu spatele la dulap, strângând manualele la piept. Atât de puţini colegi îi mai vorbeau, încât era surprinsă şi încântată că cineva – oricine – i se adresa.

Detaliile nu erau clare, dar zvonul prin Liceul Palmetto era că Jade îl înşelase pe Gary Parker cu Neal Patchett. Se spunea că, din cauză că-l dusese de nas, Gary îi dăduse papucii. În două luni şi jumătate ajunsese din cea mai căutată fată de clasa a douăsprezecea o renegată a societăţii adolescentine. În timp ce colegii ei erau prinşi în vârtejul pregătirilor festivităţilor de dinainte de absolvire, Jade era ocolită.

Şi bârfele nu erau doar între zidurile liceului. Se răspândiseră în întreaga comunitate. Când ajunseseră la urechile lui Pete Jones, acesta o dăduse afară

de la magazinul lui, sub pretextul că prefera un băiat care să lucreze pentru el.

Lucrurile nu stăteau mai bine nici acasă. Velta se plângea că era tratată cu răceală la muncă.

– Mi-am auzit colegele şuşotind despre tine. Nu ţi-am spus că o să fii învinovăţită pentru ce s-a întâmplat? Ar fi trebuit să-i spui negrului ăluia să te aducă direct acasă. A fost o mare greşeală să te duci la spital. Când ai făcut asta, ţi-ai pecetluit soarta. Şi pe a mea la fel.

Jade nu avea pe nimeni cu care să vorbească. N-avea s-o ierte niciodată pe Donna Dee pentru că o trădase.

Şi se părea că nici Donna Dee nu o iertase pe ea, pentru că-i stârnise libidoul lui Hutch. Prăpastia care se căscase între ele era mult prea adâncă, dar, pentru că nu exista nimeni care să-i ia locul Donnei Dee, Jade avea senzaţia că, odată cu cea mai bună prietenă şi confidentă, îşi pierduse o mână sau un picior.

Însă lacrimile amare pe care le vărsa în fiecare noapte erau din cauză că îl pierduse pe Gary. Era evident din atitudinea lui că şi el credea minciunile care circulau despre ea. Furia şi confuzia lui erau un teren fertil pentru suspiciunile urâte pe care Neal Patchett le sădise şi le cultivase.

Viclean şi subtil asemenea şarpelui din grădina raiului, Neal continua să-l chinuiască pe Gary cu aluzii şi apropouri. Se ţinea scai de Jade, aruncându-i priviri cu subînţeles, care sugerau că împărţeau un secret picant. Atitudinea lui sugestivă îi făcea greaţă lui Jade. Dar şi mai mult îl ura din cauza lui Gary. Încrederea şi mândria lui suferiseră nişte lovituri la fel de puternice şi de brutale ca şi trupul ei.

– Bună, Patrice, îi spuse ea fetei care avusese curajul să înfrunte curentul şi să i se adreseze.

Patrice Waltey era dolofană, cu părul decolorat şi sălbatică. Jade nu-şi amintea să fi avut o conversaţie cu ea din clasa a noua, când linia dintre fetele bune şi cele rele fusese trasată cu precizie. Până de curând, fuseseră în părţile opuse ale acestei linii.

Mama lui Patrice obținuse recent cel de-al patrulea divorț și era în căutarea soțului numărul cinci. Viața ei amoroasă extrem de activă o ținuse mereu atât de ocupată, încât Patrice fusese lăsată de capul ei. Ca urmare, experimentase și trăise multe în optsprezece ani.

– Nu vreau să fiu indiscretă, mă înțelegi, șopti ea, apropiindu-se de Jade. Dar ești borțoasă?

Încheieturile degetelor lui Jade se albiră pe cotorul cărților.

– Fireşte că nu. Ce te face să întrebi aşa ceva?

Patrice plesni din buze uşor iritată şi adăugă, cu o notă de compasiune:

– Uite ce e, Jade, am zis că nu vreau să fiu indiscretă, dar știu care sunt semnele, da? Eu am trecut de trei ori prin asta.

Jade lăsă capul în jos, trecându-și neatentă degetul prin spirala argintie a caietului.

– Nu m-am simțit prea bine în ultima vreme, asta-i tot.

– Cât ți-a întârziat?

Jade simți cum se prăbuşeşte lumea înăuntrul ei.

– Două luni.

– Doamne, Dumnezeule! Și lumea zice că ești deșteaptă! Nu prea mai ai mult timp, fato. Trebuie să faci ceva repede.

Jade refuzase să se gândească la ce putea însemna faptul că-i întârziase menstruația. Nici măcar nu se gândise la ce-o să facă dacă posibilitatea devenea realitate.

– O să scapi de el, nu?

– Nu... Nu m-am gândit...

– Ei bine, dacă te hotărăşti, pot să te ajut, se oferi Patrice.

– De ce m-ai ajuta?

– E copilul lui Neal Patchett?

Patrice auzise zvonurile. Jade ridică din umeri, dând de înțeles că nu putea fi sigură al cui era copilul pe care îl purta.

– Ei bine, în caz că este copilul lui Neal, vreau să te ajut.

Patrice scoase un pachet şi-şi aprinse o ţigară, deşi nu avea voie să fumeze înăuntrul şcolii. Îşi dădu capul pe spate şi suflă un cerc de fum spre tavan.

- Nenorocitul mi-a făcut şi mie acelaşi lucru, în vara de după clasa a opta. A fost prima oară. Mama a făcut o adevărată criză. Tatăl meu vitreg de la vremea aia a refuzat să plătească pentru avort, aşa că mama s-a dus să-i ceară banii tatălui lui Neal. Hei, vrei o ţigară? Pari cam verde la faţă.

Jade îşi flutură mâna în faţă, ca să alunge fumul.

- Nu, mulţumesc.

- Unde eram? Oh, da. În orice caz, bătrânul Ivan ne-a dat cinci sute de dolari. M-am dus la Georgie, în oraşul negrilor. Nu ia decât cincizeci, aşa că ne-am ales şi cu bani din asta. Şi, ce să vezi? spuse Patrice, evident iritată. Mama i-a păstrat pe toţi, până la ultimul cent. În orice caz, pot să vorbesc cu Georgie pentru tine. E destul de pretenţioasă şi nu ia pe nimeni fără recomandare, înţelegi? Şi ştie să păstreze un secret, pentru că nu vrea să aibă de suferit celelalte afaceri.

- Care afaceri?

Patrice coborî vocea:

- În afară de avorturi, mai face şi alte chestii ilegale, deşi se presupune că e cusătoreasă. Dacă nu ai prea mulţi bani şi nu vrei să afle nimeni, du-te la Georgie. Trase din nou din ţigară. Hei, ştiu că sunt multe de digerat. Poţi să-mi spui să mă duc dracului şi-o să mă duc. Nu mă priveşte, nici într-un fel, nici în altul.

- Apreciez oferta, Patrice, dar trebuie să mă gândesc. Nici măcar nu sunt sigură că sunt... că va fi necesar.

Patrice coborî privirea spre abdomenul lui Jade şi ridică din umeri.

- Sigur. Înţeleg, puştoaico. Prima oară şi eu am făcut pe mine de frică. Dar maică-mea a zis că nu acceptă în ruptul capului un plod plângăcios în casă. În plus Neal Patchett e un nenorocit. Ce om în toate minţile şi-ar dori un copil cu el?

Gândul îi întoarse lui Jade stomacul pe dos.

– O să-ţi spun dacă mă hotărăsc, Patrice. Mulţumesc.

Se duse în fugă la cea mai apropiată toaletă. Câteva minute mai târziu, ieşea din cabină. Simţindu-se slăbită, se aplecă peste lavoar şi-şi stropi faţa cu apă.

– Nu e un copil, şopti ea reflecţiei palide din oglindă. Nu e nimic. Doar o mizerie.

După aceea, ori de câte ori se întâlneau pe coridor, Patrice ridica o sprânceană. Jade se prefăcea că nu observă, deşi Patrice o făcuse să admită că mai exista încă o consecinţă severă a violului.

Era însărcinată.

Refuza în continuare să se gândească la făt ca la un individ, ca la un *copil*. Voise să amâne luarea unei decizii până după momentul în care-şi primea diploma, care era peste doar câteva săptămâni. Dar viaţa dinăuntrul ei creştea.

Era foarte atentă la felul în care se îmbrăca. Chiar şi aşa, dacă Patrice ghicise, era doar o chestiune de timp până aveau să ghicească şi alţii. Cea mai cumplită teamă a ei era ca, la un moment dat, cineva să nu-i împărtăşească bănuielile lui Gary. El nu trebuia să afle niciodată. O sarcină era o dovadă de netăgăduit că fusese cu altcineva. Putea termina liceul fără ca el să afle? Îndrăznea să încerce?

În ciuda tuturor celor întâmplate, fusese desemnată a doua din serie. Gary era şef de promoţie. Era foarte mândră de el, deşi nu îndrăznea să-l felicite personal. Începuse să iasă cu altă fată şi, când se întâmpla să se întâlnească pe coridor, întorcea întotdeauna capul.

Onoarea de a fi a doua din serie era un premiu de consolare de care era mândră. Era un loc câştigat cu ani de studiu şi muncă grea. Câştigase această onoare cu foarte puţin ajutor din partea mamei ei. Şi afurisită să fie dacă avea să-i lase pe Neal şi pe prietenii lui să-i răpească şi asta.

Când avea să stea la microfon, pentru discursul de dinaintea decernării diplomelor, voia să-şi privească

agresorii în ochi. N-o s-o vadă îngenuncheată. Îi violaseră trupul şi îi distruseseră reputaţia, dar voia să plece cu demnitatea intactă.

Dar dacă oamenii aveau să râdă pe la spate din cauza sarcinii pe care n-o să reuşească să o ascundă?

În timpul săptămânii balului de absolvire, în vreme ce colegele ei îşi făceau planuri mari pentru weekendul important, Jade se chinuia cu problema ei.

În timpul unei pauze, o abordase pe una dintre consiliere.

- Cu cine vii la bal, Jade?

- Nu vin, doamnă Trenton.

- Nu vii? Nu te-a invitat nimeni?

- Exact.

O invitase Neal, dar Jade îi închisese telefonul fără să catadicsească măcar să-i răspundă invitaţiei ironice. Avusese chiar tupeul să sugereze să meargă la dublu, el şi ea împreună cu Hutch şi cu Donna Dee.

Doamna Trenton o examină cu atenţie.

- Aş vrea să treci pe la mine pe la birou într-una din zilele astea, Jade. Cred că trebuie să discutăm.

„Ştie."

În timp ce mergea pe coridorul şcolii, Jade îşi dădu seama că alegerea de a acţiona acum sau de a aştepta îi fusese luată. Iar pentru asta aproape că se simţea uşurată. Nu trebuia să se mai chinuiască cu dilema, să-şi analizeze opţiunile. Trebuia doar să acţioneze, să urmeze paşii, să termine totul cât mai repede cu putinţă. Când se terminară cursurile, o căută pe Patrice Watley.

Jade fusese rareori în acea parte a oraşului - şi niciodată singură. Ca să ajungă acolo, trebuia să traverseze şinele de cale ferată şi să treacă prin depozitul abandonat şi pe lângă fabrica de bumbac, care nu mai era funcţională. Abia după aceea intra oficial în *oraşul negrilor.*

Cu câţiva ani în urmă, Velta angajase o negresă ca să le calce rufele. Ori de câte ori mergeau acasă la ea, Velta îi spunea lui Jade să rămână în maşină şi să nu

vorbească cu nimeni. După câteva luni, Velta ajunsese la concluzia că era prea scump să plătească pe cineva pentru călcat.

– În plus, o auzise Jade spunând unei prietene, mă sperie de moarte să mă duc acolo. Nu ştii niciodată ce-o să-ţi facă.

Copil fiind, Jade nu înţelegea de ce se temea Velta că ar fi putut să li se întâmple atunci când se aventurau dincolo de şine. Nimeni nu se apropiase vreodată de maşină, nimeni nu vorbise cu ele, nimeni nu manifestase nici cel mai mic interes faţă de ele, nu existase nici o umbră de ameninţare. De fapt, doamna care le călca rufele îi trimitea întotdeauna lui Jade câteva fursecuri învelite într-un şerveţel. Nişte discuri grase, aurii, cu mult unt şi presărate cu zahăr – arătau şi miroseau de-ţi lăsa gura apă. Totuşi, nu avusese niciodată ocazia să afle ce gust aveau. Velta refuzase să o lase să le mănânce şi le arunca în clipa în care se întorceau acasă.

Jade parcă maşina mamei ei sub un liliac indian, la o stradă distanţă de adresa pe care i-o mâzgălise Patrice. Când îi îndesase peticul de hârtie în mână, îi şoptise:

– O s-o sun pe Georgie şi o să-i spun să te aştepte. Să ai banii la tine.

Banii, cam tot ce pusese deoparte când lucrase la magazinul lui Pete Jones, erau în cartea de buzunar pe care o ţinea sub braţ în timp ce înainta pe trotuarul crăpat şi denivelat. O parte din paranoia şi prejudecăţile Veltei se lipiseră de ea, şi lui Jade îi fu ruşine înţelegând acest lucru. Mergea cu ochii plecaţi, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta în timp ce trecea pe lângă şirul de case micuţe, lipite zid lângă zid pe loturile înguste.

Casa lui Georgie arăta exact la fel ca toate celelalte. În ciuda senzaţiei de frică pe care o simţea rece ca gheaţa în stomac şi a lamei arzătoare pe care conştiinţa i-o înfigea în inimă, Jade era curioasă ce se petrecea acolo. Casa era lată doar cât două încăperi, dar era adâncă, în aşa fel încât veranda din spate era aproape la acelaşi nivel

cu aleea din spatele casei. Fusese vopsită cândva, deşi acum vopseaua albă era doar o amintire îndepărtată. Acoperişul verde, din hârtie îmbibată cu smoală, era peticit şi se descojea. Hornul de metal ruginise şi lăsase o pată maronie care se scurgea ca sângele pe zidul exterior.

– Nu te lăsa înşelată de aparenţe, îi spusese Patrice. Bătrâna Georgie e o negresă bogată. Ar putea şantaja jumătate din populaţia oraşului, dacă ar avea chef.

De afară, nu părea să fie cineva acasă. Nişte obloane grele fuseseră trase la ferestre. Făcându-şi curaj, Jade se duse în faţa casei, urcă pe verandă şi bătu în rama uşii de plasă.

Simţi zeci de ochi aţintindu-se în spatele ei de prin ascunzători, dar se calmă spunându-şi că era doar imaginaţia ei. Nu îndrăzni să se întoarcă, nici ca să-şi infirme, nici ca să-şi confirme temerile.

Îşi dădu dintr-odată seama că nu mai era nimeni altcineva pe stradă – nu trecea nici o maşină, nu existau copii care să se joace în curtea din faţă sau mame care să împingă cărucioare pe trotuar. Vecinii lui Georgie se temeau la fel de mult de vizitatorii albi pe cât se temeau albii să se aventureze în acest cartier. Regretabila schismă rasială era unul dintre aspectele pe care ea şi Gary visaseră să-l schimbe.

Uşa din faţă se deschise încet, şi Jade o văzu pentru prima oară pe Georgie prin paravanul de plasă. Era mult mai tânără decât se aşteptase, sau poate că doar părea tânără, pentru că avea faţa netedă, fără riduri. Buzele pline îi erau scoase în evidenţă cu un ruj de culoare roşu aprins. Ochii ei erau nişte discuri implacabile de abanos. Era înaltă şi atât de slabă, încât picioarele şi mâinile îi păreau parcă de păianjen. Părul îi fusese tăiat scurt, în aşa fel încât să formeze un fel de cască în jurul capului. Purta o cămaşă lila, din bumbac. Jade fu uşurată să vadă că era imaculat de curată.

Înghiţi în sec.

– Numele meu este Jade. Cred că a sunat Patrice pentru mine.

Georgie dădu la o parte uşa de plasă, şi Jade păşi în casă. Nu simţi mirosuri neplăcute, aşa cum se temuse că s-ar putea să se întâmple. Se întrebă ce punea Georgie în toate borcanele pe care le vedea peste tot. Erau lăzi întregi, întinse prin tot holul.

Femeia ridică mâna şi îi făcu semn lui Jade să o ia înainte. Îndreptându-se spre spatele casei, Jade urmă coridorul care despărţea casa în jumătate şi forma o linie dreaptă de la uşa din faţă la cea din spate.

În tăcere, un ceas de perete ticăia neobişnuit de tare. Din bucătărie se auzea fluieratul subţire şi ascuţit al unui ceainic pus pe foc.

Georgie indică o cameră pe stânga. Singurul lucru din ea, în afară de o masă acoperită cu o muşama albă, era un dulap de medicamente demodat, din email alb. Jade rămase în prag, ezitând.

– De ce-ai venit la mine?

Sări ca arsă când auzi vocea şoptită a lui Georgie, deşi femeia o speria mult mai puţin decât masa cu muşamaua albă şi dulapul de medicamente, în care erau obiecte din inox cu care puteai mutila sau chiar ucide un om.

– Am o problemă care trebuie rezolvată, răspunse Jade, cu vocea răguşită.

Georgie întinse mâna. La început, gestul o nedumeri pe Jade. Când îşi dădu seama ce însemna, scotoci în poşetă după portofel, scoase cinci bancnote de zece dolari şi le puse, una peste alta, în palma roz a lui Georgie. Era destul de profesionistă cât să solicite plata în avans, dar suficient de stilată încât să nu o ceară în mod direct. Banii dispărură în buzunarul fustei ei. Nu-i mulţumi lui Jade.

– Te rog să-ţi scoţi chiloţii şi să te întinzi pe masă.

Dinţii lui Jade începură să clănţănească. Acum că sosise clipa, se simţea copleşită de groază. Îşi puse cu mişcări neîndemânatice poşeta la capătul mesei şi-şi scoase

chiloții pe sub fustă, pășind apoi afară din ei. Aplecându-se ca să-i ridice, întrebă:

- Nu ar trebui să mă dezbrac de tot?

- Nu până nu te examinez. S-ar putea să n-o fac.

- De ce nu? Aproape la fel de mult pe cât se temea de avort, Jade se temea să nu fie respinsă. Trebuie s-o faci. Mi-ai luat deja banii.

- Întinde-te, te rog! spuse femeia, pe un ton care nu era lipsit de blândețe.

Jade se întinse. Georgie îi ridică fusta, i-o împături pe piept, lăsând-o expusă de la brâu în jos. Jade întoarse capul și-și fixă privirea în peretele gol.

- Unele fete vin la mine prea târziu, îi explică Georgie. Își puse mâinile pe partea de jos a abdomenului lui Jade și începu să-l maseze. Nu le pot ajuta dacă așteaptă prea mult.

- Nu e prea târziu pentru mine. Am întrebat-o pe Patrice.

- O să vedem.

Georgie continua să-i maseze abdomenul lui Jade. Avea ochii închiși. Își lăsa doar mâinile să o ghideze prin spațiul dintre oasele ei pelviene, urcând până la buric și coborând până la triunghiul pubian. În cele din urmă, mulțumită, îi întinse mâna și o ajută să se ridice, apoi îi coborî fusta la loc.

Jade rămase pe marginea patului, cu picioarele bălăngănindu-i în aer. Simțea mușamaua rece, clinică și străină pe pielea ei goală. Încercă să nu se gândească la asta.

- O s-o faci?

- E copilul băiatului, Patchett?

- Nu e un copil, protestă Jade. E un... un nimic.

- Neal Patchett l-a pus acolo?

- Nu pot fi sigură. Au fost trei. Neal a fost unul dintre ei. Ceilalți doi erau prietenii lui. Se uită fix în ochii lui Georgie și îi spuse: M-au violat.

Femeia îi susținu mult timp privirea. Apoi, încet, spuse:

– Credeam că violează doar fete negre. Dezbracă-te! O să te ajut.

Jade înainta încet pe trotuar, cu paşi mici şi atenţi. Mâinile îi erau reci şi cleioase şi simţea că are febră. Ba tremura, ba transpira. Georgie o sfătuise să nu plece atât de repede, dar insistase. Se lăsa seara. Trebuia să găsească o explicaţie rezonabilă pentru Velta, când o să apară târziu ca s-o ia de la fabrică. Dar nu se gândea la asta acum.

Cu mâinile tremurând, descuie portiera maşinii. Mult timp rămase acolo, privind prin parbriz florile de culoare roz aprins ale liliacului indian, gândindu-se. În cele din urmă, când se simţi ceva mai bine, porni maşina şi ieşi în stradă, apoi conduse cu viteză până când casa Georgiei rămase departe în urmă.

Trebuia să-l vadă pe Gary.

Îşi spuse că cel mai rău lucru pe care putea să-l facă era să o respingă, iar asta o făcuse deja. Dar, dacă-i spunea totul, tot ce se întâmplase în acea noapte, dacă-i spunea tot ce nu ştia, poate că o primea înapoi.

Gândul la braţele lui care să o cuprindă, iubitoare şi protectoare, o făcură să apese mai tare pe acceleraţie. De ce, se întrebă, aşteptase atât de mult ca să-i spună adevărul? Gary o cunoştea mai bine decât oricine altcineva pe lume. Dacă-şi punea sufletul la picioarele lui, cu siguranţă şi-ar fi dat seama că fusese o victimă. O să-i explice că reticenţa ei fusese o încercare de a-l proteja de umilinţa publică. Dar, pentru că era oricum umilit şi luat peste picior, tăcerea ei nu mai era nici eficientă, nici necesară.

De ce să-i lase pe Neal, pe Hutch şi pe Lamar să aibă atât de mult control asupra vieţii lor? Ea şi Gary erau puternici, tineri şi inteligenţi. Împreună, siguri unul de dragostea celuilalt, puteau lăsa acest episod în urmă, puteau să plece pentru totdeauna din Palmetto şi să-şi construiască un viitor.

Gândul apropierii fizice o speria. Dar Gary era tandru. O să aibă răbdare până când temerile şi reticenţa ei erau nimicite.

Nu îşi făcea iluzii că viaţa de acum înainte avea să fie uşoară. Ştia că îi cerea mult lui Gary. Ar fi trebuit să fie dispus să accepte o situaţie de neacceptat. Dar ar fi făcut-o, dacă o iubea suficient - şi trebuia să creadă că o iubea. Se întâlnea cu altă fată, dar, de câte ori îi văzuse împreună, înainte să apuce să-şi pună masca de indiferenţă, Jade citise în ochii lui căprui o durere şi o dorinţă egale cu ale ei. Acest gând îi dădu curaj şi acceleră în amurg.

Cu lumina aprinsă înăuntru şi revărsându-se prin ferestre, casa Parker semăna cu un dovleac de Halloween. Jade o văzu pe doamna Parker privind prin geamul de la bucătărie când auzi maşina oprindu-se în faţa casei. Fiindcă era o noapte caldă şi înmiresmată, fraţii şi surorile lui Gary erau încă afară şi se jucau în curte. Otis se apropia cu tractorul spre casă, de peste câmp.

Jade coborî din maşină, surprinsă să constate că i se înmuiaseră genunchii. Era caraghioasă că se emoţiona atât de mult să-l vadă pe Gary. Suferise la fel de mult ca şi ea din cauza despărţirii. Nu putea decât să spere că va fi la fel de dornic să se împace.

Doamna Parker îi făcu semn din spatele uşii de plasă de la bucătărie.

- Jade, unde te-ai ascuns? Nu te-am văzut de o grămadă de vreme!

- Ştiu, zise ea, zâmbind pentru prima oară în câteva luni şi îmbrăţişându-le pe surioarele lui Gary. Cel puţin familia lui era dornică să o primească înapoi. Mi-a fost foarte dor de voi.

- Ghici ce, Jade? Joey a învăţat în sfârşit să facă la oliţă.

- Minunat!

- Dar tot trebuie să mai poarte scutec uneori.

- Ştiu să patinez acum, Jade.

Jade reacționă la fiecare veste în parte, făcând mare caz de toate nimicurile care erau atât de importante pentru ei.

– Unde e fratele vostru?

Mașina lui era acolo, așa că știa că era acasă.

– E în hambar.

– Mama i-a spus să dea de mâncare porcului înainte de masă.

– Știți, aș vrea să mă duc să-l văd acum.

Jade îi dădu ușor la o parte pe copii.

– Rămâi la cină?

– Nu știu. Mai vedem.

– Mamă! strigă unul dintre băieți înspre casă. Poate Jade să rămână la cină?

Jade îi făcu semn cu mâna lui Otis în timp ce traversa curtea, având grijă pe unde calcă. Otis își scoase pălăria și o flutură deasupra capului, în semn de salut.

Se simțea încurajată de primirea călduroasă pe care i-o făcuse familia lui Gary. Fie nu auziseră zvonurile despre ea, fie refuzaseră să le creadă.

– Gary? Gary?

Intră pe ușa largă, încercând să-și adapteze ochii la întuneric în timp ce cerceta cu privirea spațiul larg. Mirosul de fân era puternic.

– Gary, spune ceva! strigă ea, cu un râs nervos. Unde ești? Ce faci aici, pe întuneric?

Nu făcea nimic – doar se legăna la capătul funiei cu care se spânzurase de grindă.

capitolul 8

Atlanta, 1981

Dillon Burke, întins pe patul de hotel îmbrăcat doar în pantalonii de la costum, își smulgea absent părul de pe piept cu privirea ațintită spre ușa băii, de unde aștepta să apară mireasa lui. Se simțea mai mult decât

uşor ameţit, deşi băuse doar un singur pahar de şampanie din cele care curseseră liber pe tot timpul petrecerii pe care o organizaseră părinţii Debrei. Cei din familia Newberry erau baptişti, dar consumau alcool. Graţie contribuţiilor atât de generoase pe care le făceau bisericii, preotul închisese ochii atunci când fuseseră destupate sticlele.

Dillon însă era îmbătat de dragoste şi de fericire. Zâmbi amintindu-şi cum Debra îi vărsase şampanie pe mână când băuseră unul pentru celălalt. Fără să ţină seama de cei din jur, i-o ştersese cu limba.

Bunica lui îl sfătuise întotdeauna să-şi găsească o fată baptistă.

– Sunt fete cuminţi, în cea mai mare parte, spunea ea. Dar nu trăiesc împovărate de sentimentul de vinovăţie, cum se întâmplă cu fetele catolice.

În cazul Debrei, bunica Burke avusese dreptate. Fibra ei morală era dură, ca de oţel, dar era o creatură extrem de senzuală. De la familia ei mare şi zgomotoasă învăţase să-şi exprime deschis afecţiunea, fără ruşine sau timiditate.

Dillon aştepta acum cu nerăbdare acea iubire generoasă şi fără restricţii. Numai gândul era îndeajuns ca să-l umple de dorinţă. Pantalonii închiriaţi deveniseră inconfortabil de strâmţi. Se ridică din pat şi călcă pe covorul de pluş, ducându-se la fereastra care oferea o vedere panoramică asupra centrului Atlantei. Era amurg. Prin tot oraşul, luminile începeau să pâlpâie. Trase mulţumit aer în plămâni, făcând să i se întindă pieptul lat. Doamne, viaţa chiar putea fi frumoasă! A lui era. Avusese un început mai greu, dar norocul începea în sfârşit să-l prindă din urmă.

Auzi uşa de la baie deschizându-se şi, când se întoarse, o văzu pe Debra scăldată într-o lumină aurie. Părul ei blond îi forma o aură transparentă în jurul capului. În timp ce se apropia de el, sânii i se legănau, fluizi şi ademenitori, sub cămaşa de noapte din satin alb. La fiecare

pas, materialul senzual i se lipea câteva clipe de corp, subliniindu-i triunghiul dintre coapse.

O trase spre el şi o sărută cu un patos sălbatic - şi simţi gust de apă de gură.

- Ce? întrebă Debra încet, când îl simţi zâmbind peste buzele ei.

- Ai făcut gargară?

- Dacă vrei să ştii, da, am făcut. După ce m-am spălat pe dinţi, imediat după ce am ieşit din cadă.

- Ai făcut baie? întrebă el, împungând-o cu nasul în gâtul cald şi plăcut mirositor.

- Cred că se obişnuieşte ca o mireasă să se îmbăieze înainte de a se arăta mirelui ei.

- Vrei să fac şi eu un duş?

- Nu. Oftă, înclinându-şi capul într-o parte, ca să-i ofere un acces mai bun la gâtul ei. Nu vreau să faci nimic altceva decât ce faci în clipa asta.

Dillon râse înfundat.

- Sunt convins.

Îşi coborî mâinile pe sânii ei şi-şi plimbă încheieturile în sus şi-n jos peste vârfuri, până le simţi mărindu-se.

- Vezi? Am avut dreptate.

Cuprinzând-o în braţe, o lipi de el şi o sărută cu pasiune. Când în sfârşit o lăsă să respire, spuse:

- Te iubesc, Debra.

O iubea aproape din clipa în care o văzuse. Se cunoscuseră în prima zi a semestrului de toamnă de la Georgia Tech. Fiind amândoi studenţi în ani terminali, erau înscrişi la un curs de engleză avansată. Pentru Dillon era unul din opţionalele la alegere. Pentru Debra, cu specializare în lingvistică, cursul despre originile limbii engleze era obligatoriu.

După primele cuvinte care ieşiseră din gura profesorului efeminat, Dillon se gândea deja că va trebui să treacă prin neplăcuta procedură de rearanjare a orarului. Nu credea că putea suporta intonaţia nazală a profesorului trei ore pe săptămână, timp de un semestru întreg.

Apoi Debra năvălise pe uşă, la cinci minute după începerea cursului, cu părul blond ciufulit, cu obrajii îmbujoraţi de jenă, cerându-şi scuze că nu reuşise să găsească sala, cu respiraţia întretăiată după ce urcase în fugă două etaje.

Dillon se îndrăgostise pe loc.

După curs, îşi croise loc dând din coate printre ceilalţi studenţi, ducându-se după fata care îl făcuse să se răzgândească în legătură cu schimbarea de orar.

– Bună, spusese el, ajungând în dreptul Debrei Newberry.

Îi reţinuse numele atunci când îl spusese profesorului, care fusese deranjat de întrerupere.

Ridicase spre Dillon ochii de culoarea mării în Caraibe.

– Bună.

– Eşti a cuiva?

Ajunseseră în dreptul scărilor. Se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

– Poftim?

Împingând-o în spate ca să nu blocheze scara, Dillon repetă întrebarea.

– Sunt a mea, răspunse ea, pe un ton care ar fi făcut-o mândră pe Gloria Steinem.

– Nu ai nici un iubit stabil, soţ, persoană importantă în viaţa ta?

– Nu. Deşi nu-mi dau seama de ce e treaba ta.

– Ajungeam şi aici. Ai vrea să te culci cu mine?

– Nu ştiu. Aş vrea?

Ar fi putut să-l ignore şi să coboare pur şi simplu scările. Ar fi putut să se supere şi să-i ardă o palmă peste faţă. Ar fi putut să se simtă ofensată şi să-i ţină o prelegere despre sexism. În schimb, reacţia ei fusese exact cea pe care o sperase – în afară de capitularea totală, desigur. Întorsese gluma asupra lui. Îi pusese întrebarea cu un zâmbet atât de cuceritor, încât era imposibil să se fi supărat.

Cu foarte puține excepții, femeilor le plăcea cum arăta. Dillon recunoștea acest lucru cu modestie pentru că, la urma urmei, nu avea nici un merit pentru trăsăturile lui frumoase. Genetica era răspunzătoare pentru ele. El, unul, nu făcuse niciodată caz de ochii lui de culoarea alunei, însă femeile păreau să creadă că punctele aurii din interiorul lor erau deosebite și incitante. Pretindeau că-i invidiază genele lungi și negre și șuvițele care îi apăreau în părul șaten pe timpul verii.

Când Debra îl măsură cu privirea, Dillon simți, pentru prima oară în mulți ani, că-i pasă ce crede o femeie despre felul în care arată. Se pare că îl găsi pe placul ei și consideră că merită să flirteze. Se hotărâră să bea o cafea împreună și o terminaseră deja pe a doua când îl întrebă în sfârșit cum îl cheamă. De la început, nu contase.

Abia de Ziua Recunoștinței, ajunseseră în sfârșit în pat, împreună. Erau de câteva luni împreună, terminând de obicei întâlnirile cu săruturi și mângâieri fierbinți. Cu un suprem autocontrol, Dillon se stăpânise să ceară mai mult.

În acea după-amiază, în urma unei mese enorme de Ziua Recunoștinței, erau în bucătăria familiei Newberry când Debra spusese:

- Dillon, hai să facem dragoste!

Nu pierduse timpul și o scosese repede din casa ticsită de rude, apoi o dusese la cel mai apropiat motel.

- Ar fi trebuit să-mi spui că ești virgină, șoptise el după aceea.

Văzându-i incertitudinea de pe chip, se cuibărise mai aproape de el.

- N-am vrut să mă crezi o ciudată.

- Știi ce înseamnă asta, nu?

- Că n-o să mă mai respecți mâine-dimineață? întrebase ea, jucăușă.

- Nu. Înseamnă că trebuie să ne căsătorim.

- Speram să spui asta.

Amânaseră nunta şapte luni, ca să termine mai întâi facultatea şi pentru că Debra visase întotdeauna să aibă o nuntă tradiţională, în luna iunie. În plus, era nevoie de timp ca să pregăteşti o petrecere pentru cinci sute de invitaţi.

Acum că toată agitaţia se terminase, Dillon îşi ridică mireasa în braţe şi o întinse încet pe pat.

- Nu vrei să scot chestia asta? întrebă ea, atingându-şi partea din faţă a cămăşii de noapte.

- Nu încă. Probabil că ai dat o avere pe ea. Ar fi cazul s-apuci s-o porţi mai mult de cinci secunde. În plus, adăugă el, îmi place cum se simte.

Îşi trecu mâinile peste abdomenul ei în timp ce o sărută. Sub mâinile lui mari, o simţea ca pe o păpuşă, gata oricând să se aşeze exact aşa cum îşi dorea. Dillon nu profita niciodată de dorinţa ei de a-l mulţumi şi era mereu atent să nu o rănească. Avu grijă acum să nu apese prea tare când îi prinse în mâini talia îngustă şi o trase cu burta peste faţa lui. O sărută prin ţesătura lucioasă.

- Hmm, gemu ea, când el o întinse pe perne. Iubeşte-mă acum, Dillon.

- Te iubesc!

Deşi mădularul îi era atât de tare încât îl durea, nu voia ca primul act de dragoste dintre ei ca soţ şi soţie să fie unul grăbit şi neremarcabil. Aşteptase întreaga viaţă să se simtă una cu o altă persoană. Debra era acea persoană. Ocazia trebuia tratată cu solemnitatea cuvenită.

Punându-şi degetele peste coastele ei, îi mângâie curba sânilor. Stratul de mătase dintre pielea lui şi a ei nu făcea decât să accentueze plăcerea pe care o simţea mângâind-o şi văzându-i răspunsul.

Reacţionând la rugămintea ei şoptită, îi scoase un sân prin decolteul adânc şi îi prinse sfârcul între buze. Îl supse ritmic, apoi buzele lui părură să facă o vrajă erotică.

- Dillon, te rog...

Mâna îi alunecă în chiloții ei. Debra își ridică șoldurile și se frecă de podul mâinii lui. Probabil că ar fi rezistat, dacă Debra nu i-ar fi desfăcut pantalonii și nu și-ar fi așezat mâna pe tăria lui.

– Dumnezeule! șuieră el, ghidându-i degetele peste punctul cel mai sensibil.

Ca urmare, consumarea căsătoriei lui se întâmplă cu el îmbrăcat încă în pantalonii de costum și cu ea în furoul sexy. Abia mai târziu rămaseră goi, unul în brațele celuilalt, cu dorința doar pe moment satisfăcută.

– Am cel mai frumos soț din întreaga lume!

Debra era întinsă peste pieptul lui, mângâindu-l cu buzele și gâdilându-i cu nasul firele rare de păr.

– Frumos? zise el sceptic. N-aș prea crede.

Dillon clătină cu încăpățânare din cap.

– Frumos.

Îi sărută pieptul și râse când Dillon scoase un geamăt de plăcere.

– Te-am corupt, o necăji el. Înainte să mă întâlnești, erai o fată cuminte.

– Asta pentru că nu știam ce pierd.

După ce acceptase să se mărite cu el, Dillon își îngăduise să creadă că poate că îl iubea cu adevărat, deși Debra i-o spusese de nenumărate ori. Ar fi fost mult prea frumos și un noroc prea mare pentru el. Nu merita o persoană atât de frumoasă și de pură ca Debra Newberry. Nu făcuse nimic ca să câștige aprobarea totală a familiei ei. Lucrul ăsta îl deranja pe Dillon și, în cele din urmă, condusese la o discuție aprinsă între ei.

În mijlocul certei, Debra îl întrebase:

– Ce secret cumplit te temi că o să descopăr, atât de cumplit încât n-o să te mai iubesc?

– Am cazier, izbucni el. Crezi că părinții tăi o să-și dorească un ginere care a stat după gratii?

– Nu voi ști ce să cred până n-o să-mi spui, Dillon.

Părinții lui fuseseră uciși când Dillon avea opt ani.

– Veneau să mă ia din tabăra de vară. A fost unul dintre accidentele alea oribile de pe autostradă. Unui tir i s-a desprins remorca. Maşina lor a ajuns sub roţi.

Pentru că nu avusese cine altcineva să-l ia, Dillon fusese lăsat în custodia mamei tatălui său.

– Bunica Burke a făcut tot ce-a putut, dar eram un copil furios. Totul a fost în regulă, înainte să moară mama şi tata. Tata ne asigura tot ce ne trebuia. Mama era atentă şi iubitoare. Nu părea drept, nici pentru ei, nici pentru mine, că fuseseră omorâţi. Am început să fac probleme la şcoală. Notele mele s-au dus dracului. O uram pe bunica pentru că încerca să le ia locul părinţilor mei, deşi, când mă gândesc acum, îmi dau seama ce povară eram pentru ea în acel moment al vieţii. În cele din urmă, mi-am dat seama că asta era soarta care-mi fusese hărăzită şi că trebuia să fac tot ce puteam cu ce aveam. Timp de câţiva ani, totul a fost bine. Apoi, când aveam paisprezece ani, bunica s-a îmbolnăvit. A trebuit să se ducă la spital. Când am întrebat cât de gravă era boala ei, doctorii mi-au îndrugat o grămadă de porcării şi m-au îndemnat să cred în voia Domnului. În momentul ăla mi-am dat seama că bunica o să moară şi ea. Spre lauda ei, ea cel puţin mi-a spus-o direct: „Îmi pare rău că te las singur, Dillon, a zis, dar nu am ce face". După ce a murit, am fost dat în plasament. Mai erau cinci copii în afară de mine. Auzeam mereu vorbindu-se despre un război într-un loc numit Vietnam, dar eram sigur că nu se putea compara cu luptele şi certurile care aveau loc în casă, în special între cei doi adulţi. L-am văzut pe el lovind-o pe ea de mai multe ori. În ziua în care am împlinit şaisprezece ani, am fugit. M-am gândit că mi-ar fi fost mai bine singur decât în casa aia. Ar fi trebuit să mă aştepte nişte bani în cont, dar m-au tot dus cu vorba până când mi-am dat seama că cineva, probabil familia la care fusesem în plasament, pusese mâna pe bani. Descoperirea nu m-a afectat prea tare, am luat-o doar ca pe un obstacol minor. Eram sigur că mă puteam descurca de unul singur, dar, firește, n-am putut – nu fără

să fur ca să nu mor de foame. În cele din urmă am fost arestat şi trimis la o „şcoală de reeducare pentru băieţii cu probleme", ceea ce este doar un eufemism pentru închisoare. Din ziua în care am ajuns acolo, am început să fac planuri de evadare. Am şi încercat de două ori. A doua oară, unul dintre consilierii de acolo m-a bătut de m-a lăsat lat.

– Îngrozitor! murmură Debra, cu compasiune.

Dillon zâmbi cu jumătate de gură.

– La început, aşa am crezut şi eu. Mai târziu, omul mi-a explicat că trebuia să fie sigur că-mi captase în totalitate atenţia, pentru ca sfaturile lui să fie cu adevărat ascultate. Mi-a explicat că, într-adevăr, cine făcuse cărţile îmi dăduse o mână foarte urâtă, dar că depindea numai de mine cum alegeam să joc mâna asta. Puteam fie să continui aşa cum începusem, până când mă alegeam cu o condamnare pe viaţă, fie să aleg să schimb lucrurile şi să întorc circumstanţele în favoarea mea.

– Evident, i-ai urmat sfatul.

– Mi-am luat diploma de liceu acolo. Când am ieşit, consilierul mi-a aranjat să lucrez la compania de utilităţi publice, să fac schiţe şi alte chestii de-astea. Am reuşit astfel să-mi plătesc facultatea şi să-mi asigur un acoperiş deasupra capului. Restul îl ştii.

Debra îl privi cu o uşoară enervare.

– Asta-i tot? Ăsta e tot trecutul tău sordid, plin de secrete?

– Nu e destul?

– Dillon, erai copil! Ai făcut câteva greşeli.

Dillon clătină cu încăpăţânare din cap.

– N-am mai fost copil de la vârsta de opt ani, când părinţii mei au fost sfârtecaţi. Din acel moment, am fost responsabil pentru tot ce-am făcut.

– Bine... Aşadar unele dintre greşelile tale au fost mai grave decât în mod obişnuit, iar consecinţele mai severe. Nu fi atât de aspru cu tine! Te-ai ridicat deasupra erorilor tinereţii. Aş vrea să-l cunosc pe consilierul ăla şi să-i mulţumesc personal că te-a adus pe calea cea bună.

– Şi eu aş vrea să-l întâlneşti. Din păcate, la scurt timp după ce am plecat eu, un alt puşti l-a înjunghiat în timpul unei sesiuni de consiliere, apoi a stat şi s-a uitat cum sângerează până a murit. Aşa că, încheiase Dillon, eu nu am pe cine să invit la nunta asta simandicoasă pe care o pregăteşte mama ta.

– Vei fi tu acolo, spusese Debra, îmbrăţişându-l. Şi, pentru că mă faci atât de fericită, asta e tot ce contează pentru familia mea.

Familia Newberry era o familie veche, dintr-o comunitate bogată. Părinţii Debrei proveniseră din familii numeroase. Debra avea trei fraţi şi două surori. În afară de una dintre surori, toţi erau căsătoriţi, aşa că, la fiecare întâlnire, era o armată de mătuşi, unchi şi verişori.

Dillon fusese primit cu braţele deschise de toată lumea. La început, fusese rezervat. Era un mecanism de apărare. Se temea că, dacă se bucura prea tare, ar fi stricat totul. La fel cum se temuse să accepte dragostea simplă şi pură a Debrei.

Dar acum, când stăteau întinşi unul lângă celălalt, după ce făcuseră prima oară dragoste ca soţ şi soţie, Dillon îşi îngădui luxul de a se bucura de norocul lui. Câştigase diploma universitară care avea să-i deschidă uşi spre noi oportunităţi. Făcea parte dintr-o familie mare şi iubitoare, ceva ce nu avusese până atunci. Mireasa lui era deşteaptă şi dulce, amuzantă şi sexy.

Îi prinse o şuviţă de păr în pumn şi îi ridică încet capul de pe pieptul lui, întorcând-o cu faţa spre el.

– Nu mai face aşa.

– De ce? Nu-ţi place?

– Îmi place atât de mult, că s-ar putea să te alegi cu mai mult decât îţi doreai.

– Imposibil!

Zâmbind, îşi lipi buzele de abdomenul lui şi îl sărută.

– Dillon?

– Hmm?

– Învaţă-mă cum să, ştii tu, cum să fac dragoste cu tine cu gura.

Ochii lui adormiți, pe jumătate închiși, se deschiseră brusc. Cu excepția perioadei petrecute în institutul de corecție, Dillon luase întotdeauna disponibilitatea sexului ca pe un lucru firesc. De la bun început, îi fusese servit pe tavă.

Într-o dimineață, în timpul vacanței de vară de după clasa a noua, cineva bătuse la ușa bunicii lui, și Dillon deschisese.

Doamna Chandler, vecina de alături, era tânără și vivace. Avea ochi mari, sâni mari și picioare lungi, pe care și le arăta adesea îmbrăcându-se cu pantaloni foarte scurți și strâmți, care îi conturau fesele. Soțul ei era șofer de camion la Safeway și lipsea mai tot timpul de acasă. Plictiseala o aducea adesea pe doamna Chandler în vizită la bunica Burke.

– Bună, Dillon. Bunica ta e acasă?

Știa foarte bine că bunica lui nu era acasă, pentru că mașina ei nu era în față. Dillon, cu recalcitranța tipică vârstei, fusese tentat să-i spună acest lucru. Dar ar fi fost nepoliticos, iar bunica lui îl învățase bunele maniere.

– Bunica a plecat la cumpărături.

– Vai de mine!

Doamna Chandler bătu din gene.

– Mi-a spus să trec și să iau niște cupoane pe care mi le-a decupat. Știi tu unde le-a pus?

– Sunt pe masa din hol.

– Le-aș putea lua acum, te rog? Tocmai mă pregăteam și eu să mă duc la magazin, când mi-am adus aminte că nu le-am luat.

Dillon își dădu seama că și asta era o minciună. Nu era îmbrăcată de cumpărături. Era îmbrăcată ca să seducă. Din curiozitate, deschisese ușa de plasă. Doamna Chandler intrase în casă cu pas săltăreț. Dillon nu schițase nici o mișcare înspre masă.

În schimb, rămase în hol, cu fața spre doamna Chandler. Era deja mai înalt decât ea. Femeia făcu un comentariu despre înălțimea lui, în timp ce-și plimba mâinile în susul și-n josul brațelor lui goale și peste

pieptul musculos, dar fără păr. Nu era încă pe deplin dezvoltat, dar arăta un potențial uriaș.

– Vai de mine, Dillon! Nu mi-am dat seama cât de mare te-ai făcut.

Trupul lui tânăr era asaltat de hormoni masculini, capul îi vâjâia de dorință.

– Și dumneavoastră la fel. Vreau să spun, sunteți mare.

Ochii îi coborâseră pe sânii ei. Aureolele mari și întunecate se vedeau clar pe sub tricoul strâmt, de bumbac.

În câteva secunde, toate hainele fuseseră scoase și doamna Chandler îi ghida fața spre sfârcurile ei roz, pe care i le vâra printre buze. Mașina bunicii Burke apăru în fața casei tocmai când tânăra și necredincioasa soție din vecini băgase mâna în chiloții lui Dillon și începuse să exploreze.

Două zile mai târziu, doamna Chandler devenise suficient de disperată cât să riște să fie prinsă. Se strecurase pe ușa din spate în timp ce bunica lui Dillon își făcea somnul de după-amiază. Își lipise degetul arătător pe buzele țuguiate și îi făcuse semn să intre în dormitorul lui. În timp ce înaintau tiptil prin hol, auziseră sforăiturile încete ale bătrânei răsunând prin ușa deschisă a dormitorului ei.

De îndată ce Dillon închisese ușa camerei lui, doamna Chandler tăbărâse pe el ca o felină înfometată. Lipsindu-i acea finețe care vine doar din experiență, Dillon se comportase la fel de lacom. Când termină, singura ei nemulțumire fu că durase prea puțin. Bătându-l ușor pe mână, spuse:

– Mai lucrăm noi la asta.

– Cum? întrebă el, privind-o cu ochi căprui și serioși. Cum lucrăm la ea? șopti el. Ce-ar fi trebuit să fac? Arată-mi!

Grija lui fusese atât de neașteptată, dorința de a o mulțumi atât de sinceră, încât doamna Chandler plânsese.

Își petrecuse restul acelei veri învățându-l cum să o satisfacă și plângându-se că „goriloiul" ăla cu care era măritată nici măcar nu știa unde este și la ce folosește.

– Pur și simplu mi-o trage până mă doare atât de tare că de-abia mai merg și se crede un amant senzațional.

Dillon era un elev silitor. Învăță cum să satisfacă, cum să ofere unei femei ce-i trebuia și ce-și dorea. Era conștient tot timpul că doamna Chandler era soția altui bărbat. Știa că ce făceau ei era imoral. Își jura în repetate rânduri să se oprească. Apoi însă ea venea la el, excitată și dornică, și Dillon nu putea rezista ispitei și disponibilității ei. În plus, nu avea senzația că-i datora ceva șoferului de camion. Șoferul tirului care îi omorâse părinții părăsise fără nici o zgârietură oribila scenă.

La câteva zile după Ziua Muncii, doamna Chandler venise să-i spună bunicii că soțul ei era transferat.

– Ne mutăm în Little Rock weekendul viitor.

– Cale bătută! mormăise bunica, privind-o pe doamna Chandler trecând cu grijă prin gardul de trandafiri care separa cele două curți.

Dillon îi aruncase o privire ascuțită bunicii, gândindu-se dacă nu cumva bătrâna știuse întreaga vară ce se petrecea în fiecare după-amiază în dormitorul lui, în timp ce ea dormea într-al ei. Nu au mai vorbit niciodată despre doamna Chandler.

Dar Dillon nu o uitase. Presupunea că bărbații nu uită niciodată prima femeie pe care au cunoscut-o în mod intim. Îi folosise trupul ca pe un laborator de experimente, dar nu se simțea vinovat pentru asta. Ea venise la el și căpătase la fel de multă satisfacție – uneori chiar mai multă.

Aplicase lecțiile pe care le învățase de la doamna Chandler cu fetele mai ușuratice de la școală – cele mai multe erau mai mari decât el. Apoi, una dintre „surorile" din familia în care fusese plasat beneficiase de experiența lui. Era o fată masivă, cu respirație urât mirositoare și coșuri pe față, patetic de recunoscătoare pentru tandrețea pe care i-o arăta în fiecare noapte. Fetele pe care

le întâlnise pe străzi erau trecute şi plictisite, iar întâlnirile cu ele erau aproape lipsite de impact emoţional.

Când fusese în sfârşit eliberat de la şcoala de corecţie şi intrase la facultate, era ca un ţap în călduri. Din nou, natura fusese de partea lui. Atât din punct de vedere psihologic, cât şi fizic, era mai matur decât vârsta lui. Potenţialul pe care doamna Chandler îl ghicise în el la treisprezece ani, se realizase: avea un trup zvelt, înalt şi puternic, era frumos şi plăcut. Nu-i era câtuşi de puţin greu să se împrietenească cu alţi tineri de vârsta lui sau să atragă în patul lui studentele care îi cădeau cu tronc.

Prima femeie care îi făcuse sex oral fusese o târfă adusă de colegii din frăţia lui la o petrecere. Femeia avea o rutină: îşi legăna sânii prin faţă, te rezolva cu gura, zece dolari, te rog. Fuseseră şi alte ocazii de atunci, dar majoritatea femeilor abordau această latură a iubirii fizice cu o resemnare supusă, ca şi cum ar fi ştiut că bărbatul se aştepta la asta, dar nu le-ar fi făcut nici o plăcere.

Niciodată nu i se întâmplase ca o femeie să ridice spre el privirea încărcată de dragoste şi de dorinţă şi să-l roage să o înveţe cum să facă.

Îi lăsă părul să-i treacă printre degetele lui şi spuse încet:

- Nu trebuie să faci asta.

Îl privi nedumerită.

- Vreau s-o fac. Ce, te ruşinezi?

Dillon râse uşor, dându-şi seama că aşa era.

- Puţin.

- Vreau s-o fac bine.

- N-ai cum s-o faci greşit.

- Dar trebuie să existe o diferenţă între bine şi mai bine.

Se ridică uşor peste el şi-şi lipi buzele de ale lui, şoptind:

- Învaţă-mă cum e mai bine.

Mult mai târziu, Dillon îşi privi mireasa, care dormea liniştită lângă el. Era atât de frumoasă, încât simţea că-l

îneacă emoţia. Mai mult decât atât, era un om frumos. Viclenia, în oricare dintre diversele ei forme, era ceva cu totul străin pentru Debra.

El era singurul bărbat care îi posedase vreodată trupul, iar acesta era un privilegiu a cărui valoare o înţelegea pe deplin. Îi dăruise inima ei, îi încredinţase dragostea ei. Se baza pe el să-i asigure liniştea financiară şi emoţională pentru tot restul vieţii. Cea mai mare provocare pe care avea s-o înfrunte vreodată Dillon era să reuşească să fie tot ce voia, tot ce avea nevoie Debra să fie.

Într-o şoaptă feroce, care despică întunericul încăperii liniştite, îşi spuse:

- Să n-o dai în bară!

capitolul 9

- Domnule Burke, domnul Pilot vrea să vă vadă numaidecât.

Salutând milităreşte în glumă, Dillon dădu de înţeles că recepţionase mesajul pe care secretara în trecere i-l strigase din uşa biroului compartimentat pe care îl împărţea cu încă trei colegi.

Îşi aruncă creionul şi-şi acoperi gura cu pumnul. Mormăi nişte blestemăţii, ignorând privirile furişe ale colegilor.

Se ridică şi-şi smulse sacoul de pe spătarul scaunului. Fără să se obosească să-şi răsucească la loc mânecile suflecate, îşi îndesă braţele în sacou şi ieşi cu pas apăsat din birou. Era unul dintre sutele de birouri compartimentate care împânzeau spaţiul vast ce aparţinea companiei Pilot Engineering Industries, din Tallahassee. Numele era înşelător, fiindcă nu exista nici o legătură cu aviaţia. Firma de inginerie în construcţii purta numele fondatorului şi preşedintelui ei, Forrest G. Pilot. Se spunea că Forrest G. era un descendent al renumitului

Pilat din Pont şi că moştenise înclinaţia strămoşului său spre crucificare.

Şi se părea că astăzi Dillon Burke era cel ce avea să fie executat.

– Vă va primi imediat, domnul Burke. Vă rog să luaţi loc!

Secretara lui Forrest G. Pilot făcu semn din cap înspre un scaun din zona de recepţie din faţa sanctuarului intern.

Cu un aer beligerant, Dillon se trânti pe scaun. Era furios pe el însuşi pentru comportamentul din ziua precedentă. Se pare că unul dintre spionii lui Pilot îi raportase că Dillon îl criticase în gura mare. Lui Pilot nu-i plăceau nemulţumiţii. Pentru el, era ideal ca armata lui de roboţei să-şi facă treburile desemnate în spaţiile în care fuseseră repartizaţi şi să păstreze pentru sine eventualele opinii referitoare la managementul lui. Până ieri, Dillon respectase această politică nescrisă.

La început, se considerase norocos să fie angajat la Pilot Industries, o companie bine cunoscută în toată zona de sud-est. Nici el, nici Debra nu fuseseră deranjaţi de ideea de a se muta. Păruse o continuare a lunii lor de miere. Salariul de început nu fusese senzaţional, dar Dillon fusese încrezător că putea urca repede. Considerase că, odată ce şefii îi vedeau potenţialul, aveau să-şi dorească să-l ştie mulţumit, ca să nu rişte să-l piardă şi să plece la o firmă concurentă. Îşi imaginase o creştere salarială progresivă, până în vârf.

Nu fusese aşa. Compania angaja zeci de tineri ingineri, direct de pe băncile facultăţii. Nici unul nu primea şansa unei avansări. Dillon nu juca în prima ligă şi nici nu făcea bani mulţi. Debra susţinea că era cât se poate de fericită, deşi Dillon îşi dădea seama că îi lipsea, cu siguranţă, luxul în care o crescuse tatăl ei. Merita ceva mai mult decât apartamentul lor înghesuit, cu două camere.

Timpul părea să stea în loc pentru el. Îşi pierdea răbdarea cu fiecare zi care trecea. Îşi dorea atât de multe,

și nu avea nici o șansă să realizeze ceva la Pilot Engineering Industries. Și-ar fi dat demisia cu luni în urmă, dacă rata șomajului nu ar fi fost atât de mare. Până nu întrevedea o șansă excelentă în viitor, nu-și permitea să piardă slujba asta.

Interfonul de pe biroul secretarei bâzâi.

– Puteți intra acum, domnule Burke, spuse ea, cu o politețe rece.

Dillon își aranjă nodul cravatei în timp ce se apropia de ușa intimidantă. Apăsă agresiv clanța de alamă și împinse, deschizând ușa.

Pilot lăsă la o parte schița pe care o studia și se uită la Dillon peste rama argintie a ochelarilor de citit, făcându-i semn spre un scaun așezat de cealaltă parte a biroului. Dillon nu se lăsă intimidat de privirea lui Pilot. Îl așteptă pe el să vorbească. În cele din urmă, Pilot spuse:

– Înțeleg că nu ești mulțumit la noi, domnule Burke.

Dacă tot era să fie dat afară, nu avea nimic de pierdut dacă era sincer. Forrest G. Pilot n-avea decât să se ducă dracului, dacă nu-i plăcea ce avea el de spus. Știa că Debra ar fi fost prima care l-ar fi susținut pentru că vorbise pe șleau.

– Așa este, nu sunt.

– Îmi place să-mi știu angajații mulțumiți. În felul ăsta, locul de muncă este mai plăcut.

– Nu a fost intenția mea să creez vreo neplăcere. Am văzut ceva ce nu mi-a plăcut și mi-am exprimat opinia, atâta tot.

Pilot își scoase ochelarii, lăsând să i se vadă ochii urduroși, și-și curăță lentilele cu o batistă de bumbac.

– De ce te-a supărat pe dumneata că domnul Greyson a fost numit supervizor al proiectului de clinică medicală?

– Nu m-a supărat. M-a enervat. Înaintasem o cerere oficială supervizorului meu pentru poziția asta. Omul m-a asigurat că o să ajungă pe biroul dumneavoastră.

– A ajuns.

– Oh, înţeleg. Şi nu m-aţi ales pe mine, ci pe Greyson.

– Domnul Greyson este în compania noastră de zece ani. Pe dumneata te-am angajat abia anul trecut, imediat după ce ai terminat Georgia Tech. Notele şi lucrările demonstrative pe care le-ai prezentat la acel moment au fost suficient de impresionante cât să ne convingă să te angajăm, dar eşti încă începător. Îşi deschise larg palmele. Domnul Greyson are mai multă experienţă..

– Eu am mai mult talent.

Sinceritatea lipsită de modestie a lui Dillon îl luă prin surprindere pe bărbatul mai în vârstă. Râse scurt.

– Şi, din câte se pare, mai mult tupeu.

– Când am fost angajat, continuă Dillon, mi s-a promis şansa de a lucra la ceva concret. Cu povestea asta, se fac trei ocazii în care am fost trecut cu vederea în faţa unor persoane mai puţin calificate. Sistemul dumneavoastră de avansare e foarte prost, domnule Pilot. Munca şi talentul ar trebui recompensate, nu comprimate şi îndesate în cutiuţele alea de sticlă pe care le numiţi birouri.

– Domnule Burke...

– Sunt inginer. Vreau să construiesc. Când alţi băieţi desenau maşini şi avioane, eu desenam clădiri ale viitorului şi încercam să mă gândesc cum să le construiesc. Exasperat, se ridică de pe scaun şi începu să păşească dintr-o parte în alta. Ce fac eu acolo, spuse el, arătând cu braţul înspre uşa biroului, făceam în primul an de facultate.

– Sunt persoane care consideră că să poţi desena schiţe la Pilot Engineering este o mare şansă.

– Să stau toată ziua într-un birou şi să aştept să se facă ora cinci nu este ceea ce eu numesc o provocare. În orice caz, în câţiva ani, toată treaba asta o să se facă pe computer de nişte simpli operatori care doar o să apese nişte taste.

Pilot se lăsă pe spătarul scaunului.

– Şi ce ai numi dumneata o provocare, domnule Burke?

– Să lucrez cu arhitectul, să-mi angajez toţi subalternii, să supervizez întregul proiect. Vreau să fiu acolo din clipa în care se întoarce prima lopată de pământ şi până în momentul în care va fi înşurubat ultimul bec.

– În cazul ăsta, nu te pot ajuta.

Chiar dacă se aşteptase să fie dat afară, în clipa în care auzi la propriu cuvintele, Dillon tresări. Dumnezeule, ce fusese în capul lui de se băgase într-o asemenea situaţie fără ieşire? Ce-o să facă acum? Din ce-o să trăiască el şi soţia lui?

– Prima lopată a fost deja întoarsă.

Dillon clipi, şi imaginea lui Forrest G. Pilot deveni din nou clară.

– Poftim?

– De fapt, schelele de metal fuseseră deja ridicate înainte ca proiectul să fie lăsat în aşteptare, din cauza managementului prost.

– Nu înţeleg.

– Stai jos, domnule Burke. Când Dillon se aşeză din nou, Pilot continuă: În timp ce dumneata te enervai pe mine pentru că nu-ţi dădeam proiectul cu clinica medicală, eu te aveam în vedere pentru un altul.

Dillon înghiţi cu greu, dar totuşi avu prudenţa de a-şi ţine gura.

– În ciuda a ceea ce crezi, spuse Pilot, munca dumitale nu a trecut neobservată. Ai calităţi de lider. Mă mândresc cu faptul că mă pricep să adulmec tineri inteligenţi şi ambiţioşi. Cum ai spus şi dumneata, unii oameni sunt mulţumiţi cu munca de rutină. Alţii, nu. Dumneata faci parte din a doua categorie. Din nefericire, ambiţia, tinereţea şi talentul nu sunt suficiente. Pentru a avea cu adevărat succes, un om trebuie să mai înveţe şi răbdarea, şi autodisciplina. În clipa asta, ar trebui să te concediez pe loc pentru insolenţă. Dar n-o s-o fac, în mare pentru că talentul dumitale este prea valoros ca să-l ofer pe tavă concurenţei. Şi în al doilea rând, pentru că proiectul

pe care îl am în vedere necesită o persoană care să știe să fie abrazivă, atunci când e nevoie. Așa că acum este, cred, momentul să te calmezi și să-mi spui dacă te interesează proiectul la care m-am gândit pentru dumneata.

Dillon reuși să-și mențină demnitatea.

- Firește, mă interesează foarte mult.

- Înainte de a continua, trebuie să-ți spun că există un dezavantaj major în toată treaba asta.

„Evident", își spuse Dillon, posomorându-se. Întotdeauna trebuia să existe un preț de plătit. Ceva bun era întotdeauna urmat de ceva în aceeași măsură de rău - era legea lui Newton reinterpretată din perspectiva lui Dillon Burke. Era felul în care cosmosul reușea să păstreze echilibrul. Totuși, nimic nu putea fi mai rău decât să se întoarcă în biroul de sticlă și la masa de schițe. Mișcarea era întotdeauna de preferat stagnării.

- Sunt dispus să accept aproape orice, domnule Pilot.

În seara aceea, Dillon veni acasă cu un buchet de flori, o pâine proaspăt scoasă din cuptor și o sticlă de vin.

- Care e ocazia? întrebă Debra cu răsuflarea tăiată, după ce o eliberă din sărutul arzător cu care o salutase.

- Ce avem la cină?

- Hamburgeri. De ce?

- Bine. Pentru că am luat vin roșu.

- Cred că ai mai băut o sticlă și în drum spre casă, zise ea mirosindu-l. Te porți foarte ciudat. Un soț care vine cu daruri în primul an de căsnicie este la fel de dubios ca un cal troian. Ai o aventură?

- Categoric! Își puse mâinile pe fundul ei și o trase spre el. Cu cea mai sexy fetișcană care s-a născut vreodată în Atlanta.

- Cine, mititica de mine?

- Nimeni alta, scumpete. Ia zi, spuse el, cu un rânjet provocator. Ai chef de prostii?

- Aha.

Se întrecură până în dormitor, își scoaseră hainele și făcură dragoste. După aceea, în timp ce Debra își trăgea răsuflarea întinsă pe cearșafurile mototolite, Dillon se strecură afară din cameră și se întoarse cu darurile pe care i le adusese. I le așeză în față.

- Ce au toate astea în comun? o întrebă.

- Toate reprezintă mită.

- Drăguț. Mai încearcă.

- Cred că ai avut o zi grozavă la muncă. Ce se întâmplă?

- Trebuie să-mi caut altă fată cu care să mă joc?

- Bine, bine... Flori, vin și pâine... Are vreo legătură cu sporii, sau cu mucegaiul, sau ceva de genul ăsta?

Dillon clătină din cap.

- Nu-i vorba atât de flori, cât de panglica din jurul lor.

- O panglică în dungi, roșu, alb și albastru.

Începu să intoneze imnul național.

- Altă țară cu steagul roșu, alb și albastru.

- Anglia.

- Alta.

Ridică sticla de vin și citi eticheta. Apoi, ridicând privirea întrebătoare spre Dillon, spuse:

- Franța?

Dillon rânji larg.

- Felicitări, tânără doamnă. Ați câștigat marele premiu!

- Și anume?

- Doi ani, poate chiar mai mult, la Paris.

- Dillon?

- De fapt, lângă Paris - la Versailles, acolo unde este palatul. Nu cred că te deranjează să locuiești în suburbie, nu?

Debra chicoti încântată.

- Dillon, ce tot spui acolo?

Îi spuse despre proiectul pe care i-l oferise Pilot.

- Este pentru o companie internațională de asigurări. Începuseră să construiască un nou complex de birouri pentru sediul european. Firma pe care o angajaseră s-a

dovedit incompetentă, şi lucrul a fost sistat, până la angajarea unei companii noi.

- Pilot a licitat pentru proiect?

- Exact. Acum Pilot are nevoie de un inginer afurisit care să meargă acolo şi să facă ordine.

- Şi Forrest G. Pilot te-a ales pe tine!

Dillon îşi depărtă braţele de trupul gol, într-o încercare nereuşită de a părea modest. Debra se repezi asupra lui. Dillon se prăbuşi pe spate, trăgând-o după el şi strivind franzela.

- Îţi vine să crezi că s-a temut că o să consider un dezavantaj faptul că va trebui să locuiesc în Franţa? întrebă Dillon. Habar nu avea că visul de-o viaţă al soţiei mele este să se ducă în Franţa şi să-şi perfecţioneze cunoştinţele lingvistice.

- I-ai spus asta?

- Hei, nu sunt prost. M-am prefăcut nemulţumit de faptul că va trebui să locuiesc în altă ţară şi i-am spus că vreau mai mulţi bani, ca să accept.

- Şi el ce-a zis?

- Mi-a mărit salariul cu o sută de dolari pe săptămână.

Dintr-un impuls de entuziasm, făcură din nou dragoste. Hamburgerii pe care Debra intenţionase să-i servească la cină fură înlocuiţi cu nişte bucăţi strivite de pâine şi cu un vin călduţ. După ce devorară ultima firimitură de pâine de secară şi ultima picătură de vin, se întinseră peste florile împrăştiate pe pat şi strivite şi începură să discute ameţiţi despre viitorul lor însorit.

Mutarea fu un coşmar. Trebuiau obţinute paşapoarte şi vize, trebuiau să-şi ia rămas-bun de la rudele înlăcrimate, şi o mulţime de flecuşteţe trebuiau finalizate. Aceste responsabilităţi îi reveniră în mare Debrei, în timp ce Dillon era ocupat să se familiarizeze cu proiectul neterminat a cărui răspundere şi-o asumase. Era nerăbdător să înceapă. În cele din urmă, plecă în Franţa înaintea Debrei, ca să aranjeze detaliile legate de locuinţă, şi o

aşteptă la aeroportul Charles de Gaulle trei săptămâni mai târziu.

Odată trecută de punctul vamal, Debra se aruncă în braţele lui şi rămaseră o vreme aşa, ţinându-se strâns. În timp ce o conducea prin aeroportul aglomerat, Dillon îi spuse în repetate rânduri cât de dor îi fusese de ea.

– Nu poţi să mă păcăleşti, Burke, îl necăji ea, când intrară în parcare. Probabil că ai încercat deja o sumedenie de franţuzoaice în astea trei săptămâni.

Dillon râse şi o conduse spre o maşină.

– Asta-i maşina noastră? întrebă ea, cu o voce nesigură.

– Mă tem că da.

– Dar e atât de mică.

– Este singura cu care te poţi descurca în traficul de aici. Trebuie să poţi să te strecori, altfel rămâi blocat ore întregi.

Privi interiorul maşinii şi îl compară cu picioarele lui Dillon.

– Tu încapi în ea?

– Mă cam înghesui. Ca urmare, am ceva să-ţi spun. Pe un ton solemn, rosti: Nu pot să mai am copii.

Debra se apropie şi puse mâna pe el.

– Atât timp cât funcţionează, nu-mi pasă.

Dillon rămase o clipă şocat de această manifestare publică, dar Debra îi aminti că erau în Franţa, şi că francezii erau renumiţi pentru toleranţa lor când venea vorba de îndrăgostiţi.

Dillon îşi ceru scuze pentru apartamentul pe care îl găsise, care era la etajul al treilea al unei clădiri cu un lift în care nu avea încredere şi pe care îi dădu ordin să nu-l folosească niciodată. Era o clădire îngustă, în care se simţea curentul peste tot, cu câte patru apartamente pe fiecare etaj.

– A fost tot ce mi-am permis, spuse Dillon cu regret, descuind uşa şi deschizând-o larg. Totul este foarte scump aici.

Ceea ce lui Dillon i se păruse vechi şi nepotrivit, pentru Debra era original şi încântător.

- Avem şi balcon! exclamă ea, alergând spre fereastră şi dând la o parte jaluzelele.

- Dar priveliştea nu e cine ştie ce.

Balconul se deschidea spre o curte interioară tristă şi neglijată. Totuşi, în câteva săptămâni, primule înflorite zâmbeau din ghivecele pe care Debra le instalase la ferestre. Acoperise crăpăturile din pereţi cu postere de călătorie colorate şi făcuse huse din cearşafuri cu care să ascundă calitatea proastă a mobilei, care venise odată cu apartamentul. Curând, apartamentul se transformă într-un cămin pe care Dillon nu l-ar fi dat nici pentru Versaillesul din apropiere.

În weekenduri, parizienii plecau în masă la ţară, lăsând Parisul pentru turiştii de genul soţilor Burke. Îşi lăsau maşina la marginea oraşului şi luau metroul. Cât de curând, deveniră adevăraţi experţi în traficul subteran, cu multitudinea lui de niveluri, linii şi staţii. Ca nişte gurmanzi înfometaţi la un ospăţ, devorau tot ce era franţuzesc. Se îndrăgostiră de imaginile, mirosurile şi sunetele oraşului luminilor. Vânau muzeele, parcurile şi clădirile publice cu semnificaţie istorică şi descopereau cafenele ascunse unde până şi americanilor li se cereau preţuri rezonabile pentru mese delicioase.

Catedralele cu ferestre din vitralii erau sanctuare întunecate unde se refugiau ca să se sărute, nu să se roage. Hotdogii americani erau nimica toată în comparaţie cu cei care se vindeau în Montmartre, lângă tablouri originale.

Pentru a-şi sărbători primul an de căsătorie, petrecură un weekend prelungit în ţinutul vinurilor, gustând din bunătăţile locale până începu să li se învârtă capul şi dormind în hoteluri micuţe, unde saltelele de puf erau la fel de groase şi de luxoase ca sosurile servite în saloanele intime.

Dar exista şi un şarpe în paradisul lor.

Numele lui era Haskell Scanlan. Funcţia lui Dillon era de inginer supervizor însărcinat cu construcţia. Haskell se ocupa de aspectele birocratice - plăţi, achiziţii, contabilitate. Se întâlniseră pe fugă în Tallahassee. Dillon sperase că prima impresie pe care i-o crease bărbatul avea să se schimbe odată ce ajungeau în Franţa. De dragul Debrei, sperase că vor putea fi prieteni cu Haskell şi cu soţia acestuia.

Din nefericire, Haskell Scanlan se dovedise la fel de nesuferit pe pământ străin pe cât i se păruse la el acasă. Nici unul dintre muncitori nu-l putea suferi. Stătea mereu cu ceasul în mână şi le tăia din salariu dacă soseau cu treizeci de secunde mai târziu. Când şeful de şantier îl abordase şi îi ceruse o creştere de salariu, Dillon, considerând solicitarea una întemeiată, i-o înaintase lui Haskell Scanlan. Acesta refuzase categoric să o ia măcar în consideraţie.

- Pentru Dumnezeu, măreşte-le salariile! strigase Dillon, după o jumătate de oră de discuţii aprinse.

- La toţi?

- La toţi.

- Asta n-o să facă decât să-i încurajeze să ceară şi mai mult mai târziu.

- Zău aşa, Haskell, ce-ţi cer ei nu înseamnă mai mult de douăzeci de cenţi pe oră.

- Dar, înmulţit, se adună.

- Bine, atunci măreşte-le plata cu zece cenţi pe oră. Ar fi o dovadă de bunăvoinţă şi s-ar putea să fie suficient cât să-i ţină la noi. Am pierdut doi tâmplari buni săptămâna trecută, pentru că scot mai mulţi bani la noua arenă de sport decât pe şantierul nostru.

- Tâmplarii pe care i-ai pierdut au fost înlocuiţi.

- Dar am pierdut câteva zile din programul de lucru cu interviurile. Nu-mi place să pierd timpul. Clădirea trebuie să fie complet terminată până vara viitoare. Aş vrea să o termin până la începutul primăverii.

- De ce?

- Pentru că Debra e însărcinată. Oricât de mult mi-ar plăcea aici, aș vrea ca bebelușul să se nască acasă.

- Interesele personale n-ar trebui să fie mai importante decât interesele companiei.

- Mai du-te dracului!

- Nț-nț-nț, fusese reacția lui Haskell. N-ai decât să vorbești vulgar, dacă te face să te simți mai bine. N-o să-mi schimbi părerea.

Dillon vorbise și mai vulgar înainte ca discuția să se termine.

- Nu-mi plece să trec peste hotărârea lui, îi spuse Dillon Debrei în acea seară, la cină, dar este un zgârcit afurisit, care nu vede dincolo de lungul nasului. Nu pare să priceapă că, dacă terminăm mai repede clădirea, economisim mai mulți bani pentru Pilot Industries.

- Poate că ești nevoit să treci peste hotărârea lui, spuse Debra. Nu poți lucra eficient dacă te certi în permanență cu un om care este, în mod evident, invidios pe tine.

- Invidios?

Haskell și soția lui veniseră într-o seară la cină, la invitația Debrei, așa că avusese șansa să îl observe.

- Dillon, fii realist! Tu ești tot ce și-ar dori el să fie. Tu ești frumos, el nu este. Tu ești înalt, puternic și masculin, el este palid, pirpiriu și slab. În ciuda barierei lingvistice, tu te înțelegi bine cu oamenii, dar pe el îl ridiculizează. Nu mi-ai spus tu că-i zic *dobitoc*, dar în franceză? Cred că nici măcar soția lui nu-l place.

Dillon scoase un mârâit aprobator.

- S-ar putea să ai dreptate. Dar este o mare diferență între a identifica o problemă și a o rezolva.

- Sună-l pe Pilot! Explică-i situația!

- Să-i dau un ultimatum? Alege între Haskell și mine?

Dillon clătină din cap.

- Nu sunt încă dispus să risc asta. Haskell e de mai mult timp în companie, și Pilot apreciază loialitatea. Dacă-l alege pe el și nu pe mine, n-apuc să-mi mai termin

clădirea. Dincolo de faptul că am nevoie de slujbă, vreau să o văd gata pentru propria mea satisfacție.

Dillon pierdu încă doi muncitori săptămâna următoare. Își ieși din fire când Haskell refuză să-i dea un buget cu care să negocieze.

– Încearcă doar să te manipuleze, spuse el.

– Du-te dracului!

Dillon plecă repede, ca să nu cedeze tentației de a-l pocni pe Haskell în mutra zgârcită. Hotărî că nu avea încotro și trebuia să-l sune pe Pilot.

Pilot nu fu încântat.

– Nu mi-aș fi închipuit că trebuie să-mi fac griji în legătură cu conflicte de personalitate între doi așa-ziși profesioniști.

– Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez cu problema asta, dar, dacă Haskell continuă să țină cu dinții de bugetul companiei, voi pierde constructori calificați. Voi fi forțat să angajezi muncitori de mâna a doua și cred că nici unul dintre noi nu vrea asta. Nu-i așa, domnule Pilot?

Urmă o tăcere marcată doar de pârâiturile caracteristice convorbirilor la mare distanță. În cele din urmă, Pilot spuse:

– Spune-i că am autorizat personal o creștere de zece cenți pe oră.

– Cincisprezece?

– Doisprezece și nimic mai mult, Burke. Și să nu mă mai amesteci în certurile voastre. Te-am pus șef peste proiectul ăsta, fii șef!

Pilot închise înainte ca Dillon să apuce să-i mulțumească. Își spuse că era mai bine așa. Altfel ar fi părut că Pilot îi făcea un favor, nu că luase o hotărâre pentru bunul mers al afacerii.

Haskell Scanlan nu văzu așa lucrurile.

– Te-ai dus cu pâra la tăticu'? întrebă el batjocoritor când Dillon îl informă de discuția pe care o avusese cu Pilot.

– I-am spus ce cred eu că este mai bine pentru proiectul ăsta.

– Oh, sigur, răspunse Haskell răutăcios. Pilot se uită la tine şi se vede pe el în tinereţe. Dincolo de spoiala succesului, este la fel de nesăbuit şi de necizelat ca şi tine. Se mândreşte că a realizat singur tot ce a realizat. Aşa că să nu faci greşeala să-ţi închipui că ai câştigat disputa asta din meritul tău. Ai câştigat doar pentru că eşti genul şefului.

Pentru că, până la urmă, *câştigase*, lui Dillon nu-i păsa prea mult de opinia lui Haskell.

În afară de câteva zile de ploaie rece şi mocănească, lucrurile pe şantier merseră lin pe parcursul lunilor de toamnă. Dillon nu mai pierdu alţi muncitori, pentru că oamenii ştiau că lui îi datorau mărirea de salariu. Oamenii păreau să aprecieze talentul lui de a-şi aminti numele, felul în care ştia să spună o glumă deocheată ca unul dintre băieţi şi instinctul care îi spunea când să intervină într-o dispută privată şi când nu. Nu le cerea lor nimic din ce nu făcea el însuşi. Îşi asuma riscuri, rămânea peste program şi le câştigase respectul prin faptul că se amestecase printre ei, în loc să se ţină la distanţă.

Dillon prefera să-şi cunoască intim clădirea – fiecare nit, fiecare cablu, fiecare cărămidă – în loc să se izoleze în rulota lui. Inspecta fiecare fază a construcţiei. Standardele lui înalte îi provocară următoarea altercaţie cu Haskell Scanlan.

– Ce dracu' e asta?

Dillon ţinea în mâna înmănuşată o bucată de cablu electric. Nefericitul electrician pe care Dillon îl alesese la întâmplare ca să-l ia la întrebări, privi îngrijorat la curioşii care făcuseră cerc în jurul lor şi, nevăzând pe nimeni dornic să-i sară în ajutor, începu să-i explice rapid în franceză.

Dillon nu înţelese nici măcar un cuvânt. Scuturâ cablul în faţa bărbatului.

– Nu asta am comandat. De unde-ai luat asta?

Unul dintre electricieni vorbea cât de cât engleza. Îl bătu pe Dillon pe braţ. Dillon se răsuci nervos pe călcâie.

– Ce vrei?

Bărbatul arătă spre vraful de bobine. După o scurtă inspecţie, Dillon se adresă bărbaţilor care acum stăteau degeaba.

– Nu mai instalaţi porcăriile astea. Aţi înţeles?

Bărbatul care servise drept interpret le transmise mesajul celorlalţi.

Ridicând pe umăr una dintre bobinele grele, Dillon folosi ascensorul de serviciu pentru a coborî la parter, apoi dădu buzna pe uşa rulotei. Scanlan, aşezat la computerul lui, sări din reflex, speriat de întreruperea bruscă. Când îl văzu pe Dillon, se încruntă, manifestându-şi dezaprobarea faţă de un asemenea comportament barbar.

– Vreau să ştiu ce mama dracului e asta!

Bobina cu cablul electric ateriză cu o bufnitură pe biroul lui Haskell. Bărbatul se trase repede în spate, pe scaunul cu rotile.

– Ce-ţi închipui că faci? spuse el piţigăiat. Ia chestia aia de pe biroul meu!

Dillon îşi puse câte o mână de fiecare parte a mosorului metalic şi se aplecă peste el.

– Ascultă la mine, caraghiosule! O să te pun să înghiţi fiecare centimetru din porcăria asta, dacă nu-mi explici de ce nu ai cumpărat ce am scris acum câteva luni pe ordinul de achiziţie. Ai zece secunde.

– Cablurile pe care le-ai comandat tu erau de trei ori mai scumpe, spuse Haskell, recăpătându-şi întru câtva sângele-rece.

– Cablurile pe care le-am comandat eu sunt de trei ori mai bune şi de trei ori *mai sigure*.

– Astea se ridică la standardele locale.

– Nu şi la ale mele! spuse Dillon, printre dinţii încleştaţi.

– Dacă nu aş fi ştiut că sunt destul de bune...

– Tu nu ştii nimic! Clădirea asta o să fie înţesată cu aparate electronice, care mai de care mai sofisticate. Ca să evităm o catastrofă, trebuie să o dotăm cu cele mai bune cabluri existente pe piaţă.

Dillon înhaţă telefonul şi îl aruncă în poala contabilului, luându-l prin surprindere.

– Acum hai, pune-ţi fundul ăla slăbănog la treabă şi comandă cablurile pe care ţi le-am cerut de la bun început. Vreau ca materialele să fie livrate cel târziu mâine la prânz, altfel ţi-i trimit pe cap pe toţi electricienii ăia care stau acum degeaba, ca să danseze la tine pe birou!

Telefonul ateriză cu zgomot pe podea în clipa în care Haskell sări în picioare.

– Nu poţi să-mi vorbeşti în felul ăsta!

– Tocmai ţi-am vorbit! Dillon arătă cu un gest al capului înspre telefonul de pe jos. Pierzi timpul. Sună!

– Nu sun! Este responsabilitatea mea să mă asigur că nu exagerăm cu cheltuielile.

– Sunt de acord, atât timp cât asta nu compromite integritatea clădirii. Cum se întâmplă în cazul de faţă.

– Cablurile pe care le-am comandat sunt suficient de bune şi, conform standardelor guvernamentale, suficient de sigure.

– Ei bine, conform lui Dillon Burke, sunt o porcărie! Refuz să le instalez în clădirea mea.

– Clădirea *ta?* zise Haskell, cu un rânjet de reptilă.

– Comandă cablurile pe care ţi le-am cerut, Scanlan.

– Nu.

Lui Dillon îi plăcea armonia la fel ca oricui şi evita certurile, atât cât se putea. Dar nu avea de gând să coboare standardele la primul său proiect. Şi nici nu voia să apeleze din nou la Pilot. Pilot îi spusese deja să preia comanda.

– Fie suni în clipa asta, zise el calm, fie eşti concediat.

Bărbia ascuţită a lui Haskell căzu, şi gura îi rămase căscată.

– Nu poţi să mă concediezi.

– Pe dracu' nu pot.

– Oh, da? Vedem noi ce are de zis domnul Pilot în legătură cu asta.

– Sunt sigur că o să vedem. Până atunci, consideră-te eliminat din echipa acestui proiect. Şi, dacă nu vrei să te bat până n-o să ţi se mai distingă nimic din faţă, îţi sugerez să te ţii departe de mine până când pleci definitiv.

Cel mai mare duşman al Debrei era plictiseala. În primele luni ale şederii în Franţa îşi făcuse de lucru cu decorarea apartamentului ţinând cont de bugetul foarte mic şi reuşise să-l transforme admirabil, în măsura în care îi permiteau limitările clădirii.

Discutaseră despre posibilitatea de a-şi găsi de lucru, dar nu era ceva fezabil. Nu existau posturi libere în şcolile cu predare în limba engleză, iar proprietarii magazinelor preferau să angajeze conaţionali de-ai lor, mai degrabă decât americani. Aşa că făcea orele să treacă citind, plimbându-se pe străduţele înguste şi pitoreşti şi scriind scrisori lungi numeroaselor ei rude. Deşi încerca să ascundă acest amănunt de Dillon, începu să i se facă dor de casă şi deveni apatică. Trebuia să facă eforturi conştiente ca să nu cadă în depresie.

Sarcina îi dădu un nou imbold. Nu suferea nici un efect secundar neplăcut şi jura că nu se simţise nicicând mai bine. Era plină de energie. În fiecare zi, ea şi Dillon se minunau de schimbările subtile ale corpului ei. Această nouă intimitate dădu o nouă dimensiune dragostei lor.

Ca să treacă timpul mai repede până la venirea pe lume a copilului, Debra se înscrise la un curs de gătit, care se ţinea la o scurtă distanţă de mers pe jos de apartamentul lor. În afară de ea, mai erau încă patru femei şi doi bărbaţi, toţi la vârsta pensionării. Aceştia, împreună cu bunicuţa bucătăreasă roiau în jurul ei ca nişte cloşti. După aceea, Debra începu să-şi petreacă zilele fie la cursuri, fie în bucătăria micuţă a apartamentului ei, exersând ce învăţase, fie căutând prin pieţele locale

ingredientele de care avea nevoie pentru a-şi expune talentul culinar în faţa lui Dillon. Ajungea acasă cu braţele încărcate şi urca cu liftul vechi şi uzat pe care Dillon îi interzisese să-l folosească.

În acea după-amiază, aproape că fusese prinsă, ajungând acasă cu doar câteva momente înaintea lui.

O îmbrăţişă numaidecât şi plantă un sărut ferm pe buzele ei reci. Apoi, zâmbind larg, îi dădu drumul şi îi spuse:

- Hai să mergem în Elveţia!

- În Elveţia?

- Da, ştii, una dintre ţările care se învecinează cu Franţa? Capre şi Heidi, Alpii şi zăpadă, yo-do-la-dee-ho?

- Sigur că ştiu unde e Elveţia. Ai uitat că am petrecut un weekend la Geneva?

- Acolo am avut camera cu oglindă pe tavan?

- Aşadar îţi aminteşti.

- Cum aş putea să uit? mârâi el, întinzându-se din nou după ea.

Buzele li se topiră într-un sărut.

- Nu avem nevoie de oglinzi pe tavan, şopti ea, când în sfârşit se opriră.

- Dar vreau să plecăm din oraş ca să sărbătorim.

- Ce sărbătorim?

- L-am concediat pe Haskell Scanlan astăzi.

Zâmbetul Debrei păli brusc. Dillon îi povesti ce se întâmplase.

- Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să recurg la o măsură atât de extremă, dar nu mi-a lăsat de ales.

Îi studie expresia îngrijorată.

- Nu crezi că am făcut bine?

- Cred că ai făcut foarte bine. Din păcate, părerea mea nu e la fel de importantă precum cea a lui Forrest G. Pilot.

- De-asta vreau să plecăm în Elveţia în seara asta. Dacă va fi de acord cu decizia mea, ne alegem cu un weekend splendid în Alpi. Dacă o revocă, va trebui să-mi dau demisia din motive principiale, caz în care n-o

să ne mai permitem o excursie în Elveţia. Şi, dacă mă dă el afară, toate cele deja enumerate rămân valabile. Prin urmare, cât mai am încă un loc de muncă bine plătit şi mă simt atât de exuberant, hai să dăm dracului tot restul şi să plecăm.

Luară un tren expres până la Lausanne şi încă unul până la Zermatt. Făcură glume cu studenţii, stătură la poveşti cu o bunicuţă din Montreux, care împletea o căciuliţă pentru cel de-al zecelea nepot şi ronţăiră mâncarea pe care Debra avusese inspiraţia să o ia cu ea.

Dillon bău vin roşu, tare, dintr-o sticlă pe care i-o oferi unul dintre studenţi, dar refuză să fumeze marijuana. Când perechea din faţa lor începu să se giugiulească, Dillon şi Debra se întrebară de ce să nu facă şi ei la fel şi se îmbrăţişară şi se sărutară până când adormiră.

În Zermatt, Dillon coborî pe schiuri pârtiile pentru experţi. Debra nu i se putea alătura, din caua sarcinii, aşa că se consolă plimbându-se prin magazinele colorate şi privind parada nesfârşită de bufoni. Se plimbară împreună într-o sanie trasă de cai şi priviră patinatorii alunecând pe un lac îngheţat. Se îndopară cu brânză topită, pâine neagră, vin alb şi ciocolată elveţiană.

În tren, la întoarcerea spre casă, Dillon o trase lângă el şi îi băgă capul sub bărbia lui.

– Asta a fost cu adevărat luna noastră de miere.

– Ce nu ţi-a plăcut la vacanţa în Bermude?

– Mi-a plăcut absolut totul. Dar atunci, erai doar mireasa mea. Acum eşti soţia mea. Îşi strecură o mână în haina ei şi i-o puse pe abdomenul umflat. Te iubesc.

În timp ce aşteptau să schimbe trenurile în Lausanne, Debra cumpără o cutie de aspirină.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă cam doare gâtul.

Debra dormi agitată tot drumul până la Paris şi fu frecvent trezită de friguri.

– Mă doare când înghit, se plânse ea.

Dillon îi puse mâna pe frunte.

– Arzi toată. Mai ia nişte aspirină!

– N-aş vrea, fără să întreb mai întâi doctorul. Poate că aspirina nu-i face bine copilului.

Când ajunseră la Paris, Dillon era îngrijorat, deşi Debra îl asigura că durerea în gât era doar un rezultat al expunerii la aerul de munte. Înfruntă traficul de la ora de vârf de luni dimineaţă ca să o ducă la obstetricianul ei şi ajunseră chiar când se deschidea cabinetul. Asistenta, atentă şi grijulie, o conduse pe Debra într-o cameră de examinare şi îi spuse lui Dillon să aştepte afară. Nu-i plăcea, dar aşteptă. După ce mai multe paciente care aşteptau la rând întoarseră capetele, îşi dădu seama că probabil arăta îngrozitor. Nu se bărbierise în timpul excursiei şi aproape că nu închisese ochii toată noaptea, în tren.

În cele din urmă, fu condus în biroul privat al medicului.

– Doamna Burke are un gât foarte urât, spuse doctorul, într-o engleză marcată de un accent foarte pronunţat. Am luat...

Făcu un gest cu mâna.

– A luat o cultură, spuse Debra, cu o strâmbătură.

– Un streptococ? întrebă Dillon. Fără supărare, domnule doctor, dar, dacă e atât de grav, poate c-ar trebui să ne recomandaţi un specialist.

– De acord, spuse el, dând scurt din cap. Să aşteptăm rezultatele de laborator. Vom şti mâine.

– Sunt sigură că o să fie bine, îşi linişti Debra soţul îngrijorat. Mi-a prescris un antibiotic. O să stau azi în pat şi-o să te las să mă serveşti.

Dillon încercă să zâmbească la rândul lui, dar Debra părea atât de bolnavă, că nu putea găsi nici un motiv de zâmbit. O conduse în apartamentul lor şi o băgă în pat, înainte să alerge două străzi până la cea mai apropiată farmacie pentru a lua medicamentele de pe reţetă. Debra înghiţi capsula şi bău o cană de ceai, apoi se cufundă într-un somn adânc.

Abia atunci îşi aminti Dillon să sune la muncă. Vorbi cu şeful de şantier pe care îl lăsase responsabil vinerea

trecută, înainte să plece. Francezul îi spuse că totul era în ordine şi îl îndemnă să stea acasă, cu soţia lui bolnavă. Cât fu ziua de lungă, stătu lângă patul Debrei, aţipind din când în când pe scaun, trezind-o doar când era timpul să ia medicamentul.

În ciuda febrei şi a stării de rău, reuşi să glumească când o luă în braţe şi o duse la toaletă.

– Bine că nu s-a întâmplat asta când eram în nouă luni. N-ai mai fi putut să mă ridici.

Dillon mâncă un sendviş la cină, dar pe ea nu reuşi să o convingă să înghită nimic mai mult decât o cană de supă de vită.

– Dar deja-mi simt gâtul mai bine, spuse ea. Sunt doar foarte slăbită. Un somn bun peste noapte e tot ce-mi trebuie. După cum arăţi, nu cred că ţi-ar strica nici ţie, spuse ea, trecându-şi mâna peste bărbia lui ţepoasă.

După ce-i dădu medicamentul, se dezbrăcă şi se băgă în pat, lângă ea. Epuizat, adormi imediat ce puse capul pe pernă.

În timpul nopţii, se trezi. Mijind ochii prin întuneric, se uită la ceasul de pe noptieră. Era timpul să-i dea Debrei încă o capsulă. Aprinse lampa.

Şi ţipă.

Buzele Debrei erau albastre, şi ea era nemişcată.

– Oh, Dumnezeule! Debra! Debra!

Încălecă peste ea. Îşi lipi urechea de pieptul ei. Scoase un adânc suspin de uşurare când auzi o bătaie de inimă. Dar era slabă. Abia mai respira.

Dillon sări din pat şi-şi trase hainele pe el, fără să se mai obosească să se închidă la nasturi. Îşi îndesă picioarele goale în adidaşi. Ridicând-o pe Debra în braţe, aşa înfăşurată în pătură cum era, străbătu în fugă apartamentul întunecat şi ieşi pe hol. Coborî scările cu paşi nesiguri. Să cheme o ambulanţă sau să o ducă el la spital? Alese cea de a doua variantă, gândindu-se că, până găsea numărul şi până reuşea să se facă înţeles cu franceza lui limitată, ar fi putut fi prea târziu.

– Dumnezeule, nu, nu!

Un vânt puternic îi smulse cuvintele din gură în timp ce străbătea în fugă distanța până la mașină. O așeză pe Debra pe scaunul din față. Se prăbuși într-o parte și, din nou, vocea lui răgușită rosti o rugăciune.

Știa cu aproximație unde era cel mai apropiat spital și porni în viteză în acea direcție. Roțile scârțâiau pe asfalt și ecourile se ridicau pe pereții clădirilor tăcute în timp ce mașina vira în forță la colțurile străzilor. Ținea volanul cu stânga în timp ce cu dreapta îi masa încheietura Debrei. Îi spunea întruna cum că n-o s-o ierte niciodată dacă murea.

Personalul din camera de urgență înțelese numaidecât gravitatea situației și o luă pe o targă. Dillon trebui să fugă ca să se țină după ei. În dreptul unei uși pe care erau scrise niște cuvinte pe care nu le putea citi, trecerea îi fu oprită de niște oameni pe care nu-i înțelegea. Se luptă cu ei și încercă să se lanseze printre uși, după targă. În cele din urmă, fu ținut și dus cu forța în sala de așteptare, unde o asistentă care vorbea engleza îl amenință că-l dă afară din spital dacă nu se calmează.

– Să mă calmez? strigă el, cu glasul răgușit. Soția mea arată de parcă-i moartă și-mi spuneți să mă calmez? Vreau să fiu cu ea.

Asistenta rămase pe poziții și, în cele din urmă, îl ajută să completeze diversele formulare necesare pentru internarea în spital. Apoi, rămas singur, Dillon se fâțâi încoace și-ncolo până când se simți prea obosit fizic și psihic ca să mai poată face un pas și se prăbuși pe un scaun.

Își lăsă capul în jos, apăsându-și degetele mari adânc în orbite și rugându-se unui Dumnezeu de care nu era sigur că există, dar în care, în mod paradoxal, nu avea încredere. Ce avea să-i mai răpească această zeitate egoistă? Nu pierduse destul până acum? Toți oamenii pe care îi iubise vreodată fuseseră luați de lângă el: părinții, bunica, consilierul de la școala de corecție care îi acordase un interes deosebit.

Era blestemat. „Oameni, aveţi grijă! Dacă-l iubiţi pe Dillon Burke, muriţi!"

– Nu, nu! gemu el. Nu şi Debra! Te rog, nu şi Debra! Nu o lua şi pe ea, nenorocitule!

Negocie cu puterea nevăzută, jurând să sacrifice orice dacă Debra ar fi fost salvată. Promise că va duce o viaţă bună, că-i va hrăni pe cei flămânzi şi îi va îmbrăca pe cei goi. Jură să nu mai ceară niciodată nimic altceva, dacă i se acorda doar această mică favoare...

– Las-o să trăiască!

– *Monsieur* Burke?

Capul lui Dillon ţâşni în sus. Un doctor stătea la doar câţiva paşi de el.

– Da? Soţia mea? Este...

– Soţia dumneavoastră o să fie bine.

– Oh, Dumnezeule! suspină Dillon, şi capul i se lipi de plăcile reci de faianţă de pe peretele sălii de aşteptare. Dumnezeule mare!

– A avut o reacţie alergică la antibioticul prescris de dr. Gaultier. Nu era nimic în fişele medicale trimise din Statele Unite care să indice că era alergică la această substanţă...

– Hei, nu am de gând să dau pe nimeni în judecată, îl întrerupse Dillon, revenindu-şi. Debra trăieşte şi o să fie bine. E tot ce mă interesează.

Dillon era atât de uşurat, încât simţea că nu-l mai ţin genunchii. Totul se întâmplase atât de repede. Viaţa era preţioasă. Viaţa era fragilă. Aici într-o clipă, dusă în următoarea. Fiecare secundă trebuia exploatată la maximum, pentru că nu ştiai niciodată care va fi ultima. Va trebui să-şi amintească asta. Va trebui să-i spună Debrei despre revelaţia lui. O să devină filosofia lor de viaţă, pe care o s-o transmită...

Fericirea lui se opri brusc.

– Domnule doctor, spuse el, cu vocea sugrumată.

Ştia deja răspunsul, dar trebuia să întrebe. Buzele îi erau crăpate, gura uscată de groază.

– Domnule doctor, nu aţi spus nimic despre copil. Copilul este bine?

– Îmi pare rău, *Monsieur* Burke. Nu am mai putut face nimic pentru copil. Era deja mort când a sosit *Madame* Burke.

Dillon îl privi pe doctor fără să-l vadă. Negociase pentru viaţa Debrei, dar lăsase termenii nespecificaţi. Acum ştia care fusese preţul.

capitolul 10

Morgantown, South Carolina, 1977

Dr. Mitchell R. Hearon, decanul Departamentului de relaţii cu studenţii şi asistenţă financiară de la Dander College, în Morgantown, South Carolina, deschise dosarul lui Jade Sperry şi îi întinse o bucată de hârtie peste biroul aglomerat.

– Este o chitanţă. Arat-o la biroul de burse în ziua în care te înregistrezi.

Privirea ei se mută de la el la hârtia pe care i-o întinsese. Tipărit sub antetul administraţiei colegiului, era un cec pe numele ei. Încercă să clipească pentru a face cifrele să stea locului, dar nu reuşi nici măcar atât.

– Suma va acoperi orele de curs, cărţile şi toate taxele, spuse decanul. Cu cheltuielile existenţiale va trebui să te descurci singură, deşi colegiul va fi bucuros să-ţi dea o listă cu locuri de cazare la preţuri mici.

Abia dacă îl putea auzi din cauza vâjâitului din urechi.

– Nu... Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Hearon.

– Poţi să-mi mulţumeşti descurcându-te cât mai bine. Învaţă. Implică-te. Transformă-ţi ţelurile în realitate.

– Da, da. Aşa voi face. Uşurarea şi bucuria izbucniră din ea sub forma unui râs. Se ridică brusc, aproape

pierzându-şi echilibrul. Vă mulţumesc! N-o să vă pară rău. O să...

– Cu multă plăcere, domnişoară Sperry. Cred că vei fi o achiziţie de valoare pentru Colegiul Dander. Suntem o instituţie mică, dar avem o reputaţie academică excelentă. Ne mândrim cu sârguinţa şi integritatea studenţilor noştri.

Circumstanţele o forţaseră pe Jade Sperry să renunţe la bursa de la South Carolina State. După ce lucrase mai bine de un an într-un outlet mare din Savannah, începuse să apeleze la alte universităţi şi colegii pentru asistenţă financiară. Coborî din nou privirea spre cecul pe care îl ţinea în mână, abia îndrăznind să creadă că era adevărat.

Ca să pună capăt interviului, dr. Hearon se ridică şi îi întinse mâna.

– Aş aprecia o vizită, după ce te înregistrezi. M-ar interesa să văd ce cursuri alegi pentru primul semestru. Aici acordăm un interes personal fiecărui student.

– Promit că voi veni să vă văd. Vă mulţumesc încă o dată. Jade se grăbi spre uşă. După ce o deschise, îi aruncă o privire peste umăr. Oh, şi mulţumiţi-le din partea mea şi celorlalţi membri din comisia pentru burse.

– Aşa o să fac. La revedere, domnişoară Sperry.

– La revedere.

Coridorul lung pe care se afla biroul era pustiu şi tăcut. Jade ar fi vrut să-şi strige fericirea înspre arcadele gotice, dar reuşi să se stăpânească. Totuşi, alergă spre uşile din capătul coridorului cu mult mai mult entuziasm decât impunea arhitectura sobră.

Odată ieşită din clădire, îşi dădu frâu liber exuberanţei. Se sprijini de o coloană impunătoare şi privi îndelung cecul, înainte de a-l strânge cu putere la piept. Apoi, după ce-l băgă cu mare grijă în poşetă, ieşi de sub umbra verandei cu coloane a clădirii administraţiei şi păşi în strălucirea soarelui de sfârşit de vară.

Îi părea mai puternic şi mai prietenos acum decât ceva mai devreme, când intrase în clădire. Florile

plantate cu grijă pe lângă alei zâmbeau vesel. Cerul era deosebit de albastru, norii albi, fără pete. Nu observase până atunci cât de intens de verde era iarba, sau poate iarba din campusul Colegiului Dander era neobişnuit de strălucitoare?

Se simţea la fel ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, aruncată dintr-odată dintr-o lume alb-negru într-una plină de culoare. Trecuse prin iad, dar supravieţuise şi descoperise că viaţa merita totuşi să te lupţi pentru ea.

Auzi clopotele din turnul capelei campusului anunţând ora în timp ce trecea cu pas sprinten pe lângă bibliotecă. Se simţea cuprinsă de un sentiment de pace şi optimism pe care nu-l mai trăise de când fusese violată. Astăzi i se oferise un nou început.

Maşina porni greu şi abia atinsese 50 de kilometri pe oră când acul indicatorului arătă că se încinsese motorul. Abia supravieţuise drumului din Savannah până aici. Pentru că era un drum de câteva ore, sosise cu o zi în urmă. După ce se cazase la Pine Haven Motor Court, Jade folosise orele de lumină rămase ca să se familiarizeze cu comunitatea.

Campusul forma nucleul oraşului, care, în opinia lui Jade, avea farmec şi caracter. Singura industrie locală era colegiul, şi singura construcţie mai înaltă din oraş era clădirea administrativă, cu acoperişul ei boltit. De jur împrejurul campusului erau cartiere graţioase, cu case impunătoare în care locuiau membrii facultăţii. Zona comercială din Morgantown era compactă şi suficientă pentru a satisface nevoile zonei.

Unde o să locuiască? O să reuşească să găsească un apartament ieftin aproape de campus ca să poată veni la cursuri pe jos şi să-i lase maşina Veltei? Semestrul de toamnă nu avea să înceapă decât abia peste o lună, dar erau atâtea de făcut înainte de asta! Ce să caute mai întâi: o slujbă cu jumătate de normă sau un loc în care să stea?

Parcă în faţa căsuţei cu numărul 3 şi, cu un râs autoironic, se dojeni pentru că, în mod caracteristic,

se lăsase pradă grijilor. Astăzi o să se relaxeze şi o să sărbătorească. Această bursă era primul pas înspre realizarea ţelului ei suprem – acela de a-i vedea pe ucigaşii lui Gary pedepsiţi.

În aceeaşi măsură în care se făceau vinovaţi de viol, Neal Patchett, Hutch Jolly şi Lamar Griffith erau răspunzători pentru sinuciderea lui Gary. Dacă hotărârea ei de a face dreptate slăbea vreodată, nu trebuia decât să-şi amintească trupul lui Gary legănându-se la capătul funiei. Cu violenţa şi minciunile lor, Neal şi tovarăşii lui îl împinseseră spre sinucidere.

Jade jurase să nu se odihnească până nu-i făcea să plătească. Răzbunarea n-avea să vină repede. Avea să fie un proces încet şi chinuitor care ar fi putut dura ani întregi, dar era pregătită pentru asta. Mulţumită doctorului Hearon şi comisiei lui, pornise deja la drum.

Aşteptându-se să o găsească încuiată, fu mirată când uşa cabinei se deschise.

– Mamă? Am primit-o!

Jade păşi în încăperea micuţă, cu miros greu. Aparatul de aer condiţionat din fereastră făcea eforturi să răcorească atmosfera, dar zadarnic.

Creierul ei înregistră trei lucruri deodată. O valiză împachetată era la picioarele mamei ei. Un bărbat pe care Jade ajunsese să-l deteste stătea de cealaltă parte a valizei. Şi Graham, fiul ei, plângea în pătuţul portabil.

Jade se opri în prag şi încercă să înţeleagă ce însemnau valizele împachetate. Privirea Veltei era sfidătoare, de piatră. Ochii bărbatului se mutau de la un obiect la altul, fără a-i întâlni pe ai lui Jade. Voia să ceară o explicaţie, dar instinctul matern fu mai puternic. Îşi aruncă geanta pe pat, se duse la leagăn şi ridică în braţe copilul care plângea.

Îl strânse pe Graham la piept.

– Şşşt, dragule. Ce s-a întâmplat? Mami e aici acum. Totul e bine. Îl legănă până când se opri din plâns, apoi i se adresă mamei ei: Ce caută el aici?

Numele bărbatului era Harvey nu știu cum, sau nu știu cum Harvey. Jade nu-și putea aminti. Și-l blocase în mod intenționat în minte, după ce-i rupsese cartea de vizită și îi aruncase bucățile în față. Insistase că, dacă nu părăsea de bunăvoie salonul din maternitate, chema pe cineva să-l dea afară. Deși se prezentase drept fondatorul și directorul unei agenții de adopție, Jade avea altă interpretare pentru cariera lui. Era, pentru o agenție de adopții, cam ce este un furnizor de droguri pentru un farmacist.

Harvey fusese prietenul Veltei. Aceasta îi spusese lui Jade că bărbatul reprezenta rezolvarea tuturor problemelor lor - mai exact, copilul ilegitim al lui Jade. Fără să o consulte, Velta îl adusese pe Harvey la spital, a doua zi după nașterea lui Graham. Harvey îi oferise câteva mii de dolari pentru băiețelul ei.

- Un nou-născut alb, băiat, fără defecte, aduce cel mai mare profit în afacerea noastră, spusese el.

În acel moment Jade făcuse o adevărată criză. Urletele și țipetele ei le deranjaseră pe celelalte paciente și alertaseră personalul spitalului.

Jade îl strânse mai tare la piept acum pe Graham și se uită chiorâș la maică-sa.

- Ți-am spus cu mult înainte să se nască Graham că n-o să-l dau niciodată spre adopție. Ți-am repetat acest lucru după ce s-a născut. Am vorbit serios atunci și vorbesc foarte serios și acum. Cere-i prietenului tău să plece, altfel chem poliția.

- Harvey nu este aici pentru tine sau pentru copilul tău, spuse Velta.

Jade se uită de la unul la celălalt.

- Atunci, ce caută aici? Cum a știut unde să ne găsească?

- L-am sunat eu aseară și i-am spus unde suntem.

- De ce?

Graham începuse să se agite în îmbrățișarea ei strânsă, dar Jade nu se relaxă. În ciuda cuvintelor mamei ei, Jade se temea să nu încerce să-i ia copilul cu forța.

Din nefericire, problemele prin care trecuse nu avuseseră darul de a o apropia de mama ei. În ultimul an, relaţia dintre ele, şi aşa încordată, se deteriorase. Preocuparea lui Jade de a-şi continua educaţia o enerva pe Velta. În opinia ei, soluţia pentru cineva cu un copil din flori era să-şi găsească un soţ.

- Haide să ne întoarcem în Palmetto, Jade, sugerase ea într-o zi, la începutul verii, când spiritele erau încordate şi erau amândouă arţăgoase din cauza căldurii. Şi acolo am fi tot nişte paria, dar cel puţin ne-am afla într-un mediu familiar. Dacă te-ai purta şi tu cât de cât drăguţ, sunt sigură că ai putea convinge pe unul din băieţii de acolo să te ia de nevastă şi să-l treacă pe Graham pe numele lui.

Jade aproape că o plesnise.

- De preferat pe Neal Patchett?

- Păi, ar fi de o mie de ori mai bine să trăim în casa aia frumoasă decât în dărăpănătura asta! strigase Velta, deschizându-şi larg braţele ca să cuprindă apartamentul lor sărăcăcios din Savannah. Nimic nu s-ar fi întâmplat de la bun început, dacă ai fi fost mai drăguţă cu el.

Jade îl luase pe Graham în braţe, fugise cu el afară şi nu se întorsese decât abia după ce izbucnise furtuna. Velta nu mai adusese niciodată vorba despre întoarcerea în Palmetto, aşa că Jade presupusese că renunţase în cele din urmă la idee.

Se pare că aşa fusese, însă avea acum un alt plan, în care era cumva implicat Harvey.

- Tot nu mi-ai explicat ce caută el aici, zise Jade.

- Din ziua în care a venit la spital, eu şi Harvey ne-am întâlnit în mod regulat. În secret, desigur.

Jade îl strânse mai tare pe Graham la pieptul ei. Complotaseră împreună să-l ia pe Graham de lângă ea? O să încerce să o decadă din drepturile de mamă? Nu o să permită să se întâmple asta. Nimeni n-o să-i ia vreodată copilul!

- Harvey a avut bunul-simţ să treacă cu vederea atitudinea ta, spuse Velta. Când îmi aduc aminte ce scenă

ai făcut la spital, nu-mi pot imagina de ce este atât de iertător, pot doar să cred că are o inimă bună. Velta se întoarse spre bărbat şi îi zâmbi. În orice caz, ieri, când am ajuns, mi-am dat seama că te-ai îndrăgostit de locul ăsta. Indiferent ce vreau eu, eşti hotărâtă până-n pânzele albe să urmezi şcoala de aici. Aşa că aseară, când te-ai dus după hamburgeri, l-am sunat pe Harvey, la Savannah, şi i-am spus că-i accept cererea în căsătorie.

Jade repetă, şocată:

– Cererea în căsătorie?

– Exact, răspunse Velta, sfidătoare. Te-am aşteptat să te întorci, ca să putem pleca.

Jade îi privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă, apoi izbucni în râs.

– Mamă, doar nu vorbeşti serios! Chiar vrei să fugi în lume cu personajul ăsta? Spune-mi că glumeşti!

– Te asigur că nu glumesc. Harvey mi-a luat lucrurile din apartamentul din Savannah şi le-a adus cu el. Poţi să păstrezi tot ce-a rămas. Să mergem, Harvey, am aşteptat destul.

Harvey, care nu spusese nici un cuvânt, luă geamantanul şi se întoarse spre uşă. Velta veni în urma lui.

– Mamă, stai!

Jade îl puse pe Graham înapoi în pătuţ, apoi alergă după mama ei, ajungând-o din urmă în dreptul unui sedan de culoare gri.

– Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi să fugi, pur şi simplu!

– Sunt adult. Fac cum vreau.

Jade făcu un pas în spate. Velta îi aruncase în faţă cuvinte pe care chiar ea i le spusese nu demult, şi încă de mai multe ori, în special când o informase pe Velta că hotărâse să păstreze copilul.

– Nu face asta! şopti Jade panicată. Ştiu că vrei doar să-mi faci în ciudă, mamă. Am nevoie de tine. Te rog, nu pleca!

– Da, ai nevoie de mine. Dar, ghinion, Jade. Ţi-ai aşternut singură plapuma. Nu am de gând să fac pe bona zi de zi, cât mergi tu la facultate.

Jade atacă din nou.

– Uită că am nevoie de tine ca să mă ajuţi cu Graham. O să găsesc eu o soluţie, se grăbi ea să adauge. Dar, mamă, te rog să te gândeşti la ce înseamnă asta pentru tine.

– Ţi-e atât de greu să accepţi că un bărbat mă poate găsi atrăgătoare?

– Fireşte că nu. Dar poate că-ţi doreşti atât de mult asta, încât vezi ceva ce nu e acolo. Te-ai gândit vreodată la asta? Cel puţin acordă-ţi timp să-l cunoşti mai bine.

– Nu mai am timp, Jade. De mult ar fi trebuit să fac ceva şi pentru mine. M-am săturat să plătesc pentru greşelile tale. Din cauza ta, a trebuit să-mi dau demisia şi mi-am pierdut slujba, a trebuit să-mi vând casa şi să mă mut cu totul.

– Nu a fost vina mea! protestă Jade, cu o voce răguşită, agonizantă.

– Te-ai băgat singură în situaţia asta! Ai fost violată, apoi ai insistat să păstrezi copilul, când cel mai bine pentru toată lumea ar fi fost să scapi de el.

– Nu ar fi fost cel mai bine pentru mine, mamă. L-am dorit pe Graham. Îl iubesc.

– Ei bine, Harvey mă iubeşte pe mine, insistă Velta. După tot ce am suferit, vrea să mă ajute să mă distrez.

Jade simţea o responsabilitate faţă de mama ei. Era datoria ei de fiică să se amestece, ca să preîntâmpine un dezastru, chiar dacă asta însemna să o jignească. Mai bine să se aleagă cu orgoliul rănit decât să-şi distrugă viaţa.

– Nu e demn de tine, mamă, spuse Jade.

Aruncă o privire dispreţuitoare înspre părul dat cu gel şi costumul lucios al lui Harvey.

– Profită de emoţiile oamenilor, ca să se îmbogăţească de pe urma lor. Face afaceri cu vieţi omeneşti. Ăsta e genul de bărbat cu care vrei să te măriţi? Tata a fost

decorat cu Medalia de Onoare. A fost un erou. Cum te poţi gândi să...?

– Tatăl tău s-a sinucis, Jade!

– Nu e adevărat!

Velta miji ochii, într-o expresie maliţioasă.

– Ne era bine până când ai apărut tu. Atunci Ron nu a mai suportat să trăiască cu noi şi şi-a zburat creierii. Aşa că ai două sinucideri pe conştiinţă, Jade. Adevărul este că nu mi-ai creat decât probleme din ziua în care te-am conceput. Nu o să-mi trăiesc restul vieţii în umbra ta distrugătoare.

Împingând-o la o parte pe Jade, deschise portiera scaunului de lângă şofer şi urcă în maşină.

Harvey o închise cu zgomot în urma ei, apoi înconjură maşina şi urcă la volan. Velta îşi ţinu capul întors în timp ce maşina dădu în spate, apoi ieşi în stradă.

– Mamă, nu! Jade alergă după maşină, dar aceasta porni în viteză. Mamă! strigă ea.

Privi în urma maşinii până când nu o mai văzu, apoi rămase privind în zare până când plânsetele lui Graham pătrunseră prin vălul de uluire care o înconjurase.

Fără să-şi dea seama ce face, se întoarse la căsuţa jalnică. Graham îşi flutura braţele dolofane într-o criză de supărare. Gura îi era larg deschisă, lăsând să i se vadă cei doi dinţi, singurii pe care îi avea. Jade îi murmură cuvinte de alin în timp ce-i schimba scutecul. Se pare că, în graba ei de a-şi face bagajul pentru a pleca cu Harvey, Velta nu catadicsise să-l schimbe nici măcar o dată cât timp Jade fusese plecată.

Se aşeză cu bebeluşul pe pat şi îl legănă, în timp ce aştepta să se încălzească biberonul. Când ajunse la temperatura dorită, îi băgă tetina în gură. Băieţelul o atacă lacom. Din cauză că era exagerat de mâncăcios, Jade îl înţărcase cu mult înainte să fie pregătită emoţional să renunţe să-l alăpteze.

Îi prinse bluza, înfigându-şi degeţelele mici şi grase în materialul subţire. În timp ce bebeluşul sugea din tetina

de cauciuc, Jade îl ținea strâns în brațe, ca să aibă totuși senzația că îl hrănea din trupul ei.

Avea să rămână pentru totdeauna un mister pentru ea cum era posibil ca bebelușul ei atât de frumos și de dulce să fi fost urmarea unui act atât de urât ca un viol. Rareori asocia concepția lui Graham cu acel incident, pentru că asta ar fi forțat-o să încerce să ghicească a cui sămânță prinsese rădăcini în trupul ei. Nu voia să știe niciodată.

Separarea originii lui Graham de momentul violului avusese loc în acea după-amiază, în casa lui Georgie. Îi spusese lui Jade că se mândrea nu numai cu precizia în mânuirea instrumentelor, ci și cu instinctele ei în ceea ce-i privea pe oameni. În acea după-amiază, instinctul o îndemnase să o întrebe pe tânăra și speriata Jade dacă își dorea cu adevărat să avorteze copilul.

– Nu pari genul de fată care vine de obicei să mă vadă, domnișoară Sperry. Așa a spus și ușuratica aia de Patrice Watley. Ești sigură că vrei să faci asta?

În clipa aceea Jade își dăduse seama că nu voia. Ca prin magie, fătul din ea încetase brusc să mai aibă vreo legătură cu violul. Copilul care creștea înăuntrul ei era al ei. Îl iubise instantaneu și total.

Revelația produsese un impact emoțional atât de puternic, încât se prăbușise pe masa acoperită cu mușama din casa lui Georgie. Timp de o jumătate de oră plânsese cu suspine, necontrolat, nu din disperare, ci de ușurare că fusese eliberată de hotărârea chinuitoare care o măcina de săptămâni bune.

Izbucnirea o lăsase slăbită, tremurând. În cele din urmă își venise în fire, îi mulțumise printre lacrimi lui Georgie și plecase. Georgie păstrase cei cincizeci de dolari, taxând cu același tarif o fată nehotărâtă pe care o convinsese să renunțe la avort pe cât ar fi luat pentru avortul în sine.

– Hai, râgâim acum?

Jade trase tetina din gura lui Graham. Bebeluşul începu să se agite, dar se potoli când Jade îl mângâie pe spate şi scoase un râgâit prelung.

– Vai de mine! exclamă ea. Chiar că a fost ceva!

Graham se uită la ea şi zâmbi larg. Jade îşi simţi întreg trupul cuprins de o infuzie de iubire, la fel de puternică precum un drog intravenos.

Îşi trecu degetul mare peste buza lui de jos, ştergând amestecul de lapte şi salivă. Îşi şterse degetul, apoi îl aşeză la loc la sân şi îi dădu iar biberonul.

Zdruncinată şi slăbită după atâta emoţie, Jade plecase din casa lui Georgie în acea zi cu inima plină de noi speranţe. Dacă-i explica totul, cum ar fi trebuit să facă încă din noaptea violului, Gary ar fi înţeles. Bun şi iubitor cum era, ar fi fost de acord cu decizia ei de a păstra copilul. Aveau să plece din Palmetto, să se căsătorească şi să-şi urmeze visurile împreună. Gary avea să crească copilul ca pe al lui şi nimeni n-avea să ştie vreodată că nu era aşa. Cu aceste planuri în gând, se dusese în viteză acasă la Gary.

Însă acesta era momentul în care ar fi dat orice ca memoria ei să o ia pe altă cale. Drumul spre ferma familiei Parker conducea întotdeauna la hambar şi la imaginea groaznică ce o aştepta acolo.

– Dacă ai mai fi avut încredere în mine încă puţin!

Se aplecă şi şopti cuvintele peste obrazul catifelat al lui Graham.

– De ce-ai făcut asta, Gary?

Ştia de ce, desigur. Încrederea lui în ea fusese distrusă. Cei care o distruseseră îşi vedeau nestingheriţi de viaţa lor – dar nu pentru totdeauna.

Domnul fusese milostiv într-o privinţă. Graham nu semăna câtuşi de puţin cu nici unul dintre cei trei agresori. Nimic din trăsăturile lui nu-i trăda paternitatea. Avea părul negru şi buclat, ca al ei. Ochii aveau să-i rămână albaştri şi uşor ridicaţi la colţuri. Sigurul chip ce părea să se întrezărească în mutriţa drăgălaşă şi rotofeie era cel al lui Ronald Sperry, care era o versiune masculină

a chipului ei. Jade era bucuroasă că Graham semăna cu tatăl ei.

Din ziua în care se întâmplase, Jade îşi dăduse seama că accidentul tatălui ei fusese dubios. Chiar şi aşa, fusese o lovitură brutală să audă adevărul spus chiar de mama ei. Velta negase întotdeauna cu vehemenţă că rana fatală şi autoprovocată a soţului ei fusese intenţionată. Faptul că în sfârşit recunoscuse că aşa fusese şi că sugerase că ea ar fi fost vinovată pentru asta îi demonstra lui Jade cât de adâncă era antipatia pe care mama ei o nutrea faţă de ea.

Fusese într-adevăr atât de disperat de nefericită trăind cu fiica ei, încât ajunsese să fugă cu un personaj atât de dubios ca Harvey? Aşa se părea. Jade îşi dorea cu disperare o amintire caldă şi frumoasă cu mama ei, pe care s-o poată păstra în inimă. Dar, deşi cu tatăl ei avea o mulţime, nu exista nici o astfel de amintire cu Velta.

După ce Graham termină de mâncat, Jade nu-l puse înapoi în pătuţ, ci continuă să-l ţină lipit de ea, cum făcea adesea atunci când simţea nevoia de contact uman. Acum că şocul plecării Veltei îşi mai pierduse din putere, începea să-şi dea treptat seama ce însemna abandonul ei pentru ea şi pentru Graham.

Tot ce avea Jade la ea era un schimb de haine şi vreo treizeci de dolari. Abia dacă i-ar fi ajuns să se întoarcă la Savannah. Şi, odată ajunsă acolo, cum s-ar fi putut descurca singură cu mutarea în Morgantown?

– Ce ne facem, Graham? Îşi băgă nasul în gâtul lui cu miros dulce. Ce ne facem?

Cea mai simplă opţiune ar fi fost să se întoarcă la Savannah şi să-şi reia slujba de acolo, cu promisiunea că, de îndată ce strângea suficienţi bani, avea să-şi reia studiile.

Dar avea să-i fie de două ori mai greu să pună bani deoparte acum, că avea şi grija copilului. O amânare avea să ducă la alta. Visul de răzbunare avea să se îndepărteze şi mai mult de ea.

Nu, nu putea lăsa să se întâmple asta.

Trebuia să existe o cale. Dacă nu i se oferea o cale, avea să-şi croiască singură una. Nu putea lăsa această şansă să treacă pe lângă ea. Sacrificase deja o bursă, nu avea de gând să mai sacrifice una.

capitolul 11

Ecourile soneriei răsunară în interiorul casei. Era o casă respectabilă, construită în stil georgian. Cărămida roşie avea borduri albe şi era accentuată de obloane negre, lucioase, la toate ferestrele. Era aşezată departe de stradă, pe o peluză meticulos îngrijită. Picăturile de apă încă mai străluceau pe gazonul pe care stropitoarea automată îl udase de dimineaţă.

Evidenta bogăţie o făcu pe Jade să se simtă stânjenită. Aruncă o privire critică fustei cu care se îmbrăcase, sperând că nu se vedeau prea rău cutele. Îşi umezi degetele cu limba şi îl şterse pentru ultima oară pe Graham la guriţă, tocmai când uşa din faţă era deschisă de o femeie micuţă şi frumuşică, cu părul blond-cenuşiu. Jade presupunea că avea în jur de cincizeci de ani.

- Bună dimineaţa.

Ochii ei blânzi şi cenuşii fură atraşi de îndată de Graham, apoi îi zâmbi amabil lui Jade.

- Te pot ajuta?

- Bună dimineaţa. Dumneavoastră sunteţi doamna Hearon?

Femeia dădu din cap.

- Eu sunt.

- Numele meu este Jade Sperry. Îmi cer scuze că vă deranjez atât de devreme, dar voiam să-l prind pe domnul decan Hearon înainte să plece la birou.

Ideea de a-l lua pe Graham cu ea în campus fusese mai descurajantă decât gândul de a-l aduce acasă la decan.

- Mai este cumva aici?

- La micul dejun. Intră!

– Prefer să rămân aici, pe verandă, spuse Jade, ezitând. Nu durează mult ce vreau să-i spun.

– Atunci nu există nici un motiv să nu intri. Te rog! E băieţelul tău? Este adorabil.

Jade se trezi condusă prin nişte încăperi frumoase şi primitoare. Trecură printr-o bucătărie însorită, unde mirosul îmbietor de ouă cu şuncă făcu să-i lase gura apă. În ultima vreme, dieta ei se compusese în principal din cereale şi sendvişuri cu unt de arahide. Nu-şi amintea când mâncase ultima oară mâncare gătită.

Intrară pe o verandă din spate, închisă cu geam, care se întindea pe toată lăţimea casei. La o masă de fier forjat cu blat de sticlă, decanul Hearon îşi termina micul dejun. Ca şi în ziua în care îl întâlnise în biroul lui, era îmbrăcat într-un costum maro, cu cravată, dar Jade şi-l putea imagina într-un pulover cu petice în coate şi pantaloni largi, cu turul lucios.

Părul grizonant îi încercuia capul chel asemenea unei cununi de lauri. Smocuri de păr îi ieşeau din urechi. Totuşi, în loc să fie respingătoare, trăsăturile lui păroase erau foarte primitoare. Faţa-i era plăcută, ochii prietenoşi şi zâmbetul amabil. Ridică o privire curioasă în clipa în care soţia lui intră cu Jade. Îşi scoase şervetul de bumbac pe care îl îndesase sub gulerul cămăşii şi se ridică.

– Ia te uită! Domnişoara Sperry, parcă? Ce surpriză plăcută!

– Mulţumesc.

Îl trecu pe Graham pe braţul stâng şi îi întinse mâna dreaptă. După ce-şi strânseră mâna, decanul îi făcu semn spre un scaun de pe cealaltă parte a mesei şi o invită să ia loc.

Jade se simţea agitată şi stângace. Breteaua genţii era pe cale să-i alunece de pe braţ, şi Graham se întindea spre frunzele unei ferigi de deasupra.

– Nu, mulţumesc, dr. Hearon. Nu pot să stau mult. Îmi cer scuze că v-am întrerupt masa, dar, după cum

i-am spus și doamnei Hearon, trebuia să vă văd înainte să plecați spre universitate.

– Mai am timp de o cafea. Mi-ar face plăcere dacă ai bea și tu una cu mine. Cathy, te rog... domnișoară Sperry?

Din nou, arătă înspre scaun. Jade se așeză, fiindcă nu voia să pară nepoliticoasă, dar mai mult pentru că era o treabă demnă de un expert să jongleze și cu Graham și cu geanta care amenința să alunece.

– Mulțumesc. Îmi cer scuze că am venit neanunțată. Ar fi trebuit să sun... Nu, Graham!

În ultima clipă, își împiedică fiul să mănânce frunzele pe care le rupsese din ferigă.

– Îmi pare rău. Sper că nu v-a distrus planta.

– Este a treia oară când îți ceri scuze de când ai intrat în încăpere, domnișoară Sperry. Sincer, o asemenea doză de remușcare începe să mă neliniștească.

– Și pe mine, spuse Cathy Hearon, apărând din nou pe verandă cu o tavă micuță.

Pe tavă erau o ceașcă, o farfurioară și o farfurie. Pe farfurie erau o bucată de pepene galben învelit într-o felie foarte subțire de *prosciutto* și o brioșă cu afine.

– Oh, nu am vrut să vă...

– Preferi ceai sau cafea?

Jade nu voia să-i jignească refuzându-le ospitalitatea. În plus, stomacul ei începuse să scoată zgomote.

– Ceai, vă rog, spuse ea, încet. Dacă nu vă deranjez prea tare.

– Câtuși de puțin. Îl am deja făcut.

Cathy Hearon se duse după ceai. Jade îi adresă un zâmbet chinuit decanului.

– Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

– Cu plăcere. Unt?

Îi întinse o untieră de cristal Waterford. În timp ce întindea unt pe brioșa caldă, Jade îi dădu lui Graham inelul de cauciuc pentru dinți pe care îl lua cu ea oriunde se duceau. Momentan, băiețelul păru mulțumit să-l molfăie în timp ce ea mânca micul dejun.

Doamna Hearon îi turnă o ceaşcă de ceai aromat de iasomie, apoi îşi ocupă locul la masă.

- Cum îl cheamă pe bebeluş?

- Graham.

- Graham. Îmi place. Foarte neobişnuit, nu-i aşa, dragule?

- Aha. Domnişoara Sperry este tânăra din Palmetto de care ţi-am povestit.

- Oh, da. Vezi dumneata, domnişoară Sperry, Mitch are rude îndepărtate în Palmetto.

Jade îşi îndreptă privirea neliniştită asupra decanului. Nu spusese nimic despre Palmetto la întâlnirea lor precedentă. Nu ar fi vrut s-o întrebe: „Îl cunoşti pe cutărescu?" Cu cât se spuneau mai puţine despre Palmetto, cu atât ar fi fost mai bine, pentru că Jade nu voia să fie nevoită să mintă.

Din fericire, Graham le distrase atenţia. Lovi cu inelul de cauciuc în marginea mesei, apoi îl aruncă pe jos şi luă în loc o linguriţă strălucitoare, de argint. Jade luă inelul de pe jos, dar lui Graham linguriţa i se părea mai gustoasă.

Cathy râse, privindu-l cum molfăie.

- Nu are ce să-i facă linguriţei. Poate s-o mestece cât vrea.

Decanul Hearon o privea cu atenţie pe Jade.

- Nu-mi amintesc să-mi fi spus că ai un copil când ai venit să mă vezi, acum câteva săptămâni.

- Nu, nu v-am spus.

- Nu că ar fi treaba mea, firește. Şi nu ar fi contat nici pentru comisia de acordare a bursei.

Jade îşi tamponă gura cu şervetul de pânză.

- Mă tem totuşi că este treaba dumneavoastră, domnule decan. Este motivul pentru care am venit în această dimineaţă. Deschise poşeta, scoase cecul şi i-l întinse peste masă. Cu regret, trebuie să refuz bursa.

Doamna Hearon fu prima care întrerupse tăcerea lungă şi încărcată.

– Domnişoară Sperry, ştiu câte ceva despre dumneata, pentru că mi-a povestit soţul meu. I-ai făcut o impresie favorabilă. Dar, dacă te face să te simţi mai confortabil, pot să plec şi să vă las să discutaţi singuri.

Jade fu mişcată de sensibilitatea ei.

– Nu este nevoie, doamnă Hearon. În orice caz, nu mai e nimic de spus. Îşi puse cureaua genţii înapoi pe umăr, îl ridică pe Graham de pe genunchi şi se ridică.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru masă.

– O clipă, domnişoară Sperry, spuse decanul Hearon. Ia loc, te rog!

Aşteptă până ce fata se aşeză. Punându-şi ambele mâini sub bărbie, o cântări din priviri.

– Sincer, sunt uimit şi dezamăgit. Rar mi-a fost dat să văd un candidat care să merite o bursă completă mai mult decât dumneata. Şi nici vreunul mai încântat că a primit-o. Practic zburdai de fericire când ai ieşit din biroul meu. Ce s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima oară?

Jade se gândi la o serie de minciuni credibile. Totuşi, îi fu imposibil să mintă când privi în ochii celor doi. Erau curioşi, da, dar această neplăcută trăsătură umană era înmuiată de ceva mai puţin comun – preocupare sinceră.

– Mama mea a plecat.

În mod clar, răspunsul ei nu era unul la care se aşteptaseră, aşa că le dădu mai multe detalii:

– Mama avea grijă de Graham cât timp eram la lucru. Intenţionam să continui să lucrez după cursuri şi în weekenduri, dar acum nu-mi voi mai putea permite să plătesc pe cineva să stea cu copilul, pe lângă cheltuielile existenţiale.

– Cu siguranţă...

Jade clătină din cap, oprindu-l pe decan.

– Am analizat toate opţiunile, credeţi-mă.

Riscându-şi slujba din Savannah, dăduse în fiecare săptămână fuga în Morgantown ca să caute o locuinţă, o slujbă şi o creşă acceptabilă. Nu găsise nimic.

– Orice centru de îngrijire pentru copii pe care l-aş putea lua în consideraţie – şi recunosc că sunt foarte exigentă – costă mai mult decât îmi permit, chiar dacă orele de funcţionare ar fi compatibile cu programul meu. Pe lângă asta, cu numărul mare de studenţi care vor începe cursurile din toamnă, nu am reuşit să-mi găsesc de lucru. Cum nu o mai am pe mama care să mă ajute, îmi este imposibil să mă înscriu semestrul acesta.

Îşi coborî privirea, fiindcă nu voia să-i lase să citească frica din ochii ei. Nu era în joc doar bursa la facultate şi cariera ei, era în joc întreaga ei viaţă. Şeful din Savannah se săturase să-i tot ceară zile libere şi o dăduse afară. Înainte să plece, Velta golise contul lor de economiile pe care reuşiseră să le facă, luând cu ea tot ce rămăsese după vânzarea casei din Palmetto.

Jade mai rămăsese cu doar douăzeci de dolari. Cu doisprezece trebuia să plătească în acea seară camera de la Pine Haven Motor Court. Mâine avea să rămână fără bani. Presupunea că va trebui să se arunce la picioarele fostului şef din Savannah şi să-l implore să o primească înapoi.

– Refuzarea bursei pare un gest drastic şi dramatic, domnişoară Sperry, spuse decanul Hearon.

– Sunt de acord, dar, în momentul de faţă, nu am altă opţiune. Nu o să mă oprească să urmez o facultate, dr. Hearon. Vă promit. Am motivele mele pentru care-mi doresc să câştig o diplomă cât mai curând cu putinţă.

– Şi aceste motive sunt...?

– Personale.

Răspunsul ei sec îl făcu să se încrunte.

– De ce ai solicitat bursa la Dander College?

– Sincer?

– Ai fost deosebit de sinceră până acum.

– Era unul dintre puţinele colegii rămase în trei state la care nu încercasem. Mi s-a refuzat ajutor financiar de la zeci de alte colegii şi universităţi. Aceasta fiind

o şcoală de natură bisericească, m-am bazat pe bunăvoinţa creştină.

– Şi, dacă te refuzam şi noi, ce aveai de gând să faci?

– Ceea ce am de gând să fac în continuare – să mai încerc.

Dr. Hearon îşi drese vocea.

– Mă înşel când presupun că tatăl lui Graham...

– Tatăl lui Graham este mort.

Oamenii voiau întotdeauna să ştie. Acesta îi păruse cel mai simplu răspuns. Se îndoia că oamenii o credeau, dar nu insistau.

– Ştiu eu o slujbă, spuse dintr-odată Cathy Hearon. Dragule, se întoarse spre soţul ei, o ştii pe Dorothy Davis. Are magazinul ăla de unde-mi cumpăr mai toate hainele. Uitându-se la Jade, spuse: Chiar ieri, domnişoara Dorothy mi-a spus că ar căuta pe cineva care să-i ţină registrele. Spune că a ajuns să vadă atât de prost, că nu mai poate citi chitanţele.

– Nu mă mir㠖 Cred că se apropie de optzeci de ani, cotoroanţa.

Cathy îl lovi peste mână pe soţul ei.

– Nu-l asculta, Jade. Domnişoara Dorothy e destul de scorţoasă, dar are un suflet foarte bun. A trebuit să fie dură ca să aibă succes în afaceri. Te-ar interesa?

– M-ar interesa orice, doamnă Hearon. Şi chiar mă pricep la contabilitate şi afaceri. Dar numai o slujbă nu mă ajută. Tot nu am găsit încă o creşă potrivită sau un loc unde să stau.

– Sunt sigură că se găseşte ceva.

Jade se gândi la cei douăzeci de dolari din geanta ei. Nu putea să lase nici măcar o garanţie pentru o locuinţă.

– Mă tem că nu, doamnă Hearon.

Decanul se uită la ceas şi se ridică.

– O să întârzii dacă nu plec acum. Este timpul să spunem lucrurilor pe nume.

Îşi coborî sprâncenele stufoase într-o încercare zadarnică de a părea aspru.

– Domnişoară Sperry, eu cred că eşti prea mândră să recunoşti că, deşi nu e vina dumitale, eşti săracă lipită. Nu am văzut niciodată o persoană mai hotărâtă decât dumneata să capete o educaţie. Doar cele mai grave circumstanţe ar fi putut să-ţi estompeze entuziasmul şi hotărârea. Îţi admir mândria. Pe de altă parte, continuă el pe tonul autoritar pe care îl folosea adesea ca să trezească studenţii aţipiţi, prea multă mândrie poate lucra împotriva noastră. Acum e momentul să laşi mândria deoparte, să-ţi expui vulnerabilităţile şi să acorzi cuiva onoarea de a te ajuta. Sunt sigur că soţia mea poate aranja să ocupi poziţia de la domnişoara Davis, deşi eu nu aş fi prea încântat de ofertă, în locul dumitale. E o cotoroanţă bătrână şi uscată, care nici măcar nu împachetează pe gratis cadourile de Crăciun. Dacă o să rezişti să lucrezi pentru ea, meriţi să fii canonizată. În cele din urmă, în caz că n-ai observat, ochii lui Cathy se umezesc ori de câte ori se uită la Graham. Din nefericire, noi nu am avut copii. Sunt ferm convins că o să-l răsfeţe de mama focului cât timp o să staţi cu noi.

– Cu dumneavoastră? strigă Jade. Oh, dar eu...

– Linişte, domnişoară Sperry. Nu am terminat şi timpul e important. Un fapt pe care este evident că nu îl ştii este acela că eu şi Cathy am luat adesea în casa noastră câte un student merituos, timp de un semestru. Am hotărât să nu o facem anul ăsta numai pentru că primăvara trecută am avut o experienţă neplăcută: tânărul a fugit cu două sfeşnice. Nu m-a deranjat atât de mult că am pierdut cele două sfeşnice, cât faptul că infailibilul meu instinct în ceea ce priveşte natura umană mă înşelase. Dumneata m-ai făcut să cred din nou. Aşadar, dacă nu cumva eşti prea ataşată de argintărie, dumneata şi fiul dumitale puteţi locui aici oricât veţi dori. În orice caz, o voi lua ca pe un afront personal dacă nu-ţi voi vedea numele pe lista studenţilor de anul întâi până la sfârşitul perioadei de înscriere, care se termină azi. Foaia ta matricolă este aproape perfectă şi ar fi o intolerabilă pierdere de intelect dacă nu ţi-ai continua studiile

dintr-un motiv atât de meschin ca lipsa de bani. Cathy, am poftă de stridii prăjite diseară, la cină.

Cu o mişcare bruscă din mână, plecă. Cathy Hearon o bătu pe Jade pe braţ.

– Aşa e el uneori, dar o să te obişnuieşti.

capitolul 12

Columbia, South Carolina, 1978

– Hei, Hutch! Credeam că ai murit! Intră, urât afurisit ce eşti!

Neal Patchett ţinu uşa deschisă ca prietenul lui să intre. Hutch păşi în camera aglomerată.

– Sunteţi ocupaţi?

– La dracu', nu. Mă bucur că ai venit. Lamar! strigă Neal. Aveam musafiri!

Găsind un loc între două postere cu Loni Anderson şi echipa de majorete Callas Cowboys, Neal lovi cu pumnul în perete.

– Trage-ţi scaunul ăla, Hutch, şi ia loc! Vrei o bere?

– Da, mersi.

– Credeam că eşti la antrenament, sportivule!

Neal îl lovi uşor cu pumnul în umăr, apoi se duse în bucătărie, după o bere.

– Ar fi trebuit. Mai dă-l dracului! Hutch luă berea rece de la Neal, o dădu pe gât, apoi scoase un râgâit zgomotos. Ah, ce bună e! Salut, Lamar.

Lamar apăru din hol. Avea o cravată înflorată în jurul gâtului, deşi era îmbrăcat în pantaloni scurţi de blugi, fără tiv, şi maiou. În mână avea o rachetă de tenis.

– Salut, Hutch. Cum mai merge antrenamentul la fotbal?

– Echipa e jalnică anul ăsta. Nu pariaţi pe vreun meci. Despachetai?

Lamar puse deoparte racheta de tenis şi-şi scoase cravata de la gât.

– Încercam să-mi organizez dormitorul.

– La ce te mai oboseşti? întrebă Hutch, trântindu-se pe fotoliul şubred. Oricum în câteva săptămâni o să fie totul distrus. De-asta îmi place.

Pentru al doilea an consecutiv, Neal şi Lamar împărţeau o casă lângă campus. Casa era veche şi încăpătoare şi suficient de îndepărtată de vecini încât poliţia să nu fie chemată decât abia atunci când petrecerea scăpa cu desăvârşire de sub control. În primul an de facultate, lui Hutch nu i se permisese să locuiască împreună cu ei pentru că făcea parte din echipa de fotbal şi trebuia să locuiască în căminul atleţilor. Îi invidiase pentru libertatea de care se bucurau şi pentru atmosfera relaxată din casă.

– Primăvara trecută, când Myrajane a venit să-l ia acasă pe Lamar, a aruncat o privire înăuntru şi era cât pe-aci să leşine! zise Neal, prăpădindu-se de râs. Dacă n-ar fi fost taică-meu s-o prindă când a dat pe spate, i-ai fi văzut acum conturul pe veranda din faţă. Ştii cum Wile E. Coyote lasă o urmă de forma lui când pică în deşert?

Luă o ţigară de canabis din sertarul mesei, o aprinse şi trase două fumuri. Hutch refuză cu regret atunci când Neal îi oferi şi lui.

– Mai bine nu. Donna Dee simte mirosul de la un kilometru distanţă. Totuşi, aş mai bea o bere.

Neal îi întinse ţigara lui Lamar, care pufăi în timp ce-l privea pe Hutch în stilul lui caracteristic, nervos şi nesigur. Neal se întoarse din bucătărie şi îi întinse lui Hutch încă o bere.

– Te ţine din scurt nevastă-ta, ha?

Neal luă înapoi ţigara şi trase cu putere.

– Prost ce eşti! De ce-a trebuit să te-nsori tocmai când am ajuns în ferma asta de păsărele numită universitate?

– Nu-i chiar aşa de rău, mârâi Hutch.

Neal îşi duse mâna la ureche şi o făcu pâlnie.

– A ce miroase, Lamar?

– Miroase?

– Nu simţi? Parcă miroase a gogoşi arse!

– Du-te dracului!

Hutch goli şi cea de-a doua bere şi mototoli cutia de aluminiu în pumn.

– Cel puţin eu am parte de acţiune în fiecare seară.

– Şi eu la fel, tărăgănă Neal. Şi fără să fiu însurat.

Prima întâlnire a lui Hutch cu Donna Dee fusese la balul de absolvire. Într-un fel, se simţise obligat să o invite. Părea că ea se aştepta la asta – şi ştiau amândoi de ce, deşi nu discutau niciodată despre ce se întâmplase. În timpul verii de după terminarea liceului, când nu era cu Neal şi cu Lamar, Hutch fusese cu Donna Dee.

Hutch o plăcuse întotdeauna cât de cât, dar acum începea să o placă cu mult mai mult. Părerea proastă a lui Neal despre Donna Dee conta din ce în ce mai puţin de fiecare dată când o vedea. Deşi cu siguranţă nu era vreo frumuseţe, era amuzantă şi dulce şi nu încăpea îndoială că-i era devotată. Nu lipsea niciodată duminica de la biserică, dar, la a doua întâlnire, mâna lui era deja în sutienul ei şi la a treia merseseră deja aproape până la capăt.

Fusese ideea ei să urce pe bancheta din spate a maşinii lui după picnicul de pe plajă din patru iulie.

– Dar... Dar nu m-am gândit... Vreau să spun, Donna Dee, că nu am prezervativ la mine.

– E-n regulă, Hutch. Te iubesc atât de mult că nici măcar nu-mi pasă.

Hutch se gândise că, dacă ei nu-i păsa că era pe cale să-şi piardă virginitatea, nu ar fi trebuit să facă nici el caz de metode anticoncepţionale. Şi nu-i spusese Neal odată că o fată virgină nu putea rămâne gravidă? În plus, era cam beat şi foarte excitat, iar Donna Dee era atât de dornică să-l satisfacă, încât pofta trupească câştigă în cele din urmă lupta cu raţiunea. Din acea zi, avusese mereu la el o rezervă de prezervative, în caz că o apucau iar poftele amoroase. Şi avusese nevoie de câte unul la fiecare întâlnire.

– I-o tragi Donnei Dee? îl întrebase Neal în weekendul de Ziua Muncii, în timp ce făceau schi nautic.

– Nu, minţise Hutch. E o fată cuminte. Ştii asta.

Neal îl privise cu o expresie sceptică.

– N-aş vrea să cred că cel mai bun prieten al meu are secrete faţă de mine. Dacă n-ai intrat în chiloţii ei, de ce-ţi petreci atâta vreme cu ea?

– Pari gelos, Neal.

Lamar intenţionase să facă o glumă. Însă chipul lui Neal se înnegrise de furie. Îşi strânsese lucrurile şi se dusese acasă. Pentru că barca cu motor şi tot echipamentul erau ale lui, Hutch şi Lamar fuseseră nevoiţi să-şi scurteze şi ei vacanţa.

Când Donna Dee îl informase veselă că întrunise la limită cerinţele de admitere la universitate, Hutch primise vestea cu emoţii amestecate. Voia să o vadă la şcoală şi ştia că i-ar fi fost dor de ea dacă n-o vedea, dar Neal avea planuri mari pentru el şi Lamar.

– O să facem atâta tămbălău, că o să intrăm în analele universităţii, le promisese Neal într-o seară, după ce se îmbătase. Şi nici o păsărică n-o să ne scape!

În primul semestru, Hutch reuşise să jongleze între poziţia din echipa de fotbal, Donna Dee, cursurile de la facultate şi aşteptările pe care Neal le avea de la el. Pe teren, făcea aşa cum i se spunea şi lăsa planificarea jocului în seama celor de pe bancă. Fiindcă avea mai multe cursuri împreună cu Donna Dee, ea îi rezolva toate temele scrise. La schimb pentru acest serviciu, aştepta dragoste şi afecţiune, pe care Hutch i le oferea bucuros când nu era prea obosit.

După meciurile de sâmbătă şi toată noaptea de după, lua parte la dezmăţul din casa lui Neal. Iarba, băutura şi fetele se găseau întotdeauna din belşug. Şi tocmai unul din aceste weekenduri provocase prima ceartă serioasă între el şi Donna Dee.

– Le-am auzit pe trei dintre ele discutând în bibliotecă despre orgia din weekendul trecut, îi spusese, suflându-şi nasul într-o batistă de hârtie. O blondă cu o vânătaie pe gât le spunea prietenelor ei că şi-o trăsese cu un roşcovan din echipa de fotbal, dar că fusese atât

de dusă că nu-şi mai amintea cum îl cheamă. Ştiu că tu ai fost, Hutch. Eşti singurul cu părul roşu din toată echipa. Mi-ai spus că nu faceţi niciodată nimic interesant acasă la Neal, că beţi doar câteva beri. Te-ai culcat cu blonda aia?

Aproape că-l auzea pe Neal îmboldindu-l să mintă, ca să scape de ea. În schimb, un grăunte de integritate şi de afecţiune îl făcu să privească cu deznădejde în ochii ei şi să-i mărturisească:

– Cred că da, Donna Dee. Lucrurile scapă uneori de sub control acolo....

Donna Dee izbucnise în suspine, speriindu-l pe Hutch şi făcându-l să se simtă complet neputincios. Cu mişcări stângace, o cuprinsese cu un braţ.

– Îmi pare rău, scumpo. N-a însemnat nimic. Când sunt cu altă fată nu-i ca atunci când sunt cu tine. Pe tine... Pe tine te iubesc.

Nu-i venea nici lui să creadă ce spusese, dar Donna Dee îl auzise clar. Capul i se ridicase brusc şi îl privea drăgăstos, cu ochii plini de lacrimi.

– Chiar, Hutch? Chiar mă iubeşti?

Hutch era năucit de ceea ce spusese. Înainte să apuce să-şi revină, vorbeau deja despre un inel de logodnă cadou de Ziua Îndrăgostiţilor şi de o nuntă în iunie. În timpul unei vizite acasă, în Palmetto, în care-şi informaseră părinţii cu privire la planurile lor, Fritz îşi exprimase îngrijorarea într-o discuţie între patru ochi cu fiul său.

– Eşti mult prea tânăr ca să te-nsori, fiule, spusese el.

– Ştiu, tată, dar ea îşi doreşte foarte mult.

– Dar tu?

– Sigur. Adică, aşa cred. Adică, da.

– Te însori cu ea pentru că o iubeşti?

– Sigur. Ce alt motiv aş avea?

Schimbaseră o privire cu subînţeles, care îl făcuse pe Hutch să se simtă stânjenit. În cele din urmă, Fritz oftase resemnat.

– Ei bine, dacă eşti sigur că asta vrei...

Nunta avu loc în al doilea weekend din iunie. Cu trei zile înainte de nuntă, Donna Dee şi Hutch erau în sufrageria părinţilor ei, cercetând darurile pe care le primiseră. Donna Dee puse deoparte setul de cuţite de friptură pe care tocmai îl despachetase şi atârnă panglica pe un umeraş, care era deja plin de fundiţe din satin.

– Hutch?

– Hm?

Se îndopa cu un sendviş cu salam pe care i-l făcuse doamna Monroe.

– Trebuie să te întreb ceva.

– Spune.

Donna Dee legă cu deosebită grijă funda cea nouă pe umeraş, un obicei pe care îl începuse de la prima petrecere de nuntă.

– Doi oameni care sunt pe cale să se căsătorească ar trebui să-şi spună totul, nu?

Hutch îşi linse de pe degete sarea care rămăsese de la chipsurile de cartofi.

– Presupun.

– Ei bine, e vorba de noaptea aia în care aţi dus-o pe Jade la canal.

Hutch înlemni, cu degetele încă lipite de buze. Încet, îşi coborî mâna şi se întoarse spre Donna Dee, deşi nu reuşi să privească în ochii ei. Mărul lui Adam, foarte pronunţat, se ridică şi coborî atunci când înghiţi.

– Ce-i cu ea?

– Nu e adevărat ce-a spus, nu-i aşa? Nu aţi violat-o, nu?

Donna Dee îşi întoarse spre el faţa ascuţită.

Hutch se gândi dacă era mai bine să-i mărturisească adevărul sau să-i spună ce voia să audă. Însemna să recunoască fie că fusese părtaş la un viol, fie că o dorise pe cea mai bună prietenă a viitoarei lui soţii. Oricum ar fi dat-o, tot prost era.

– Fireşte că n-a fost viol, mormăi el. Ne cunoştea doar, cum putea să fie viol?

– A încercat să vă oprească?

Umerii lui laţi se ridicară şi apoi căzură într-un gest resemnat.

– A... ăă... ştii cum zic unele fete că nu vor, când de fapt vor?

Donna Dee întoarse privirea.

– Ai dorit-o, Hutch? Adică, trebuie să-ţi fi dorit s-o faci cu ea, altfel n-ai fi putut.

Hutch îşi foi picioarele mari pe covorul din sufragerie.

– Nu a fost aşa, Donna Dee. Îşi jur! A fost... A fost o nebunie. La naiba, nu ştiu cum altfel să-ţi explic. Într-un gest exasperat, îşi depărtă larg mâinile, cu palmele ridicate. Nu e ca şi cum m-am hotărât dintr-odată să i-o trag lui Jade, bine?

– Bine.

Donna Dee trase tremurând aer în piept, apoi expiră încet.

– Întotdeauna am crezut că a minţit când a spus că aţi forţat-o. S-a dat atât de tare la tine, că pur şi simplu n-ai putut să te abţii, nu? La urma urmei, eşti om. Eşti bărbat. Şi un bărbat are limitele lui.

Hutch nu spuse nimic despre felul rapid în care Donna Dee clipea din ochi, la fel cum nici ea nu menţionă broboanele de sudoare care îi apăruseră pe buza de sus. Nici unul din ei nu era sincer, dar, pentru liniştea lor sufletească, era imperativ să continue să se înşele unul pe celălalt şi să se amăgească pe ei înşişi.

La petrecerea de nuntă, Neal se strecură lângă Hutch şi îi şopti:

– Ţi-o recomand din toată inima pe domnişoara de onoare.

– Dar e verişoara Donnei Dee.

– Puţin îmi pasă a cui verişoară este, şi-o trage ca o iepuroaică. Neal îl înghionti în coaste. Gândeşte-te cât de tare te-ai putea distra la reuniunile de familie.

– Eşti nebun, mârâi Hutch, dând la o parte braţul pe care Neal i-l trecuse camaradereşte peste umăr.

– Hei, prietene! O să te dai la fund acum că te-ai însurat? Zău, tare nu mi-ar plăcea să se întâmple asta.

În acea secundă, Hutch hotărî să-i fie credincios soției lui. Oricum ar fi dat-o la întors ca să poată fi cu conștiința împăcată, amândoi știau că Donna Dee mințise ca să-l scape de acuzația de viol. Gelozia ei față de Jade era justificată, deși era și acesta încă un amănunt pe care nici unul din ei nu-l spusese pe șleau. Erau legați de un păcat comun, la care Hutch nu voia să-l adauge și pe cel de a-i fi un soț necredincios. Ținând seama de ce-i făcuseră lui Jade, fidelitatea nu părea un preț prea mare.

După luna de miere pe care și-o petrecuseră pe Hilton Head Island, Hutch lucrase în departamentul tatălui său până când fusese chemat să se prezinte la antrenamente de echipa universității. Donna Dee era nerăbdătoare să-și aranjeze casa din Columbia. În opinia lui Hutch, instinctele ei gospodărești erau cam exagerate. Cu o seară în urmă, în timp ce despachetau un bibelou din porțelan delicat într-o cameră cu pereți din cărămidă, îl informase că avea de gând să mai reducă din cursurile pe care le urma.

– O să economisim banii pe care i-am fi cheltuit pe educația mea. În orice caz, nu dau eu pe dinafară de deșteptăciune, Hutch. La ce mi-ar folosi mie biologia sau științele umaniste? Știu deja tot ce-mi trebuie să știu despre asta, nu? Și îi făcu jucăuș cu ochiul. Mai iei încă pastile, nu?

– Sigur. De ce?

Observă că nu îl privise în ochi când îi răspunsese.

– Pentru că ultimul lucru care ne-ar trebui acum ar fi un copil de care să avem grijă.

– Știu și eu asta, nu fi caraghios!

– Le-am promis alor mei că n-o să mă las de școală dacă ne căsătorim. Cursurile pe care le am anul ăsta sunt grele. Antrenorul mă bate la cap că nu fac treabă suficient de bună. Nu-mi pot asuma alte responsabilități în momentul de față.

Donna Dee lăsă deoparte ce făcea, îl cuprinse cu brațele și îl sărută încet.

– După tot ce-am făcut pentru tine, nu știi că pentru mine fericirea ta e cea mai importantă?

Și uite-o iar – acea aluzie subtilă care îi amintea că-și riscase gâtul pentru el atunci când avusese disperată nevoie. O să-l manipuleze cu acest secret vinovat pentru tot restul vieții lor? Gândul îl sâcâise întreaga noapte și îl adusese la ușa lui Neal în după-amiaza aceea. De câte ori era cu Neal și Lamar se simțea de parcă s-ar fi întors la scena crimei. Și ca și cum ar fi zgândărit o mâsea cariată. Cu cât o făcea mai mult, cu atât îl deranja mai tare. Problema era că nu se putea opri.

– Și ce mai face Donna Dee? îl întrebă acum Lamar. Nu am mai văzut-o de la nuntă.

Marijuana îl înmuiase pe Lamar. Stătea trântit pe un fotoliu, cu un picior bălăngănindu-i-se peste unul din brațe.

– E bine. Vă transmite salutări la toți.

Neal scoase o sticlă nedesfăcută de Jack Daniels și îi deșurubă capacul, apoi luă o dușcă fără să-și mai toarne în pahar.

– I-ai spus Donnei Dee că vii aici?

– Sigur.

– Și are încredere să te lase cu noi? îngână Neal. E chiar mai proastă decât credeam.

Hutch văzu roșu în fața ochilor. Sări în picioare.

– Nu e chiar atât de proastă. Zice că ești plin de rahat și cred că are dreptate.

O luă spre ușă. Neal se rostogoli din fotoliu și păși în fața lui Hutch, blocându-i drumul.

– Nu pleca supărat! zise el împăciuitor. Te necăjeam și eu ca să mai râd de tine. Mai stai. Niște fete de la Delta Gamma au promis că vin să ne ajute să mai aranjăm pe aici. Și o să ne *aranjeze* și pe noi, zise el, cu un rânjet. Sunt destul de multe, eu și Lamar nu le putem face față singuri.

– Nu, mersi, zise Hutch înțepat. Mă duc acasă la soția mea.

Încercă să treacă pe lângă Neal, dar, în ciuda alcoolului, Neal era încă agil şi în deplin control al tuturor simţurilor.

– Frate, o să scapi vreodată de datoria faţă de ea?

Hutch înlemni.

– Datorie?

– Nu face pe prostul. Mă refer la faptul că o răsplăteşti pe Donna Dee pentru ce a făcut pentru noi.

Hutch îi aruncă lui Lamar o privire rapidă şi vinovată, dar Lamar întorsese capul.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Pe dracu' nu ştii, zise Neal, cu un râs nesuferit. Te simţi dator faţă de ea pentru ca a minţit ca să te scape de pârnaie. Mai întâi i-ai tras-o. Apoi te-ai însurat cu ea. Acum dansezi aşa cum îţi cântă ea.

– Mai taci!

– Cred că ţi-ar scoate ochii cu unghiile dacă ar şti cât de bine te-ai simţit cu prietena ei. N-am dreptate, Lamar? întrebă el, privind spre celălalt băiat, care avea o expresie îngrozitor de chinuită. Noi doi ne-am simţit şi noi bine, dar eu cred că amicul Hutch aici de faţă a luat cutiuţa lui Jade drept un cadou special pentru el.

Hutch îşi apropie mutra la doar câţiva centimetri de faţa lui Neal.

– Eşti un nenorocit bolnav, Neal. Nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Îl împinse la o parte şi ieşi ca vijelia pe uşă.

– Hei, Hutch! Neal n-a vorbit serios. Nu pleca!

Hutch merse mai departe fără să privească în urmă.

– O să te-ntorci tu! strigă Neal, prin plasa de la uşă. Ştii cine are magazinul de bomboane. Când o să ţi se facă poftă, o să te-ntorci tu.

La scurt timp după ce Hutch ieşi nervos din casă, Lamar se retrase în dormitorul lui, lăsându-l pe Neal să bombăne şi se înjure de unul singur. Neal nu-şi pierdea adesea cumpătul, dar, când se întâmpla, lui Lamar îi era frică de el. Nu ar fi putut spune ce îl speria mai mult – crizele lui Neal sau perioadele lui sinistre de tăcere.

Când Neal devenea tăcut şi retras în sine, şi furia mocnea în el ca pucioasa în străfundurile iadului, aproape că-i puteai mirosi furia.

Lamar detesta să locuiască în casa aia, dar nu avea curajul să i-o spună lui Neal şi să se mute. În tot timpul vacanţei de vară fiersese la foc mocnit. Şi-ar fi dorit ca maică-sa să-i ceară să schimbe universitatea sau să-i sugereze să stea un an acasă, înainte să-şi continue studiile. Îşi dorea ceva, orice, care să-l salveze de încă un an sub teroarea lui Neal.

Nu se întâmplase însă nimic, şi Lamar nu reuşise să-şi facă curajul să-i spună lui Neal că voia să locuiască în altă parte. Supus, îşi mutase lucrurile din Palmetto înapoi în casa veche pe care o închiriaseră pentru al doilea an. Cutiile şi geamantanele erau încă înşirate de-a lungul pereţilor din dormitor, aşteptând să fie despachetate. Fiindcă nu avea nici un pic de chef, se întinse pe pat şi-şi acoperi ochii cu braţul. Acum că Hutch plecase de tot, Lamar simţea că nu mai are nici o speranţă de a scăpa vreodată de Neal. Dacă i-ar fi spus lui Neal că voia să se mute în altă parte, cine ştie ce-ar fi putut face. Aşa că se părea că nu avea încotro şi trebuia să rămână acolo.

Petrecerea nu se termina niciodată. Neal se înconjura de oameni care pretindeau că-l plac. Lamar bănuia că le plăcea mai degrabă ce le punea Neal la dispoziţie decât îl plăceau pe Neal în sine. I se mai părea şi că destul de mulţi dintre aceştia se temeau să nu-l supere pe Neal, aşa cum se temea şi el. Îi intimida şi îi forţa să-i accepte invitaţiile.

Uşa era mereu deschisă oricărui străin venea în căutare de sex, alcool sau droguri uşoare. Cu şuvoiul constant de studenţi în căutare de plăceri, Lamar aproape că nu mai avea intimitate. Chiar şi când se retrăgea în camera lui şi închidea uşa, întotdeauna se găsea cineva care să dea buzna peste el, căutând o baie sau un pat liber în care să se distreze.

Lui Lamar i se făcea rău numai când se gândea la încă nouă luni de desfrâu neîntrerupt. Neal era gelos pe orice îi submina tirania asupra prietenilor lui. Pretindea loialitate absolută şi disponibilitate constantă. Şi ăsta era motivul pentru care se luase în acea zi de Hutch. Neal era de fapt gelos pe Donna Dee pentru că îi acapara cea mai mare parte din timp lui Hutch.

Lovise adânc când adusese vorba despre povestea cu Jade. Ei trei încercaseră să nu discute niciodată despre ce se întâmplase atunci. Chiar şi după ce Gary Parker se spânzurase, iar Jade şi mama ei plecaseră din Palmetto, evitaseră să lege aceste evenimente de ceea ce se întâmplase lângă canal, în acea seară cumplită şi rece. Totuşi, oricât de mult încercau să evite această conversaţie, subiectul apărea întotdeauna. Acum că se gândea, Neal era de obicei cel care îl aducea în discuţie.

Oare Neal se folosea de incident ca să-i manipuleze, făcând exact lucrul de care o acuzase pe Donna Dee? Le amintea de cele întâmplate ori de câte ori voia ceva. În felul ăsta, îi ţinea la locul lor. „Cât timp?" se întrebă Lamar. „Toată viaţa?" Gândul îi pătrundea ca un fior de gheaţă în oase. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie ţinta ironiilor şi a ridiculizărilor lui Neal. Ferească sfântul ca Neal să afle vreodată că era îndrăgostit!

Dincolo de faptul că nu avea nici o tragere de inimă să mai locuiască cu Neal încă doi ani, i se frângea inima să ştie că-şi lăsase în urmă nou descoperita iubire – profesor de engleză de la clasa a opta, la Palmetto Junior High. Se întâlniseră din întâmplare, la film. Prima lor întâlnire nu fusese deosebit de romantică, merseseră doar la o cafea, după film, dar stătuseră de vorbă până târziu după miezul nopţii. Tot restul verii, se văzuseră aproape în fiecare seară. Într-o seară, după ce se plimbaseră pe malul mării, Lamar mărturisise, cu un nod în gât:

– Nu pot să te duc acasă. Stau cu mama.

– Şi eu aş vrea să fiu cu tine.

Stabiliseră o întâlnire clandestină la un motel. Acolo, dacă nu ţinea seama de violarea lui Jade Sperry, Lamar îşi pierduse virginitatea. Pentru că prietenii lui aveau greşita impresie că făcea sex de ani în şir, Lamar nu putea distruge mitul, aşa că nu putuse să discute cu nimeni despre cea mai minunată noapte din viaţa lui.

Fusese meticulos de discret, ceea ce nu era deloc uşor când locuiai în aceeaşi casă cu Myrajane. Pentru maică-sa, nu conta câtuşi de puţin că Lamar petrecuse deja un an departe de casă. În continuare, voia să ştie unde este în fiecare clipă. Un înger păzitor îl ajutase şi nu aflase nimic despre povestea cu Jade Sperry. Myrajane fusese printre primele persoane care se grăbiseră să o arate cu degetul pe Jade, după sinuciderea lui Gary. Ştiind cât era de nedrept, Lamar avusese mari mustrări de conştiinţă şi fusese la un pas de a-i spune maică-sii adevărul. Totuşi, lupta interioară nu fusese cine ştie ce şi, în cele din urmă, hotărâse că era mai înţelept să-şi ţină gura.

Până în ziua aceea, nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc încât să scape fără nici cea mai mică consecinţă din povestea aia neplăcută. Având în permanenţă senzaţia că zilele lui liniştite erau numărate, luă toate măsurile de siguranţă cu putinţă ca să se asigure că maică-sa nu afla de povestea lui de dragoste.

Acum avea două păcate pe conştiinţă. Şi ştia că viaţa are întotdeauna grijă ca fiecare să plătească pentru ce a făcut. Iar Lamar plătea pentru păcatele lui secrete fiind condamnat să petreacă încă un an sub tirania lui Neal.

Făcu un efort să se ridice şi să se pregătească pentru seara care urma. Ar fi trebuit să-şi desfacă bagajele înainte să vină fetele de la Delta Gamma. Altfel o să-i pună lucrurile cine ştie pe unde şi n-o să le mai găsească. Pentru că la asta se aştepta Neal, o să tragă ceva pe nas, o să se îmbete şi probabil că o să aducă una din fetele de la Delta Gamma în dormitorul lui şi o să facă sex.

Recenta filosofie a lui Lamar era că, pentru a supravieţui în această lume crudă, trebuia să faci ceea ce era necesar, chiar dacă nu-ţi plăcea.

capitolul 13

Morgantown, South Carolina, 1977–1981

– Frate! Cât de nasol a fost examenul ăsta?

Jade îi zâmbi colegului care venise să meargă lângă ea, după ce ieşise din clădirea de ştiinţe.

– Da, a fost un examen foarte *nasol*.

Clopotele anunţară ora patru. Copacii aruncau umbre lungi şi înclinate pe peluza din campus, şi frunzele neastâmpărate de toamnă se rostogoleau în vântul energic şi rece.

– Biologia n-a fost niciodată punctul meu forte. Apropo, eu sunt Hank Arnett.

– Îmi pare bine să te cunosc, Hank. Jade Sperry.

– Bună, Jade. Avea un zâmbet dezarmant. Şi? Crezi c-o să iei examenul?

– Sunt aici cu bursă. Nu ajunge doar să-l iau. Trebuie să păstrez o anumită medie.

Hank fluieră.

– Asta-i greu.

– Dacă biologia nu e punctul tău forte, atunci care e? întrebă ea, de dragul conversaţiei.

– Arta. Îl prefer pe Monet doamnei Curie în orice zi. Crezi că Picasso ştia sau că-i păsa măcar cum se înmulţesc paramecii?

Jade râse.

– Eu mă specializez în economia de afaceri.

– Hmm. Ridică sprâncenele, ca şi cum ar fi fost impresionat. Cu o faţă ca a ta, m-aş fi gândit la muzică. Sau poate la literatură.

– Nu. Marketing şi management.

– Zău, instinctele mele au fost rău pe alături. Nici într-o mie de ani nu te-aş fi luat drept un mogul.

Jade interpretă cuvintele lui drept un compliment mascat.

– Ei bine, eu aici fac stânga.

Se opriră la intersecţia a două alei pavate.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hank.

– Da, şi mie. Ştii, mă gândeam să bem o cafea. Cum sună?

– Sună bine, dar mă duc la muncă.

– Unde lucrezi?

– Chiar trebuie să plec, Hank. Pa!

Înainte să o poată opri, se răsuci pe călcâie şi traversă în fugă parcarea.

Hank Arnett o urmări cu privirea până când nu o mai putu vedea. Avea un temperament echilibrat, era înalt, cu braţele şi picioarele lungi şi subţiri şi vorbea cu un pronunţat accent sudic. Umerii îi erau laţi şi osoşi şi îşi purta părul des şi ondulat, de culoare castaniu-roşcat, strâns într-o coadă la spate. Chipul lui plăcut nu avea frumuseţea unui star de cinema, dar sclipirea din ochi te cucerea pe loc. Hainele nu-i erau noi, dar erau şic şi le purta cu o anumită eleganţă sofisticată, fără a părea însă efeminat.

Una dintre virtuţile lui era tenacitatea. Înzestrat cu un sănătos simţ al umorului, toanele vieţii mai mult îl amuzau decât îl iritau. Jade avea să descopere asta în decursul primului an la Dander College. După prima lor întâlnire, Hank îşi formă obiceiul de a o conduce până la maşină, după cursul de biologie. Pentru că era ultimul curs din zi, după care trebuia să se prezinte la magazin, Jade avea întotdeauna o scuză bună pentru a-i refuza invitaţiile la cafea. Deşi îl plăcea foarte mult, îi descuraja încercările subtile înspre o întâlnire romantică.

Aşa cum o avertizase decanul Mitch Hearon, domnişoara Dorothy Davis nu era chiar cea mai comodă persoană pentru care să lucrezi. O domnişoară bătrână – şi defensiv de mândră de acest statut – era pretenţioasă şi foarte greu de mulţumit. În magazinul ei găseai ţinute pentru femei, de la naştere până la înmormântare. Domnişoara Dorothy cunoştea personal fiecare obiect din magazinul ei, oricât ar fi fost de mic, şi putea recita

din memorie numărul de inventar pentru aproape întreg registrul. Vânzătorii erau îngroziți de ea.

Eficiența și seriozitatea lui Jade îi câștigară aprobarea domnișoarei Dorothy. O plăcea pentru că era „o tânără cu capul pe umeri, nu ca restul". Jade profita la maximum de timpul petrecut la magazin, învățând tot ce putea despre fabricarea și comercializarea hainelor și a altor produse textile și despre aspectele de zi cu zi ale unei afaceri.

Ajunsese la concluzia că, pentru a distruge total familia Patchett, trebuia să-i atace pe frontul economic. Voia să-i lovească acolo unde-i durea cel mai mult – să-i lase fără bani și fără influența pe care aceștia o puteau cumpăra. Voia să le strice definitiv mașinăria puterii. Scopul ei final era să provoace în Palmetto o răsturnare economică, de pe urma căreia comunitatea să beneficieze și care să detroneze supremația familiei Patchett. Nu își făcea iluzii că va fi ușor. Trebuia să fie deșteaptă și versată și să aibă mai multă putere decât ei înainte să încerce măcar să facă acest lucru. Din acest moment, tot ce făcea era o pregătire pentru clipa în care o să se întoarcă și o să-i dărâme. Se trezea în fiecare dimineață gândindu-se la asta și adormea visând la victoria care era încă la ani depărtare.

Dacă n-ar fi fost Neal, n-ar fi avut loc nici un viol. El și tatăl lui erau țintele principale. Nu avea de gând să-i lase nici pe Hutch, pe Donna Dee sau pe Lamar să scape prea ușor, dar ei aveau să cadă drept consecință a distrugerii familiei Patchett.

Folosind un nume fals, își făcu abonament la *Palmetto Post*, ziarul local care se tipărea în fiecare zi, și ceru să-i fie livrat la cutia poștală din campus. În felul acesta, era la curent cu ce se întâmpla în orașul ei natal. În timpul verii citise anunțul căsătoriei dintre Donna Dee și Hutch. Jade se întrebase dacă avusese trei domnișoare de onoare îmbrăcate în roz, așa cum își dorise întotdeauna. Avea grijă să nu aducă ziarul în casa soților Hearon, de teamă ca aceștia să nu descopere că era persona non

grata în orașul ei de baștină. Probabil că rudele lui Mitch erau cu adevărat „îndepărtate", pentru că nu avea nici un fel de contact cu ele - nu primea telefoane sau vizite, nici măcar o felicitare cu *La mulți ani!* Subiectul nu mai venise niciodată în discuție, dar trebuiră să treacă luni bune înainte ca Jade să scape de teama că ar putea fi descoperită. Cei doi ajunseseră să însemne atât de mult pentru ea și pentru Graham, încât nu voia să apară ceva care să le strice relația.

Nu îi luau decât cincizeci de dolari pe lună pentru cameră și pentru mâncare, iar asta numai pentru că Jade era prea mândră ca să locuiască la ei pe degeaba. Domnișoara Dorothy îi făcea reducere de zece la sută la hainele pe care le cumpăra pentru ea. Dar să-l îmbrace pe Graham, care creștea atât de repede, era costisitor, după cum tot costisitoare erau și controalele la medicul pediatru și vaccinurile. Fiecare bănuț conta.

Pentru că nu-și permitea nimic care să-i pună în pericol slujba, nu fu deloc încântată să-l vadă într-o după-amiază pe Hank Arnett intrând pe neașteptate în magazinul domnișoarei Dorothy.

Jade, care era aplecată peste o cutie cu halate de catifea pe care o despacheta, își îndreptă brusc spatele.

- Ce cauți aici? Te rog să pleci. O să-mi pierd slujba.

- Nu te teme, Jade. Băbuța n-o să te dea afară. I-am spus că am un mesaj urgent de la proprietarul casei în care stai.

- De la dr. Hearon? Ce mesaj?

Chipul lui Hank se încreți în zeci de cute în clipa în care zâmbi.

- Stai la decanul Hearon? Ca să vezi! Se scărpină în cap. Nu mi-a trecut prin minte să caut prin casele profesorilor. Am verificat toate căminele și toate sediile organizațiilor de fete.

- Ce truc urât și murdar!

Întotdeauna evitase să-i răspundă clar, atunci când o întrebase unde locuia. O păcălise de data asta, dar îi era imposibil să rămână supărată pe Hank.

– Acum că ai aflat ce te interesa, te rog să pleci. Nu-mi permit să pierd slujba asta.

– O să plec în liniște, cu o condiție.

– Fără nici o condiție.

– Cum vrei tu.

Se așează pe un colț al biroului domnișoarei Dorothy și șterpeli un măr dintr-un coș de fructe, pe care domnișoara Dorothy le mânca cu o rigurozitate religioasă, pentru aportul de fibre.

Jade aruncă o privire neliniștită înspre ușa camerei de depozit, aproape așteptându-se să o vadă pe bătrâna domnișoară năvălind cu un preaviz de concediere în mână.

– Ce condiție? întrebă ea, în șoaptă.

– Mâine, înainte de ora de biologie, trebuie să bei o cafea cu mine. Și să nu spui că ai cursuri, pentru că te-am văzut în bibliotecă la ora aia.

– Domnișoară Sperry?

Sunetul vocii domnișoarei Dorothy o făcu pe Jade să accepte în pripă invitația, în timp ce-l scotea pe Hank pe ușă afară, cu mărul îndesat în buzunarul gecii. Tânărul o salută milităreşte pe domnișoara Dorothy, cu mâna la tâmplă, în timp ce ieșea din magazin.

Nările subțiri ale bătrânei tremurară de indignare.

– Cine era tânărul ăla impertinent?

Jade îi dădu, bâlbâindu-se, o explicație plauzibilă, deși râdea în sinea ei, gândindu-se cât de impertinent era, într-adevăr, Hank Arnett.

Se întâlniră la cafea a doua zi și-și făcură un obicei din asta. O invită să iasă și seara, la filme, la concerte, dar, spre dezamăgirea lui, Jade îl refuză de fiecare dată. Și alți băieți din campus se țineau după ea, dar Jade le tăia din scurt avansurile. Hank era singurul care o abordase într-un stil prietenesc, nonsexual și neamenințător, pe care îl putea tolera.

Într-o după-amiază însorită de la sfârșitul vacanței de Crăciun, Jade se juca cu Graham în curtea din spate, când Cathy veni să-i spună:

– Ai musafiri.

Hank traversă curtea cu paşi mari şi se trânti pe iarbă, lângă ea.

– Bună. Am întârziat câteva zile, dar Crăciun fericit şi un An Nou cu bine!

– La fel şi ţie.

– Moşul a fost bun cu tine?

– Prea bun, spuse ea, amintindu-şi de generozitatea stânjenitoare a soţilor Hearon, căreia nu-i putuse răspunde pe măsură. Te-ai întors devreme din Winston-Salem.

Hank ridică din umeri.

– Nu prea aveam ce face acasă, doar să mănânc. Mama a zis că par slab şi şi-a pus în cap să schimbe asta. I-am adus aminte că întotdeauna am fost slab, dar tot m-a îndopat. S-ar putea să nu mai mănânc nimic până la Paşte. Jade, al cui e copilul?

Propoziţiile lui păreau să curgă dintr-una în alta, dar se opri brusc după ce puse întrebarea. Îşi lăsă capul pe-o parte şi o privi curios, cam aşa cum se uită un căţel la stăpânul lui atunci când vorbeşte.

– Este fiul meu. Îl cheamă Graham. Salută-l pe Hank, Graham.

Gary veni în patru labe pe iarbă, înspre Hank, şi îl pocni în nas.

– Hei!

Ridică ambii pumni, ca şi cum s-ar fi pregătit să boxeze cu copilul, apoi îl atinse uşor în burtică. Graham râse.

– Nu sunt măritată şi nici n-am fost vreodată, Hank.

– Nu te-am întrebat.

– Dar ai fi vrut să ştii.

– Tatăl lui e important pentru tine?

– În ceea ce mă priveşte, Graham nu are tată.

Hank îi zâmbi dulce şi se întinse pe spate în iarbă, luând copilul pe sus, după el. Lui Graham îi plăcea de minune joaca asta. Râsetele lui o aduseră în cele din

urmă pe Cathy în curtea din spate, ca să vadă ce se întâmplă. Îl invită pe Hank să rămână la cină.

– O să-mi fie îngrozitor de dor de voi!

Hank privea trist prin parbrizul mașinii. Ploua – o ploaie grea, de primăvară.

– Dacă n-aș ști că mama ar face o criză, aș rămâne aici și aș merge la școala de vară.

– Nu poți să faci asta, Hank. Mai ales nu pentru mine.

Jade stătea pe scaunul de lângă șofer al Volkswagenului Beatle, care fusese vopsit în așa fel încât să arate ca o gărgăriță. Hank întoarse capul spre ea.

– Jade, tot ce fac este pentru tine. Nu ți-ai dat seama încă?

Jade își plecă privirea.

– Ți-am spus cu luni în urmă că nu putem fi decât prieteni. Atâta doar. Îmi amintesc foarte clar conversația. A avut loc chiar după ce te-ai întors din vacanța de Crăciun. Învățam pentru examenul la biologie...

– Îmi aduc aminte, îmi aduc aminte... zise el încordat.

– Nu da vina pe mine dacă ești dezamăgit acum. Am fost sinceră cu tine de la început.

Se întinse să deschidă portiera, dar Hank o prinse de braț.

– Nu ai fost sinceră, Jade. Mi-ai spus că nu-ți dorești nimic mai mult decât prietenie, dar nu mi-ai spus de ce. Nu pot decât să-mi imaginez că motivul tău are cumva legătură cu Graham.

Jade scutură cu fermitate din cap.

– Ascultă Jade, sunt înnebunit după puștiul tău. Nu-mi pasă cu cine l-ai făcut, aș fi fericit să fiu eu tatăl lui.

– Te rog, Hank, nu! gemu ea. Nu mai spune nimic. Nu pot să-ți răspund în același fel.

– De unde știi?

– Știu.

– De ce, Jade? Spune-mi! Știu că mă placi.

– Te plac foarte mult.

– Dar... ce?

Întoarse capul, refuzând să-i răspundă.

– Jade...

Hank îi cuprinse fața în mâinile lui lungi, cu degete subțiri.

– Un nenorocit te-a făcut să suferi. Ți-a frânt inima. Lasă-mă să o lipesc eu la loc. Te iubesc atât de mult, încât te-aș putea face să uiți orice experiență tristă pe care ai suferit-o.

Își prinse buza de jos între dinți și clătină din cap, atât cât îi permiteau mâinile lui să se miște.

– Ești atât de frumoasă, Jade! Dumnezeule, cât te iubesc!

Își coborî capul înspre al ei și, pentru prima oară, o sărută. Buzele lui erau moi și blânde. Nu erau deloc amenințătoare, totuși inima lui Jade începu să bată cu putere. Șocul și teama o imobilizau. Îi sărută fața, lăsându-și buzele să-i alunece peste pleoapele și peste obrajii ei, șoptindu-i cât era de frumoasă și de atrăgătoare, spunându-i cât de mult își dorea să facă dragoste cu ea.

În cele din urmă, se întoarse la buzele ei. Jade trase de câteva ori rapid aer în piept, apoi încetă complet să mai respire atunci când buzele lui deveniră mai insistente și le despărțiră pe ale ei. Încă împietrită, nu putea să-l dea la o parte. Interpretând greșit nemișcarea ei, Hank o luă drept un semn de încurajare. Își lăsă capul într-o parte și-și frecă buzele de ale ei, despărțindu-le.

Corpul lui Jade se încordă. Hank își luă mâinile de pe fața ei și i le așeză pe umeri, încercând să-i maseze cu degetele mușchii tensionați. Apoi îi luă o mână și i-o așeză pe pieptul lui. Pe cealaltă, i-o puse pe piciorul lui.

Respirația lui deveni aspră și neregulată. Mici sunete înfometate îi scăpau din gât. Totuși, dădea dovadă de o disciplină supremă în timp ce încerca să adâncească sărutul și să o convingă să-i răspundă. Jade se trase înapoi.

Hank era blând, dar insistent. Sărutul lui nu era agresiv, dar, din clipa în care îl simţi, Jade începu să scoată scâncete de repulsie şi de teamă. Nu-şi amintea săruturile pasionale şi încărcate de tandreţe ale lui Gary, doar pe cele care fuseseră forţase asupra ei în timpul violului. Îşi puse mâinile pe umerii lui Hank. Interpretându-i din nou greşit reacţia, Hank o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns, în timp ce o lipea de portieră şi se apleca peste ea.

- Nu!

Jade îl împinse într-o parte, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta şi implorându-l să nu-i mai facă rău. Scotea suspine răguşite, fără lacrimi.

- Opreşte-te! Te rog, nu! Oh, Doamne!

- Jade? Îngrozit, Hank încercă să o ia în braţe, dar Jade se ghemui lângă portieră. Jade, şopti el uluit şi cu vocea încărcată de durere. Îmi pare rău. N-o să-ţi fac rău. Jade?

Îi mângâie părul cu degetele până când se linişti. În cele din urmă, îşi înălţă capul şi îl privi cu ochii măriţi şi încărcaţi de teamă.

- Ţi-am spus. Nu pot.

- E-n regulă, Jade.

Era hotărâtă să-l facă să înţeleagă ce-i spunea.

- Nu pot fi cu tine în felul ăsta. Nu pot fi cu nici un bărbat. Niciodată. Să nu aştepţi asta. Nu-ţi pierde timpul încercând.

Ochii lui îşi pierduseră scânteia, dar nu şi blândeţea. Zâmbi într-o parte şi ridică din umeri cu nepăsare.

- E timpul meu. Mi-l pierd cum vreau.

O conduse la uşă şi îşi luă la revedere de la ea, promiţându-i să-i scrie cel puţin o dată pe săptămână în timpul verii. După ce intră, Jade se sprijini de uşă şi închise ochii.

- Jade? Tu şi Hank vreţi o cafea şi nişte prăjituri?

Cathy intrase în vestibul din spatele casei, dar se opri brusc când văzu expresia devastată a lui Jade.

– Hank nu e cu mine, Cathy. Mi-a spus să vă transmit la revedere din partea lui şi că de-abia aşteaptă să vă vadă din nou, la toamnă.

– Oh, am crezut că o să intre puţin.

– Nu. Cum e Graham? S-a dus la culcare fără să protesteze? Ar trebui să mă duc la el.

În timp ce trecea pe lângă ea, Cathy îi prinse mâna lui Jade.

– Ce s-a întâmplat, Jade? Eşti supărată că Hank pleacă peste vară? Sau v-aţi certat?

Jade se prăbuşi pe a treia treaptă a scărilor şi-şi acoperi faţa cu mâinile, râzând amar în spatele lor.

– Oh, Doamne! Ce n-aş da să fie atât de simplu!

Cathy se aşeză pe scări, lângă ea, îi dădu mâinile la o parte şi o privi cu o îngrijorare maternă.

– Ce s-a întâmplat, Jade? Poţi să vorbeşti despre asta?

– Unde e Hank? Ce se petrece? întrebă Mitch, venind lângă ele.

Avea un halat subţire, de vară, peste pijamale. Cathy, observă Jade abia acum, era şi ea îmbrăcată de culcare şi avea câteva bigudiuri în păr. O aşteptaseră.

Soţii Hearon îi fuseseră părinţi în mai mare măsură decât cei care îi dăduseră viaţă. Roland Sperry fusese doar o medalie într-o cutie, o fotografie, o amintire caldă, dar îndepărtată. Jade făcuse mai multe încercări de a o găsi pe maică-sa, dar fără succes. Velta îşi acoperise bine urmele – sau Harvey le acoperise pentru ea. În mod clar, se spălase pe mâini de Jade şi de Graham. Despărţirea bruscă de mama ei aproape că-i frânsese inima lui Jade, dar ajunsese să o accepte şi spera că Velta îşi găsise fericirea.

Ea o găsise cu siguranţă, măcar în parte. Din ziua în care soţii Hearon insistaseră ca ea şi Graham să se mute la ei, o trataseră ca pe propria lor fiică şi insistaseră să li se adreseze pe numele mic. Pentru Graham, *Cathy* era un fel de *Caff*, iar lui Mitch îi spunea Poppy.

Zilele se transformaseră în săptămâni şi săptămânile în luni, şi uite aşa Jade ajunsese să nu-şi mai poată

imagina viaţa fără Cathy şi Mitch. Ea şi Graham împărţeau un dormitor mare şi confortabil la etaj. Cathy le pregătea mese somptuoase. Casa aceasta minunată, iniţial refugiul lor, devenise căminul lor.

Cathy avea poze cu Graham în portofel şi se lăuda cu fiecare dintre realizările lui ca o bunică mândră. Îi respectau intimitatea şi nu-i puneau niciodată întrebări în legătură cu tatăl copilului, deşi era sigură că erau curioşi. Orice moment jenant ce apărea în clipa în care îi prezentau pe Jade şi pe Graham prietenilor lor era fie ignorat, fie rezolvat cu tactul caracteristic al lui Cathy Hearon. Jade ştia că le datora mai mult decât le-ar fi putut plăti vreodată, dar spera că ea şi Graham reuşiseră măcar să-i răsplătească cu o parte din bucuria pe care o primiseră ei. Fără generozitatea soţilor Hearon, viaţa ei ar fi luat o turnură total diferită. Nu numai că ar fi trebuit să renunţe la facultate, dar, mai important, nu ar fi avut afecţiunea, acceptarea şi compasiunea lor.

Acum, aşezându-se pe scaunul micuţ de la masa din foaier, Mitch spuse:

– Îmi spuneţi şi mie despre ce e vorba, doamnelor?

– S-a întâmplat ceva între Hank şi Jade în seara asta.

Jade zâmbi trist.

– Nu, Cathy. Nu s-a întâmplat nimic între noi în seara asta. Şi nici n-o să se întâmple vreodată. Asta e problema. Trase adânc aer în piept. Din nefericire, Hank s-a îndrăgostit de mine.

– Şi tu nu simţi la fel? întrebă blând Cathy.

– Îl iubesc foarte mult, ca pe un prieten.

– Să fie considerat doar un prieten e o lovitură grea pentru un băiat îndrăgostit, spuse Mitch.

– Ştiu, zise Jade, cu vocea încărcată de nefericire. Am încercat să-i spun cu luni în urmă că e în zadar. L-am încurajat să se vadă cu alte fete. Ştiam că o să sufere dacă o să insiste să mă vadă, dar n-a vrut să mă asculte. Acum s-a întâmplat ce era mai rău şi mi se rupe inima.

– Eşti sigură că n-o să ajungi să-l iubeşti în cele din urmă? întrebă Cathy, cu speranţă în glas. Este un tânăr

atât de plăcut şi se uită la tine de parcă ai fi soarele de pe cer. Poate că după ce o să staţi despărţiţi peste vară...

Jade începuse deja să clatine din cap.

- N-o să mă îndrăgostesc de el... de nimeni.

Pe chipurile celor doi se citea îngrijorarea. Ar fi fost o uşurare fantastică să-şi descarce inima în faţa lor, să le spună întreg adevărul. Dar nu voia să ştie nimeni despre viol. Învăţase că victimele unei astfel de agresiuni rămâneau victime pe viaţă. Chiar dacă erau complet nevinovate, ca în cazul ei, erau întotdeauna privite cu bănuială şi curiozitate, ca şi cum ar fi fost marcate. Trăia cu teama că soţii Hearon o să afle ce i se întâmplase. Probabil că ei ar fi considerat-o victimă şi nu răspunzătoare pentru atac, dar nu voia să-şi asume acest risc. De fiecare dată când era tentată să se încreadă în ei, nu trebuia decât să-şi amintească cum colegii ei de clasă, prietena ei cea mai bună şi chiar şi mama ei îi puseseră nevinovăţia la îndoială.

- Sunt obosită, spuse Jade ridicându-se. Noapte bună.

Îi îmbrăţişă pe rând înainte să urce în dormitorul ei, sigură că-i vor respecta intimitatea. Nu-i mai puseră alte întrebări.

Deşi se înscrisese şi la cursuri de vară, Jade reuşea să lucreze mai multe ore la magazin, până când ajunse să cunoască marfa şi registrele la fel de bine ca domnişoara Dorothy. Până la sfârşitul verii, Jade devenise indispensabilă la magazin, în asemenea măsură încât bătrâna domnişoară îşi concedie vechiul contabil şi îi transferă lui Jade toată contabilitatea afacerii.

- O să am nevoie de mai mulţi bani, îi spusese Jade încet, dar hotărât. Cel puţin cincizeci de dolari pe săptămână.

Se înţeleseseră la o mărire de salariu de patruzeci de dolari. Jade punea aproape totul deoparte. Dacă avea să mai apară vreodată o criză în viaţa ei, era hotărâtă

să aibă mai mult de douăzeci de dolari pe care să se bazeze.

Împreună, Jade şi soţii Hearon reuşiră să reziste înfiorătoarei vârste de doi ani a lui Graham. Cathy dădu orice se putea sparge la o parte din calea lui. După-amiaza, când Mitch se întorcea de la facultate, îi mai consuma din energie lui Graham luând băieţelul la plimbări lungi. Pe orice fel de vreme, îi vedeai ţinându-se de mână, plimbându-se pe aleile din cartier. Mitch discuta cu el despre minunile universului şi, ca şi cum ar fi înţeles, Graham îl asculta. Excursiile lor produceau de obicei ceva interesant - ghinde, omizi, un buchet de păpădii pentru masa din sufragerie.

Hank se întoarse la începutul toamnei. Jade fu surprinsă să constate cât de mult se bucura să-l vadă. Aşa cum îi promisese, îi scrisese cel puţin o dată pe săptămână. Scrisorile lui erau amuzante şi pline de informaţii despre activităţile lui de zi cu zi şi conţineau întotdeauna un desen original pentru Graham. După ce se văzură în fiecare zi timp de aproape o lună, Jade redeschise subiectul relaţiei lor.

- Hank, nu ai uitat ce ţi-am spus primăvara trecută, nu-i aşa?

- Nu, răspunse el. Dar tu ai uitat ce ţi-am spus eu?

Îl privi întristată.

- Dar mă simt vinovată. Ar trebui să ieşi cu fete şi cu băieţi, să te distrezi. Ar trebui să cauţi alte relaţii, mai... mai complete.

Hank îşi strânse braţele la piept.

- Cu alte cuvinte, îmi sugerezi că ar trebui să am o viaţă sexuală, aşa-i?

- Aşa-i.

- Când o să vreau, o s-o fac, bine? În momentul de faţă, singura femeie cu care m-ar interesa să fac dragoste are nişte probleme. Până când şi le rezolvă, pot să stau şi fără.

– Te rog să nu faci asta, Hank. Problemele mele n-o să se rezolve niciodată. Nu vreau să fiu responsabilă pentru nefericirea ta.

– Nu sunt nefericit. Prefer să fiu cu tine, fără să mi-o trag, decât să mi-o trag cu alta şi să-mi închipui că eşti tu. Are logică?

– Absolut nici una.

Hank râse, dar privirea îi deveni serioasă.

– Totuşi, ai putea să faci ceva pentru mine.

– Ce?

– Să cauţi ajutorul unui profesionist.

– Să merg la psihiatru?

– Sau la psiholog, sau la un consilier. Îşi muşcă preţ de câteva clipe buza de jos, înainte să spună: Jade, înţelege-mă că nu încerc să te trag de limbă, dar am senzaţia că ai trecut printr-o traumă care te-a făcut să nu-ţi placă bărbaţii.

– Nu-i adevărat. Îmi plac bărbaţii.

– Atunci, te temi de intimitatea sexuală. Nu ai simţit repulsie când am încercat să fac dragoste cu tine. Ţi-a fost frică.

Nici nu-l contrazise, nici nu aprobă. Întoarse doar privirea.

– Poate că, dacă ai vorbi cu cineva, acea persoană te-ar putea ajuta să depăşeşti această frică.

– Nu-ţi face prea mari speranţe.

– N-ar strica să încerci.

Nu mai deschisese subiectul, dar Hank plantase o sămânţă în mintea lui Jade. Cântări cu grijă avantajele şi dezavantajele. Un puternic argument contra era preţul. Nu-i plăcea ideea de a investi bani în consiliere, când avea mari îndoieli în ceea ce privea eventualul profit al acestei investiţii. Un alt aspect contra era chiar Hank. Dacă începea să meargă la un psiholog, poate că s-ar fi aşteptat la o recuperare imediată şi ar fi început să facă presiuni asupra ei, să-i ceară mai mult decât îi putea oferi. În plus, principalul scop al vieţii ei în acel moment nu era să aibă o relaţie satisfăcătoare cu un bărbat,

ci să răzbune moartea lui Gary. Poate că, dacă-şi trata fobia, i-ar fi scăzut din hotărâre.

Avantajele, desigur, erau evidente. Avea o şansă de a se întoarce la „normal".

Abia la un an de când fusese adus în discuţie subiectul îşi programă prima şedinţă. Timp de mai multe săptămâni, păstră această decizie pentru sine. Când în sfârşit îi spuse lui Hank, acesta o prinse de umeri, o strânse uşor şi exclamă:

– Super! Grozav!

Rezultatul imediat al şedinţelor se dovedi a nu fi nici super, nici grozav. Când îi povestise terapeutei despre viol, se deschiseseră răni vechi, pe care Jade le crezuse cauterizate de timp şi de distanţă. Se întorcea de la fiecare şedinţă simţindu-se de parcă fusese violată din nou. Totuşi, după mai multe luni de terapie, începu să creadă că era posibil ca, într-o zi, să lase frica deoparte. Dacă se întâmpla vreodată asta, ar fi fost la fel de bucuroasă ca şi Hank.

Într-o după-amiază răcoroasă de la începutul lui martie din al treilea an de facultate, străbătu în fugă aleea din faţa casei şi intră, fără să mai aştepte să i se deschidă.

– Cathy? Mitch? Graham? Mami este acasă! strigă ea. Unde sunteţi?

Graham dădu buzna în foaier şi o cuprinse pe după genunchi. Părea că mai creşte câte un centimetru în fiecare zi. Se mişca acum cu impetuozitatea unei locomotive.

Se aplecă şi îl îmbrăţişă.

– Unde e Cathy?

– Magazin.

– Şi te-a lăsat cu Poppy? întrebă ea, scoţându-şi haina.

– Poppy doarme.

– Doarme?

Se îndreptă spre biroul lui, strigându-l pe nume, din ce în ce mai alarmată când nu primi nici un răspuns.

– Mitch?

Jade se opri brusc în pragul uşii încăperii cu rafturi pline de cărţi pe pereţi. Deşi ştia că nu o putea auzi, repetă încet:

– Mitch?

Stătea la biroul lui, cu o carte deschisă în poală, cu capul căzut într-o parte, evident mort.

În acea seară, Jade şi Cathy plânseră încet împreună în camera în care murise Mitch, înconjurat de cărţile pe care le iubea. Cathy era atât de afectată de şoc şi de durere, încât căzu în seama lui Jade să se ocupe de înmormântare.

Îl anunţă pe rectorul colegiului, scrise şi transmise un comunicat pentru presa locală şi o duse pe Cathy la casa de pompe funebre ca să aleagă un sicriu. Mai târziu, când Cathy se întoarse în dormitorul ei, Jade primi prietenii care veniră să-şi exprime condoleanţele şi să lase mâncare.

Soţia unui tânăr profesor de istorie se oferi să-l ţină pe Graham până după înmormântare. Jade acceptă bucuroasă oferta, ştiind că băieţelul ar fi stat în permanenţă în picioarele tuturor şi ar fi fost nedumerit să vadă atâţia străini venind şi plecând din casa lor. În plus, de fiecare dată când întreba unde e Poppy, ea şi Cathy se simţeau ca şi cum ar fi răsucit cuţitul în rană.

Hank îi rămase aproape. Se ducea unde era trimis şi rezolva tot ce nu putea rezolva altcineva. În dimineaţa înmormântării, sosi devreme. Jade, îmbrăcată într-o rochie tricotată, cu guler pe gât şi cu un singur şirag de perle false, îl întâmpină la uşă. Părul mătăsos îi era prins la spate cu o fundă de catifea neagră. Umbrele de tristeţe şi oboseală de sub ochii ei nu făceau decât să le accentueze culoarea albastră.

Îl conduse pe Hank în bucătărie, unde făcuse deja cafea la filtru. Întinzându-i o cană, spuse:

– Cathy e încă sus, se îmbracă. Cred că ar trebui să mă duc să-i spun să se grăbească. Nu reuşeşte să găsească nimic. E ameţită. Au fost căsătoriţi timp de treizeci

și trei de ani, așa că se simtă dezrădăcinată. Au avut o căsnicie perfectă. Mitch era mereu atât de...

Vocea îi cedă, umerii i se lăsară și îi permise lui Hank să o tragă în brațele lui. Era o senzație plăcută. Mâinile lui îi mângâiau spatele în sus și-n jos, în timp ce-i șoptea la ureche cuvinte de alinare și consolare. Era cald. Parfumul lui era ademenitor și familiar. Îi plăcea senzația hainei lui de lână sub obrazul ei.

Și, înainte ca vreunul din ei să-și dea seama ce se întâmplă, îmbrățișarea se transformă în ceva mai personal. Așa cum o sfătuise psihologul să facă, Jade se concentră pe tot ceea ce era plăcut senzorial, alungând orice alt gând care nu era favorabil și bun. Spre uimirea ei, constată că totul era plăcut.

Își înălță capul și îl privi perplexă. Hank îi zâmbi blând, părând să-i citească gândurile. Una din mâini se ridică încet pe obrazul ei, pe care îl mângâie cu încheietura unui deget. Îi mângâie ușor buzele cu degetul mare, înainte să o sărute ușor.

Inima lui Jade bătea nebunește, dar nu de frică. Nu împietri, nici nu se retrase, nici nu tresări. Hank se opri, lăsându-i timp să protesteze. Când nu o făcu, scoase un suspin adânc peste buzele ei, înainte să i le mângâie din nou.

- Hank?

- Nu-mi spune să mă opresc! o rugă el.

- Nu asta voiam să fac.

Făcu un pas mai aproape de el.

Cu un geamăt, Hank o cuprinse cu un braț și o trase lângă el. Buzele lui le depărtară pe ale ei. Îi atinse dinții cu vârful limbii.

- Jade? murmură el. Jade?

Se auzi soneria. Jade tresări. Hank îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

- Pe toți dracii!

Jade zâmbi stânjenită.

- Scuză-mă!

În timp ce străbătea casa, își umezi instinctiv buzele ca să simtă gustul sărutului lui. Nu fusese rău deloc. Ba chiar, fusese de-a dreptul delicios. Era urât din partea ei să se gândească la asta în ziua în care îl îngropau pe Mitch, dar de-abia aștepta momentul în care ea și Hank aveau să fie singuri.

În clipa în care deschise ușa din față însă, zâmbetul îi îngheță pe buze. Se afla față în față cu unul dintre bărbații care o violaseră.

capitolul 14

Myrajane Cowan Griffith nu ar fi părut mai ofensată nici dacă ar fi fost lovită în față cu o găleată de apă rece.

– Ești fata aia, Sperry! zise ea, pe un ton de-a dreptul acuzator. Ce, Doamne, iartă-mă, cauți tu aici?

Jade strânse din reflex clanța în mână, cu privirea fixată asupra lui Lamar. Schimbările pe care ultimii patru ani le produseseră asupra lui erau neglijabile. Avea părul ceva mai lung. Se mai împlinise și arăta acum mai mult a bărbat și mai puțin a băiat. Dar ochii de culoare închisă îi erau în continuare anxioși, temători și o priveau uluiți, cu o expresie ce părea să ceară scuze.

– Putem intra? întrebă Myrajane țâfnoasă.

Jade își desprinse cu greu privirea de Lamar și se uită la mama acestuia. Myrajane nu îmbătrânise frumos. Aspectele nesuferite ale personalității ei i se citeau cu ușurință pe chipul supt și brăzdat de riduri. Cu mână de amator, încercase să ascundă eroziunea cu ajutorul cosmeticelor. Rezultatul era lamentabil. Fardul pudră de culoare gri-albăstruie i se adunase în cutele pleoapelor, și rujul i se întinsese în crăpăturile buzelor.

Jade se dădu la o parte și le făcu semn din cap să intre în foaier. Cu buzele prost rujate țuguiate într-o expresie dezaprobatoare, Myrajane o măsură critic din priviri.

– Nu mi-ai spus de ce mi-ai deschis uşa casei vărului meu.

– Locuiesc aici, răspunse Jade.

– Jade?

Simţind că întreg trupul i se transformase în lemn, se întoarse în clipa în care Hank se apropie din spatele casei. Myrajane se uită cu gura deschisă la părul lui lung, prins în coadă, cu evidentă oroare.

– Eu sunt Hank Arnett, spuse el, întinzându-i mâna lui Lamar. Sunteţi prieteni ai domnului doctor Hearon?

– Mitchell mi-a fost văr de-al doilea, declară Myrajane, glacial. Unde e văduva lui?

Tonul ei sugera că situaţia era prost gestionată, de persoane total nepotrivite să o gestioneze.

– O s-o anunţ pe Cathy că aţi venit, spuse Jade, îndreptându-se spre scări. Hank, dacă eşti amabil...

Vocea i se pierdu în timp ce făcea un gest vag înspre sufragerie. Hank o privea ciudat. Se pare că observase că nu era ceva în regulă, dar nu şi-ar fi putut niciodată imagina ce simţise Jade în clipa în care deschisese uşa şi îl văzuse pe Lamar.

Răsucindu-se repede pe călcâie, urcă în grabă scările. Odată ajunsă la etaj, se lipi cu spatele de perete şi-şi apăsă buzele cu ambii pumni. Strânse cu putere ochii, dar pete de culoare îi inundau pleoapele, pe dinăuntru. Un huruit îi răsuna în urechi.

Patru ani. Impactul ar fi trebuit să se atenueze în patru ani. Dar, în clipa în care se trezise faţă în faţă cu Lamar, furia începuse să bolborosească în ea atât de fierbinte, încât îşi dorise să-i zgârie faţa şi să-l izbească violent cu pumnii şi cu picioarele. Voise să-l facă să sufere la fel de tare cât suferise ea. Printr-un miracol, reuşise să se controleze, dar gândul de a fi sub acelaşi acoperiş cu el o făcea să se cutremure de repulsie. Voia să se spele, să facă o baie atât de fierbinte, încât să-i opărească pielea, să se frece şi iar să se frece, aşa cum făcuse după ce fusese violată.

Totuşi, nu avea de ales, trebuia să reziste. De dragul lui Cathy, nu se putea da în spectacol. Cathy avea nevoie de ea în acea zi.

Cu mişcări mecanice, se duse la uşa dormitorului mare şi bătu.

- Cathy, ai musafiri la parter.

- Intră, te rog!

Cathy nu reuşea să-şi încheie gulerul înalt al rochiei negre. Jade se duse în spatele ei şi îl încheie ea. Cathy se privi în oglindă.

- Lui Mitch nu-i plăcea să mă vadă în negru. Spunea că e o culoare mult prea dramatică pentru mine. Îşi lăsă uşor capul într-o parte. Crezi că o spunea ca pe un compliment?

Jade îşi puse bărbia pe umărul femeii şi-şi lipi capul de al lui Cathy, privind în oglindă.

- Sigur că da. I se părea că eşti superbă.

Cathy zâmbi, şi buzele îi tremurară.

- Uneori, uit că nu mai este, Jade. Mă întorc să-i spun ceva şi apoi îmi amintesc brusc, şi toată durerea mă loveşte din nou. Parcă ar fi o rană proaspătă, înţelegi?

Cât de bine înţelegea! Exact aşa se simţise ea când îi deschisese uşa lui Lamar Griffith, câteva minute mai devreme.

- Myrajane Griffith din Palmetto tocmai a sosit. Te aşteaptă jos.

Cathy învârtea obiectele de pe masa de toaletă.

- Unde mi-e batista? Voiam să o iau pe cea pe care mi-a cumpărat-o Mitch în vara în care am mers în Austria.

Batista brodată era la vedere. Jade o luă şi i-o întinse lui Cathy.

- A spus că e verişoara lui Mitch.

- Cred că te referi la Myrajane Cowan.

- Griffith e numele de după măritiş.

- Uitasem. Nu o cunosc prea bine. Mitch nu putea s-o sufere. Mama ei şi mama lui Mitch erau verişoare de gradul unu, cred. Nu am văzut-o de ani buni, dar

e genul de om care ar fi luat-o drept o ofensă de neiertat dacă nu ar fi fost anunţată personal. Am sunat-o în seara în care a murit Mitch.

– Doamna Griffith şi... şi fiul ei, Lamar, au fost aproape la fel de şocaţi să mă vadă pe cât am fost eu să-i văd pe ei.

Cathy, care-şi căuta ceasul printre obiectele împrăştiate pe masa de toaletă, se opri brusc. Chiar şi aşa, copleşită de durere, tot îşi dăduse seama că vocea lui Jade era extrem de încordată.

– Nu am plecat din Palmetto în cele mai bune circumstanţe, Cathy. A fost un... scandal. Am vrut să afli mai întâi de la mine, în caz că o să spună ei ceva despre asta.

Cathy clipi, furioasă.

– Să nu-ndrăznească!

– Şi nu vreau să ştie despre Graham. Nimeni în Palmetto nu ştie de existenţa lui şi am motivele mele să-mi doresc să rămână aşa.

– Motive pe care nu le poţi împărtăşi cu mine?

Jade întoarse privirea şi clătină din cap.

– Jade, spuse Cathy, luându-i mâna. Mitch te-a iubit. Eu te iubesc. Nimic nu poate schimba asta. Dacă aş fi ştiut că Myrajane o să-ţi trezească amintiri neplăcute, nu aş fi sunat-o.

Cele două femei se îmbrăţişară.

– Mulţumesc, şopti Jade.

Coborâră la braţ până la parter şi intrară astfel în sufragerie. Myrajane stătea pe marginea canapelei, cu o postură rigidă. Lamar se aşezase pe un scaun. Părea încordat şi deloc în largul lui. Hank păşea de colo-colo în faţa ferestrei. Păru uşurat în clipa în care apărură Cathy şi Jade.

– A mai intrat cineva pe alee, spuse el. Mă duc să le deschid.

Cathy nu-i lăsă braţul lui Jade în timp ce traversă încăperea ca să o întâmpine pe Myrajane.

– Mulţumesc că ai venit, Myrajane. Bună, Lamar. Mitch ar fi fost bucuros că aţi venit. Cred că o cunoaşteţi deja pe Jade.

– Ba bine că nu, zise Myrajane, adresându-i lui Jade o privire chiorâşă, pe care însă Cathy o ignoră.

– Jade locuieşte cu noi de mai bine de trei ani, spuse Cathy. Mitch o considera fiica pe care nu am avut-o niciodată. O adora, la fel cum o ador şi eu. Jade, eşti drăguţă să aduci cafeaua, ca musafirii noştri să se servească? Te rog să mă scuzi, Myrajane. Trebuie să salut nou-veniţii.

Ca de obicei, Cathy evitase cu graţie o situaţie penibilă. Myrajane şi Lamar se amestecară curând printre celelalte persoane venite să-şi ia rămas-bun de la Mitch, înainte de înmormântare. Jade îşi făcuse de lucru întâmpinând oamenii la uşă şi având grijă să fie mereu cafea.

În timpul slujbei din capela universităţii aproape că uită de apariţia traumatizantă a lui Lamar şi a mamei lui. Aşezată lângă Cathy, la rugămintea acesteia, privea ca în transă sicriul înconjurat de flori. Amintiri despre Mitch i se perindau prin minte, în timp ce acesta era elogiat de colegii de la facultate. Fusese un academician respectat, un soţ devotat, un tată surogat bun şi iubitor pentru ea şi bunic pentru Graham. Vieţile lor nu ar fi fost la fel fără influenţa lui. O să le fie cumplit de dor de el.

Lângă mormânt, oamenii o felicitară pentru că era puternică de dragul lui Cathy. Pentru că ochii îi rămaseseră uscaţi, nimeni nu bănuia cât de amarnic plângea în sinea ei. Ziua părea să nu se mai termine. Colegi şi prieteni ai lui Mitch veniră apoi acasă şi îşi prezentară condoleanţele văduvei. Abia spre sfârşitul zilei, şuvoiul de oameni păru să înceapă să se subţieze. Până la căderea nopţii, nu mai rămaseseră decât vreo câteva persoane. Când plecară şi acestea, Cathy şi Jade se treziră în sfârşit singure.

– Cred că ar trebui să mă duc să-l iau pe Graham, spuse Jade.

– De ce nu-l mai laşi o noapte acolo? Ei s-au oferit. Ştii că e bine îngrijit. Şi ai fost în picioare toată ziua. Ştiu că eşti obosită.

– Sunt epuizată, recunoscu Jade, prăbuşindu-se pe canapea, lângă Cathy, şi scoţându-şi pantofii din piele neagră, cu toc.

– Dar nu mai mult decât tine, sunt sigură.

– De fapt, mi-a făcut plăcere să vorbesc despre Mitch. A însemnat atât de mult pentru atâţia oameni.

Jade îi luă mâna lui Cathy şi o ţinu într-ale ei.

– Cu siguranţă.

Tăcură o vreme, apoi Cathy spuse:

– Nu am observat când a plecat Hank şi nu am apucat să-i mulţumesc pentru tot ajutorul din ultimele două zile.

– L-am trimis eu cu cei doi soţi în vârstă din Birmingham. Nu-şi rezervaseră încă o cameră la motel şi am avut impresia că nu prea ştiau ce să facă. Tu erai cu altcineva, şi Hank n-a putut să-şi ia la revedere.

– E un băiat foarte bun.

– Da, este. Foarte bun.

Tăcură încă vreo câteva momente, apoi Jade spuse:

– Îţi mulţumesc pentru cum ai rezolvat situaţia cu doamna Griffith şi cu Lamar. Am stat cât am putut de departe de ei până au plecat.

– Vrăjitoarea aia a reuşit să mă interpeleze când ieşeam de la baie. M-a prins de braţ şi m-a întrebat dacă ştiam de scandalul care te-a obligat să pleci din Palmetto. I-am spus că, dacă avea lucruri rele de spus despre tine, nu le putea spune în casa mea.

Fruntea netedă a lui Cathy se încruntă, într-o expresie de îngrijorare.

– Jade... *Scandalul* ăsta din Palmetto este motivul pentru care nu poţi avea o relaţie cu Hank?

Jade îşi scoase panglica din păr şi îl scutură, lăsându-l să-i cadă liber pe umeri. Rămase cu ochii fixaţi la catifeaua

neagră, în timp ce o trecea printre degete. Cu voce înceată, spuse:

– Când eram în ultimul an de liceu, am fost violată de trei băieți. Lamar Griffith a fost unul dintre ei. Deși nu se gândise dinainte, momentul îi păruse dintr-odată potrivit pentru a-i spune lui Cathy. Myrajane nu știe, desigur. Tot ce a auzit ea e că am fost răspunzătoare pentru sinuciderea iubitului meu.

Odată ce bariera fusese ridicată, cuvintele nu mai puteau fi stăpânite. Preț de aproape o jumătate de oră, șuvoiul fu de nestăvilit. Îi spuse totul fără emoție, aproape recitând, pentru că-și recapitulase povestea în minte ori de câte ori hotărârea ei de a se răzbuna părea să slăbească. După ce trecu șocul inițial, Cathy plânse încetișor în batistă.

– Oh, Jade! oftă ea, când Jade termină. Mă bucur mult că mi-ai spus. N-ar trebui să duci singură povara asta. Acum se explică atât de multe! Cum a putut mama ta să vă părăsească, pe tine și pe Graham?

– Nu m-a crezut că sunt nevinovată și s-a supărat că nu am rămas în Palmetto și că nu l-am forțat pe unul dintre băieți să mă ia de nevastă și să-l recunoască pe Graham.

– Dumnezeule mare! Cum a putut să sugereze măcar așa ceva?

Jade se aplecă și o îmbrățișă pe Cathy.

– Ești prima persoană care crede cu adevărat că totul s-a întâmplat așa cum am spus. Știu că și Mitch m-ar fi crezut. Am fost tentată să vă spun, de multe ori. Acum mă bucur că nu am făcut-o, de când am aflat că Mitch era rudă cu Lamar.

– Și eu mă bucur că Mitch n-a fost aici să-ți audă povestea. Ar fi... Se opri și-și duse o mână la inimă. Oh, dar totuși mi-aș dori să fie acum aici, Jade. Cum o să trăiesc fără să-l mai văd vreodată, fără să-i mai aud vocea, fără să-l mai ating?

– Nu ar fi trebuit să te supăr cu problemele mele. Nu în seara asta.

– Nu. Mitch te-ar fi încurajat să o faci. Ne-a apropiat, şi el şi-ar fi dorit asta.

Jade o ţinu în braţe până când lacrimile lui Cathy se potoliră.

– Mă duc sus acum, Jade, şopti ea, cu vocea îngroşată, ridicându-se. Noapte bună.

– O să fii bine?

Cathy zâmbi trist.

– Nu. Dar trebuie să fiu singură... cu el... să-mi iau un ultim rămas-bun.

După ce Cathy urcă în dormitorul ei, casa îi păru nefiresc de tăcută. În timp ce trecea dintr-o încăpere în alta, adunând şerveţele şi pahare, Jade se gândea cât de mult o să se bucure să-l aducă pe Graham înapoi, să-l audă făcând gălăgie şi să-l vadă dând totul peste cap. Poate că asta o să poată să umple golul lăsat în urmă de plecarea lui Mitch.

Nu ştia dacă va mai putea vreodată să intre în biroul lui fără să-l vadă acolo, prăbuşit în scaun. Nu, asta nu e bine! se dojeni singură. Trebuia să şi-l amintească răsfoind una dintre cărţile pe care le iubea atât de mult, sau mergând pe alee, cu Graham de mână, sau spunând una dintre minunatele lui povestiri.

Sunetul soneriei îi întrerupse gândurile. Privi repede în oglindă ca să-şi verifice ţinuta, înainte să deschidă uşa.

– Jade...

Încercă să trântească uşa la loc, dar mâna lui Lamar o prinse la timp.

– Te rog, Jade! Lasă-mă să vorbesc un minut cu tine.

Îl sfredeli cu privirea. Sânii i se ridicau şi îi cădeau cu fiecare respiraţie agitată.

– Pleacă de-aici!

– Te rog, Jade! Am încercat toată ziua să găsesc momentul potrivit ca să vorbesc cu tine.

– Nu o să existe niciodată un moment potrivit. Cu atât mai puţin azi.

Din nou încercă să închidă uşa, dar Lamar se strecură prin deschizătură.

- Dumnezeule, Jade, crezi că mie-mi este uşor să fiu aici?

- N-am de unde să ştiu, înţelegi, pentru că eu nu am violat niciodată pe nimeni. N-am de unde să ştiu cât de greu sau cât de uşor este să dai după aceea ochii cu victima, deşi nici tu, nici prietenii tăi nu aţi părut să aveţi vreo problemă în a mă vedea zi de zi la şcoală după aceea. Şi tocmai de aceea nu pot să-mi imaginez de ce ţi-ar fi greu să vii aici în seara asta.

Lamar arăta îngrozitor.

- Orice mi-ai spune, nu e nici pe jumătate din cât aş merita, Jade. Nu pot schimba ce am făcut, Dumnezeu mi-e martor. Dar, te rog, lasă-mă să vorbesc cu tine - doar câteva minute. E tot ce-ţi cer.

Îl lăsă să intre - poate pentru că recunoscuse că ce se întâmplase atunci, lângă canal, fusese împotriva voinţei ei. Mai târziu, când se gândi la asta, fu singurul motiv pe care îl putu găsi.

Lamar închise încet uşa, după ce intră.

- Unde este doamna Hearon?

- Sus.

- Putem sta jos undeva?

- Nu. Într-un gest defensiv subconştient, Jade îşi strânse braţele la mijloc. Spune ce ai de spus, Lamar.

Arăta mai bine decât arătase în liceu, dar era la fel de nesigur pe el. Nu se ceartă cu ea.

- Jade, ce ţi-am făcut noi...

- M-aţi trântit în noroi, m-aţi ţinut de mâini şi de picioare şi m-aţi violat pe rând. Asta aţi făcut, Lamar!

- Dumnezeule! gemu el.

- Se pare că amintirile tale sunt înceţoşate. Ale mele sunt foarte clare. Neal m-a lovit de câteva ori, în timp ce-mi spunea să tac. Hutch a fost cel mai dur. El m-a rănit cel mai tare.

În lumina candelabrului de pe hol, chipul lui Lamar căpătă o paloare verzuie.

– Tu ai ezitat, dar, până la urmă, ai făcut la fel.

– Pentru că n-am avut încotro, Jade.

– N-ai avut încotro? Dar *eu* am avut?

– Dacă aş fi vrut să opresc totul, ce-aş fi putut face? Să-i bat pe Neal şi pe Hutch? Râse scurt, un râs asemănător cu un lătrat. Sigur. Mă şi văd. Nu înţelegi?

– Nu! răspunse ea, cu ochii în flăcări. Pentru că, şi dacă nu-i puteai opri, nu erai obligat să participi! Ai fi putut să rămâi şi să mă ajuţi. Ai fi putut să mă susţii când am spus ce s-a întâmplat.

– Neal m-ar fi omorât.

– Ai stat şi ai privit cum îmi era terfelită reputaţia. Nu ai spus nimic când Neal l-a necăjit pe Gary, până când l-a făcut să se sinucidă.

– Nu am putut să spun nimic, Jade. A trebuit să fac ce-mi spunea Neal. Îmi pare rău.

Lacrimile îi străluceau în ochi.

– Tu eşti puternică. Mereu ai fost puternică. Oamenii te admiră. Tu nu ştii cum e să nu ai decât doi prieteni.

– Ştiu cum e să nu ai nici un prieten!

În acele ultime luni însingurate de la finalul liceului, fusese luată în râs de toată lumea, în afară de Patrice Watley.

Lamar se chinuia să se justifice, bâlbâindu-se.

– Nu-ţi imaginezi ce înseamnă să fii la mâna lui Neal. Abia anul ăsta am reuşit să scap de el şi nu-ţi închipui cât de tare l-a enervat chestia asta. Am locuit împreună într-o casă veche şi...

– Nu mă interesează.

– În orice caz, m-am mutat primăvara trecută, înainte să se termine semestrul. Nu a mai vorbit cu mine câteva săptămâni după aceea. L-a fel s-a purtat şi atunci când s-a însurat Hutch. Apropo, ştii că s-a căsătorit cu Donna Dee Monroe?

– Se merită unul pe celălalt.

– Hutch a jucat fotbal vreo doi ani. Neal era gelos până şi pe echipă. După anul doi, Hutch ne-a luat pe toţi prin surprindere şi s-a înrolat în armată, la puşcaşii

marini. Neal zice că a vrut să scape de Donna Dee, pentru că-l tot bătea la cap să facă un copil. Sunt în Hawaii acum, dar am auzit că trebuie să se întoarcă în curând. Hutch nu e încă tătic.

Poate că este. Gândul o făcu pe Jade să se cutremure.

– De-asta ai venit aici, Lamar? Să-mi spui cum o mai duc cei care m-au violat?

– Jade, era să leşin când ai deschis uşa azi-dimineaţă. Nu mai ştiam ce să spun de frică.

– Frică? zise ea, cu un râs amar. Ţi-era frică să nu te omor?

– Nu, mai rău. Mi-era frică să nu mă arăţi cu degetul şi să strigi *viol!*

– Am încercat asta o dată. N-a mers prea bine.

– Dispreţul tău este întemeiat.

– Vai, mulţumesc, Lamar. Mă bucur că am aprobarea ta.

– N-am vrut s-o spun aşa cum a ieşit.

Coborî capul şi-şi fixă privirea în podea, răsuflând adânc.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci.

– Nu ţi-am spus încă ce voiam să-ţi spun.

Îi adresă o privire rece, care îl sfătuia să nu mai tragă de timp.

– Vreau să înţelegi de ce... de ce a trebuit să fac ca ei în seara aia. În acel moment din viaţa noastră, Hutch făcea orice-i spunea Neal. În plus, cred că Hutch era îndrăgostit de tine.

– Cum îndrăzneşti să insinuezi că violul ar putea avea o justificare romantică? Îşi lăsă braţele pe lângă corp, strângând pumnii. Singura diferenţă între ce mi-aţi făcut voi mie şi crimă e că sunt încă în viaţă. Dacă Neal v-ar fi spus ţie şi lui Hutch să mă ucideţi, probabil că acum aş fi moartă.

Ochii lui implorau toleranţă.

– Tot ce ai spus este adevărat, Jade. A fost o crimă, un act violent îndreptat asupra lui Gary, o răzbunare că l-a făcut de râs pe Neal în seara aia, la Dairy Barn. Cel puţin,

asta a fost pentru Neal. Şi era enervat pe tine, zicea că-ţi dai aere în prezenţa lui. Cred că-l rodea că-l preferai pe Gary în locul lui. Pentru Hutch... Ridică din umeri. Am teoriile mele, dar numai Hutch ştie de ce-a făcut ce-a făcut. Se opri şi trase adânc aer în piept. Pentru mine, a fost un test de bărbăţie. Trebuia să le dovedesc lor şi să-mi dovedesc mie însumi că eram bărbat. Din nefericire, n-a mers.

Jade îl săgetă cu privirea. Lamar înălţă capul şi se uită direct în ochii ei.

– Sunt homosexual, Jade.

Ea râse batjocoritor.

– Cred că sunt un caz clasic – tată slab, mamă dominatoare. Bănuielile mele nu s-au confirmat decât după ce am petrecut un an de depravare la facultate, când m-am culcat cu o grămadă de fete, fără să găsesc vreo plăcere în asta. Vara următoare am cunoscut un bărbat în Palmetto. A predat la clasa a opta, până a fost descoperit pipăind elevii în toaleta băieţilor. Mama nici măcar nu a bănuit cât de devastat am fost când m-a sunat să-mi spună ultimele bârfe sordide despre iubitul meu. Presupun că îl fascina să iniţieze tineri încă neconvertiţi, aşa, ca mine. În orice caz, s-a dus înapoi, pe undeva prin est. Prima mea poveste de dragoste s-a terminat tragic.

– La fel şi a mea.

– Da, zise el încet, ferindu-şi privirea. Am atras noi prieteni şi iubiţi la şcoală. Unul dintre ei a devenit gelos pe activităţile mele sexuale cu femeile din timpul orgiilor organizate de Neal. Luam parte la ele pentru că nu voiam ca Neal să descopere adevărul. Să mă ferească sfântul dacă află mama vreodată! Probabil că ar trimite Ku Klux Klanul pe urmele mele. Îţi imaginezi care ar fi reacţia ei dacă ar afla că arborele genealogic al familiei Cowan o să moară pentru că fiul ei e pe invers?

Graham ar fi putut fi un Cowan, dar Myrajane n-avea să afle niciodată.

– Nu am făcut încă public adevărul despre mine, mărturisi Lamar. Dar, după ce te-am văzut azi, am vrut

să știi. M-am gândit că ar putea fi o explicație pentru ce am făcut atunci.

Preț de câteva minute, Jade îl privi cu un dispreț arzător.

– Nu ai venit aici ca să explici nimic *pentru mine*, Lamar! Ți-ai mărturisit secretul întunecat pentru că ai vrut să te absolv de păcatul comis. Ei bine, ghinion! Preferințele tale sexuale nu justifică un viol. Și nu m-ai violat doar pe mine, ești vinovat și pentru moartea lui Gary. Chiar dacă eu te-aș ierta pentru prima greșeală, pe a doua n-o să ți-o iert nici într-o mie de ani! Nu, Lamar, cât timp voi trăi, o să te urăsc. Până să te văd azi-dimineață, aveam falsa impresie că timpul m-a anesteziat. Apoi ai apărut și totul a năvălit din nou în mintea mea, la fel de oribil și de viu ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. M-am văzut iar întinsă pe spate în noroiul rece, implorându-vă pe voi trei să n-o faceți. Ochii i se îngustară periculos. N-o s-o uit niciodată și, cât timp o să-mi amintesc, n-o să te iert!

Lamar privi undeva dincolo de ea. Trăsăturile lui frumoase erau marcate de tristețe și resemnare. În cele din urmă, ochii lui se întoarseră la ea.

– Asta m-am gândit și eu că o să spui. Dar mi-am zis, am sperat, că merită totuși să încerc. Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse din nou. Presupun că nu ajută la nimic să-ți spun că-mi pare rău.

– Nu.

Cu o expresie încărcată de nefericire, dădu din cap în timp ce ieșea, trăgând ușa în spatele lui.

Jade dădu fuga la ușă și se grăbi să o încuie. Își apăsă fruntea pe lemnul tare până simți că o doare. Cuvintele lor îi răsunau încă în minte. Neal o ținuse de mâini și îl îmboldise pe Lamar să treacă la rând. Hutch, gâfâind după exercițiul recent, îl făcuse pe Lamar poponar pentru că ezita. Acoperindu-și urechile, Jade se întoarse cu spatele la ușă și se lăsă să alunece pe suprafața rece până când simți că atinge podeaua. Își puse capul pe

genunchi şi, la fel ca în acea noapte, imploră într-un geamăt:

– Nu! Te rog, nu!

Dar Lamar o făcuse oricum şi păruse extrem de mândru de el după aceea. Cum îndrăznea să vină acum la ea, sub pretextul unei conştiinţe vinovate, să-i dezvăluie chinuitorul lui secret şi să-i ceară să-l ierte?

Probabil că lui i se părea că supravieţuise incidentului şi că totul era acum bine. Nu ştia că, până şi după luni de terapie, nu era în stare să accepte şi să răspundă afecţiunii unui bărbat. Noaptea aceea îi rămăsese săpată în suflet şi o purta acum mereu cu ea, ca pe un semn din naştere. N-o să poată niciodată scăpa de ea. Era o sentinţă pe viaţă şi nu putea cere nimănui altcuiva să o împartă cu ea. Mai ales unui om care îi era atât de drag ca Hank.

Datorită circumstanţelor, reuşise să-l evite în acea zi. Dar mâine o să-i spună că n-o să poată niciodată să răspundă în mod fizic iubirii lui. Îi era imposibil să fie ce-şi dorea el să fie, ce merita să aibă. De data asta, trebuia să-l facă să o creadă şi să accepte acest lucru.

Întunericul din inima ei se potrivea cu cel de afară. Tăcerea din casă o apăsa tot mai tare. Plângea pentru Graham, care n-o să-l mai aibă pe Poppy în viaţa lui. Inima i se frângea pentru Cathy, care-şi pierduse soţul şi cel mai bun prieten. O durea sufletul pentru Hank şi pentru durerea pe care trebuia să i-o provoace.

În orele întunecate ale nopţii, aproape că-l invidia pe Mitch pentru pacea nou găsită.

Jade termină Colegiul Dander ca şefă de promoţie. În discursul ei în faţa absolvenţilor îi mulţumi public fostului decan, dr. Mitchell Hearon, care avusese încredere în ea. Cathy îi făcu zeci de poze cu roba şi pălăria de absolvent şi organiză o petrecere în onoarea ei.

În ziua în care Jade plecă de la magazinul domnişoarei Dorothy Davis pentru ultima oară, spatele bătrânei

era la fel de drept ca întotdeauna, dar în ochi îi străluceau lacrimi.

– E mai bine că am scos magazinul la vânzare, spuse ea, trăgând de nas. Mi-ar lua săptămâni întregi să găsesc pe cineva care să te înlocuiască.

Ce voia de fapt să spună era că n-ar fi putut-o înlocui niciodată pe Jade, și amândouă știau asta. În ultimul an în care lucrase la magazin, Jade condusese întreaga afacere, de la A la Z. Ceilalți angajați îi raportau ei. Domnișoara Dorothy fusese o prezență doar de formă.

– Vreau să primești asta, spuse ea, întinzându-i lui Jade un plic.

Înăuntru era primul cec pe care domnișoara Dorothy îl scrisese în ani întregi.

– Cinci mii de dolari! exclamă Jade, când reuși să descifreze scrisul încâlcit.

– I-ai câștigat. Dacă ți i-aș lăsa prin testament, afurisiții de avocați ar face în așa fel încât să rămână la ei, spuse ea, mârâind.

– Nu știu ce să spun.

– Spune *la revedere*. Doar pleci, nu?

De teamă să nu-i rupă oasele fragile domnișoarei Dorothy, Jade nu o îmbrățișă atât de tare pe cât ar fi vrut. Avea să-i fie dor de magazin și de bătrânica excentrică, dar nici pe departe atât de dor cât avea să-i fie de Cathy. Să plece de la Cathy avea să fie mult mai dureros decât despărțirea de propria mamă.

Când ajunse acasă, se opri pe aleea de la intrare, privind casa și amintindu-și dimineața în care urcase treptele de la intrare cu Graham în brațe. Băiețelul apăru acum țopăind prin aceeași ușă la care bătuse atunci. Era un copil robust, cu ochi irlandezi, de un albastru intens, și bărbia ușor despicată. Nici măcar nu respira greu în clipa în care ajunse la mașină.

– Cathy vrea să știe de ce stai afară, în mașină.

„Pentru că mi-e groază să intru și să-i dau vestea", își zise. Lui Graham însă îi spuse:

– Îl așteptam pe băiețelul meu grozav să vină să mă ia.

– Pe mine?

– Nimeni altul. Ce ai făcut azi?

În timp ce se apropiau de casă, Graham îi dădea zor despre *Sesame Street* şi despre o excursie la „locul cu multe flori".

– Pepiniera, spuse Cathy, auzind finalul conversaţiei lor.

Cei trei intrară în bucătărie, unde Jade îi ţinea de obicei de urât lui Cathy, cât timp aceasta pregătea cina.

– Am cumpărat nişte sporul casei pentru ghivecele de pe veranda din faţă.

– O să arate frumos. Ce culoare?

Jade încercă să păstreze o conversaţie animată, dar, când nu-i ieşi, îşi dădu seama că era vina ei, nu a lui Cathy. Nu mai putea amâna inevitabilul.

– Cathy, trebuie să-ţi spun ceva.

– Chiar mă întrebam când o s-o faci. Mi-am dat seama că te macină ceva.

Se aşeză la masă, în faţa lui Jade. Graham colora într-o carte mare, cu limba ancorată într-un colţ al buzelor.

– Nu ştiu cum altfel să-ţi spun, decât direct. Jade trase aer în piept. Am acceptat un post la o fabrică de îmbrăcăminte din Charlotte.

– În North Carolina?

– Da. Speram să găsesc ceva mai aproape de Morgantown, dar, cum ştii şi tu, colegiul este singura industrie de aici. Am găsit o slujbă bună, cu un salariu de început decent. O să lucrez direct cu vicepreşedintele care se ocupă de achiziţii.

O privi pe Cathy cu o expresie care implora înţelegere.

– Chiar dacă asta înseamnă că eu şi Graham va trebui să ne mutăm, este o şansă prea bună pentru mine ca s-o ratez.

Jade era pregătită să o prindă, dacă Cathy s-ar fi prăbuşit, copleşită de tristeţe. În schimb, chipul femeii se lumină ca un brad de Crăciun.

– Mă încântă ideea unei schimbări. Când plecăm?

capitolul 15

Tallahassee, Florida, 1983

Aproape toţi pasagerii din avionul transatlantic adormiseră pe la jumătatea filmului pus de echipajul de bord. Dillon nu putea dormi. Scaunul nu fusese gândit pentru un bărbat de dimensiunile lui. Tot ce putea face era să-şi sprijine capul de spătar şi să închidă ochii.

Auzind-o pe Debra mişcându-se, se întoarse să vadă ce se întâmplă. Aranjă pătura peste fiul lor adormit, apoi ridică privirea spre Dillon şi zâmbi.

– E un pasager cuminte, şopti ea. Cine-ar putea ghici că e la primul lui zbor?

Charlie, în vârstă de şase luni, dormea întins pe spate într-un landou portabil. Când fornăi în somn, părinţii lui care îl adorau se uitară unul la celălalt şi zâmbiră.

– Încearcă să dormi, spuse Dillon încet. Întinse mâna peste scaunul care îi despărţea ca să-i mângâie părul. Ai tăi n-o să ne lase o clipă de linişte după ce ajungem în Atlanta.

– Glumeşti? O să fie atât de captivaţi de Charlie, încât noi vom fi complet ignoraţi.

Îi trimise o bezea, apoi se cuibări mai confortabil sub pătura oferită de echipaj şi închise ochii.

Dillon continuă să o privească, simţindu-şi inima crescându-i de emoţie când îşi aminti cât de aproape fusese să o piardă cu un an şi jumătate în urmă. Luni în şir după boala care se terminase cu pierderea copilului, Debra suferise de depresie severă. Părinţii ei veniseră în Franţa şi o ajutaseră să depăşească coşmarul. Soţii Newberry stătuseră cât putuseră de mult, apoi i-o încredinţaseră lui Dillon, care se simţea depăşit de situaţie.

Debra nu avea nici un chef să-şi reia vechile activităţi, printre acestea numărându-se şi cursurile de gătit. Nu mai făcea curăţenie lună în apartament. Când se întorcea seara de la muncă, Dillon făcea el şi treaba în casă. Rufele murdare se strângeau grămadă până găsea timp

să se ocupe de ele. Debra dormea zile în şir. Părea să fie singurul mod în care putea face faţă durerii.

Dillon plângea după copilul pierdut împingându-se dincolo de limite la muncă. Extenuarea fizică era panaceul lui. Găsea în ea un refugiu temporar, reuşea să uite o vreme. Debra nu găsise o astfel de evadare din durerea ei. Refuza chiar şi să discute despre asta cu Dillon ori de câte ori soţul ei deschidea subiectul, convins că ar fi făcut progrese dacă ar fi vorbit. Se consultase cu obstetricianul care îl sfătuise să-i lase timp.

– Madame Burke a suferit o traumă emoţională severă. Trebuie să aveţi răbdare cu ea.

Dillon era întruchiparea răbdării când venea vorba de Debra. Aceeaşi răbdare îl părăsea însă cu desăvârşire când auzea platitudinile aşa-zişilor profesionişti. Când trecură săptămâni întregi fără să se vadă vreo îmbunătăţire, se gândi serios să o trimită acasă o vreme. Poate că familia ei numeroasă ar fi reuşit să o înveselească şi să-i readucă optimismul.

Totuşi, nu reuşi niciodată nici să sugereze măcar acest lucru. Nu-i plăcea să o vadă privind pierdută în gol, dar ar fi fost şi mai rău să nu o mai vadă deloc. Neavând ce altceva să facă, se înarmă cu răbdarea pe care i-o recomandase doctorul.

În tot acel timp, sexul fusese singura obsesie a Debrei. Imediat ce trupul i se vindecase, îl presase să facă dragoste cu ea, deşi exerciţiile fizice frenetice şi epuizante nu erau exact ceea ce Dillon ar fi numit dragoste. Nu era un act născut din pasiune sau din dorinţă, ci din disperare. Nu plăcerea era scopul. Dillon voia să străpungă izolarea ei autoimpusă. Debra voia să rămână din nou însărcinată, cât mai repede cu putinţă.

Nu acordau nici un pic de timp preludiului. În fiecare seară, încălecau transpiraţi unul pe celălalt, făcând patul să se zgâlţâie. După aceea, Dillon se simţea gol şi trist, dar continua să o facă fiindcă acele câteva minute erau singurele momente din zi când Debra manifesta vreun semn de viaţă.

În momentele în care îi venea să-şi smulgă părul de frustrare, Dillon se putea alina spunând: „Cel puţin nu-l mai am pe Haskell Scanlan pe cap". Forrest G. Pilot anulase decizia lui Dillon de a-l concedia pe contabil, dar îl trimisese în altă poziţie, undeva prin State. Pe Dillon îl mulţumea soluţia. Nu-i păsa ce făcea sau unde era Scanlan, atât timp cât nu mai era în viaţa lui. Scanlan fusese înlocuit cu un francez mult mai plăcut, care vorbea engleza impecabil.

Starea de spirit a Debrei se schimbase cu o sută optzeci de grade în ziua în care i se confirmase că e însărcinată. Când Dillon se întorsese acasă, i se aruncase în braţe imediat ce intrase pe uşă. O asemenea exuberanţă era atât de neaşteptată, încât Dillon căzuse pe spate. Debra aterizase peste el, râzând aşa cum obişnuia să râdă înainte de călătoria dezastruoasă la Zermatt.

– Sunt însărcinată, Dillon. Sunt însărcinată!

Înainte să aibă timp să-şi revină din surpriză, Debra îi desfăcuse cămaşa şi îi săruta cu poftă pieptul şi gâtul. Făcuseră dragoste pe podea şi fusese ca înainte – pasiune temperată de dragoste şi tandreţe.

– Doamne, cât mă bucur că te-ai întors! şopti el cu răsuflarea tăiată.

Ca şi cum s-ar fi ridicat o cortină opacă, viaţa lor deveni din nou însorită. Viaţa era frumoasă, dar duşmanul lui Dillon – pesimismul – nu-i dăduse pace pe tot timpul sarcinii Debrei. Dacă se întâmpla din nou ceva tragic? Debra ar fi suferit o altă criză de disperare şi nici unul din ei nu mai avea suficientă energie ca să-i facă faţă. Pe măsură ce se apropia de al doilea trimestru, perioada în care pierduse primul copil, anxietatea lui Dillon creştea în ritm frenetic. Într-o zi, anunţase brusc:

– Te trimit acasă, să naşti copilul acolo, şi nu vreau să avem discuţii.

– Sunt acasă.

– Ştii la ce mă refer. În Georgia. La mama ta. Ea o să aibă grijă să te menajezi, aşa cum ar trebui. În orice caz, copilul nostru vreau să se nască pe pământ american.

Debra îl privise bănuitor.

– În sfârşit ţi-ai găsit una, nu?

– Ce una?

– O amantă. După cum spune vecina noastră de la parter, toţi francezii au cel puţin o amantă. M-a avertizat că e doar o chestiune de timp până când o să adopţi şi tu acest obicei, mai ales că silueta mea nu mai este suplă şi seducătoare.

– Eşti al dracului de seducătoare, mârâise el, punându-şi mâinile pe abdomenul ei pronunţat. Îi ridică bluza şi îi sărută pielea întinsă. Buzele îi urcară pe sânii goi. Văd că ai adoptat şi tu câteva obiceiuri franţuzeşti, murmură el, mângâindu-i cu limba sfârcul închis la culoare.

– Toate sutienele mi-au rămas mici.

Îşi prinsese sânii în mâini şi îi oferi lui Dillon, iar gura lui îi mângâie până când gemetele lor împreunate îi dovediră vecinei de la parter că se înşela.

Mai târziu, în timp ce stătea cu spatele lipit de pieptul lui şi cu mâna lui aşezată protectoare pe abdomenul ei, îl întrebase somnoroasă:

– Când ai de gând să-mi faci bagajele şi să mă trimiţi la mama?

– Las-o baltă, oftase el, sărutându-i urechea. Nu te duci nicăieri.

Abia după ce-şi ridicase în braţe fiul care ţipa şi se agita de mama focului, Dillon îşi relaxase vigilenţa asupra sorţii capricioase. În ochii tatălui său, Charles Dillon Burke era un miracol. Din prima clipă în care îl văzu, Dillon fu fermecat de copil şi de ideea de a fi tată în general.

Norocul lui la muncă persista. Clădirea fusese terminată spre satisfacţia tuturor. Forrest G. Pilot venise din Florida să o inspecteze personal. Îmbătrânise considerabil, îşi spuse Dillon, şi părea să aibă ceva pe suflet, dar îl lăudase pe Dillon pentru treaba bine făcută şi-şi demonstrase aprecierea sub forma unui bonus.

– Ia-ţi şase săptămâni libere, cu plată. Ar trebui să-ţi ajungă să te muţi înapoi, înainte să te întorci la muncă.

Înainte de a se duce în Tallahassee, Dillon şi Debra aveau de gând să petreacă cel puţin două săptămâni cu soţii Newberry în Atlanta, ca să le dea ocazia să-şi cunoască noul nepot. Dillon era încrezător că Forrest G. avea planuri mari pentru el. Împlinise pe deplin toate aşteptările, ba chiar mai mult.

Odihnindu-şi capul pe tetieră, Dillon închise ochii mulţumit. Peste huruitul motoarelor avionului, auzea respiraţia ritmică a Debrei şi sunetele de bebeluş, dulci şi guturale pe care Charlie le scotea în somn.

– Ce mama dracului înseamnă asta? urlă Dillon. Unde e Forrest G.? Ce cauţi tu la biroul lui?

Haskell Scanlan stătea sprijinit de spătarul somptuosului scaun din piele, privindu-l pe Dillon cu o expresie îngâmfată.

– Am privilegiul de a te informa că domnul Pilot nu mai lucrează aici.

Dillon avu nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol de care era în stare ca să nu sară peste birou, să-l apuce pe Scanlan de gâtul subţire şi să-l zgâlţâie până îl lăsa fără suflare. Era un şoc uriaş pentru prima zi înapoi la muncă. Când observase emblema necunoscută din parcare, sperase că era doar un nou nume şi un nou logo pentru compania originală. Dar, în clipa în care intrase în fostul birou al lui Forrest G., fusese întâmpinat de o surpriză neplăcută. Pilot Engineering Industries avea acum un nou proprietar şi un nou management – şi la cârma întregii companii era nimeni altul decât Haskell Scanlan.

Dillon îşi privi chiorâş fostul inamic.

– Ce s-a întâmplat cu Forrest G.?

Degetele lungi ale lui Scanlan alunecau în susul şi-n josul marginii lucioase a biroului.

– Mentorul tău a ieşit la pensie.

Dillon pufni dispreţuitor.

– Nu ar fi părăsit fără luptă scaunul ăsta.

– Au fost câteva momente neplăcute, recunoscu Scanlan, cu o strâmbătură nesinceră. Mă mir că nu ai citit în ziare.

– Am fost ocupat să-mi instalez familia în noua casă. Ce s-a întâmplat?

– Cu resursele disponibile, compania pentru care lucrezi acum a hotărât că putea face mai mult decât făcea Pilot.

– Cu alte cuvinte, a fost o preluare ostilă de putere. Mai multe forțe s-au unit și l-au dat jos pe Forrest G.

Dillon îl privi pe Scanlan cu ochii mijiți.

– Mă întreb cine a furnizat informațiile din interior.

Rânjetul lui Scanlan era la fel de enervant ca unghiile trase peste o tablă din sticlă.

– Am făcut tot ce-am putut ca să ajut noua conducere.

– Sunt convins de asta, mârâi Dillon. Sunt sigur că i-ai pupat în dos până ți s-au înroșit buzele.

Scanlan sări de pe scaun, clipind des și pufăind furios, amintindu-i lui Dillon de un șarpe veninos. Dillon se aplecă peste birou.

– Haide, Scanlan, lovește-mă! Te rog! Dă-mi un motiv să te bat până te las lat.

Scanlan făcu un pas în spate.

– Dacă ții la slujba asta, ai face bine să ai grijă cum vorbești cu mine, domnule Burke. Nu am dat afară nici măcar un singur angajat de când am preluat controlul, dar este inevitabil. Nu m-ar deranja să încep cu tine.

Dillon era tentat să-i spună lui Scanlan să se ducă dracului și să-i trântească ușa-n nas. Dar unde ar fi rămas atunci? Nu stătea prost cu banii, mulțumită bonusului pe care i-l dăduse Forrest G. Totuși, mutarea implicase multe cheltuieli. Nu erau prea multe slujbe disponibile în Tallahassee și nu-i putea muta din nou pe Debra și pe Charlie, după ce abia se instalaseră.

Hotărâseră să nu cumpere o casă până nu se obișnuiau cu orașul. Închiriaseră în schimb una într-un cartier drăguț și respectabil. Curtea era mai mică decât

şi-ar fi dorit Dillon şi avea un singur copac. Dar Debra părea mulţumită.

Pentru moment, ar fi fost o prostie să muşte mâna care îl hrănea.

– Ce ai pentru mine? mârâi el.

Scanlan se aşeză la loc, ciupindu-şi dunga pantalonilor. Luă un dosar, îl deschise şi-şi trecu degetul arătător peste o coloană de cifre.

– Ah, avem un birou compartimentat liber la etajul doi. Numărul 120. Poţi să-ţi muţi lucrurile acolo azi şi să începi de mâine.

– Mă trimiţi înapoi la schiţe şi desene? strigă Dillon. Ce mama dracului încerci să faci?

– Este tot ce am disponibil momentan. Poţi să accepţi sau nu.

Dillon mormăi o serie de obscenităţi în franceză.

– E de la sine înţeles, adăugă Scanlan, că un post ca ăsta nu e plătit la fel ca munca pe şantier. Salariul îţi va fi diminuat pe măsura poziţiei.

– Cred că te simţi foarte bine în momentul ăsta, spuse Dillon.

Scanlan zâmbi.

– Extraordinar de bine.

– Nu mă pot întoarce la desene. Trebuie să mai existe şi altceva.

Scanlan îl cântări din priviri preţ de câteva clipe, apoi se răsuci cu tot cu scaun şi scoase un dosar din fişetul din spatele lui.

– De fapt, tocmai mi-am amintit ceva. Am achiziţionat recent în Mississippi o proprietate care are nevoie de renovări masive înainte de a fi utilizată în mod productiv şi profitabil. Te interesează?

Dillon îi explică pe scurt situaţia Debrei.

– Aşa că, fie accept postul din Mississippi, fie mă întorc la desene. Izbi cu pumnul în palma opusă. Nu ştiu de ce nu l-am pocnit pe nenorocit şi n-am plecat de-acolo.

– Ba da, știi. Ai depășit perioada în care te băteai în stradă. Acum ești un bărbat cu o familie, ești un profesionist care n-o să lase un marțafoi de teapa lui Scanlan să îl învingă.

– Ei bine, în clipa de față marțafoiul are toți așii în mână și o știe foarte bine. După ce-am plecat de la el, am încercat să-mi aranjez niște interviuri pentru o altă slujbă. Cred că am dat vreo douăzeci și cinci de telefoane. Răspunsul a fost mereu același. Nimeni nu are nimic de lucru. Nimeni nu angajează.

– În afară de a-i smulge capul lui Scanlan de pe umeri, ce-ți dorești?

– Nu știu, Debra. Se prăbuși pe canapea și-și frecă obosit ochii. În mod sigur nu vreau să mă întorc la desene.

– Atunci, o să accepți celălalt post și-o să ne mutăm în Mississippi.

Dillon îl luă pe Charlie de pe genunchii Debrei și îl așeză pe brațul lui. Bebelușul prinse strâns în mânuță degetul tatălui său.

– Am o alternativă. Nu-i prea grozavă, dar ține cont că e doar temporară.

După ce-i prezentă planul alternativ, Debra îl întrebă:

– Și unde o să stai?

– În rulotă, pe șantier. Mă descurc eu cu un pat de campanie, un frigider micuț și o plită.

– Și baia?

– O să folosesc toaletele ecologice pentru muncitori. Iar clădirea la care o să lucrez are o cabină de duș. Scanlan mi-a dat planurile ca să le studiez înainte de a lua o hotărâre.

Expresia Debrei îi trăda lipsa de entuziasm.

– O să vii acasă în fiecare weekend?

– În fiecare weekend! Îți promit!

– Nu văd de ce nu ne putem muta cu toții în Mississippi.

– Pentru că Scanlan m-ar trimite cu siguranţă în altă parte în secunda în care ne-am instala acolo. Şi ar putea juca jocul ăsta la nesfârşit.

– Dar nici treaba asta nu are un termen precis, se plânse Debra. Te-ar putea ţine acolo pentru totdeauna.

Dillon clătină cu încăpăţânare din cap.

– N-o să fiu la fel de ataşat de treaba asta cum am fost de clădirea din Versailles. O s-o las baltă în clipa în care o să găsesc altceva. Am lăsat CV-uri prin tot oraşul. Sigur o să apară ceva cât de curând. Scanlan nu m-a iertat niciodată pentru ce i-am făcut în Franţa. S-a răzbunat pe Forrest G. şi acum mă obligă pe mine să aleg între a mă întoarce într-una din cutiile alea de sticlă sau a accepta un post greu şi meticulos, departe de casă. Se aşteaptă să aleg biroul, pentru că ar fi mai uşor. Şi nu vreau să-i ofer nenorocitului această satisfacţie.

Cu Charlie cuibărit în curbura cotului, îşi trase soţia aproape de el şi îi sărută tâmpla.

– Crede-mă, Debra, aşa e cel mai bine. Săptămânile o să treacă atât de repede, că nici măcar n-o să apuci să ţi se facă dor de mine.

Din nefericire, naveta nu se dovedi nici atât de temporară, nici atât de uşoară pe cât sperase Dillon. Condiţiile în care locuia în Mississippi erau sub orice critică, însă nu-i spuse Debrei acest amănunt, pentru că-şi dădea toată silinţa să păstreze o atitudine pozitivă.

Nu se întrevedea nici o schimbare. O toamnă neobişnuit de ploioasă făcuse ca toate şantierele de construcţie din sud să rămână pustii. Erau concedieri masive. Nimeni nu voia să angajeze un inginer de construcţii, oricât de deştept, de ambiţios sau de hotărât ar fi fost acesta.

Dillon cumpărase o maşină nouă în Atlanta. I-o lăsase Debrei şi făcea drumul lung până în Mississippi şi înapoi pe vechea lui motocicletă. Ajungea acasă târziu în fiecare vineri şi trebuia să plece devreme duminică după-amiaza. Abia îi mai rămânea timp să se odihnească

după weekendul epuizant înainte să se facă iar luni dimineaţă.

Munca în sine nu era câtuşi de puţin satisfăcătoare. În cea mai mare parte era vorba de recondiţionarea interiorului. Înlocuia pereţii pe jumătate căzuţi, reconstruia plafoanele prăbuşite, refăcea podelele. Clădirea era veche şi urâtă şi, după ce o termina, tot veche şi urâtă avea să rămână. Chiar şi aşa, aplica aceleaşi standarde rigide pe care le-ar fi folosit dacă ar fi fost vorba de o clădire nouă. Conducea cu strictеţe operaţiunea şi le solicita muncitorilor implicare totală. Era o chestiune de mândrie. În plus, nu avea de gând să-i lase lui Scanlan nici cel mai mic avantaj asupra lui. Putea să-l retrogradeze sau chiar să-l dea afară din pură pizmă, dar niciodată pentru că făcuse o treabă proastă.

Situaţia crease tensiune în familia lui Dillon. Pentru că încercau să petreacă atât de mult timp împreună în weekend, trebuia să facă un efort în această direcţie, iar asta ştirbea din plăcere. Treburile casnice pe care Debra nu le putea face cădeau în sarcina lui Dillon. În mod normal, nu l-ar fi deranjat să le facă, dar pierdea ore bune cu ele în fiecare dimineaţă de sâmbătă, când nu-şi dorea nimic altceva decât să doarmă, să facă dragoste cu soţia lui şi să se minuneze cât de repede îi creştea fiul.

Deşi erau înconjuraţi de familii tinere, aşa ca ei, nu aveau nici un fel de viaţă socială. Asta începu să-şi spună cuvântul în ceea ce o privea pe Debra. Petrecea toată săptămâna, zi de zi, singură cu un bebeluş mai mic de un an. Îl adora pe Charlie şi era o mamă excelentă, dar îi lipsea orice mod de a se exprima şi nu părea interesată să se implice în activităţile cartierului. Dillon începu să observe semne din ce în ce mai accentuate de depresie, iar asta îl speria.

Într-o duminică seară, în timp ce se pregătea pentru lungul drum spre Mississippi, o trase în braţele lui:

- O să-mi iau liber vinerea viitoare şi-o să vin acasă o zi mai devreme. Crezi că poţi face faţă?

Zâmbetul ei era tremurat, dar strălucitor.

- Oh, Dillon, poţi să faci asta? Ar fi minunat!

- Nu am terminat toată treaba pe care mi-ai trasat-o pentru weekendul ăsta. O să pot face totul săptămâna viitoare şi-o să-mi rămână timp să mai şi lenevesc. Caută o bonă pentru sâmbătă seară. Ne îmbrăcăm frumos şi ieşim în oraş. Luăm cina. Dansăm. Mergem la un film. Orice vrei.

- Te iubesc, spuse ea, îngropându-şi nasul în gulerul cămăşii lui.

Se ţinură în braţe şi se sărutară, până când făcu un efort să se desprindă şi să plece.

Cu regret, îşi luă casca. Debra îl conduse până la uşă, ţinându-l în braţe pe Charlie, care, din obişnuinţă, învăţase să facă pa-pa.

Dillon nu îndrăzni să-i ceară în mod oficial ziua liberă lui Scanlan, aşa că mitui unul dintre subalterni să supervizeze şantierul în lipsa lui. Nu-l costă decât o ladă de bere.

Joi după-amiază, o sună pe Debra.

- Nu suni ca să spui că nu mai vii, nu? întrebă ea, îngrijorată.

- Oh, cât de puţină încredere ai în mine! Sigur că vin. Îşi coborî vocea şi adăugă cu accentul unui actor din vechile filme hollywoodiene: Am planuri mari pentru acest weekend.

Debra râse.

- Ce faci? o întrebă.

- Îţi pregătesc câteva surprize.

- Hmm. De-abia aştept. Ăla e fiul meu care se aude în spate?

- Chicoteşte pentru că ştie că vorbesc cu tine.

- Spune-i că ajung în câteva ore.

- Ai grijă, Dillon! Vremea e groaznică aici.

- O să ajung înainte să-ţi dai seama.

Vremea rea nu-l putea opri să facă drumul spre casă, dar, cu siguranţă, îl întârzie. În statul Florida erau cele mai scăzute temperaturi de când începuseră măsurătorile

meteorologice. Ploua torențial. Uneori, valuri de lapoviță îi loveau vizorul. Degetele strânse în jurul mânerelor îi înghețaseră în mănușile de piele. Când în sfârșit ajunse în Tallahassee, avu senzația că locul nu fusese niciodată mai frumos.

În clipa în care deschise ușa casei, fu întâmpinat de arome îmbietoare din bucătărie. În mijlocul mesei din sufragerie erau o vază cu flori proaspete și un tort de ciocolată pe care era scris numele lui. Friptura se rumenea în cuptor.

– Debra?

Își lăsă casca și mănușile pe un scaun și se duse în spatele casei, unde erau dormitoarele.

– Ești în baie?

Se uită în camera lui Charlie, dar pătuțul era gol.

– Unde sunteți voi doi? Îmi faceți o surpriză?

Dillon deschise ușa dormitorului mare și se opri să-și privească soția și fiul dormind liniștiți în pat. Charlie era cuibărit în brațele Debrei. Părul ei auriu arăta atât de frumos întins pe pernă. Inima lui Dillon se umplu de iubire. Se extenuase încercând să-i pregătească un weekend cât mai special. Se apropie de pat, se așeză pe margine și îi mângâie obrazul neted.

Și atunci își dădu seama că nu dormeau.

Haskell Scanlan lucra adesea până târziu în goana lui spre succes, însă în acea seară rămăsese la birou chiar mai târziu decât de obicei. Se făcuse de mult întuneric când în sfârșit părăsi clădirea. Mașina lui era singura care mai rămăsese în parcare.

O siluetă înaltă apăru din umbră și îi bloca drumul. Înainte ca Scanlan să apuce să scoată un strigăt de surprindere, un pumn îl izbi cu putere în gură, spărgându-i toți dinții din față de la nivelul gingiei și smucindu-i capul pe spate cu o mișcare atât de violentă, încât trebui să poarte guler special timp de două luni. Înainte să se prăbușească la pământ, fu apucat de guler și lovit din

nou. Cea de a doua lovitură îi fractură maxilarul. Un ultim pumn îl lovi în abdomen. Îi rupse splina.

Fusese în spital timp de o săptămână, fluctuând între stări de conştienţă şi leşin, înainte să le poată comunica poliţiştilor cine anume bănuia că fusese autorul acestui atac brutal şi aparent neprovocat.

Maşina de poliţie se opri la adresa pe care le-o dăduse. Nimeni nu răspunse la uşă. Cei doi ofiţeri îi puseră întrebări vecinei de alături.

- După înmormântare, nu a mai rămas decât vreo câteva zile.

- Înmormântare?

- Soţia şi fiul lui au murit acum trei săptămâni. S-au sufocat. Mai ştiţi când am avut furtuna de zăpadă? Înainte să se întindă puţin în pat, doamna Burke a pornit soba cu gaze pentru prima oară. Ventilaţia nu mergea bine, aşa că şi ea, şi bebeluşul au murit în somn. I-a găsit domnul Burke când a ajuns acasă.

- Nu ştiţi unde este?

- Nu l-am văzut de mai bine de o săptămână. Am presupus că s-a întors la lucru.

Ofiţerii au obţinut un mandat şi au intrat în casă.

Din câte îşi dădeau ei seama, nimic nu fusese deranjat din ziua accidentului fatal. Pa masa din sufragerie era un buchet de flori ofilite, în apă împuţită. Lângă vază, erau rămăşiţele unui tort de ciocolată pe care îl devoraseră furnicile.

Nimeni nu-l mai văzuse pe domnul Burke la şantierul din Mississippi din seara de joi în care plecase spre casă. Colegii lui se arătară întristaţi de vestea morţii familiei lui.

- Era topit după copil, spuse unul din ei. Vorbea tot timpul despre el.

- Şi cum se înţelegea cu soţia?

- Fotografia ei e încă în rulotă, unde a lăsat-o. Nu umbla cu altele, dacă la asta vă referiţi.

Nu au fost înaintate acuzaţii pentru atacul asupra lui Haskell Scanlan. Singurul posibil suspect dispăruse fără urmă. Parcă pur şi simplu ar fi întors spatele vieţii.

capitolul 16

Palmetto, South Carolina, 1987

– Un nenorocit de homosexual! Îţi vine să crezi?

Neal Patchett clătină din cap, apoi sorbi din nou din burbonul îndoit cu apă.

Hutch Jolly era la fel de şocat ca Neal de vestea pe care o aflaseră despre Lamar. Doar că Hutch nu se manifesta atât de vehement.

– Nu am stat prea mult pe lângă Lamar în ultimii ani, observă el. În nici un caz atât de mult ca tine.

– Ce mama dracului vrea să însemne asta? întrebă Neal defensiv.

– La dracu', nu vrea să însemne nimic. Doar că nu mi-am petrecut prea mult timp cu el. Tu ai observat vreo schimbare de-a lungul anilor?

– Nu, iar asta nu poate însemna decât un singur lucru.

– Care anume?

– A fost pe invers dintotdeauna, spuse Neal. În toţi anii ăia în care s-a ţinut ca scaiul de noi, ştia foarte bine ce este. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc. Am locuit în aceeaşi casă cu el! Dumnezeule mare!

Până în acel moment, Donna Dee nu se amestecase în discuţia lor.

– E foarte urât să vorbiţi aşa despre un om care abia a murit. Nu mă interesează că Lamar a fost homosexual, tot om era şi el. A fost prietenul nostru. Îmi pare rău pentru el.

Neal râse înfundat.

– Ar trebui să stai niţel de vorbă cu nevastă-ta, Hutch. Să o lămureşti ce şi cum. Auzi la ea, să-i pară rău după un poponar! Poate c-ar trebui să se mute în San Francisco, cum a făcut Lamar. Ştii, acum că mă gândesc, ăsta ar fi trebuit să fie primul lucru care să-mi dea de gândit. Mai întâi a plecat din casa în care locuiam amândoi, apoi s-a dus ca ars direct în California, imediat după ce am terminat facultatea. Ce om în toate minţile ar vrea să trăiască printre ciudaţii ăia... dacă nu e unul din ei? Trebuia să-mi fi dat seama că era poponar.

Donna Dee deschise gura să vorbească, dar Hutch îi adresă o privire de avertisment şi întrebă:

– A mai rămas din sosul ăla de scoici, scumpo?

Nervoasă, Donna Dee ieşi din încăpere şi se duse în bucătărie. Era tot mai des nervoasă. În ultima vreme, începuse să-şi dorească să se mute într-o casă mai mare. O cumpăraseră pe aceasta după ce se întorseseră din Hawaii, unde Hutch fusese o vreme repartizat. Nu era cu mult mai bună decât cea pe care o avuseseră în baza militară, dar fusese tot ce-şi permiseseră.

În plus, Donna Dee folosea casa – printre altele – doar ca un pretext pentru toanele proaste. Hutch ignoră zgomotul vaselor aruncate în chiuvetă şi al uşilor de bufet trântite şi îi umplu din nou paharul musafirului lor.

Neal nu epuizase încă subiectul recentului deces al lui Lamar Griffith.

– Ştii boala aia de care a murit... cum îi zice?

– SIDA, spuse Donna Dee, întorcându-se la ei, cu o tavă cu sos şi nişte chipsuri.

– Tata zice că doar homosexualii o iau. De la felul în care şi-o trag unul altuia. Ce zici de aşa o moarte?

Hutch înmuie un chips în sos. Cea mai mare parte a muşchilor pe care şi-i făcuse în timpul când jucase fotbal se lăsaseră şi i se adunaseră în jurul taliei, dar continua să mănânce cu un apetit de atlet.

– În ziar scria că a murit de pneumonie, mormăi el, cu gura plină.

– Asta vrea Myrajane să creadă lumea, zise Neal. Nici măcar nu l-a adus pe Lamar aici, să-l îngroape în lotul familiei Cowan, de care e atât de mândră. A fost incinerat în California. Grămada de cenuşă probabil că nu a fost nici măcar atât de mare, zise el, arătând cu mâinile un spaţiu de aproximativ cinci centimetri. Am auzit că nu mai cântărea nici măcar cincizeci de kilograme la final. Râse. Dumnezeule, vă imaginaţi cum a fost înmormântarea? Cred c-a fost un spectacol – nişte fătălăi adunaţi la grămadă, smiorcăindu-se şi trăgând de nas. „Oh, vai mie! Nu ştiu ce-o să mă fac fără scumpul meu Lamar!" zise Neal, cu vocea exagerat de piţigăiată.

Donna Dee sări în picioare.

– Eşti un dobitoc, Neal Patchett, şi aşa ai fost întotdeauna! Mă scuzaţi!

Ieşi iar din încăpere. Câteva clipe mai târziu, auziră uşa dormitorului trântindu-se.

Neal îşi împunse obrazul cu limba.

– E de comă nevastă-ta, Hutch!

Hutch privi chiorâş în direcţia în care Donna Dee plecase furioasă.

– A trebuit să lucrez peste program în ultima vreme şi nu-i place să rămână singură noaptea.

Singura slujbă pe care o găsise Hutch când îşi terminase stagiul militar fusese la fabrica de soia. Donna Dee detesta faptul că soţul ei trebuia să lucreze pentru familia Patchett, deşi Hutch nu voia să-i spună lui Neal acest lucru. Nu se gândise nici o clipă să se întoarcă la facultate. Chiar dacă ar fi avut bani ca să-şi continue studiile, îi lipsea iniţiativa.

Donna Dee lucra ca recepţionară într-un cabinet de ginecologie. Unul dintre avantaje era faptul că beneficia de tratament şi de sfaturi gratuite. Erau căsătoriţi de zece ani, dar Donna Dee nu reuşise să rămână însărcinată. Lupta cu această problemă cu un fanatism care îl uimea pe Hutch.

De-a lungul anilor, încercase să o facă să accepte realitatea.

– Nu înţelegi! ţipa atunci Donna Dee. Dacă nu avem un copil, atunci nu mai există nici un motiv să mai fim împreună.

Hutch nu reuşea să găsească logica acestei afirmaţii şi nici nu insista, pentru că întotdeauna discuţia degenera într-o ceartă în urma căreia se simţea îngrozitor. Ajunsese la concluzia că era o chestiune legată de hormonii feminini, pe care bărbaţii nu o puteau înţelege. Propria lui mamă suferise de aceeaşi maladie, pentru că-şi dorise mai mulţi copii.

Cel puţin o dată pe săptămână, Donna Dee se întorcea de la serviciu cu un articol despre noi tehnici de reproducere pentru cuplurile infertile. În mod invariabil, metoda revoluţionară presupunea ceva umilitor din partea lui. Fie şi-o trăgeau până simţea că-ncepe să-l doară peste tot, fie trebuia să umple o pungă de plastic, fie Donna Dee se plimba prin casă cu un termometru în gură şi, la momentul oportun, striga:

– Acum!

Şi Hutch trebuia să presteze, fie că era miezul nopţii, fie erau în mijlocul mesei de duminică. Odată, îl surprinsese chiar în timp ce era pe toaletă şi bătuse la uşă băii spunând:

– Nu te mai obosi să-ţi ridici pantalonii. E momentul.

Hutch nu găsea tacticile ei câtuşi de puţin romantice.

Presupunea că n-ar fi trebuit s-o judece prea aspru pentru obsesia ei. Nu el era cel căruia nu-i funcţiona echipamentul. Testele de spermă ieşiseră bine. Fiecare doctor pe care îl consultaseră spusese acelaşi lucru: Donna Dee nu putea face copii. Dar Donna Dee era absolut hotărâtă să facă unul. Parcă ar fi trebuit să dovedească lumii, să-i dovedească lui, să-şi dovedească sie însăşi că putea. Lucrul de care se temea Hutch era ca nu cumva această obsesie să aibă vreo legătură cu incidentul cu Jade Sperry. Nu voia să ştie cu certitudine că sentimentul de vinovăţie era carburantul Donnei Dee, aşa că nu o întrebase niciodată.

Neal goli paharul de burbon şi îl aşează apoi pe marginea mesei.

– Te-ai însurat prea devreme, Hutch. Nu ţi-am spus? Dar n-ai vrut să mă asculţi. Acum eşti închis în casă, cu o nevastă care parcă a înghiţit un băţ, iar eu sunt încă liber să-mi fac de cap. Plesni din buze cu satisfacţie. Câte o păsărică nouă în fiecare seară. Aplecându-se spre el, coborî vocea: Vino cu mine astă-seară! O să facem spectacol, ca-n vremurile bune. Nu mă pot gândi la o comemorare mai potrivită a bunului nostru prieten, Lamar.

– Nu, mersi. I-am promis Donnei Dee că mergem la film.

– Păcat!

Cu un oftat, Neal se ridică şi o luă agale spre uşă. Hutch veni după el.

– Apropo, zise Neal, taică-meu mi-a zis să întreb de mama ta. Cum se mai simte?

– Aşa cum e de aşteptat. În sfârşit a vândut casa şi şi-a luat ceva mai mic. Îşi face mult de lucru pe la biserică, aşa, ca să-şi mai umple timpul de când nu-l mai are pe tata ca să-i poarte de grijă.

Cu un an în urmă, şeriful Fritz investiga o clădire incendiată când se prăbuşise o grindă. Îşi fracturase şoldul. Stătuse luni în şir în spital. Chiar şi după ce se întorsese acasă, nu-şi mai recăpătase niciodată pe deplin puterile, şi complicaţiile se ţinuseră lanţ până când, în cele din urmă, murise din cauza unei infecţii.

– Spune-i că tata a zis că, dacă are nevoie de ceva, nu trebuie decât să strige.

– Mersi, Neal. O să-i transmit. O să aprecieze.

– E de datoria lui să aibă grijă de ea. Tatăl tău i-a făcut multe favoruri tatălui meu. Ştii... Întinse mâna şi bătu uşor peste buzunarul cămăşii lui Hutch. Nu strică niciodată să ai un şerif cu vederi deschise. Cum îţi place să lucrezi la fabrică?

– E o porcărie.

Neal râse şi îl lovi uşor pe Hutch cu pumnul în umăr.

– Să văd ce pot să fac.

Hutch îl prinse pe Neal de mânecă în timp ce dădea să plece.

– Ce vrei să spui?

Neal îi dădu mâna la o parte.

– Hai, du-te la nevastă-ta! Cere-ţi scuze pentru prietenul tău dobitoc. N-am întâlnit încă o femeie care să nu se topească în faţa unor scuze.

Hutch scutură din capul mare şi roşcovan asemenea unui câine nervos.

– Spune-mi ce-ai vrut să zici despre slujba mea de la fabrică.

Neal se încruntă, ca şi cum nu ar fi vrut să trădeze un secret. Coborând vocea, spuse:

– E timpul să gândească cineva mai sus pentru tine, Hutch. Şeriful care a ocupat biroul de când a murit tatăl tău e aşa de înţepat, că parcă scârţâie din fund atunci când merge. Tata zice că departamentul are nevoie de sânge proaspăt. Acum pricepi unde bat?

– Eu? zise Hutch, coborând vocea şi adoptând acelaşi ton conspirativ ca şi Neal.

Neal zâmbi larg.

– Gândeşte-te cât de încântată ar fi maică-ta dacă ai călca pe urmele tatălui tău.

– Am aplicat pentru funcţia de ajutor de şerif când m-am întors din armată. Nu se făceau angajări.

Neal îşi puse mâinile în şolduri şi clătină din cap, ca şi cum ar fi avut în faţă un copil greu de cap.

– Problema ta este că nu ai încredere, Hutch. S-a întâmplat vreodată ca familia Patchett să dea greş, atunci când şi-a propus să facă ceva? O vorbă aici, alta colo... putem pune lucrurile în mişcare.

– O slujbă mai bună cu siguranţă mi-ar uşura mult situaţia acasă.

Hutch aruncă o privire în direcţia în care Donna Dee plecase bosumflată.

– Aş face aproape orice ca să intru în Departamentul şerifului.

Neal îi adresă un zâmbet şiret şi îl bătu uşor cu palma pe obraz.

– Ne bazăm pe asta, Hutch. Ne bazăm pe asta.

Ivan se relaxa în bârlogul lui cu un pahar de Jack Daniels când Neal ajunse acasă. Intră şi se îndreptă direct spre dulăpiorul cu băuturi. Menţinând suspansul, îşi umplu un pahar.

Ivan, sătul de atâta teatru, aruncă ziarul deoparte şi îl întrebă:

– Ei? A muşcat?

– Tată, a înghiţit momeala ca un somn lihnit.

Palma lui Ivan lovi braţul canapelei de piele.

– La naiba! Asta chiar că-i o veste bună. De-abia aştept să-i dau personal un şut în dos afurisitului care e acum acolo. Fireşte, va trebui s-o luăm cu încetişorul. Hutch o să înceapă ca ajutor de şerif şi o să avanseze progresiv. Să zicem un an, maximum optsprezece luni, şi nu cred că va trebui să ne mai facem griji în legătură cu legea în oraşul ăsta.

Neal îşi salută tatăl ridicând paharul.

– Oi fi tu bătrân, dar mai ai încă vreo câţiva aşi în mânecă.

– Bătrân pe dracu'! urlă Ivan. Sunt încă mai verde decât orice bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, din toate punctele de vedere – şi la băutură, şi la femei, şi la manevre.

– Poate că decât *unii* bărbaţi cu douăzeci de ani mai tineri, mârâi Neal.

Ivan îl privi chiorâş.

– Ascultă-mă, băiete! Când vine vorba de băutură şi de femei, pari să te descurci binişor. Dar nu uita de manevre. Nu petreci suficient timp muncind. Trebuie să pui munca înaintea băuturii şi a femeilor sau o să te scufunzi înainte să ajungi la apă adâncă.

- Muncesc, zise Neal, îmbufnat. M-am dus de trei ori la fabrică săptămâna asta.

- Iar restul de patru zile le-ai petrecut subţiind cauciucurile maşinii noi pe care ţi-am cumpărat-o.

- La ce-mi foloseşte să mă arăt pe la fabrică? Tot tu eşti şeful. Şi îmi respingi orice idee cu care vin.

Cu o expresie nemulţumită, Ivan întinse mâna în care avea paharul gol.

- Mai ădu-mi un whisky!

Neal făcu ce i se ceruse, dar nu cu prea mare amabilitate.

Ivan sorbi din băutură.

- Pentru moment, nu găsesc că este necesar să cheltuiesc bani pentru a îmbunătăţi sau a extinde afacerea. Dar m-am gândit foarte mult la viitorul nostru în ultima vreme şi am ajuns la concluzia că e timpul să te însori.

Neal fu surprins în clipa în care îşi ridicase paharul la gură. Înlemni în această poziţie, holbându-se la taică-său.

- Ce ai zis?

- E timpul să te însori.

- Mai du-te dracului!

- Nu fi obraznic cu mine! tună Ivan, lovind cu pumnul braţul canapelei. În clipa de faţă, tot ce faci e să conduci cu viteză, să bei şi să pierzi vremea cu femei uşoare. Ivan îşi îndreptă degetul arătător spre fiu-său. Dacă vrei să fii respectat şi temut, primul pas este să te-nsori.

- Ce te face să crezi că-mi doresc o nevastă care să se vaite şi să mă cicălească întruna? Genul ăsta de viaţă e pentru gogomani de teapa ui Hutch. Mie-mi place viaţa mea aşa cum este.

- În cazul ăsta, presupun că nu te deranjează ce se spune despre tine şi Lamar.

Neal se zbârli dintr-odată.

- Ce se spune?

Acum că era sigur de atenţia lui Neal, Ivan se lăsă pe pernele canapelei într-o poziţie mai relaxată.

– Aţi fost mereu împreună, încă de pe vremea când eraţi copii. Oamenilor o să le vină greu să creadă că nu ştiai că e pe invers. Ivan îşi privi fiul cu ochii mijiţi. Sincer, şi eu mă întreb.

– Zi-i odată, bătrâne! spuse Neal, pe un ton periculos.

– Aţi locuit împreună, singuri. Acum că perversităţile lui Lamar au ajuns să fie cunoscute de toată lumea, e doar o chestiune de timp până când oamenii o să înceapă să speculeze în legătură cu voi doi.

Furia lui Neal nu i se citea decât în ochii care erau atât de mijiţi, încât nu mai rămâseseră din ei decât două linii.

– Oricine m-ar crede pe mine homosexual ar însemna să fie nebun. Sunt cel puţin o sută de femei numai în oraşul ăsta care au aflat pe pielea lor cine şi ce sunt. Îmi arunci praf în ochi ca să fac aşa cum vrei tu.

Vocea lui Ivan rămase calmă.

– Chiar tu mi-ai spus că şi Lamar se culca cu femei cât timp aţi fost la facultate. Oamenii ar putea presupune că şi în cazul tău totul a fost doar de faţadă, ca să acoperi realitatea. Sorbi din băutură, dar privirea lui calculată nu-l părăsi pe Neal. Băiatul ăla al lui Myrajane a fost dat rău peste cap. Nu vreau ca lumea să spună acelaşi lucru despre fiul meu. Dădu din cap cu înţelepciune. O nevastă ar opri bârfele înainte să înceapă. Ar fi cu atât mai bine dacă ar apărea şi un copil, la nouă luni după nuntă.

Trăgând mulţumit aer în piept, Ivan privi în jur.

– N-o să-mi placă deloc să mor, băiete. Nu vreau să renunţ la absolut nimic din ce-mi aparţine. Privirea lui vicleană se întoarse la fiul său. Mi-aş accepta mult mai uşor soarta dacă aş şti că las o dinastie în urmă. Îşi îndreptă întreaga supărare şi rea-voinţă către fiul său. Singurul lucru care stă între mine şi garanţia nemuririi eşti tu. Măcar atâta ai putea şi tu să faci, să te pui pe treabă şi să produci un fiu şi un moştenitor.

– Dumnezeu mi-e martor că am suficientă experienţă.

Ivan luă comentariul tărăgănat al lui Neal drept o concesie. Luă din nou secțiunea socială din *The Post and Courier*, din Charleston, pe care o citea în momentul în care venise Neal. I-o aruncă lui fiu-său. Prima pagină era plină de fotografii cu tinere în rochii diafane.

– Debutantele de anul ăsta, zise Ivan, înțepat. Alege una.

Marla Sue Pickens era perfectă: blondă, cu ochi albaștri și baptistă. Pedigriul maică-sii era impecabil. Taică-său și partenerul lui de afaceri făcuseră o avere transformând fierul vechi în țevi. Lui Ivan îi plăcea amestecul de viță nobilă și de comercialism cras din spatele fetei.

Marla Sue era al treilea copil și singura fată. Fratele mai mare era moștenitorul afacerii cu țevi. Celălalt frate era medic practician în Charleston.

Cât despre Marla Sue, era o tânără calmă și cumpătată care lua drept un dat al sorții influența familiei și trăsăturile ei drăgălașe. Era momentan studentă la Bryn Mawr, dar nu avea ambiții mai mari decât să facă o căsătorie bună, să fie o gazdă primitoare și să producă o nouă generație de aristocrați din South Carolina, la fel de impecabili ca și ea.

Aceste planuri de viitor nu se năsteau atât din vanitate, cât din naivitate pentru că, în ciuda aparentei sofisticări, Marla Sue nu era prea isteață. Pentru Ivan și acest aspect era un avantaj. Aproba din toată inima alegerea lui Neal, care se bazase exclusiv pe aspectul fizic. Marla Sue cooperase din plin, îndrăgostindu-se prosteşte de Neal din seara în care se cunoscuseră.

Persoane cu o influență proeminentă în Charleston îi erau datoare lui Ivan.

– O să consider datoria achitată dacă-mi poți obține o invitație, pentru mine și pentru băiatul meu, la unul din balurile alea pentru debutante.

În prima jumătate a serii, cei doi bărbați Patchett stătuseră pe tușă, observând. Nu le fusese greu să o identifice pe Marla Sue. Strălucea la fel ca șiragul de diamante

de la gâtul ei subțire, aristocratic. Îmbătat de șampanie și optimism, Ivan îl lovise pe Neal pe spate, privind-o pe Marla Sue trecând grațios pe lângă ei, în compania partenerului ei curent.

– Ei, băiete? Ce zici?

Neal o privi pe fată cu ochii pe jumătate închiși, cu acea privire care de nenumărate ori topise principii de gheață.

– Nu are țâțe.

– Pe toți dracii, băiete! Imediat ce-o să zică „da" poți să-i cumperi unele mai mari.

Neal o invită pe Marla Sue la dans și o învălui cu șarmul pentru care era atât de faimos. Fata se lăsă păcălită de fiecare silabă rostită, de fiecare lingușeală. Zâmbi prostește, roși și îl crezu din tot sufletul atunci când îi spuse:

– Aș veni să te văd, dar îmi dau seama că ești probabil prea ocupată pentru un provincial din Palmetto, așa ca mine.

– Oh, ba nu! Nu sunt! declarase ea, cu o sinceritate care o lăsase fără suflare. Apoi, plecând privirea și coborând vocea până când abia dacă mai putea fi auzită, adăugase: Adică, dacă vrei, mi-ar plăcea să ținem legătura, Neal.

– Sunt prea bătrân pentru tine.

– Oh, eu nu cred asta. Chiar deloc. Zece ani nu înseamnă nimic.

A doua zi, primise douăzeci și patru de trandafiri roșii, urmați de un telefon. Stabiliră să ia prânzul împreună. După aceea, Neal n-o mai sunase timp de o săptămână.

– Totul face parte din plan, îl asigurase el pe Ivan, care nu înțelegea această tragere de timp, calculată.

Strategia lui Neal se dovedise eficientă. Marla Sue fuse atât de bucuroasă când o sunase din nou, încât i se simțeau lacrimile din voce și îl invitase să ia cina duminică, în Charleston, împreună cu familia ei. Neal se comportase exemplar, răspunzând cu respect

la întrebările tatălui ei. Le făcuse complimente peste complimente mamei şi cumnatei Marlei Sue, până când acestea pur şi simplu se topiseră.

Fusese greu să nu izbucnească în râs. Taică-său avusese dreptate - nu exista nimic mai satisfăcător decât să manipulezi oamenii. Poate doar sexul, dar nu primea nimic în direcţia asta de la Marla Sue.

Ivan îi ordonase să nu care cumva să se atingă de ea.

- Fata ăsta are fără doar şi poate cireaşa neatinsă. Las-o aşa până în noaptea nunţii!

- Mă crezi tâmpit? mormăise Neal posac. Crede că o respect prea mult ca să mă culc cu ea înainte să fim căsătoriţi. Râde ca proasta când se gândeşte că are un asemenea control asupra mea.

Ca să scape de presiunea sexuală, Neal îşi îndreptase atenţiile către o femeie din Palmetto, cu un apetit sexual de nestăvilit, al cărei soţ avea o slujbă care îl făcea să fie mereu pe drumuri.

Neal o vedea pe Marla Sue atât cât îi permitea ei şcoala. Nota telefonică pentru convorbiri la distanţă era colosală şi cheltuia o avere pe flori. Totuşi, se dovedise o investiţie profitabilă. Fusese invitat să petreacă o săptămână întreagă la Charleston, împreună cu ea. Înarmat cu un diamant de trei karate şi cu o atitudine dezarmantă, îi ceruse să-i facă onoarea de a deveni soţia lui. Aşa cum se aştepta, Marla Sue acceptase imediat.

Nunta fusese anunţată drept evenimentul social al anului. Un singur aspect nu putea Neal manipula, şi anume pe mama miresei, care voia să facă absolut totul ca la carte, în conformitate cu standardele de etichetă ale Emily Post.

Când în sfârşit sosi weekendul nunţii, Neal era nerăbdător să termine cu toată povestea şi să-şi vadă de viaţa lui.

El şi Ivan se instalară într-un hotel din Charleston pentru durata festivităţilor de nuntă, care începură vineri, cu un prânz dat în onoarea mirelui şi a miresei la casa bunicilor fetei din partea mamei.

– Gândeşte-te numai, îi şopti Marla Sue în ureche, mâine-seară vom fi doar noi doi. Singuri.

Neal scoase un geamăt şi o cuprinse în braţe.

– Nu vorbi despre asta, scumpo, sau o să mă fac de râs aici, în salonul bunicii tale.

În ciuda educaţiei conservatoare pe care o primise, Marlei Sue îi plăcea când vorbea aşa.

O cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. Abia atunci o văzu pe cealaltă tânără, care stătea în partea opusă a camerei. Îi fixa cu o privire rece şi îndrăzneaţă, pe care Neal o recunoscu pe dată drept o invitaţie. În timp ce o privea, femeia îşi înmuie un deget în frapiera de lângă ea, apoi îl băgă în gură şi îl scoase foarte, foarte încet. Trupul lui Neal reacţionă pe dată.

– Neal! chiţăi Marla Sue lângă el, roşind drăgălaş. Poartă-te frumos!

– Atunci nu mă mai necăji, răspunse el, lăsând-o să creadă că ea era responsabilă pentru reacţia lui.

Câteva minute mai târziu, cealaltă femeie veni lângă ei.

– Când o să-l cunosc şi eu pe mire, Marla Sue?

– Oh, Neal! Ea este prietena mea de-o viaţă. E domnişoară de onoare.

Neal nu reţinu cum o chema – oricum nu avea importanţă. Surprinse mesajul sugestiv din privirea ei.

– Îmi pare bine să te cunosc în sfârşit, zise ea, tărăgănat.

Îşi strânseră mâinile. La sfârşit, în timp ce-şi retrăgea mâna, femeia îşi lăsă degetul mijlociu să-i mângâie palma.

La căderea serii, toţi cei implicaţi în nunta de a doua zi se strânseră pentru o repetiţie în marea biserică baptistă, unde coşuri cu flori şi candelabre începuseră deja să fie aranjate de un decorator grăbit. Ori de câte ori privea la domnişoara de onoare, Neal era din ce în ce mai convins că titlul era cât se poate de nepotrivit. Dacă ea era domnişoară, el putea să zboare. Iar ocheadele pe care i le arunca nu erau căutuşi de puţin onorabile. Tatăl ei, aflase Neal, era partenerul domnului Pickens.

Nu putea să nu admire o fată suficient de îndrăzneață cât să flirteze atât de fățiș și suficient de deșteaptă în același timp cât să nu fie prinsă.

De la biserică, un șir de mașini străbătu distanța de câteva străzi până la restaurantul la care Ivan prezida un dineu, o repetiție pentru evenimentul de a doua zi. Nu se uitase la bani. Totul era din abundență. Se comportă pe măsură, dovedindu-se gazda perfectă. Ridică un pahar de șampanie și spuse cu ochi umezi:

- Dacă mama lui Neal ar putea fi aici în seara asta, pentru a sărbători acest fericit moment, atunci totul ar fi perfect. Fiule, sper ca tu și scumpa ta soție, Marla Sue, să fiți măcar pe sfert atât de fericiți pe cât am fost eu și Rebecca.

În timp ce Neal sorbea serios din paharul cu vin, ca răspuns la acest toast sentimental, domnișoara de onoare îl pipăia pe sub șervetul așezat în poală.

Când dineul se încheie în mod oficial, toată lumea începu să se distreze. Printre invitați se numără și recent alesul șerif din Palmetto County, Hutch Jolly, care era și cavalerul de onoare al lui Neal. El și soția lui dansară pe muzica formației de trei membri.

Marla Sue deschise darurile de nuntă, chicotind de încântare pe măsură ce desfăcea un cadou după altul.

Domnișoara de onoare avu grijă să îl atingă pe Neal în timp ce ieșea din încăpere.

- Scuză-mă, spuse ea, într-o șoaptă seducătoare.

Neal așteptă cam vreo șaizeci de secunde înainte să se aplece spre mireasa lui și să se scuze:

- Am ceva de făcut.

- Ce?

Îi prinse fața în palme.

- Miresele nu ar trebui să pună întrebări indiscrete, dacă nu vor să-și strice surprizele de nuntă.

Ochii ei albaștri sclipiră.

- Te iubesc atât de mult!

- Și eu te iubesc.

O sărută uşor, apoi îşi croi drum prin mulţime. Aproape că ajunsese la uşă, când fu interceptat de Hutch şi de Donna Dee.

– Pare o fată drăguţă, spuse Donna Dee. Mult mai bună decât meriţi.

– Ştii, Donna Dee, e mare mirare că nu l-ai despicat până acum în două pe Hutch cu limba aia ascuţită.

– Mai du-te dracului, Neal!

Hutch încercă să-i împace.

– Se pare că intri într-o familie pe cinste, Neal. Ai ei par topiţi după tine.

Undeva pe aproape, îl aştepta o femeie care îl dorea. Pericolul de a fi prins făcea ca totul să fie cu atât mai palpitant. Intriga era irezistibilă. Voia să o găsească urgent şi începuse să-şi piardă răbdarea.

– Hai, simţiţi-vă ca acasă, bine? Tata a cheltuit o avere pentru petrecerea asta. Beţi zdravăn!

Înainte să-l poată reţine, ieşi pe uşă. Salonul privat în care se ţinea petrecere era adiacent unui foaier. La dreapta, era un coridor scurt. Neal aproape că trecuse de el, când se deschise uşa unei camere de toaletă. Domnişoara de onoare îi zâmbi, în semn de invitaţie.

– De ce-ai întârziat atâta? Începusem să cred că nu mai vii.

Neal se strecură în camera de toaletă şi încuie uşa în spatele lui. Încăperea slab luminată îi amintea de un bordel scump. Era plină de modele florale şi de oglinzi cu rame aurite. Abia apucă să privească în jur, că domnişoara de onoare îl şi cuprinse în braţe. Gurile lor deschise se întâlniră într-un sărut flămând.

– Eşti nebună, murmură el, în timp ce-i devora gâtul. Cred că o urăşti din tot sufletul pe Marla Sue.

– O ador pe Marla Sue.

Se lipi de el, trăgând de nasturii cămăşii şi mângâindu-i pieptul neted cu unghiile ascuţite şi cu limba obraznică.

– Ăsta e doar un hobby al meu, atâta tot. Unele fete colecţionează cutii muzicale sau sticle vechi. Eu colecţionez miri, înainte de nuntă.

Când îi ridică fusta şi îi prinse posteriorul, descoperi că purta ciorapi şi un portjartier, dar nu avea chiloţi. O ridică şi o apăsă peste şliţul lui, care stătea să crape.

Pentru că mâinile lui erau ocupate, femeia îşi desfăcu singură bluza şi-şi frecă sânii goi de cămaşa lui apretată. Mişcarea îi făcu sfârcurile să i se întărească. Neal înclină capul într-o parte şi luă unul în gură. Îi desfăcu şliţul şi îi dădu la o parte chiloţii, până când penisul în erecţie rămase complet expus.

– Mmm, gemu ea, în timp ce-l mângâia.

– Îl vrei, scumpo? mârâi el. E al tău!

Îi puse mâinile pe umeri şi o împinse în genunchi, în faţa lui. Intră numaidecât în joc şi i-l luă în gură. Îşi trecu mâinile prin părul ei şi-şi împinse şoldurile în faţă. Dându-şi capul pe spate, se frecă dintr-o parte în alta de uşă, lăsându-se pradă senzaţiilor gurii ei.

Reuşi să-şi elibereze capul din strânsoarea lui.

– Pardon. Să nu crezi că eu nu mă aleg cu nimic.

Făcu doi paşi în spate, până la o canapea de pluş, apoi se întinse şi-şi ridică genunchii. Neal înaintă, împleticindu-se, şi se prăbuşi peste ea. Îşi îngropă faţa între sânii ei, îi frământă cu patos şi îşi împinse trupul într-al ei. Cu cât pompa mai tare, cu atât părea să-i placă mai mult. Terminară în acelaşi timp, exploziv. Îi muşcă un sân ca să-şi înăbuşe ţipătul.

Timp de câteva momente după aceea, rămaseră întinşi unul peste celălalt, gâfâind. Când Neal se ridică în cele din urmă, ea se întinse, îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi examină urmele de dinţi pe care i le lăsase pe sân.

– Afurisitul naibii!

Râzând înfundat, Neal îşi aranjă hainele, se duse la lavoar unde-şi spălă mâinile, apoi îşi netezi părul. Îi aruncă o privire din uşă. Era încă întinsă pe canapea, răvăşită.

– Ai face bine să te speli înainte să te întorci la petrecere, spuse el, arătând spre zona ei intimă. Duhnești de la o poștă a sex.

Când descuie ușa și o deschise, avu un șoc cât se poate de neplăcut. Ivan stătea în prag, cu o expresie ucigașă.

– Dobitoc nenorocit ce ești! tună Ivan.

De când plecaseră de la dineul de repetiție, Ivan îl ocărâse întruna pentru indiscreția comisă. Fusese o adevărată nebunie, un risc enorm, dar fusese al dracului de plăcut. Poate că se însura, dar nu murise încă. Nici un bărbat în putere nu ar fi rezistat unei delicatese oferită cu atâta largheță.

Nimeni în afară de Ivan nu-i descoperise. Nimeni nu observase măcar că plecase. Neal se întorsese la petrecere, își luase mireasa în brațe și o sărutase, sub privirile și zâmbetele indulgente ale rudelor și ale prietenilor. Domnișoara de onoare n-o să-i spună. Ce rău fusese făcut? Furia bătrânului nu era justificată, și criza de nervi începuse să-l sâcâie pe Neal.

– Dacă vrei să știi, tată, ea a făcut cea mai multă treabă, zise el beligerant.

Ivan lăsă volanul din mână și îi arse un dos de palmă peste gură. Lovitura îl luă pe Neal complet pe nepregătite.

– Ce mama dracului? strigă el. Să nu mai faci niciodată asta!

– *Tu* să nu mai faci vreodată o asemenea imbecilitate! Să i-o tragi domnișoarei de onoare, cu mireasa și familia ei la doar câțiva pași distanță, mormăi el. Ce mama dracului a fost în capul tău? Puteai să ne strici toate planurile cu nerozia asta.

– Dar n-am stricat nimic! strigă Neal. Așa că mai taci odată!

– Am angajat trei curve pentru petrecerea ta de burlac. Nu puteai să mai aștepți o oră și să te duci cu una din ele?

– Stai liniştit că n-o să las banii să se irosească, dar mă îndoiesc că vreo târfă poate înlocui satisfacţia de a i-o trage domnişoarei de onoare cu o zi înainte de nuntă.

Ivan părea pe punctul de a-l lovi din nou. În schimb, strânse volanul în mână şi călcă acceleraţia. Se îndreptau spre hotel, unde prietenii lui Neal fuseseră invitaţi ca să sărbătorească împreună ultima lui seară de bărbat liber.

– Să ştii că n-a fost o toană când am hotărât să te însori, mârâi Ivan. Dacă nu mi-aş fi dorit decât o femeie care să-mi facă nepoţi, ţi-aş fi putut găsi una acceptabilă în Palmetto. Am ales-o pe fata asta pentru că taică-său are buzunarele pline. O să primească o grămadă de bani când o să facă douăzeci şi cinci de ani şi cea mai mare parte din ei o să se-ndrepte spre tine. Dar dacă o să continui să ţi-o tragi cu prietenele ei prin toalete, crezi că o să mai vezi vreun şfanţ?

– Stai puţin, stai puţin, spuse Neal cu patos. Să nu te aştepţi acum să mă schimb doar pentru că mă-nsor, auzi? Dacă asta crezi, te aşteaptă o surpriză urâtă.

Ivan întoarse capul spre fiu-său, deşi nu micşoră viteza.

– Nu-mi pasă dacă le iei le rând pe toate fetele din Charleston până-n Miami şi-napoi. Dar fă-o şi tu cu cap. Tratează-ţi nevasta ca pe o vază de cristal pe care nu o foloseşti decât la ocazii speciale. Adu-i mici cadouri din când în când. Fă-i copii ca să-i dai de lucru. Atunci o să poţi să ţi-o tragi cu cine o să vrei şi n-o să auzi nici un comentariu de la ea. Dar, pentru Dumnezeu, nu face paradă în faţa ei!

Lui Neal nu-i plăcea predica. Dacă ştia ceva, ştia cum sunt femeile.

– Ascultă, bătrâne, ştiu cum să iau o femeie, bine?

– Nu ştii nici a zecea parte din cât crezi că ştii!

– Nu am nevoie să-mi spui tu ce să... *Tată!*

Dar Ivan nu mai avea nici o şansă. Nu apucă să mai vadă trenul de marfă.

capitolul 17

Los Angeles, 1991

– Graham? Eu sunt.

– Bună, mamă! Ai văzut vreun star de cinema până acum?

Jade, care stătea așezată cu picioarele strânse sub ea, zâmbi în receptorul telefonului. Îi putea vedea chipul de paisprezece ani al lui Graham. Părul vâlvoi, des și negru, îi cădea peste frunte. Sub el, ochii albaștri scânteiau.

– Nici unul deocamdată, dar am cumpărat un suvenir pentru tine astăzi.

Se uită la tricoul cu Los Angeles Rams pe care îl cumpărase ceva mai devreme.

– Ce e?

– Va trebui să aștepți ca să afli.

– E cool? O să-mi placă?

– Este supercool și o să-ți placă la nebunie.

Îl întrebă ce mai era pe acasă. Graham o asigură că nu apăruse nici o hibă în programul lor bine pus la punct. Cathy Hearon era o organizatoare înnăscută.

– Încă mai plouă la New York?

– Da, spuse Graham, pe un ton trist. Torențial.

– Păcat! Aici este un soare superb.

– Te-ai dus să înoți?

– Am fost prea ocupată.

– Mamă? Trebuie să ne mutăm în locul ăla din South Carolina?

Zâmbetul lui Jade dispăru. Lipsa de entuziasm a fiului ei când venea vorba de mutare o deranja nespus.

– Știi deja răspunsul, Graham. De ce mă tot întrebi?

– N-o să cunosc pe nimeni, mormăi el, cu profundă mâhnire. Va trebui să-mi părăsesc toți prietenii.

Cu cât se apropia data plecării din New York, cu atât mai des aveau această conversație. Graham știa că era un proiect foarte important pentru cariera ei. Nu cunoștea implicațiile personale – pe acestea nu le știa nimeni.

Nu făcuse nazuri când se mutaseră înainte. Acum, că era adolescent, prietenii deveniseră mai importanţi. Nu-i plăcea ideea de a-şi părăsi camarazii.

- O să-ţi faci noi prieteni, Graham.

- Nu-i nimic de făcut acolo.

- Nu e adevărat. Palmetto este aproape de ocean. O să te poţi duce la plajă ori de câte ori o să vrei. O să mergem la pescuit şi la prins de crabi.

- Nici măcar nu-mi plac crabii!

Îl ignoră.

- Şcolile din Palmetto au echipe de fotbal acum. Am verificat deja. O să poţi juca în continuare.

- Dar n-o să fie la fel.

- Nu. N-o să fie la fel. Este foarte diferit faţă de un oraş mare.

- E o fundătură!

Lovitură mortală. Nu avea cum să-l contrazică aici. În comparaţie cu Marele Măr[1], Palmetto era, într-adevăr, o fundătură.

După câteva clipe de tăcere, Jade spuse cu entuziasm:

- Mâine mă întâlnesc cu inginerul constructor pentru care am bătut drumul până aici. Urează-mi succes!

- Succes! Sper să-l poţi angaja. Şi, mamă, ai grijă! Oamenii sunt ciudaţi în California.

- Şi în New York nu sunt?

- Cel puţin aici sunt uşor de depistat.

- Sunt mereu atentă, îi promise ea. Sper să pot termina treaba în vreo două zile şi să vin acasă. O să ieşim în oraş şi-o să facem ceva special împreună. Bine?

- Bine.

Simţea că o sufocă dorul de el în clipa în care închise telefonul. Existau şi zile în care era ţâfnos, dar, în general, era copilul ideal. Pe măsură ce creştea, începea să adopte un aer posesiv şi protector faţă de ea, pe care Jade îl găsea deopotrivă amuzant şi înduioşător.

Deja era mai înalt decât ea. Îi luase ceva până se obişnuise cu asta. Era puternic, atletic şi părea să aibă o

[1] New York (n.red.)

energie inepuizabilă. Jade era mândră în secret de fizicul lui, dar, ori de câte ori îl remarca cineva, ţinea să sublinieze că inteligenţa şi caracterul fiului său erau aspectele de care era mândră. Avea un simţ al umorului deosebit şi o sensibilitate care o ungea pe suflet.

Nu era vorba că nu-i înţelegea lipsa de dorinţă de a-şi lăsa prietenii şi şcoala şi de a se muta într-un alt stat – într-o altă lume. El nu avea să se mute decât peste încă vreo câteva luni şi avea să rămână la şcoala la care era până se termina semestrul. Spera că, atunci când va sosi momentul, Graham o să fie pregătit din punct de vedere psihologic, deşi avusese deja mai bine de un an ca să se acomodeze cu ideea.

Jade îşi amintea în cele mai mici detalii ziua din iarna trecută, când proiectul din Palmetto fusese în sfârşit aprobat. Prezentarea ei în faţa comisiei de directori de la GSS fusese impecabilă. Subiectul fusese atât de amănunţit cercetat, încât venise înarmată cu un adevărat arsenal de statistici pentru a-şi susţine argumentele. La întrebările incisive pe care i le adresaseră membrii comisiei răspunsesese articulat şi suficient de elaborat cât să le câştige încrederea, fără să pară linguşitoare. Lăsase faptele şi cifrele să vorbească de la sine.

George Stein, CEO-ul companiei, era ultimul membru fondator al GSS încă în viaţă. Deşi avea aproape optzeci de ani, ţinea strâns în mână cârma corporaţiei care fusese fondată pe vremea când Charlie Chaplin era cap de afiş. Începuse cu o oţelărie şi continuase să se extindă de-a lungul anilor. În acel moment sub umbrela GSS se aflau companii din întreaga lume, iar corporaţia unea mii de întreprinderi, atât comerciale cât şi tehnice.

Era o tactică obişnuită pentru GSS să cumpere companii aflate la ananghie, pe care fie să le închidă, fie să le reorganizeze în aşa fel încât să devină profitabile. Iniţial, Jade fusese angajată pentru a analiza trei uzine textile achiziţionate de GSS. Evaluarea ei extrem de detaliată şi de extinsă condusese la o întâlnire care fusese rampa de lansare în cariera ei.

Recomandarea pe care Jade o făcuse comisiei fusese să închidă cele trei uzine existente şi să construiască o alta nouă, mai mare şi cu o tehnologie mai avansată. Mai mulţi membri din comisie mormăiseră aprobator. Domnul Stein, ale cărui mâini gălbejite şi cap chel erau pătate de vârstă, o privise atent pe Jade vreme îndelungată. Restul trupului îi era devastat de timp, dar ochii îi rămăseseră vii şi sclipitori ca la douăzeci şi unu de ani.

- Pari neclintită pe poziţia dumitale, domnişoară Sperry.

- Sunt. Sunt sigură că e singurul mod în care GSS va putea scoate bani din industria textilă. Iar Palmetto, în South Carolina, este amplasamentul perfect pentru o astfel de fabrică, pentru că se află foarte aproape de canalul navigabil. Ce cale mai bună de a ne utiliza propriile ambarcaţiuni şi de a ataca pieţele străine?

- Şi personalul de la conducerea acestor uzine? Renunţăm pur şi simplu la oamenii care lucrează acolo?

- Câtuşi de puţin. Sugerez să ne oferim să-i mutăm şi pe ei în Palmetto, sau, dacă ne refuză oferta, să le dăm salariul pe şase luni la închidere.

La finalul discuţiei, Stein ceruse directorilor să voteze. Planul lui Jade fusese aprobat în unanimitate.

- Foarte bine, domnişoară Sperry, spusese Stein, după ce numărase mâinile ridicate, ai obţinut proiectul. Despre textile parcă era vorba, nu?

- Da, răspunsese Jade, încercând să-şi ascundă fericirea exuberantă în spatele unei atitudini profesionale. Mi-ar plăcea să-i spun TexTile.

TexTile se afla în stadiul de dezvoltare de mai bine de un an. Echipa de jurişti de la GSS achiziţionase discret terenul. Cu o marjă foarte mică, planul de dezvoltare zonală fusese aprobat de primăria din Palmetto. Lucrând împreună cu David Seffrin, un dezvoltator scos la înaintare de GSS, Jade contractase arhitectul şi avea deja planurile clădirii.

Se afla în Los Angeles pentru a angaja un inginer constructor care să ocupe funcţia de şef de şantier. Odată atribuită şi această poziţie vitală, totul avea să fie la locul lui. O să se mute în Palmetto, fapt care, fără îndoială, avea să fie un şoc pentru locuitorii oraşelului, care nu aveau nici un motiv să o lege în vreun fel de noua achiziţie de teren.

Avea să înceapă să facă aranjamentele necesare pentru relocarea vechilor angajaţi care aleseseră această variantă.

Un val de nelinişte se simţise în rândurile executivului de la GSS atunci când Jade se alăturase companiei. Puţini bărbaţi şi chiar şi mai puţine femei ajungeau să ocupe funcţia de vicepreşedinte. Fusese nevoie de ceva timp până când priceperea ei în afaceri îi convinsese pe cei din poziţii similare că tinereţea şi frumuseţea ei nu-i diminuau câtuşi de puţin competenţa. La început, colegii de sex masculin o evitaseră, îi dăduseră târcoale, adulmecând cu suspiciune, încercând să ghicească până unde se întindeau ambiţiile ei şi dacă reprezenta vreo ameninţare pentru aspiraţiile lor individuale.

Adulmecaseră pe lângă ea şi din alte motive.

Picioarele ei fuseseră analizate şi discutate în detaliu la un pahar şi în vestiarul bărbaţilor de la sala de fitness a companiei. Mai mulţi bărbaţi, burlaci sau căsătoriţi, îşi exprimaseră interesul de a-i explora coapsele lungi şi subţiri, de jos şi până sus. Însă nici unul dintre cei care îndrăzniseră să încerce marea cu degetul nu ajunsese să atingă nici măcar primul val.

Pe parcursul ascensiunii ei în lumea afacerilor, Jade ignorase bârfele răutăcioase şi apropourile sexuale îndreptate spre ea. Viaţa ei personală rămăsese întotdeauna personală. Nu primea şi nu făcea confidenţe. Se purta cu toată lumea într-o manieră prietenoasă, dar detaşată. Întotdeauna se concentrase asupra muncii, nu asupra colegilor.

În foarte scurt timp, îşi dovedise valoarea la GSS şi fusese răsplătită din plin, primind conducerea uzinei

TexTile. Cu toate acestea, nimeni - nici măcar George Stein - absolut nimeni nu știa cât de vitală era pentru ea această mișcare. Voia să facă o treabă bună și, da, voia să facă din TexTile o adevărată capodoperă comercială de succes. Dar nimeni nu ghicise că obsesia ei de a se întoarce în Palmetto cu toată forța GSS în spatele ei era de natură personală, în mult mai mare măsură decât profesională.

- Curând, murmură ea, ridicându-se din fotoliul în care se relaxase în timp ce vorbise cu Graham.

Traversă încăperea și se duse la fereastră. Hotelul nu fusese ales la întâmplare. Alesese să stea aici pentru că se afla vizavi de un șantier în construcție. Pentru alții, acest amănunt ar fi putut părea un dezavantaj, însă Jade ceruse în mod specific o cameră cu vedere spre șantier, atunci când făcuse rezervarea.

De trei zile, de când sosise în Los Angeles, spiona șantierul de la fereastră, notându-și detalii și impresii. Jade nu considera tactica o înșelătorie, mai degrabă o practică de afaceri sănătoasă. Dacă voia să reușească să provoace haos în economia nedreaptă din Palmetto, nu putea lăsa nimic la voia întâmplării.

Era esențial să găsească constructorul cel mai potrivit pentru TexTile. Nu putea fi cineva care să ajungă la concluzia că nu-i plăcea în Palmetto și care să-și ia jucăriile și să plece la jumătatea proiectului - lucru de care Jade se temea cel mai mult, pentru că se mai întâmplase - sau că nu-i plăcea să lucreze pentru o femeie. Și pentru că Jade avea toate intențiile de a superviza personal fiecare aspect al afacerii de la TexTile, nu-și permitea decât aliați dintre cei mai puternici de partea ei. Fusese extrem de exigentă și cu ea însăși, împingându-și mereu limitele ca să fie cât mai isteață și mai dură cu putință. Oamenii din jurul ei nu puteau fi altfel - în special inginerul constructor. Vreme destul de îndelungată, ei doi aveau să fie singurii reprezentanți ai GSS din Palmetto.

Înainte să plece din New York, își cumpărase un binoclu profesionist. Îl folosea acum, pentru a evalua

felul în care se desfăşura activitatea pe şantierul de vizavi. Voia să vadă cum îşi organiza inginerul activitatea de zi cu zi. Punea accent pe măsurile de siguranţă? Făcea risipă de materiale? Echipele lui erau eficiente sau trăgeau mâţa de coadă?

Îndreptat direct spre partea opusă a străzii, la etajul corespunzător al clădirii cu şaisprezece niveluri, mecanismul cu reglare automată aduse instantaneu în prim-plan muncitorii de pe şantier – atât de aproape, încât avea senzaţia că-i poate atinge. Era ora prânzului. Oamenii vorbeau şi glumeau între ei, în timp ce-şi deschideau termosurile şi-şi despachetau sendvişurile. Părea să fie o echipă omogenă, ceea ce era un semn bun şi un merit al şefului de şantier. O mişcare un pic sub câmpul ei vizual îi atrase atenţia, şi Jade înclină o idee binoclul.

Era el.

Bărbatul acesta îi atrăsese atenţia de prima oară când ridicase binoclul şi îl îndreptase către clădirea neterminată. Timp de trei zile, continuase să-i alimenteze curiozitatea. Spre deosebire de ceilalţi, el nu-şi luase pauză de prânz. Părea că nu se odihneşte niciodată şi nici nu se asocia cu ceilalţi muncitori. Muncea fără încetare şi independent, cu capul plecat, concentrat sută la sută la ceea ce făcea.

Acum, în timp ce studia încruntat nişte planuri, o rafală de vânt suflă o pungă de chipsuri peste piciorul lui. Îi văzu buzele mişcându-se în clipa în care lovi punga cu piciorul, trimiţând-o înapoi spre cercul de muncitori. Unul dintre aceştia o prinse şi se grăbi să o îndese în cutia lui.

„Foarte bine", îşi zise Jade. Curăţenia la locul de muncă era una dintre cerinţele ei de bază.

Văzuse tot ce avea nevoie să vadă, dar, în mod iraţional, îi venea greu să lase binoclul din mână. Felul în care bărbatul acesta se ţinea deoparte, separat de ceilalţi, o intriga. Pe faţa lui acoperită de barbă nu se vedea niciodată vreun zâmbet. Nu-l zărise niciodată fără ochelarii de soare opaci. Purta haine asemănătoare

cu cele pe care le purtase și în ultimele două zile - o pereche veche de blugi Levi's Strauss, un tricou roșu decolorat, ghete și mănuși de lucru. Avea brațe zvelte, cu mușchi bine conturați, și foarte bronzate. Temperatura era blândă, tipică pentru sudul Californiei, totuși, cu ajutorul binoclului puternic, Jade putu vedea că transpirația îi umezise părul des de pe piept, care desenase un triunghi pe materialul tricoului.

În timp ce continua să-l privească, bărbatul își scoase casca doar cât să-și treacă degetele prin părul des, șaten cu șuvițe decolorate de soare, care îi ajungea aproape până la umeri. Apoi, tocmai când să-și pună casca la loc, întoarse capul și privi către hotel. Ca și cum l-ar fi strigat, părea să privească fix spre fereastra ei. Jade se simți străbătută de un fior din cap până-n picioare.

Prinsă cu mâța-n sac, coborî repede binoclul și se îndepărtă cu un salt de fereastră, chiar dacă geamul avea efect de oglindă pe partea opusă. Era cu neputință să o fi văzut, totuși se simțea puternic afectată. Dacă privirea din spatele ochelarilor de soare era la fel de intensă ca și atitudinea lui, atunci însemna că nu era un bărbat care să aprecieze că era spionat.

Palmele îi erau umede. Și le șterse pe fustă. Simțea un gol în stomac. Își turnă repede un pahar cu apă și îl bău. Nu-și putea imagina ce o apucase. De ani întregi, cele două sexe se contopiseră în mintea ei. Încercarea de a avea o relație romantică cu Hank se sfârșise dureros pentru amândoi. Consilierea psihologică nu-i fusese de ajutor.

După luni de terapie, femeia care o trata îi spusese:

- Știm ce anume a provocat condiția ta. Cum o gestionezi depinde de tine. Ca să te poți vindeca, domnișoară Sperry, trebuie să te implici în proces.

Răspunsul candid al lui Jade fusese:

- Nu pot. Am încercat și nu am reușit decât să rănesc un om la care țineam foarte mult.

– Atunci, mă tem că ne aflăm într-un impas. Va trebui să ai mult curaj ca să mai stabileşti vreodată o legătură sexuală.

Lui Jade nu-i lipsea curajul, ci mai degrabă egoismul de a mai frânge o inimă. Pentru că nu existau garanţii că avea să se „vindece" vreodată, refuza să-şi asume riscul pe socoteala altuia.

Şi acesta era motivul pentru care reacţia ei cât se poate de fizică în raport cu bărbatul pe care îl privise prin binoclu o uluia.

Se aşează la biroul micuţ şi-şi mai notă ceva în agendă. Energia ei era generată de ceva mult mai puternic decât o pornire sexuală. Privată de privilegiul de a putea iubi complet vreun bărbat sau de a accepta iubirea unui bărbat, era mai hotărâtă ca niciodată să caute o compensare. Nici un om din Palmetto nu va trebui să mai îndure nedreptăţile impuse de generaţii de familia Patchett. După toţi aceşti ani, era foarte aproape de a-şi atinge ţelul.

Timpul în L.A. fusese petrecut cu folos. După ce observase şi analizase preţ de trei zile, era convinsă că Dave Seffrin găsise antreprenorul potrivit pentru TexTile. Mâine avea să iasă din spatele binoclului şi să se prezinte.

Jade se analiza în faţa oglinzii de pe uşa camerei de hotel. Împlinise treizeci de ani cu doi ani în urmă. Urmele timpului erau puţine. Îşi menţinuse silueta zveltă fără să-şi sacrifice curbele feminine. Obrajii ei încă mai aveau o roşeaţă naturală. Părul îi era negru şi strălucitor, fără nici un fir alb, deocamdată. Ochii, la fel de albaştri ca întotdeauna, rămâneau trăsătura ei cea mai frapantă.

Culoarea ei preferată era negru. Îl purta adesea. Deux-pièces-ul elegant pe care îl alesese pentru acea zi era negru, însă dintr-un material suficient de subţire încât să se simtă confortabil în clima din California.

În timp ce ieşea din hotel, Jade îşi amintea anii de după Dander College, care o conduseseră spre acest punct. Rămăsese la slujba din Charlotte, South Carolina, până când apăruse una mai bună în Birmingham, Alabama. Postul ei fusese la achiziţii, apoi însă fusese angajată pe o poziţie minoră de management. Urmaseră apoi o serie de alte posturi, deşi rămăsese în domeniul manufacturilor textile şi de îmbrăcăminte, aducând cu ea tot ce învăţase sub tutela domnişoarei Dorothy Davis.

Ea, Graham şi Cathy, care devenise parte din familie, se mutaseră de mai multe ori. Jade ştia intuitiv când obţinea tot ce se putea scoate de la poziţia curentă şi era timpul să meargă mai departe. Angajatorii ei regretau întotdeauna să o vadă plecând. Singura excepţie fusese un bărbat pe care fusese obligată să-l ameninţe cu un proces de hărţuire sexuală. Pentru că era şeful ei şi nu-i lua în serios ameninţările, plecase de acolo după numai şase luni.

Cele mai multe experienţe fuseseră satisfăcătoare. De-a lungul timpului învăţase aspectele tehnice ale afacerii, strategiile de marketing, cum să maximalizeze eficienţa producţiei. Ţelul ei suprem însă depăşea limitele acestor industrii relativ mici. Orizontul ei era mult mai larg. Când avea să sosească ocazia potrivită, urma să fie pregătită.

Învăţase. Studia cu conştiinciozitate revistele de afaceri, ştia deja detalii despre GSS cu mult timp înainte să citească în *The Wall Street Journal* articolul care avea să aibă un efect atât de marcant asupra viitorului ei. Ştia deja că GSS era unul dintre cele mai mari conglomerate din lume, în continuă expansiune. Articolul comunica faptul că GSS achiziţionase recent trei fabrici de textile, care, din câte spunea vicepreşedintele care acordase interviul, erau pe moarte.

După ce citise de mai multe ori articolul, un plan începuse să încolţească în mintea lui Jade. În acel

moment lucra la o companie cu sediul în Atlanta, dar știa unde voia să se ducă mai departe.

În acea seară, sunase la New York.

– Hank? Bună. Sunt Jade.

– Hei, care îi treaba? Ce mai faci? Ce face Graham?

– Crește ca o buruiană. Mâine-poimâine o să fie înalt cât tine.

– Cathy e bine?

– E bine. Și la fel de nepretuită ca întotdeauna.

După întâlnirea cu Lamar Griffith de la înmormântarea lui Mitch, Jade avusese o discuție foarte serioasă și foarte deschisă cu Hank. Îi spusese că, în ciuda ședințelor de terapie pe care le făcuse, nu era capabilă de o relație fizică. Cu riscul de a pierde prietenia lui, voia să înțeleagă că totul între ei avea să rămână platonic.

Încurajat de sărutul lor din acea dimineață, Hank fusese mai întâi uluit, apoi furios în fața schimbării ei bruște de atitudine. Plecase nervos. Jade nu-l văzuse preț de câteva luni. Apoi, într-o seară, apăruse pe neașteptate la ușă, ca și cum nimic nu se întâmplase. Prietenia dintre ei fusese reluată din punctul în care rămăsese. Drept explicație, îi spusese simplu:

– Mai bine să fiu prietenul tău, decât nimic.

Deși se muta din oraș în oraș și de la o slujbă la alta, Jade păstrase contactul cu Hank. Își scriau și se sunau frecvent. Prin urmare, nu fusese surprins când îl sunase în New York, unde se mutase imediat ce-și obținuse diploma în artă și design.

După ce se puseră la curent cu câteva detalii personale, Jade întrebase:

– Nu ai lucrat tu parcă la un moment dat pentru GSS?

– Anul trecut. A apărut astăzi un articol despre ei în *The Journal.*

– Așa mi-am și amintit.

– M-au angajat să le refac birourile din sediul clădirii, îi spuse el. Cred că aveau nevoie de o reducere zdravănă

de taxe. Preţul pe care l-am cerut a fost atât de mare, că până şi mie mi-a fost ruşine.

- Nu prea cred.

Hank râse.

- În orice caz, l-au acceptat.

Hank se descurcase foarte bine. După ce lucrase câţiva ani pentru o firmă comercială de decoraţiuni, se lansase pe cont propriu, luând cu el majoritatea clienţilor. Pe baza recomandările acestora îşi crease apoi o clientelă solidă şi profitabilă. Acum proiecta interioare pentru noile clădiri comerciale sau pentru cele deja existente, dar în renovare. Delegând aproape toate aspectele neplăcute ale afacerii celor doi ucenici ai săi, se putea bucura în voie de timpul creativ, pe care, în cea mai mare parte, şi-l petrecea pictând.

- Ce părere ai de GSS, ca şi companie?

- Bătrânul Stein - George e numele lui mic - conduce afacerea cu o mână de fier. Toţi sunt speriaţi de moarte de el.

- L-ai cunoscut personal?

- Firește. Ne-am consultat cu privire la proiectele mele, ca să vedem dacă erau compatibile cu ideea lui de mediu de lucru productiv. Mai târziu, a devenit un mare admirator al lucrărilor mele. Iartă-mi lipsa de modestie.

Jade nu se hotăra ce se facă. Ezita să-i ceară lui Hank această favoare. Până atunci, nu implicase pe nimeni altcineva în planurile ei de răzbunare. Nici măcar Cathy, care ştia despre viol şi despre consecinţele lui îngrozitoare, nu bănuia că s-ar ascunde nimic mai mult în spatele ascensiunii ei în carieră decât ceea ce se vedea. Nu cunoştea motivele ascunse ale lui Jade.

Hank i-ar fi făcut cu siguranţă orice favoare i-ar fi cerut, dar lui Jade nu-i plăcea să profite de el. Pe de altă parte, rezultatul final n-avea să-l afecteze în nici un fel pe Hank. Nu se folosea de un prieten, îşi spuse, mai degrabă profita de o ocazie unică.

- Hank, ai putea să mă prezinţi?

– Lui George Stein? întrebă el, evident mirat.

– Dacă el e cel de care se teme toată lumea, cu el trebuie să vorbesc.

– Pot să te-ntreb de ce?

– Vreau să lucrez pentru GSS.

– Adică aici, în New York? Doamne, cât mi-ar plăcea să vă am pe toți lângă mine. Dar trebuie să te avertizez, aici oamenii vorbesc repede. Nu găsești un somn prăjit ca lumea nicăieri în orașul ăsta și, pe lângă George Stein, Leona Helmsley e Miss Popularitate.

– Sunt perfect conștientă că există și dezavantaje, dar a sosit timpul să intru în ring și să boxez cu profesioniștii.

– GSS are un departament de personal pentru fiecare dintre companiile pe care le deține. De ce nu încerci traseul obișnuit?

– Câți oameni solicită zilnic o poziție la GSS? CV-ul meu arată bine, însă ar trece luni bune până să se uite măcar cineva la el. În plus, eu vreau să intru direct într-o poziție de vârf, nu undeva pe la mijloc.

Hank fluieră printre dinți.

– Nu puteai să-mi ceri și tu ceva mai ușor pentru început? Ca de pildă să urc pe Empire State Building, gol pușcă, în amiaza mare?

– Știu că-ți cer mult, Hank. Dacă nu poți să-mi aranjezi întâlnirea, înțeleg.

– Am zis eu că nu pot? Doar că George e un motan bătrân pe care trebuie să știi exact cum să-l mângâi ca să-l faci să toarcă, altfel se zbârlește tot. Lasă-mi vreo două zile ca să găsesc o abordare.

– Aș prefera să-l întâlnesc într-un mediu prietenos și relaxat, undeva departe de suita lui de subalterni. Poți aranja ceva?

Hank aranjă. Îl invită pe domnul Stein în studioul lui, ca să vadă un tablou pe care tocmai îl terminase. Îl momise pe bătrân spunându-i că lucrarea de artă contemporană ar fi arătat fantastic în spatele biroului său.

Jade aștepta în mansarda din Soho a lui Hank, când șoferul lui Stein îl lăsă acolo. Fu prezentată ca o prietenă

din afara oraşului. Stein se îndrăgosti de tablou, se tocmi cu Hank asupra preţului şi îl achiziţionă pentru biroul lui, ceea ce îl lăsă în toane bune.

La un pahar, Stein întrebă politicos:

- Sunteţi şi dumneavoastră artistă, domnişoară Sperry?

Dacă ar fi scris cu mâna ei scenariul, Jade n-ar fi putut găsi o deschidere mai bună.

- Nu, eu lucrez în domeniul producţiei şi al vânzării de textile.

- E vicepreşedinte la o fabrică din Atlanta care produce o line de îmbrăcăminte de birou, adăugase Hank.

- Am auzit că GSS a achiziţionat recent trei uzine Kelso, observă Jade.

- Aşa este. Stein mirosise ceva putred. Se încruntă. Hmm.

Jade părea neimpresionată. Sorbi din vin.

- Hank, ar trebui să uzi mai mult planta aia din colţ. Este...

- Cunoaşteţi uzinele Kelso, domnişoară Sperry?

- Doar din auzite.

- Şi ce-aţi auzit?

Pe un ton angelic, Jade spuse:

- Sper ca GSS să le poată aduce pe profit, însă...

- Însă? o îmboldi bătrânul.

- Însă, fără îndoială, va fi nevoie de o reorganizare totală a întregii operaţiuni, de la management în jos. Şi modernizarea a trei fabrici va fi costisitoare.

Ridică din umeri, lăsându-l pe Stein să tragă singur concluziile.

- O să merite cheltuiala?

- Pentru un răspuns la această întrebare, ar fi nevoie de luni bune de evaluare, domnule Stein. Şi nu mă aflu în poziţia de a formula o părere.

- Dar eu v-am cerut-o, nu?

Hank pufni în râs, dar îl mască aruncându-şi în gură măslina din cocktail.

– Cunosc afacerea, de la războiul de țesut până la factură, domnule Stein, zise Jade. Recunosc o fabrică bine condusă atunci când văd una. Recunosc problemele care ar trebui îndreptate și sunt încrezătoare în capacitatea mea de a rezolva aceste probleme. Cu toate astea, nu formulez o părere bazându-mă exclusiv pe ceea ce am auzit din bârfe. Nu aveți pe nimeni în organizația dumneavoastră în mai mare măsură să vă ofere o opinie?

Știa dinainte să pună întrebarea că nu avea. Altfel Stein nu ar fi solicitat-o pe a ei.

Înainte să plece din mansarda lui Hank, îi ceru să-i trimită CV-ul ei.

– Presupun că ați fi interesată să lucrați pentru noi.

– Dacă îmi faceți o ofertă suficient de atractivă, domnule Stein.

Jade, amintindu-și bizarul interviu, zâmbea acum în sinea ei în timp ce ieșea din hotel. Ceața din Los Angeles era chiar mai densă din cauza prafului care se ridica de la șantierul de vizavi. Zgomotul era asurzitor, dar pe Jade nu o deranja.

Nu avea decât două străzi de mers până la rulota constructorului. Se hotărî să o ia pe jos.

Amintirea primei întâlniri cu George Stein îi trezise în minte altă amintire, care nu avea nici o legătură cu afacerile.

– Ești ca și angajată, spusese Hank, după ce Stein plecase. Să dăm o petrecere!

Desfăcuse încă o sticlă de vin alb, pusă la rece. În timp ce stăteau pe grămada de perne ce serveau drept mobilier, îi luă mâna și îi mângâie dosul palmei cu degetul mare.

– Am cunoscut pe cineva, Jade, începu el.

– O femeie, vrei să spui?

– Aha. Am întâlnit-o la Macy's, in departamentul de decorațiuni interioare. Încerca să vândă cea mai urâtă canapea pe care am văzut-o vreodată unei tipe la fel de urâte. Privirile ni s-au întâlnit în timp ce enumera toate

avantajele atrocității tapisate. Când tipa a scos în sfârșit cardul de credit, nu-mi mai puteam stăpâni râsul.

Jade se aplecă imediat spre el, nerăbdătoare să afle mai multe.

- Cum o cheamă?

- Deidre. Are diplomă de designer de interior și nu a acceptat poziția de la Macy's decât până când o să găsească ceva mai bun.

- Așadar, aveți multe în comun.

- Vine dintr-un orășel din Nebraska, are pistrui pe nas, un funduleț obraznic și un râs molipsitor.

- Și o placi foarte mult.

Privi apoi adânc în ochii lui Jade, ca și cum ar fi căutat ceva.

- Da. Și mai uimitor este că și ea mă place.

- Nu mi se pare câtuși de puțin uimitor. Vă înțelegeți în pat?

Hank zâmbi leneș.

- Se pare că le cresc bine pe fetele astea din Nebraska.

- Mă bucur, Hank, spuse Jade, strângându-i mâinile într-ale ei. Mă bucur mult.

- Mă gândesc să mă însor cu ea.

O privi șovăielnic cu coada ochiului, apoi fix în ochi, cu subînțeles.

- Ce crezi, Jade? Ar trebui?

Nu-i ceruse sfatul. O întrebase dacă să renunțe la ea și să înceapă să-și facă planuri cu altă femeie.

- Însoară-te cu ea, Hank, răspunsese Jade cu o voce răgușită. M-ar face foarte fericită.

Înainte să plece în această călătorie de afaceri în L.A., Jade trecuse pe la Hank și Deidre ca să le vadă fetițele gemene. Tocmai împliniseră șase săptămâni. Hank era în continuare prietenul ei cel mai bun. Îl angajase în funcția de designer pentru birourile TexTile din Palmetto.

Jade clipi ca să revină în prezent și-și dădu seama că ajunsese la destinație. Simți valul de adrenalină care

însoțește orice demers profesional, în special un atac prin surprindere. David Seffrin îi aranjase să se întâlnească cu antreprenorul, dar, la cererea ei, ziua și ora exactă a întâlnirii rămăseseră nespecificate.

– O să văd ce program am și-o să-l contactez personal, odată ce ajung în L.A., îi spusese ea dezvoltatorului.

Voia să vadă lucrurile așa cum erau, nu așa cum ar fi vrut să le prezinte un constructor interesat să câștige un eventual contract cu TexTile.

Intră în rulotă cu pas apăsat, fără să mai bată la ușă. Înăuntru erau două birouri. La unul din ele, o secretară scria ceva la un computer. Un bărbat vorbea la telefonul mobil în celălalt birou. Era cu spatele la Jade.

Secretara își ridică de pe taste degetele cu unghii date cu ojă roz aprins.

– Vă pot ajuta?

– Am venit să-l văd pe domnul Matthias.

Secretara privi spre celălalt capăt al rulotei.

– Aveți programare?

– Nu, dar domnul Seffrin a vorbit cu domnul Matthias în numele meu. Vă rog să-i spuneți că domnișoara Sperry de la GSS din New York a venit să...

– Domnișoară Sperry?

Scaunul scârțâi în momentul în care bărbatul de la biroul alăturat se întoarse spre ea.

– Domnule Matthias? Eu sunt Jade Sperry. Îmi pare bine.

Ușor nervos, bărbatul rămase cu privirea ațintită asupra lui Jade în timp ce rostea câteva cuvinte în telefon, înainte de a închide. Se ridică în picioare, își încheie nasturii de la sacou și străbătu rulota, cu mâna întinsă.

– Nu știam că urma să ne întâlnim astăzi.

Îi adresă o privire aspră secretarei.

– Nu aveam nici o programare. Nu știam sigur care va fi programul meu aici, în L.A. S-a dovedit că astăzi sunt liberă. M-am gândit să trec pe aici, în speranța că poate nu aveți planuri pentru prânz.

– Prânz? Astăzi? Hei, da, sigur.

– Şi domnul Hemphill? întrebă secretara.

– Anulează! se răsti şeful ei, deloc politicos. Hei, când aţi dori să mergem? o întrebă pe Jade.

– Acum.

– Oh, ăă... Mă gândeam că poate... aţi dori să aruncaţi o privire în jur, mai întâi.

– Am aruncat deja o privire, domnule Matthias.

– Oh, da... asta e bine. Hei, aţi venit pe jos? Am putea lua maşina mea.

Se grăbi să se ducă şi să-i deschidă uşa rulotei.

Odată ce se aşezară pe scaunul tapisat cu piele al Jaguarului său şi se hotărâră asupra unui restaurant, Jade întrebă:

– Aţi citit informaţiile pe care vi le-a trimis domnul Seffrin?

– Sigur că da. Din scoarţă-n scoarţă. Sunt omul dumneavoastră pentru proiectul din South Carolina, nu încape îndoială.

– Ce vă face să credeţi asta, domnule Matthias?

Jade îl ascultă pe bărbatul de lângă ea, care, după câteva încercări false de a face pe modestul, începu să enumere toate calificările lui impresionante. Un prânz de afaceri dura în mod obişnuit cel puţin două ore. Chiar şi cu traficul din L.A., Jade şi domnul Matthias se întoarseră la rulotă în mai puţin timp.

Îi refuză invitaţia de a continua discuţia înăuntru.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Matthias.

Se întoarse să plece. Matthias o ocoli şi veni în faţa ei, blocându-i drumul pe trotuar.

– Hei, aşteptaţi! O să păstrăm legătura?

– Eu şi domnul Seffrin avem mai mulţi antreprenori de intervievat, minţi ea.

În timpul prânzului, încercase să păstreze o atitudine deschisă, însă fiecare cuvânt care ieşea din gura bărbatului nu făcea decât să confirme proasta impresie

pe care i-o lăsase la prima vedere. Își spuse că probabil își scrisese singur declarațiile de presă și recomandările, pentru că părea să aibă o părere deosebit de bună despre sine.

Cu cât se lăuda mai mult, cu atât mai puțin impresionată era Jade. Oricât de mult și-ar fi dorit să înceapă lucrul la proiect, trebuia să accepte faptul că fusese o călătorie inutilă și că, în continuare, nu avea un inginer constructor.

– S-ar putea să treacă mai multe săptămâni, poate chiar luni, înainte să luăm decizia finală, îi spuse lui Matthias, evitând un răspuns clar.

– Hei, nu v-ați supărat pentru ce s-a întâmplat mai devreme, la restaurant, nu?

– Când m-ați invitat la dumneavoastră acasă pentru desert? întrebă ea rece, lăsând deoparte orice fațadă impusă de profesionalism. Nu, domnule Matthias. Nu sunt supărată. Sunt scârbită.

– Hei, sunteți o doamnă foarte bine. Merita să încerc, spuse el în glumă, cu un rânjet stupid. Nu puteți învinovăți un bărbat pentru așa ceva.

– Oh, ba pot, domnule Matthias.

– În cazul ăsta, sunteți una dintre acele femei invidioase pe bărbați, care regretă că nu s-au născut cu penis. Femeia-bărbat, așa se numește genul. Cred că vă hotărâserăți deja dinainte să mergem să luăm prânzul.

– Aveți dreptate, mă hotărâsem.

Pentru că el nu făcuse nici un efort spre delicatețe, Jade nu vedea nici un motiv să fie mai reținută.

– Biroul dumneavoastră e un dezastru. Nu mă refer la dezordinea prezentă întotdeauna într-un loc în care se muncește mult, mă refer la scrumiere negolite, cutii goale de suc și podea murdară. În al doilea rând, am venit fără programare special ca să văd cum gestionați situația. Persoana cu care ar fi trebuit să luați prânzul merita un telefon din partea dumneavoastră, în care să vă cereți scuze și să-i explicați motivul anulării. Mai

mult, nu mi-aş fi putut petrece luni în şir lucrând cu o persoană care începe aproape fiecare propoziţie cu *Hei*. Şi, în ultimul rând, am ştiut că nu sunteţi persoana potrivită din momentul în care v-am văzut mâinile.

- Ce-au mâinile mele?

- Sunt moi, şi unghiile sunt făcute la salon.

- Hei, doamnă, cum îndrăzniţi să...

Sirena unei maşini de poliţie care se apropia acoperi cuvintele lui Matthias. Maşina se opri la doar câţiva metri de locul în care stăteau cei doi.

- Ce mama dracului se întâmplă?

Uitând de Jade, Matthias se îndreptă spre maşină şi îl prinse de mânecă pe unul dintre poliţişti.

- Ce căutaţi aici?

- Cine sunteţi dumneavoastră?

- Wayne Matthias. Eu sunt şeful aici.

- Am primit o plângere. Se pare că unul dintre muncitorii dumneavoastră a luat-o razna şi l-a atacat pe un altul. Undeva pe-acolo, adăugă poliţistul, dându-şi capul pe spate şi privind spre etajele de sus ale clădirii neterminate.

- La dracu'! Asta-mi mai lipsea! mormăi Matthias, lărgindu-şi nodul cravatei.

Începuse să se strângă o mulţime de gură-cască, curioşi să vadă despre ce era vorba.

- Ţineţi-i la distanţă pe oamenii ăştia. Nu vreau să mă trezesc cu un proces pe cap dacă păţeşte vreunul ceva.

Jade se întorcea la hotel, amestecându-se cu oamenii din mulţime, dar simţi că trebuie să rămână să afle ce anume se întâmplase de fusese alertată poliţia. Ea şi ceilalţi stăteau în tăcere, aşteptând şi privind ascensorul de serviciu coborând încet. Când ajunse la parter, uşa de metal se deschise cu zgomot, şi un bărbat fu aruncat direct în braţele poliţistului în uniformă.

- Tu! mârâi Matthias, dezgustat. Trebuia să-mi dau seama că de tine era vorba!

Era bărbatul pe care îl urmărise Jade prin binoclu.

capitolul 18

Poliţistul îl împinse pe Matthias deoparte şi îl înfruntă pe bărbatul ale cărui mâini fuseseră prinse la spate cu o curea de piele. Alţi doi muncitori ieşiră din lift în spatele lui, dar păstrară distanţa.

Nu se dăduse bătut fără luptă, observă Jade. Avea o tăietură deasupra sprâncenei care sângera, însă urmele de pe feţele celorlalţi doi erau mult mai pronunţate. Îi privea cu dispreţ pe cei din jurul lui, în special pe Matthias.

Unul dintre poliţişti întrebă:

– Ce s-a întâmplat acolo sus?

– Putea să ne omoare pe toţi, se repezi unul dintre cei doi muncitori. Aproape că a făcut-o, până să-l punem la pământ şi să-i legăm mâinile la spate.

Poliţistul înclină din cap spre partenerul lui.

– Scoate-i cureaua şi pune-i nişte cătuşe. Îl întrebă apoi pe cel care vorbise: Dumneata cine eşti?

– Sunt şeful de echipă. Eram sus şi lucram la conductele de aerisire, când a început să bombăne şi să se plângă de calitatea proastă a materialelor. I-am spus că alegerea materialelor nu era treaba lui şi să se întoarcă la muncă. A refuzat şi a cerut să-l vadă pe domnul Matthias, aici de faţă. I-am spus că pe şefu' îl durea undeva de părerea lui şi să se întoarcă la muncă, dacă nu voia să fie dat afară. Şi-atunci mi-a ars un pumn.

Îşi atinse o vânătaie umflată de pe bărbie.

– Aşa a fost? întrebă poliţistul, întorcându-se pre muncitorul mexican care coborâse împreună cu cei doi.

– *Si*. A început să lovească pe toată lumea.

– Urla şi-l făcea în toate felurile pe domnul Matthias aici de faţă.

– Pe mine? întrebă Matthias, făcând un pas în faţă. Dar ce-am făcut eu? Nici măcar nu am fost acolo.

– Tu ai comandat porcăriile astea!

Vocea groasă, vibrantă a bărbatului acuzat, care vorbise pentru prima oară, îi aduse la tăcere pe toţi cei din jur.

– Clădirea asta o să ardă ca o hârtie dacă o să ajungă vreodată măcar o scânteie în conductele de aerisire.

Matthias înjură în barbă.

– E dus cu capul. Mi-am dat seama încă de când l-am angajat, dar mi-a fost milă de el, înţelegeţi? zise, adresându-se pe un ton mieros poliţistului. A fost o pacoste din clipa în care a ajuns aici, dar cât timp îşi făcea treaba...

Respiraţia i se transformă în şuierat în momentul în care pumnul bărbatului îl izbi în stomac, făcându-l să se îndoaie de mijloc.

Poliţistul abia îi scosese cureaua de la mâini când lansase atacul asupra lui Matthias. Ofiţerul uluit încercă să-i prindă la loc mâinile, dar fu dat furios la o parte. Muncitorul îl apucă pe Matthias de guler şi îl aruncă în gardul de sârmă. Cei doi poliţişti se duseră numaidecât lângă el şi îl smulseră cu forţa pe bărbat de deasupra lui Matthias, care gâfâia greu. Fu nevoie de eforturile amândurora ca să reuşească să-i pună cătuşele. Îi citiră drepturile şi îl conduseră la maşina de poliţie, împingându-l pe bancheta din spate.

– O să mi-o plăteşti! urlă Matthias, scuturând pumnul moale şi alb în urma bărbatului. O să te dau în judecată, nenorocitul dracului!

– Mai bine decât să am vieţile oamenilor pe conştiinţă! strigă bărbatul prin geamul deschis al maşinii.

– Va trebui să veniţi la secţie ca să înaintaţi plângerea, îi spuse poliţistul lui Matthias. Şi voi la fel, adăugă, adresându-se celor doi muncitori. Va trebui să luăm declaraţii de la toată lumea.

Clătinară din cap şi schimbară câteva cuvinte mormăite între ei, în timp ce poliţistul urcă în maşină, lângă partenerul său, şi echipajul plecă.

Mulţimea se risipi, însă Jade mai rămase, fără să fie văzută de nimeni, încă vreo două ore până când Matthias demară nervos în Jaguarul lui.

Secretara încă mai scria la calculator în clipa în care Jade intră neanunțată în rulotă, pentru a doua oară în acea zi.

– Ce doriți? întrebă secretara, deloc politicoasă.

– Niște informații, te rog!

– Domnul Matthias a plecat și nu se mai întoarce azi.

– Sunt convinsă că mă poți ajuta și dumneata.

– Cu ce anume?

– Vreau să știu mai multe despre bărbatul care a fost arestat în după-amiaza asta.

Chipul secretarei păru să-și mai piardă din ostilitate.

– Și dumneavoastră vi se pare drăguț, așa-i?

– Pardon?

– E supersexy. Nu găsiți?

– Mă poți ajuta sau nu? întrebă Jade, pe un ton plăcut.

Secretara ridică din umeri, apoi se răsuci cu tot cu scaun și deschise un folder de pe ecranul computerului.

– M-am topit toată în ziua în care a venit și a cerut un formular de cerere pentru un post.

– Cum îl cheamă?

– Dillon Burke. Întotdeauna mi-au plăcut bărbații cu barbă. Am o prietenă care zice că bărbile sunt făcute ca să gâdile burțile. Nu e *îngrozitor*? Chicoti, apoi adăugă: Mie mi se pare că barba dă unui bărbat un aer misterios.

– De fapt, mă interesează mai mult ce știi despre el.

Secretara citi datele de pe ecran.

– A început să lucreze pentru Matthias pe douăzeci și opt aprilie, anul trecut.

– Și înainte?

– Nu scrie. Uitați-vă și dumneavoastră. Este tot ce știm despre el. Nu avem nici măcar o adresă de corespondență.

Întoarse monitorul spre Jade, care citi puținele informații, apoi luă o foaie de hârtie și-și notă numele și numărul de asigurare socială.

– Și cu ce se ocupă el, exact?

– Cu de toate. N-ai zice când te uiți la el, dar e foarte deștept și știe ce face. Matthias îi cere tot timpul sfatul domnului Burke, dar n-ar recunoaște-o niciodată.

Jade se gândi o clipă.

– Așadar, acuzațiile erau adevărate?

– Acuzațiile? Oh, adică ce-a spus despre Matthias și despre materialele proaste?

– E adevărat?

– Hei, nu-văd în ce măsură e treaba dumneavoastră. Deja v-am spus mai mult...

– S-a dat la mine. Jade avea o bănuială și-și jucă acum cartea. Când am luat prânzul, Matthias și-a băgat mâna sub fusta mea și m-a invitat să-mi petrec restul după-amiezii în apartamentul lui.

Ochii secretarei se îngustară până nu mai rămaseră decât două fante. Unghiile roz se strânseră în palme, asemenea unor gheare.

– Mama lui de nenorocit!

Jade îl urmări pe Dillon Burke în timp ce era escortat pe o ușă și condus la un birou, unde semnă o chitanță pentru a-și ridica bunurile. În timp ce-și punea ceasul la mână, sergentul de la birou îi spuse ceva ce-l făcu să întoarcă brusc capul. Se uită la Jade cu acea intensitate derutantă pe care o observase când îl privise prin binoclu.

De sub sprâncenele dese, ochii verzi-căprui o priveau bănuitori. Coborâră din creștetul capului până în vârful pantofilor negri cu toc, apoi urcară la loc. Fu nevoie de un uriaș efort de voință să nu se dea înapoi.

– Ești sigur? îl auzi întrebându-l pe ofițerul de poliție, când se întoarse spre el.

– Nu te apuca să despici firu-n patru, prietene. Hai, șterge-o de-aici până nu ne răzgândim!

Jade se ridică, surprinsă să constate că genunchii îi erau slăbiți. Nu-i plăceau secțiile de poliție. Îi aminteau prea mult de noaptea pe care o petrecuse în camera de interogatoriu din Palmetto County. Nu fusese

surprinsă când citise în ziar că Hutch ocupa acum postul care fusese al tatălui său.

– Domnule Burke? spuse ea, apropiindu-se. Sunteţi amabil să veniţi cu mine?

Când îşi lăsă capul pe-o parte, cu o expresie întrebătoare, părul lung îi atinse umărul.

– Pentru ce? Cine mama naibii eşti tu?

– Numele meu este Jade Sperry. Te rog? Arătă spre uşă. Ochii ei albaştri nici nu clipiră sub intensitatea privirii lui, deşi nu era uşor. Cum a spus şi sergentul, s-ar putea să se răzgândească şi să se hotărască să te ţină aici peste noapte. Vino!

Se îndreptă spre ieşire, lăsând falsa impresie că era sigură c-o s-o urmeze. Era foarte posibil ca, odată ieşiţi din secţia de poliţie, Dillon Burke să facă stânga-mprejur şi să nu-l mai vadă niciodată. Spre uşurarea ei, îl văzu venind lângă ea.

Îl conduse spre limuzina parcată la colţul străzii. Şoferul se grăbi să le deschidă portiera din spate. Se oferi să-l lase pe Burke să intre înaintea ei. Bărbatul ezită doar câteva clipe, apoi urcă pe bancheta de pluş.

Limuzina era o extravaganţă, Jade ştia asta. Dar voia să-l uluiască şi să se simtă copleşit de norocul care dăduse în mod miraculos peste el. Voia să-i accepte propunerea.

Jade întinse mâna spre butonul care ridica peretele de sticlă dintre şofer şi bancheta din spate. Fără să spună nimic, Burke îi urmărea fiecare mişcare cu ochi vigilenţi.

Limuzina intră în trafic şi-şi croi drum fără zgomot, asemenea unui şarpe argintiu.

Jade îşi puse un picior peste celălalt, apoi regretă numaidecât gestul. Foşnetul dresului se auzea clar în tăcerea grea. Burke se uită la picioarele ei, apoi ridică ochii şi o privi fix în faţă.

Ca să-şi mascheze agitaţia, Jade deschise poşeta şi scoase un pachet de ţigări şi o bricheţă nouă.

– Doreşti o ţigară?

– Nu fumez.

– Oh. Râse uşor în timp ce aşeza ţigările şi bricheta pe barul micuţ al limuzinei. Cred că am văzut prea multe filme.

– Filme?

– Ori de câte ori un prizonier iese din închisoare, primul lucru care i se oferă este o ţigară. Am cumpărat un pachet gândindu-mă... E prima oară când scot pe cineva din închisoare.

Burke privi cinic interiorul luxos al limuzinei.

– Şi pentru mine e o premieră.

– Nu ai mai fost închis până acum?

Se întoarse brusc spre ea, speriind-o cu mişcarea neaşteptată.

– Dar tu?

Părea foarte mare şi foarte aproape şi, dintr-odată, Jade puse la îndoială înţelepciunea impulsului ei. Îşi aminti cât de repede îl atacase pe Matthias după ce îi fusese scoasă cureaua de la mâini. Prezenţa lui fizică o înspăimânta, dar nu se trase în spate, pentru că bănuia că exact asta se aştepta el să facă. Încerca să o intimideze, probabil pentru că se simţea el însuşi intimidat.

– Nu, nu am fost niciodată la închisoare, răspunse ea calmă.

O măsură încă o dată, mişcându-şi încet privirea asupra ei.

– Nici nu credeam.

– Te doare tăietura de deasupra ochiului?

Nu mai sângera, dar rana părea încă proaspătă.

– N-o să mor. Se lăsă mai jos pe scaun, fixându-şi din nou privirea în geamul fumuriu care îi separa de şofer. Unde mergem?

– Mă gândeam că ţi-ar putea fi foame. Vrei să iei cina cu mine?

– Cina? întrebă el, cu un zâmbet cinic. Îşi privi hainele de lucru şi bocancii. Nu sunt îmbrăcat prea elegant.

– Şi te deranjează?

– Pe dracu', nu. Dar pe tine?

– Câtuşi de puţin.

Merseră în tăcere preţ de câteva minute, până când nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea şi-o întrebă:

– Când ai de gând să-mi spui ce mama naibii se petrece? Dacă te-a trimis Matthias ca un fel de mită...

– Te asigur că nu e cazul. Vei primi o explicaţie completă după cină, domnule Burke. În plus, am ajuns.

Limuzina se opri în faţa unui local. Jade se consultase cu portarul hotelului înainte de a se hotărî asupra restaurantului şi de a-i da adresa şoferului limuzinei. Era un restaurant de familie care se lăuda cu mâncare multă şi bună, la preţuri rezonabile. Nu era un local elitist şi interiorul părea să fie desprins dintr-un film cu Gene Autry. Salonul era mare şi slab luminat de doar câteva lustre suspendate din tavan, care aruncau ici şi colo o lumină gălbuie.

Jade era mulţumită de alegerea făcută. O tânără îmbrăcată cu fustă din piele cu franjuri şi cu cizme înalte în picioare îi conduse la o masă dintr-un colţ. Domnul Burke ieşea mai puţin în evidenţă aici decât într-un restaurant mai scump.

Ceru bere la halbă de la fata care veni să-i întrebe ce doreau să bea. Jade comandă apă minerală cu lămâie. Burke mulţumi aspru când fata le aduse băuturile.

Jade îl urmărea pe ascuns în timp ce-şi bea berea, întrebându-se cum ar fi arătat oare fără barbă. Îşi şterse spuma de bere de pe mustaţa care îi acoperea buza de sus şi se răsucea frumos peste cea de jos.

Mâinile lui, observă Jade, nu erau fine. Erau mâini de muncitor, acoperite de bătături. Unghiile erau tăiate şi curate, dar nu erau lustruite ca să strălucească. Mănuşile de lucru îi lăsaseră o urmă de bronz la încheieturi. Braţele puternice care o impresionaseră prin binoclu păreau şi mai puternice de aproape. Astăzi purta o cămaşă de flanel în carouri peste tricou. Nu era închisă la nasturi. Fizicul lui o impresionase în mod evident pe chelneriţă.

– După ce termini, îmi vine şi mie rândul?

Jade își ridică privirea de la pieptul la fața lui.

– Poftim?

– Îmi vine și mie rândul să te examinez la fel de minuțios pe cât mă cercetezi tu? Cred că ar fi cam siropos dacă ne-am holba unul la celălalt în același timp.

Veni chelnerița, și Jade nu fu nevoită să mai răspundă. Comandă succint.

– Domnul dorește cea mai mare friptură pe care o aveți, preparată mediu, cu cartofi prăjiți și salată. Eu vreau *filet mignon*. Comandăm desertul mai târziu.

Trânti meniurile în mâna chelneriței și se întoarse spre însoțitorul ei. Acesta strângea atât de tare în mână halba de bere, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Vocea îi vibra de furie:

– Sunt băiat mare, domnișoară cine-dracu'-ești. Știu să citesc un meniu și pot să comand singur.

Nu-l *examinase*, cel puțin nu așa cum își imaginase el, iar observația lui o enervase.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de politețe. Fac uneori asta fără să mă gândesc. Este un prost obicei de-al meu.

– Ai de gând să-mi spui ce caut aici cu tine?

– După cină.

Burke mormăi un cuvânt care nu se potrivea cu bunele maniere în timpul mesei.

– Până atunci, pot să-mi mai iau o bere?

– Desigur.

Până ce Burke termină cea de a doua bere, sosi și mâncarea. O atacă cu o poftă de lup, lăsând-o pe Jade să se întrebe când mâncase ultima oară o friptură sănătoasă. Folosea tacâmurile corect, dar repede.

– Mai vrei o friptură? întrebă ea blând, aplecându-se peste masă, spre el.

În clipa în care abordă acel ton compătimitor, își dădu seama că făcuse o greșeală. O privi rece.

– Nu.

O refuza din mândrie și nu pentru că se săturase, dar Jade nu insistă. Chelnerița le luă farfuriile. Burke refuză

scurt desertul şi ridică doar din umeri când Jade sugeră o cafea.

– Două cafele, îi spuse ea fetei.

După ce le fură aduse cafelele, începu să-i explice:

– Eram la şantier în după-amiaza asta, domnule Burke, când ai fost arestat.

Îl privi în ochi, aşteptând o reacţie, dar nu văzu nici una. Se aşteptase la un licăr de surprindere sau de interes. Lipsa acestuia o neliniştea.

– M-au impresionat mai multe lucruri. Pentru început, nu ţi-a fost teamă să vorbeşti şi să-şi susţii părerea, nici atunci când această părere nu a fost bine primită, ba dimpotrivă. Asta demonstrează convingere şi curaj, calităţi pe care eu le caut. Am nevoie de o persoană dură.

Burke râse, un huruit adânc în pieptul lui.

– Afurisit să fiu! Da' ştiu că te-ai dat tare peste cap.

– Aşa este.

Punându-şi antebraţele pe masă, se aplecă şi vorbi încet peste cele două ceşti uitate, în care cafeaua începuse să se răcească.

– Acum pricep. Cauţi o aventură pentru că soţul tău bogat şi de succes este obsedat de muncă şi e prea ocupat să scoată bani ca să-ţi mai acorde şi ţie atenţie. Sau poate că ai aflat că şi-o trage cu vreo secretară şi vrei să te răzbuni. Ai nimerit din întâmplare în mijlocul poveştii din după-amiaza asta şi dintr-odată fantezia a prins contur în mintea ta. Aşa că ţi-ai pus şoferul să te conducă la primărie şi – fiindcă eşti o afurisită bogată şi puternică, obişnuită să obţină întotdeauna ce vrea – ai tras nişte sfori şi m-ai scos din închisoare. Asta e?

Satisfăcut, se lăsă pe spătarul scaunului.

– Bine, fie. Nu mi-ar plăcea să ştiu că te-ai agitat atâta degeaba. Pentru o mie de dolari, sunt al tău toată noaptea.

capitolul 19

Jade se simţi străbătută de un fior rece.

- Cum îndrăzneşti?

Burke întinse mâna peste masă şi îi prinse uşor încheietura între degetele lui mari.

- Bine, cinci sute. Mi-am pierdut slujba azi. Nu sunt în poziţia să mă tocmesc.

Jade îşi smulse mâna. Primul ei impuls fu să-l pună la punct la fel cum făcuse cu Matthias ceva mai devreme, pentru o aluzie sexuală mult mai puţin ofensatoare decât cea a lui Burke. În comparaţie cu bărbatul care stătea acum în faţa ei, de cealaltă parte a mesei, până şi libidinosul de Matthias ieşea în avantaj - cel puţin la suprafaţă.

Însă instinctul îi spunea lui Jade că Dillon Burke era mai mult decât ceea ce lăsa să se vadă. Barba nearanjată, părul lung, bădărănia lui... toate erau simptome. Nu ar fi putut spune de unde ştia acest lucru. Pur şi simplu *ştia*. În loc să plece după ce i-ar fi adresat câteva cuvinte usturătoare, rămase, nedorind să renunţe la el. *De ce?* se întrebă. Ce urzeală a sorţii o adusese astăzi lângă şantier, în momentul arestării lui? Zile întregi îl privise prin binoclu de la fereastra camerei de hotel. Era ca şi cum soarta însăşi i l-ar fi arătat.

Continua să o scruteze cu ochii pe jumătate închişi. În locul lui, nu ar fi fost şi ea confuză? În orice caz, proiectul TexTile merita să-i mai acorde o şansă.

Îi făcu semn chelneriţei.

- Eşti sigur că nu vrei nimic la desert, domnule Burke?

O privi cu o oarecare îndoială, apoi spuse brusc:

- Plăcintă cu mere.

- Două, îi spuse Jade fetei. Şi adu-ne te rog şi alte cafele. Şi, când se termină, altele. O să rămânem aici o vreme.

După ce chelneriţa se retrase, Jade privi în ochii neclintiţi ai lui Dillon.

– Există ceva ce îmi doresc atât de mult încât mă gândesc la asta şi noaptea, când dorm. Dumneata mă poţi ajuta să obţin ce doresc, dar nu are nici o legătură cu sexul. Ştiind acest lucru, mai eşti interesat să-mi auzi propunerea?

Privirea lui rămase fixată asupra lui Jade chiar şi atunci când se trase mai în spate, ca să-i facă loc chelneriţei să le servească plăcinta şi cafeaua. Luând furculiţa de desert, spuse:

– Ai timp din acest moment şi până când termin plăcinta ca să-mi stârneşti interesul.

– Acuzaţiile dumitale erau întemeiate. Matthias folosea materiale de proastă calitate şi mituia inspectorul de specialitate ca să le aprobe.

– Nenorocitul dracului! mormăi Burke. Ştiam eu! Am văzut nişte chestii care nu-mi imaginam cum de puteau trece, dar, la fiecare inspecţie, Matthias obţinea aprobarea oficială.

– Cerea clientului preţul pentru materiale de calitate, iar diferenţa intra în buzunarul lui.

– Puţin îmi pasă de bani. Toată clădirea risca să cadă, mai ales la un cutremur. Cum ai aflat?

– De la secretara lui. A avut multe de povestit despre el după ce i-am spus că mi-a făcut apropouri sexuale la întâlnirea din timpul prânzului.

– Oh, super! mârâi Dillon. Asta mă bagă în aceeaşi oală cu Matthias.

– N-aş spune, domnule Burke.

– Atunci, ce eşti? Detectiv? Ai făcut toate astea ca să depun mărturie împotriva lui Matthias la proces?

– Nu. Nu mă mai interesează ce se va întâmpla cu Matthias. Am făcut copii după ordinele lui de achiziţie şi după alte documente incriminatorii, apoi l-am sunat pe telefonul mobil. L-am ameninţat că mă duc la poliţie dacă nu renunţă la acuzaţiile împotriva dumitale.

– Nu trebuia să vii să mă escortezi personal la ieşire.

– Ba da, trebuia.

– De ce?

– Pentru că vreau să-ţi ofer postul pe care îl intenţionasem pentru Matthias. Ţi-ai terminat plăcinta. Să spun mai departe?

Nu spuse nimic care s-o încurajeze să continue, însă dădu la o parte farfuria goală şi luă ceaşca de cafea.

După ce-şi îngădui un zâmbet, Jade îi spuse pe cine reprezenta. Pentru Dillon, numele GSS nu era decât vag familiar.

– De aproape treisprezece luni, departamentul nostru juridic achiziţionează teren în Palmetto, South Carolina, fără să facă vâlvă. Vrem să construim o fabrică acolo.

– Ce fel de fabrică?

– De textile. Dar, pe lângă materialele care vor fi lucrate acolo, intenţionăm să producem şi haine la preţuri moderate. Climatul economic din acea zonă a statului este sărac. Până recent, dezvoltatorii de staţiuni turistice de pe coastă au descurajat dezvoltarea industrială.

– Din cauza poluării.

– Exact. Dar, după formarea unei comisii pentru controlul mediului, acest aspect nu mai reprezintă o problemă. Protestatarii şi-au pierdut vocea. Comisia pentru Dezvoltare Statală ne-a dat toate aprobările, pentru că GSS este o corporaţie dedicată protejării mediului înconjurător.

– Pun pariu că sunteţi dedicaţi şi banului, spuse Burke cinic.

– Pentru toată lumea. Aducem cu noi o parte din personal, în special în sfera managementului, dar fabrica va crea locuri de muncă pentru sute de localnici în tot atât de multe posturi specializate. Va schimba complet situaţia economică din zonă.

– Nu am auzit niciodată de Palmetto.

– Este aproape de coastă, între Savannah şi Charleston. Populaţia oraşului în sine este cu puţin peste zece mii de locuitori, însă mai sunt încă alte câteva mii în cele trei regiuni din împrejurimi. Toată lumea va avea de câştigat dacă GSS se stabileşte acolo.

– Şi tu ce rol ai?

– Eu supervizez proiectul.

Ridică o sprânceană:

– Eşti şefă peste toată lumea?

– Într-un fel.

– Şi ai bătut tot drumul până în sudul Californiei ca să angajezi un inginer constructor? întrebă el sceptic.

– Am venit să angajez un antreprenor.

– Dezvoltatorul face de obicei asta.

– GSS are o companie în domeniu. Un bărbat pe nume David Seffrin se ocupă de TexTile. M-a trimis să-l întâlnesc pe Matthias, care venise cu cele mai bune recomandări, deşi acum pun la îndoială autenticitatea referinţelor.

– Dacă Seffrin ăsta e dezvoltatorul, de ce faci tu angajările?

– Antreprenorul pe care îl vom angaja trebuie să aibă aprobarea mea. Fabrica asta este copilul meu, domnule Burke. A fost încă din faşă. Voi lucra mult timp îndeaproape cu constructorul, aşa că este esenţial să consider că e omul potrivit pentru acest proiect. Aplecându-se spre el, spuse: Cred că dumneata eşti omul de care am nevoie.

Râsul lui aspru, ca un lătrat, atrase privirile celorlalţi clienţi din restaurant.

– Da, sigur! Se uită la hainele lui, băgând degetul într-o gaură din genunchiul blugilor. Ce-i drept, chiar arăt a şef. M-ai putea alege dintr-o mie.

– Nu mă interesează câtuşi de puţin cum arăţi.

Scutură cu hotărâre din cap.

– Nu sunt omul pe care îl cauţi. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Eşti din sud, domnule Burke.

Îi aruncă o privire ascuţită, întrebătoare.

– Un accent sudist recunoaşte un altul, spuse ea. Şi cunoşteai problema disputei dintre industrie şi turism.

– Aşadar, vrei să mă angajezi doar pentru accentul meu?

– Nu, vreau să te angajez în baza calificărilor.

– Nu sunt calificat.

– Nu-mi vinde gogoşi.

Din nou, sprânceana i se arcui într-o expresie de surprindere.

– Poţi să-mi refuzi oferta, dar nu mă minţi. Sunt sigură că ai un motiv întemeiat să te ascunzi în spatele bărbii şi a atitudinii insuportabile, dar eşti calificat. Secretara nu a vorbit numai despre Matthias, mi-a spus şi despre dumneata. Situaţia era la pământ când ai venit. La scurt timp după ce ai fost angajat, ai început să identifici problemele şi să-i dai sfaturi lui Matthias, până când acesta a ajuns să nu mai facă o mişcare fără să te consulte mai întâi. Nu angajează şi nu subcontractează pe nimeni fără să-ţi ceară părerea. N-am dreptate?

Continuă să o privească, fără să spună nimic.

– A spus că pari să fii expert în toate, de la cititul schiţelor până la schelele metalice şi trasul firelor electrice. A zis că Matthias era nervos de când vă certaserăţi din cauza produselor de proastă calitate, dar că nu îndrăznea să te dea afară pentru că deveniseşi indispensabil. Este adevărat?

Îşi trase colţul mustăţii printre dinţi.

– Am numărul de asigurare socială, adăugă ea, încet. O să te verific. Aşa că nu te obosi să minţi.

Dillon mormăi o serie de înjurături, apoi spuse:

– Poate că, la un moment dat, am fost calificat. Dar, de şapte ani întregi, nu mai fac nimic, decât muncă de bază. Nu mi-am dorit altceva. Şi nici acum nu-mi doresc. Vreau doar să fiu lăsat dracului în pace.

– De ce?

– Nu e treaba ta.

Din nou, vocea lui ridicată, nervoasă, atrase privirile celor din jur.

– Cred că e timpul să plecăm, sugeră Jade. Eşti gata?

– De mult.

– Unde pot să te las? întrebă ea, când fură din nou în spatele limuzinei.

– La şantier. Mi-am lăsat maşina acolo. Cel puţin sper să mai fie acolo.

Jade îi dădu adresa şoferului, apoi se lăsă pe spătarul banchetei.

– În ciuda faptului că are nevoie de dumneata, Matthias n-o să te primească înapoi. Aşa că ce vei face mâine, domnule Burke?

– O să mă trezesc mai târziu.

– Şi apoi?

– O să-mi caut de lucru.

– Orice?

– Exact. Orice. Oriunde. Nu contează.

– Eu cred că totuşi contează.

Întoarse capul şi o privi chiorâş, nemulţumit că îl contrazisese.

– Contează, cred, mult mai mult decât vrei să recunoşti chiar şi faţă de dumneata însuţi. Întinse mâna şi deschise compartimentul inserat în podeaua limuzinei. Acesta este prospectul pe care domnul Seffrin l-a pregătit pentru fabrica TexTile. Aş vrea să-l păstrezi şi să te uiţi peste el.

Îi întinse propunerea, care era aranjată într-un dosar transparent de plastic.

– Eu mă întorc mâine la New York. Ai un număr de telefon la care să te pot contacta în câteva zile?

– Nu. Şi n-o să mă răzgândesc dacă mă uit peste prospectul ăsta.

– Salariul este de cinci mii de dolari pe lună, începând de la semnarea contractului. Un bonus de douăzeci şi cinci de mii de dolari va fi plătit în momentul în care vei termina treaba şi eu mă voi declara mulţumită.

Nu se spunea nimic de nici un bonus în ofertă. George Stein avea să facă o criză, dar Jade avea nevoie de un arsenal puternic.

– Nu mă interesează banii.

– Oh, serios? Ai vrut să mă taxezi cu o mie de dolari ca să petreci o noapte cu mine, îi aminti ea.

– Încercam să te insult.

– A mers.

Își trecu degetele prin părul lung, neîngrijit.

– Mulțumesc că m-ai scos din închisoare, dar ți-ai pierdut timpul.

– Eu nu cred că-i așa.

Limuzina se opri în dreptul șantierului întunecat și pustiu.

– Știi unde mă găsești când o să iei o hotărâre, domnule Burke.

– Tu chiar nu asculți, nu? Am luat deja o hotărâre. Răspunsul meu este nu.

Șoferul veni și îi deschise portiera. Puse un picior pe trotuar, dar se întoarse și întrebă:

– Care ziceai că-i numele tău mic?

– Jade.

– Mulțumesc pentru cină, Jade, dar îmi place friptura bine pătrunsă.

Cu o mișcare bruscă, îi puse o mână pe după ceafă și o lipi de el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut dur. Un sărut adânc, dar scurt, apoi îi dădu numaidecât drumul.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de politețe. Uneori, fac asta fără să gândesc. Este un obicei de-al meu.

Coborî, lăsând-o fără cuvinte, cu buzele umede și pulsându-i.

Așa cum stătea în ușa biroului ei, Dillon se simțea ca un prostovan, scos din elementul lui și mult prea mare pentru hainele pe care le purta. După ani în șir în care lucrase numai în aer liber, interiorul unui birou îi dădea o senzație claustrofobică.

Jade Sperry era așezată la biroul ei și vorbea la telefon. Era cu spatele la ușă. Părul negru îi era strâns într-o coadă la spate și prins cu o clamă aurie, dar învârtea alene o șuviță rebelă pe degetul arătător.

– Încă ceva, Cathy. Te rog să suni la școală la Graham și să stabilești o întâlnire cu directorul. Vreau să vorbesc cu el înainte să plecăm... Aha... Nu, n-o să uit. Mersi

că mi-ai amintit. Ajung acasă pe la şase. Pa. Închise telefonul şi se răsuci cu tot cu scaun, scoţând o mică exclamaţie de surpriză când îl văzu acolo. Îmi cer scuze. Vă pot ajuta?

– Cât de repede uită!

Uluirea îi schimbă trăsăturile, făcându-i ochii mai mari şi mai strălucitori şi gura mai blândă.

– Domnule Burke?

Ridică din umeri, uşor stânjenit.

Jade se ridică repede şi înconjură biroul. Purta o bluză albă, o fustă dreaptă, neagră şi aceiaşi pantofi negri, cu tocuri înalte, pe care îi avusese şi în L.A., cu două săptămâni în urmă. Picioarele ei erau la fel de frumoase pe cât şi le amintea.

– Nu te-am recunoscut fără barbă, spuse ea. Şi părul parcă e mai scurt, nu?

– E un mod politicos de a spune că în sfârşit am ajuns la frizer. Ba chiar m-am îmbrăcat frumos.

Ridică braţele, într-un gest autodepreciativ. Îşi pusese cea mai bună pereche de blugi şi o cămaşă nouă. În ultima clipă, cumpărase până şi o cravată de la K-Mart, de unde-şi luase şi cămaşa. Trecuse atât de mult timp de când purtase ultima oară o cravată, încât fusese nevoie de trei încercări şi de nenumărate înjurături ca să reuşească să facă un nod corect.

Examinându-şi imaginea în oglindă, hotărâse că făcuse tot ce putea şi, dacă nu era suficient pentru Jade Sperry, atunci, pe toţi dracii, ghinionul ei! Oricum, cine avea nevoie de asta?

El avea.

Dillon ajunsese la această concluzie după mai multe zile chinuitoare în care-şi cercetase sufletul. Afurisită să fie! Jade Sperry reuşise să-i trezească interesul pentru ceva, prima oară în decurs de şapte ani. Era nebună să încredinţeze un proiect de o asemenea amploare unui ratat distrus ca el, dar – Dumnezeule! – provocarea era irezistibilă.

– Îmi cer scuze pentru reacţia mea, spuse ea, revenindu-şi. Arăţi foarte schimbat. Te rog, ia loc!

Dillon se aşeză pe scaunul pe care i-l indicase.

– Probabil că ar fi trebuit să sun mai întâi.

De fapt, nu îndrăznise. Se temea să nu-i spună că postul fusese ocupat. Ar fi fost o dezamăgire zdrobitoare în acest caz. Gândul îi ridica un nod în gât, aşa că spuse cu voce răguşită:

– Sper că nu am nimerit într-un moment prost.

– Câtuşi de puţin.

Se aşeză la loc pe scaunul din spatele biroului.

Dillon examină cu interes încăperea. Totul lucea de curăţenie, şi biroul era decorat în stil contemporan, însă reuşea să rămână cald, cu violete africane mov la fereastră şi cu schiţe artistice realizate de o mână de amator înrămate şi aranjate pe pereţi. Fiecare dintre ele era semnată „Graham Sperry".

– Fiul meu, spuse Jade, urmărindu-i privirea. Are paisprezece ani acum. Îl enervează că-i păstrez desenele din şcoala primară.

– Paisprezece, murmură Dillon.

Charlie ar fi împlinit opt ani în anul acela. Îşi trecu mâna peste mustaţa groasă, pe care se hotărâse s-o păstreze când îşi dăduse jos barba.

– Pot să te servesc cu o cafea sau cu ceva rece?

– Nu, mulţumesc.

– Când ai plecat din L.A.?

– Acum o săptămână. Am venit cu maşina.

– Oh, înţeleg. Cred că a fost o experienţă remarcabilă.

– A fost în regulă, răspunse el laconic.

Trăgea de timp? Nu ştia cum să-i spună că găsise pe cineva cu o atitudine mai plăcută?

– Eşti pentru prima oară în New York?

– Da.

– Cum ţi se pare?

– E-n regulă.

După o scurtă tăcere, Jade spuse:

– Sper că ai veşti bune pentru mine.

– Postul mai e de actualitate?

– Da.

– Tocmai s-a ocupat.

Ochii ei se luminară, însă își păstră vocea calmă.

– Sunt foarte mulțumită să aud asta, domnul Burke.

– De ce? M-ai găsit în închisoare. Nu știi cum lucrez. Nu am propria afacere.

– Am hotărât cât timp am stat în California că nu-mi doresc o companie. O singură persoană este mult mai puțin intimidantă decât o companie mare.

– Tot nu înțeleg, spuse Dillon.

– Vrem ca TexTile să aparțină comunității din Palmetto. Ar însemna să facem o mișcare în această direcție dacă am folosi muncitori din partea locului și am subcontracta firme locale. Eu și domnul Seffrin suntem de acord în această privință. Faptul că nu ai propria mână de lucru este, de fapt, un avantaj pentru postul acesta. Și, adăugă ea, recurgând la accentul sudist, le vorbești limba. Nu pari un intrus, iar asta este ceva ce încercăm să evităm.

– Și individul ăsta, Seffrin...

– Are încredere în instinctele mele, deși trebuie să-ți mărturisesc că în acest timp am căutat și în altă parte. Dumneata ești în continuare prima mea alegere, așa că mă bucur să te văd aici. Acum spune-mi cum lucrezi.

Își împreună mâinile pe birou, pregătită să asculte.

– În mare, am făcut câte puțin din tot ce înseamnă construcții, dar cel mai mult îmi place să asamblez întreaga lucrare.

– Înainte să știu că este un mare escroc, primul lucru care mi-a făcut o impresie proastă despre Matthias au fost mâinile lui, spuse Jade. Erau moi. El conduce șantierul de la birou. Eu am nevoie de cineva care să supervizeze fiecare aspect al construcției, care să lucreze cot la cot cu muncitorii.

– Aici nu avem nici o problemă. Așa îmi place mie să lucrez.

– Bine. Este totodată o poziție pentru care e nevoie de cineva total dedicat proiectului. Din momentul în care vom săpa fundația și până la terminare, probabil că vor trece cel puțin doi ani.

– Nu am nimic mai bun de făcut.

– Nu va fi o problemă să te muți în Palmetto?

– Absolut nici una. Ai ghicit corect, am crescut în sud și mi-am obținut diploma la Georgia Tech.

– Dorești să mai lămurim vreun aspect înainte să cer departamentului juridic să redacteze contractul?

– Firmele pe care la vom subcontracta.

– Ce-i cu ele?

– Nu accept mai puțin de trei oferte pentru fiecare treabă, spuse el. Sunt obligat să aleg firma cea mai ieftină?

– Nu dacă nu-ți face o impresie bună.

– Uneori, cei care cer la început cel mai puțin se dovedesc a fi cei mai costisitori pe termen lung – dacă lucrarea trebuie refăcută.

– Cred că ne înțelegem, domnule Burke. Acum, dacă îmi poți arăta recomandările, totul va fi stabilit.

Dillon se foi fâstâcit în scaun. Asta era partea de care se temuse.

– Nu pot oferi nici o recomandare.

– Oh? De ce nu?

– În ultimii ani, m-am mutat mult dintr-un loc în altul. Am făcut scandal. M-am luat la harță sau m-am îmbătat sau m-am săturat de incompetența vreunui șef și nu m-am mai dus la lucru. Ridică din umeri. Nu m-am gândit la recomandări. În orice caz, nu am nici una.

– De unde știu că n-o să te iei la bătaie, n-o să te îmbeți sau n-o să ne lași baltă și pe noi?

– Nu știi. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Dillon își ținu răsuflarea. Ajunsese până aici și nu credea că ar fi putut suporta dezamăgirea de a fi respins acum. Voia slujba asta. Era esențială pentru el. Era diferența dintre a începe să trăiască din nou și a continua doar să existe.

Jade se ridică iar și înconjură biroul.

– Va trebui să te prezinți la Palmetto pe data de întâi mai. Am programat o întâlnire în oraș în cadrul căreia voi anunța planurile noastre și ar trebui să fii acolo.

– Adică sunt angajat?

– Ești angajat. Din acest moment și până pe întâi mai, aproape fiecare minut din programul dumitale de lucru va consta în întâlniri cu Seffrin, cu arhitectul, cu designerul și cu mine. Ai mult de lucru, domnule Burke. O să încerc să găsesc un birou liber pe care să-l poți folosi.

Era angajat! Dillon era prea uluit ca să mai reacționeze. Jade îi întinse mâna.

– Ne-am înțeles?

Dillon se ridică și îi strânse mâna. Era o diferență colosală între a da mâna cu Jade Sperry și a da mâna cu un bărbat. Pentru început, mâna ei era mică și rece, și uscată, și moale. Nu părea potrivită pentru un gest atât de masculin, cu toate astea continuă să-i simtă mâna într-a lui cu mult după ce-i dădu drumul.

– Scuză-mă! Nu durează mult.

Îl lăsă singur în biroul ei. Dillon se duse la fereastră și privi orașul. Încă îi era greu să creadă că se întâmplau toate astea. În seara în care îl dusese la cină, ridicase zeci de bariere în fața ei și a propunerii pe care i-o făcuse. Totuși, după aceea, nu și-o putuse scoate din minte.

În cele din urmă, cedase și luase oferta pe care i-o lăsase. După ce o citise de vreo zece ori, uzina TexTile a corporației GSS devenise pentru el o obsesie la fel de puternică precum durerea din suflet.

Timp de șapte ani fusese mereu pe fugă, încercând să scape de sentimentul de vinovăție. Raportul medicului legist spusese că Debra și Charlie muriseră accidental. Dar Dillon știa că el fusese de vină. După ce ambulanța le luase trupurile, în timp ce umbla bezmetic prin casă, înnebunit de durere, găsise lista de sarcini pe care i le dăduse Debra și de care nu apucase să se ocupe

cu o săptămână în urmă. Ultimul punct de pe listă fusese: *Verifică soba.*

După ce plecase din Tallahassee, mersese fără țintă dintr-un loc în altul, purtându-și durerea cu el. O dusese până la frontiera înghețată din Alaska și până la jungla luxuriantă din America Centrală. Încercase să o înece în nenumărate sticle de whisky și să o amorțească în nenumărate partide de sex care nu însemnau nimic pentru el. Încercase să o omoare asumându-și riscuri nenecesare. Totuși, nu putuse scăpa de ea. Parcă era un țesut viu care se regenera, o parte din el, la fel de personală ca o amprentă.

După zile întregi în care se gândise la oferta lui Jade Sperry, îi trecuse prin minte că ar fi putut contopi aceste două obsesii. Dacă accepta poziția și-și făcea rezonabil de bine treaba, poate că, într-un fel, compensa eșecul care dusese la moartea soției și a fiului său.

- Totul e aranjat.

Dillon sări din reflex în clipa în care Jade intră din nou în birou, aducând cu ea un contract de trei pagini. Îl citi cu atenție, completă datele necesare, apoi îl semnă.

- De îndată ce vei avea o adresă permanentă în Palmetto, te rog să ne-o comunici, spuse Jade.

- Dacă nu ai nimic împotrivă, o să locuiesc pe șantier.

- Pe șantier?

- Aș vrea să închiriez o rulotă suficient de mare cât să servească drept birou și locuință.

- Cum dorești.

Jade se ridică și se îndreptă spre ușă. Dillon o urmă.

- L-am anunțat pe domnul Seffrin. Biroul lui este într-o altă clădire, dar vine încoace. Și domnul Stein a auzit că ești aici și dorește să te cunoască. Înainte de asta, mai există un aspect pe care aș vrea să-l lămurim.

Își coborî privirea. Din unghiul din care o privea Dillon, genele ei lungi, negre și curbate păreau pictate pe obraji cu o pensulă fină.

– Nu ar fi trebuit să mă săruți în seara aceea, în L.A. Nimic de genul ăsta nu se mai poate întâmpla vreodată. Dacă ai o problemă să primești ordine de la o femeie, trebuie să știu.

Dillon întârzie în mod deliberat să răspundă, până când privirea ei o întâlni din nou pe a lui.

– Ar trebui să fiu un eunuc orb ca să nu observ că ești femeie. Ești o femeie frumoasă. Dar nu ar conta dacă ai avea o mustață la fel de groasă ca a mea. Vreau postul ăsta. Și te-ai făcut foarte bine înțeleasă, mi-e clar că ești șefa mea. E-n regulă. Nu am nici o frustrare de genul ăsta. Și ești în siguranță în ceea ce mă privește. Când o să vreau o femeie, o să găsesc una, dar o să fie doar pentru o noapte. Nu-mi doresc una pe care s-o văd sau cu care să trebuiască să vorbesc a doua zi dimineața.

Jade înghiți cu zgomot nodul din gât.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi, dar nu are importanță. Vreau doar să te asigur că nu am obiceiul să seduc femeile pentru care lucrez.

– Atunci, de ce m-ai sărutat?

Zâmbi leneș, făcând jumătate din mustață să i se ridice.

– Pentru că m-ai enervat.

– Cu ce?

– Nu avusesem o zi prea bună, spuse el, sarcastic. Apoi ai apărut tu, un client super tare, îmbrăcată la patru ace, fluturându-mi cardul de credit pe la nas. Sunt băiat mare. Nu-mi place să mi se spună ce să fac, așa cum nu-ți place nici ție să fii disprețuită pentru că te dai cu parfum și porți chiloței cu dantelă. Nu cunosc nici un bărbat căruia să-i placă să fie privit de sus de o femeie.

– Și viceversa.

– Atunci ar fi trebuit să-mi arzi o palmă când te-am sărutat.

– N-am mai apucat.

Conversația durase de zece ori mai mult decât sărutul, și Dillon era dornic să schimbe subiectul. Îl făcea să se simtă stânjenit. Nu știa ce-i venise de o sărutase. Singurul lucru de care era sigur era că *nu voia* să știe. Totuși, nu putea să închidă subiectul fără să îi pună mai întâi încă o întrebare:

– Dacă te-a deranjat atât de mult sărutul, de ce m-ai mai angajat?

– Pentru că mi-am dedicat întreaga viață reușitei acestui proiect, domnule Burke. În comparație cu asta, un sărut este lipsit de importanță.

Ochii ei căpătară o nuanță mai închisă și, nu pentru prima oară, Dillon se întrebă ce anume o motiva.

– Totuși, nu trebuie să se mai întâmple.

– După cum ți-am explicat, nu a avut o motivație sexuală.

– Bine.

Zâmbetul ei arăta că era la fel de ușurată ca și el să închidă subiectul.

– Înainte să mergem să-l vedem pe domnul Stein, mai dorești să știi și altceva?

– Da. Cine e domnul Stein?

capitolul 20

Palmetto, mai 1991

Amfiteatrul era plin până la refuz în acea înmiresmată primă zi de mai. Jade stătea pe un scaun dintr-un șir așezat pe scena din fața sălii, care se umplea rapid cu o mulțime de oameni curioși și zgomotoși.

Treptat, se răspândise vorba că fusese achiziționată o parcelă mare de teren care se presupunea că urma să fie utilizată în scop industrial.

Dillon era în Palmetto de câteva săptămâni și se ocupase de obținerea aprobărilor necesare pentru construcție și de amenajarea utilităților publice de pe șantier, dar

încercase să-şi facă cât mai puţin simţită prezenţa şi, în mod categoric, nu făcuse nici un fel de anunţ public.

Bârfa era în floare. Circulau tot felul de zvonuri – orice, de la un parc de distracţii până la un reactor nuclear, urma să fie construit în Palmetto. Jade ceruse ca membrii administraţiei locale – care nici măcar ei nu ştiau cu certitudine care erau planurile GSS – să convoace această întâlnire ca să îndepărteze temerile, să stârnească entuziasmul şi să implice comunitatea.

Discursul ei fusese pregătit până în cele mai mici detalii, dar simţea un nod în stomac. Ca să se calmeze, se gândi la casa pe care o închiriase pentru perioada în care ea, Graham şi Cathy aveau să locuiască în Palmetto. Era o casă mai veche, cu încăperi spaţioase, cu parchet din lemn masiv şi ventilatoare montate în tavan. Proprietarii o renovaseră şi o modernizaseră complet înainte de a se hotărî să atace un al proiect de renovare, în Charleston. Jade, prin intermediul unui agent imobiliar din New York, semnase contractul de îndată ce casa ieşise pe piaţă.

Lui Cathy avea să-i placă la nebunie bucătăria însorită şi veranda din spate, protejată cu plase împotriva insectelor, care, fără îndoială, aveau să-i amintească de propria casă din Morgantown. Curtea din spate, adâncă şi umbrită de copaci, era înconjurată de tufişuri de azalee. Jade îi rezervase lui Graham unul din dormitoarele de la etaj. O să-i placă rafturile în perete pe care să-şi poată aranja sistemul stereo.

Entuziasmată, îi descrisese camera la telefon.

– Are trei ferestre mari care dau spre curtea din faţă şi un dressing cu mult mai mult spaţiu decât ai acum. O să-ţi placă!

Graham încă era nesigur şi nu prea încântat.

– Sună bine, presupun. Cât de departe e de locul în care construieşti fabrica?

– La câţiva kilometri. De ce?

– Mă întrebam doar. Dillon a zis că pot să trec pe acolo, dacă vreau.

Dillon îi fusese prezentat lui Graham la New York, într-o zi când băiatul trecuse pe la birou, de la şcoală. Nu se mai întâlniseră decât o singură dată de atunci, însă Graham aducea în mod frecvent vorba despre el. Hank era singurul bărbat adult de care era apropiat Graham. Jade presupunea că felul în care fiul ei îl idolatriza acum pe Dillon era inofensiv, atât timp cât nu se ajungea prea departe. Deşi Dillon Burke era exact omul de care avea nevoie ca să construiască TexTile, nu era sigură că ar fi fost un model masculin potrivit pentru fiul ei aflat la o vârstă impresionabilă. Mai ales că era posibil ca Dillon să vadă în el un substituent al fiului pe care îl pierduse.

Ştia mai multe despre Dillon decât bănuia acesta. În afară de ea, inginerul constructor avea să fie cel mai important individ din proiect. În cele două săptămâni care trecuseră de la întâlnirea lor din Los Angeles şi momentul în care Dillon apăruse în New York, Jade folosise resursele GSS ca să afle tot ce se putea despre el, în speranţa de a-şi dovedi sieşi că instinctele nu o înşelaseră.

Ştia acum totul despre copilăria lui agitată, despre perioada petrecută în centrul de corecţie, despre cursurile pe care le urmase apoi la universitate. Ştia despre Pilot Engineering Enterprises şi relaţia dificilă pe care Dillon Burke o avusese cu noua conducere, după ce compania fusese achiziţionată. Moartea tragică a soţiei şi a copilului său îi explicau cinismul. Aflase de la foştii angajatori care şi-l aminteau că avea un talent excepţional, pe care însă îl irosea cu desăvârşire.

Când îi ceruse recomandări, o făcuse ca să-i testeze integritatea. Sinceritatea lui o convinsese că făcuse alegerea corectă. La fel ca şi ea, avea motive personale ca să dea totul pentru acest proiect. Nu erau la fel de puternice ca ale ei, însă erau suficient de motivante. Dacă nu ar fi apărut singur în New York, Jade s-ar fi întors să-l caute în L.A.

Hotărâseră ca Graham şi Cathy să rămână la New York până când Graham termina semestrul la şcoală.

Dacă gândul că-l va revedea pe Dillon îl făcea pe Graham mai deschis către mutarea în Palmetto, foarte bine. Totuşi, Jade nu voia ca fiul ei să vadă în Dillon un partener de joacă. Era sigură că din toamnă, odată ce Graham avea să înceapă şcoala în Palmetto, o să-şi facă prieteni şi-o să se adapteze repede.

Deşi fusese crescut de două femei, era un băiat echilibrat, fără ambiguităţi în legătură cu sexualitatea lui. Avea patru ani când întrebase prima dată:

- Mamă, unde e tatăl meu?

Tocmai se mutaseră din Morgantown în Charlotte şi Jade îl înscrisese la grădiniţă. Era isteţ şi curios, aşa că nu fusese de mirare că, după câteva săptămâni, observase că în familia lui lipsea ceva ce alte familii aveau.

- Tu nu ai tată, îi explicase ea blând. Nu ai nevoie de unul. Tu ne ai pe mine şi pe Cathy şi, înainte să moară, îl aveai pe Poppy. Eşti foarte norocos să ai atât de mulţi oameni care te iubesc atât de mult.

Graham fusese împăcat pe moment, însă subiectul revenise în discuţie, după o vizită a lui Hank.

- Hank e tatăl meu?

- Nu, dragule. E doar un prieten drag, care te iubeşte.

Întrebările încăpăţânate ale lui Graham crescuseră odată cu el. Sprâncenele lui drepte se împreunau deasupra nasului şi ochii albaştri i se întunecau într-o expresie de răzvrătire.

- Atunci cine e tatăl meu? Trebuie să am un tată.

- Ai avut unul, dar nu este important.

Dimpotrivă, un tată era extrem de important pentru un băiat de şapte ani. Şi, de data asta, subiectul nu mai fusese atât de uşor de închis.

- Ai divorţat de el? o întrebase.

- Nu.

- Poate să vină să mă vadă, cândva?

- Nu.

- Nu i-a plăcut de mine atunci când m-am născut?

- Nu a fost acolo. Doar eu. Iar eu te iubesc cât zece. Cât o sută.

Era deja la o vârstă la care nu-i mai plăceau îmbrăţişările, dar o lăsase să-l ţină în braţe mult timp în acea noapte.

Sosise apoi o vreme în care luase singur problema în mâini, uneori în moduri nu tocmai cinstite. Jade aflase că Graham începuse să spună poveşti despre un tată care murise în timp ce salva un copil dintr-o clădire în flăcări.

– De ce-ai spus asta, Graham?

Îi adresase întrebarea pe un ton blând, nu ca pe o dojană.

Graham ridicase din umeri. Era îmbufnat, dar ochii îi înotau în lacrimi pe care însă nu le putea vărsa fiindcă, la zece ani, era deja băiat mare.

– Te necăjesc copiii de la şcoală pentru că nu ai tată?

– Uneori.

Speranţele ei că Graham nu se va simţi diferit de ceilalţi nu fuseseră realiste. Când aveai un singur părinte erai diferit. Ea însăşi îşi petrecuse o mare parte din adolescenţă şi tinereţe într-o casă cu un singur părinte, dar, în copilărie, tatăl ei fusese acolo. După moartea lui, îi rămăseseră fotografii şi amintiri care să o susţină. Nu uitase niciodată conversaţiile lor liniştite, îmbrăţişările lui calde, sărutările de noapte bună... Şi nu uitase niciodată cum îi şoptea: „Să nu-ţi fie niciodată frică, Jade".

Să-i spună lui Graham adevărul nu era o opţiune pe care s-o ia în calcul. Dacă ar fi ştiut că era rezultatul unui viol, probabil că băiatul s-ar fi considerat vinovat pentru că exista. Refuza să pună o asemenea povară pe umerii copilului ei, amintindu-şi de responsabilitatea crudă pe care Velta o pusese pe ai ei ultima oară când o văzuse.

Cathy nu era de acord. De câte ori Graham întreba de tatăl lui, o îndemna pe Jade să-i spună adevărul, dar în zadar. Stigmatul de a nu avea un tată era suficient de rău, nu era nevoie ca băiatul să ştie şi restul. Ca să-l ajute cât de cât, îi dăduse voie să mintă.

– Nu-mi plac minciunile, Graham. Ştii asta. Uneori, însă, cred că e-n regulă să minţi, dacă spui un neadevăr pentru a proteja pe altcineva. Aşa că, atunci când copiii te întreabă despre tatăl tău, poţi să-i protejezi de o atitudine jenantă spunându-le pur şi simplu că a murit. Îţi dau voie să spui doar asta – a murit înainte să te naşti tu. Bine?

În mod evident fusese bine, pentru că Graham nu mai deschisese niciodată subiectul. Ajunsese la un nivel de maturitate la care se putea descurca singur. Gândindu-se cât de repede treceau anii, Jade simţea cum i se frânge inima de dorul lui. De-abia aştepta luna iunie, când Graham avea să vină în Palmetto.

– Ai strâns o adevărată mulţime.

Jade se trezi brusc din visare şi întoarse capul spre vocea gravă care se auzise lângă urechea ei. Dillon se aşezase pe scaunul gol de lângă ea.

– Bună dimineaţa, Dillon. Arăţi foarte bine.

– Mersi, răspunse el, uşor jenat.

Îşi pusese costum special pentru această ocazie şi fusese şi la frizer.

Jade, la rândul ei, se îmbrăcase cu cea mai mare grijă. Ştia că în mulţime aveau să fie oameni care să-şi amintească de scandalul pe care îl provocase înainte să plece. Cei mai mulţi erau curioşi să afle mai multe despre această nouă industrie din Palmetto. Oricum ar fi fost, ştia că avea să fie în centrul atenţiei tuturor în următoarele ore. Voia să-i dea pe spate.

– Am venit aseară până la rulota ta, dar nu erai acolo, îi spuse ea lui Dillon.

– Îmi pare rău că te-am ratat.

– Părea că te-ai aşezat bine.

– Nu au fost prea multe de aşezat. Sunt gata să mă apuc de treabă.

– Nu ştiam că ai un câine.

– Câine?

– Am găsit un câine pe treptele rulotei.

– Aaa, ăla! spuse Dillon, încruntându-se. A apărut acum vreo câteva zile și am făcut greșeala să-i dau să mănânce câteva resturi.

Jade își lăsă capul într-o parte și zâmbi șmecherește.

– Și acum te-a adoptat?

– Nu pentru multă vreme. O să-l duc la un adăpost cu prima ocazie.

– După ce o să i se vindece piciorul, vrei să spui. Bandajul ăla părea pus de cineva care nu se pricepe prea bine, zise ea, continuând să zâmbească în același fel.

Încruntarea lui Dillon se adânci.

– Se bătuse cu alți câini și avea o zgârietură. I-am dat cu apă oxigenată și i-am pus un bandaj. Atâta tot.

– Știu și eu, Dillon? spuse ea, cu voce înceată. Cred că te-ai ales cu un prieten pe viață.

Dillon schimbă subiectul, arătând spre mulțime.

– Te așteptai la asta?

– Da. Ieri-seară numele meu a apărut pentru prima oară în ziarul local.

Privirea lui se întoarse asupra ei.

– Și există vreun motiv pentru care numele tău să trezească un asemenea interes?

– Posibil. Am crescut în orașul ăsta.

Dillon reacționă de parcă ar fi fost electrocutat. Ochii lui verzi-căprui se fixară asupra ei.

– Interesant că ai omis să menționezi acest lucru.

Înainte să apuce să-i răspundă, primarul orașului Palmetto veni și o abordă:

– Domnișoară Sperry, să le lăsăm oamenilor încă vreo cinci minute să-și găsească un loc, apoi poți începe prezentarea. Cât crezi că o să dureze?

– Aproximativ zece minute. Apoi voi răspunde la întrebări.

– Foarte bine. Stai cât timp dorești, donșoară. Este o zi istorică. Încă nu pot să-mi revin.

Retezându-i din scurt efuziunea sexistă, Jade i-l prezentă pe Dillon. În timp ce ei doi își dădeau mâna,

privirea lui Jade alunecă întâmplător printre ei şi zări o femeie care stătea în mulţime.

Buzele ei formară reflexiv numele: „Donna Dee".

Fosta ei prietenă nu-şi corectase niciodată dantura, astfel încât maxilarul superior îi venea şi acum peste mandibulă. Chipul ei îngust părea în continuare să se strângă într-un punct deasupra buzei de sus. Îşi purta acum părul tuns în stil bob scurt, dar tot drept şi tern rămăsese.

Totuşi, existau schimbări marcante în înfăţişarea ei. Nu mai avea o expresie comică, ci una aspră. Ochii păreau să i se fi retras în orbite, ceea ce o făcea să pară mai ascunsă ca niciodată. Semăna cu un animal speriat, care pândeşte bănuitor din vizuina lui.

Privirea îi era acum absolut nemişcată, fixată asupra lui Jade. Timpul săpase două linii distincte de fiecare parte a gurii ei ieşite în afară. Jade şi Donna Dee aveau aceeaşi vârstă, însă Donna Dee părea cu cel puţin zece ani mai bătrână.

Jade simţi o împunsătură acută de remuşcare că nu-şi putea aminti cu nostalgie de nopţile în care dormiseră una acasă la cealaltă, chicotind şi făcându-şi planuri de viitor, planuri care, inevitabil, se învârteau în jurul bărbaţilor cu care aveau să se mărite – Gary şi Hutch. Cel puţin uneia dintre ele i se îndeplinise visul. Probabil că gândurile lui Jade i se manifestară în expresia feţei, pentru că Donna Dee fu prima care cedă. Îşi plecă privirea în poală.

Era ciudat că Hutch nu se afla în public. Mai multe dintre ajutoarele şerifului erau prezente pentru a controla mulţimea, dar nu şi el. Hutch fusese întotdeauna mare şi puternic, dar, în esenţă, era un laş. Fără îndoială că încerca să evite prima lor confruntare după cincisprezece ani.

Existau câteva chipuri în mulţime care îi erau vag familiare lui Jade. Nu le putea asocia însă cu nici un nume. Nu o zărise pe Myrajane Griffith, însă ea nu era genul care să se amestece într-o astfel de mulţime,

pe care o considera, fără îndoială, sub demnitatea ei. Şi, desigur, nici Lamar nu era acolo. O mai căutase doar o singură dată de când se văzuseră în Morgantown. Ca şi atunci, o implorase să-l înţeleagă. Regreta că moartea lui fusese atât de tragică, dar rămăsese neclintită - Lamar murise fără să fie iertat.

Primarul se apropie din nou de ea. Se uită la ceasul de la mână şi trase, cu un gest important, de tivul hainei.

- Ei bine, cred că putem începe oricând eşti gata, domnişoară Sperry.

Simţind un val de energie, Jade spuse:

- Sunt gata.

Primarul spuse câteva cuvinte sforăitoare şi pline de înfloriturі la microfon, până când toţi cei din public ajunseră ori să fie topiţi de plictiseală, ori să se foiască dintr-o parte în alta, negăsindu-şi locul. În cele din urmă, o prezentă pe Jade.

Aplauzele care o întâmpinară fură politicoase, dar rezervate.

- Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru că aţi venit în această dimineaţă. Numărul mare al celor care vă aflaţi aici îmi dovedeşte că GSS a făcut o alegere excelentă când a hotărât să deschidă fabrica TexTile în Palmetto. Oraşul a fost ales din mai multe motive. Printre acestea se numără disponibilitatea materiei prime şi accesul la transportul naval, ceea ce va asigura un acces facil şi relativ ieftin la pieţele interne şi străine. Totuşi, principalul motiv care a stat la baza alegerii acestei amplasări a fost beneficiul dublu al unei astfel de întreprinderi. Fabrica TexTile va crea sute de locuri de muncă. Va resuscita economia. Iar TexTile va prospera datorită unei forţe de muncă puternice, dornice de lucru şi disponibile - cu alte cuvinte, datorită vouă.

Jade îşi ţinu răsuflarea. Aşa cum sperase, se auziră mai întâi câteva aplauze răzleţe, apoi din ce în ce mai multe, până când întreaga sală duduia de ropotul lor

asurzitor. Zâmbi în sinea ei, ştiind că-i cucerise. În mod strategic, nu începuse prin a încerca să-i impresioneze cu puterea financiară şi economică a GSS. Asta nu ar fi atras după sine decât ranchiună. Lăudase în schimb zona şi oamenii de aici.

Schimbarea de atitudine era palpabilă. Mulţimea căpătă o personalitate mai cordială. Oamenii nu mai priveau cu neîncredere compania din nord care năvălea peste ei şi le umplea zona de străini. Le povesti cum avea să funcţioneze fabrica, din momentul în care sosea bumbacul şi până ce hainele ieşeau pe poartă, trimise spre nenumărate pieţe din toată lumea.

– Fabrica aceasta va aparţine comunităţii, accentuă Jade. Cu cât daţi mai mult, cu atât mai mari vor fi profiturile şi salariile. Va genera mii de dolari în fiecare an numai din taxele locale, bani care vor putea fi folosiţi pentru îmbunătăţirile de care este mare nevoie în comunitate. La nivel individual, vor exista oportunităţi mai multe şi mai bune pentru locuri de muncă, în domenii diverse.

– Ce fel de locuri de muncă? strigă cineva din spatele sălii.

– La linia de asamblare, la transport şi logistică, la întreţinere şi partea de inginerie, posturi de contabili şi de funcţionari. Lista de oportunităţi este practic nelimitată. Pentru început, vom avea nevoie de muncitori în construcţii. Iar în acest moment doresc să vi-l prezint pe domnul Dillon Burke. El este inginerul nostru constructor.

Se întoarse spre Dillon şi îi făcu semn să vină în faţă. Dillon se apropie. Era o apariţie impunătoare, dacă nu din alt motiv, măcar datorită fizicului său impresionant. Acesta, împreună cu mustaţa groasă şi cu privirea sfredelitoare, făcu să se aştearnă tăcerea în sală. Toate murmurele încetară. Jade îi zâmbi încurajator şi îi predă microfonul.

După un discurs scurt, Dillon se scuză şi se întoarse câteva clipe mai târziu, aducând cu el o schiţă arhitecturală a fabricii. Întreaga sală exclamă în clipa în care o prezentă.

– Aşa va arăta construcţia când o vom termina, le explică Dillon. După cum vedeţi, va fi o adevărată capodoperă şi va fi nevoie de ani buni ca s-o construim. Voi încuraja subcontractorii să angajeze muncitori din partea locului.

Sprijini schiţa de pupitru şi se întoarse la locul lui.

– Mulţumesc, domnule Burke.

Jade se adresă din nou mulţimii.

– Sunt acum gata să răspund la întrebări...

Uşa din spatele sălii fu trântită de perete cu asemenea forţă, încât se izbi de peretele interior. Toate capetele se întoarseră ca să vadă despre ce era vorba. Întreaga sală amuţi în clipa în care intrară doi bărbaţi.

Fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, înaintară pe culoarul creat între şirurile de scaune pliabile, până când ajunseră la marginea scenei. Jade îşi simţea inima palpitând, însă ignoră întreruperea lipsită de politeţe.

– Vă voi răspunde acum la întrebări.

Se ridicară mai multe mâini, dar Jade nu apucă să audă întrebările oamenilor.

– Am eu o întrebare pentru dumneata, domnişoară Sperry, răsună o voce din trecutul ei. Cum mama dracului ai tupeul să-ţi arăţi faţa în oraşul ăsta?

Jade îşi păstră calmul, deşi expresia îi deveni glacială în clipa în care îşi coborî privirea spre cei doi bărbaţi din faţa pupitrului.

Ivan Patchett îi arunca priviri otrăvite dintr-un scaun cu rotile.

capitolul 21

Pe primar îl treceau năduşelile. Nu voia să rişte să jignească cu ceva pe cel mai important cetăţean al oraşului.

Nu voia nici ca Jade să fie insultată. Din orice unghi priveai, era o situaţie explozivă. Singurul mod de a evita o catastrofă era să pună capăt cât mai repede întâlnirii.

Peste zarva creată, Jade vorbi la microfon, promiţând oamenilor că va răspunde la orice întrebare într-o serie de articole publicate în ziar.

– Ce mama dracului se întâmplă? întrebă Dillon, când ajunse lângă ea. Cine-i moşul?

– O să-ţi explic mai târziu. În momentul de faţă, vreau să plec de-aici.

– Nu mi-ai răspuns încă la întrebare!

Ivan nu fusese oprit de confuzia creată. Deşi întâlnirea fusese suspendată, oamenii plecau greu. Cei mai mulţi voiau să vadă ce urma să se întâmple. Simţeau că sunt pe cale să iasă scântei şi, ca întotdeauna, Ivan ştia să joace publicul pe degete.

Jade ar fi ales alt moment şi alt loc pentru prima întâlnire cu cei doi Patchett, dar Ivan îi forţa mâna şi nu avea de gând să dea înapoi.

Coborî de pe podium şi îl înfruntă:

– Am tot dreptul să mă aflu în oraşul ăsta sau în orice alt loc aleg să mă duc. America este încă o ţară cu dreptul la liberă circulaţie.

– Nu şi în oraşul *meu*.

– Măi să fie! Jade Sperry! Carevasăzică tu eşti persoana misterioasă din spatele acestei poveşti. Cine ar fi crezut?

Neal stătea în spatele scaunului cu rotile al lui Ivan. Jade greşise când crezuse că era de-acum imună la efectul pe care îl avea asupra ei. Nu era. Un val de furie şi ură i se aşeză peste ochi, o ceaţă atât de densă încât aproape că nu-i mai deslușea chipul zâmbitor. *Răbdare*, îşi spuse. Încă puţin, şi rânjetul o să-i dispară de pe buze.

Fiindcă primise în toţi aceşti ani cu regularitate ziarul din Palmetto, ştia despre accidentul lor de la trecerea de cale ferată din Charleston. Ambele picioare ale lui Ivan fuseseră retezate de deasupra genunchilor. Neal avusese pelvisul zdrobit, mai multe oase rupte şi contuzii severe

care îl ţinuseră luni în şir în spital. Nunta cu Marla Sue Pickens nu mai avusese loc. Motivele pentru care fusese anulată erau neclare.

Înfăţişarea lui Neal nu fusese afectată nici de accident, nici de trecerea timpului. Era la fel de frumos şi de arogant ca întotdeauna.

– Mi s-a părut mie că-i împuţită treaba din prima clipă în care am văzut cererile pentru aprobări înaintate către primărie. Fireşte, am votat împotriva lor. Am încercat să-i conving şi pe ceilalţi, dar unii au capul în nori şi nu ştiu ce e bine pentru oraşul ăsta. Cu un rânjet viclean, continuă: Trebuie să-ţi mărturisesc Jade că admir felul în care ai ştiut să o iei pe ocolite, să te furişezi fără să-ţi faci auzit numele.

– Nu-i face complimente! mârâi Ivan, arătând cu degetul spre Jade. Sunt foarte supărat pe tine, donşoară. Poate-ţi închipui că ai fost grozav de isteaţă. Poate-ţi închipui că, doar pentru sunt în nenorocitul ăsta de scaun, sunt slab şi incompetent.

Înaintă cu scaunul până când roţile aproape că-i atinseră genunchii. Jade rămase neclintită, deşi simpla lui prezenţă îi crea repulsie, şi gândul că ar putea să o atingă era revoltător.

– Ascultă-mă bine, fetiţo! şuieră el. Sunt mai puternic ca niciodată. Nenorocitul ăla de tren nu mi-a atins creierul, să ştii. Miji ochii, într-o căutătură maliţioasă. Un lucru îţi garantez: afurisita asta de fabrică a ta n-o să fie niciodată ridicată pe teritoriul meu!

Avea un baston pe genunchi. Îl ridică şi lovi cu el schiţa arhitecturală care rămăsese sprijinită de pupitru. Aceasta căzu cu faţa spre podea. Cu coada ochiului, Jade îl văzu pe Dillon ţâşnind în faţă. Întinse braţul şi îl opri, punându-i palma pe piept.

Vocea ei era uimitor de calmă:

– Recunosc, a fost un timp când erai fenomenal, domnule Patchett. Îşi trecu peste el privirea lipsită de orice fel de emoţie. Acum, eşti doar patetic.

Îi ocoli scaunul cu rotile şi trecu pe lângă Neal ca şi cum n-ar fi existat, fără nici un fel de reacţie la ceea ce spusese. Afară, erau încă mulţi oameni. Toţi o priviră curioşi în momentul în care ieşi din clădire. În mod clar, voiau să afle cum se descurcase cu Ivan.

Cu pas încrezător, coborî pe trotuar până în dreptul noului ei Jeep Cherokee şi deschise portiera din dreptul volanului. Îşi aruncă servieta în maşină şi se pregătea să urce la volan, când cineva îi prinse braţul de la spate.

Dillon purta o pereche de ochelari de soare opaci, dar, chiar şi prin lentilele întunecate, îşi dădea seama că era furios. Din respect pentru curioşii din jur, nu ridică vocea, însă vorbi apăsat:

– Ce naiba s-a întâmplat acolo?

– Nu este nici momentul, nici locul să discutăm despre asta.

Îşi coborî chipul mai aproape de al ei.

– Nu e pe dracu'! Înainte să întorc prima lopată, vreau să ştiu dacă am vreo puşcă aţintită spre spatele meu. Cine era nenorocitul în scaunul cu rotile?

– Numele lui este Ivan Patchett şi nu a fost întotdeauna într-un scaun cu rotile. Îşi dădu la o parte câteva şuviţe de păr de pe faţă. Mâna îi tremura. Spera că Dillon n-o să observe. Totuşi, a fost întotdeauna un nenorocit.

– Patchett? Tipul cu soia?

– Exact. Acum, te rog să-mi dai drumul. M-am dat suficient de mult în spectacol în dimineaţa asta. Nu vreau să încep să mă lupt cu tine aici, pe Main Street.

Dillon coborî privirea spre mâna care încă îi ţinea strâns partea de sus a braţului. Părea că nu-şi dăduse seama până în acel moment că o atingea. Îi dădu drumul numaidecât.

– Celălalt era fiu-său?

– Neal.

– Care e povestea ta cu el?

– Asta e treaba mea.

Încercă să urce în maşină, dar Dillon îi prinse din nou braţul, mişcându-se rapid ca un şarpe.

– Tu ai transformat-o în treaba mea când m-ai scos din închisoarea din L.A.

În timp ce rostea fiecare cuvânt printre dinții încleștați, mustața abia dacă i se mișca.

– M-ai lăsat să cred că totul o să meargă ca uns aici, că o să avem susținerea întregului oraș și că oamenii o să se-nghesuie să lucreze pentru mine. În mod clar, treaba nu stă chiar așa. Vreau să știu cu ce mă confrunt.

– În momentul de față, domnule Burke, te confrunți cu mine. Deși mai erau încă oameni în jur, care se uitau la ei, Jade își smulse brațul din mâna lui. Responsabilitățile dumitale nu se extind la relațiile cu publicul. Acesta este departamentul meu. Din acest moment te-aș ruga să nu mai încerci să-mi chestionezi motivele. Și o să te concediez dacă îndrăznești să te amesteci.

Intră în mașină și trânti portiera. Nu privi înapoi în timp ce ieșea din parcare și se îndepărta pe șosea.

Jade știa că Dillon avea tot dreptul să-și facă griji în legătură cu susținerea publică, pentru că i-ar fi putut afecta radical programul de lucru. Totuși, relația ei cu cei doi Patchett nu era treaba lui și nici n-avea să fie vreodată. În plus, bănuia că nu i-ar fi plăcut să știe că juca până și un rol minor într-un complot de răzbunare. În orice caz, nu avea de gând să-i spună mai mult decât avea el nevoie să știe.

În momentul în care intră în casă, telefonul recent instalat sună.

– Alo?

– S-a terminat întâlnirea?

– Domnule Stein! exclamă ea. Da, tocmai s-a încheiat.

– De ce nu m-ai sunat? Ți-am spus să mă suni.

– Asta voiam să fac. Abia am intrat pe ușă.

– Ei? Cum a mers?

– Splendid! Nu ne-am fi putut dori un răspuns mai bun.

Îi povesti pe scurt cum se derulaseră evenimentele, omițând să menționeze vreun cuvânt despre cei doi Patchett.

– Aşadar, eşti în continuare convinsă de potenţialul comercial al zonei.

– Fără îndoială.

– Bun. Atunci, hai să discutăm câteva idei la care m-am gândit.

Jade se aşeză, pregătindu-se să asculte.

– Tot aici eşti? Nu pricepi când ţi se sugerează să faci paşi?

Cu vârful pantofului, Dillon împinse la o parte câinele vagabond şi descuie uşa rulotei.

– Cară-te!

Potaia ridică spre el ochii plini de tristeţe, se întinse la loc pe treaptă şi-şi puse capul pe lăbuţele din faţă.

– Cum vrei! mormăi Dillon. Dar să nu te-aştepţi să mai primeşti mâncare de la mine.

Trânti atât de tare uşa rulotei, încât se zgâlţâi întreaga structură. Luându-şi o cutie de suc din frigiderul din bucătăria îngustă, rămase cu uşa deschisă în bătaia aerului rece şi bău jumătate de cutie dintr-o înghiţitură. Şi-o răsuci apoi pe frunte.

– Pe toţi dracii!

Nu voia nimic în viaţa lui care să-l facă să se gândească sau să simtă. Cu şapte ani în urmă, încetase în mod oficial să mai simtă ceva. Nu doar soţia şi fiul lui fuseseră îngropaţi la doi metri sub pământ. Împreună cu ei îşi îngropase şi tot ce însemna emoţie. Nu mai rămăsese nimic din el, în afară de trupul care continua să existe. Pe dinăuntru, era gol, pustiu. Şi-i plăcea aşa. Voia să rămână aşa.

Părăsise camera în care muriseră Debra şi Charlie, lăsând totul în urmă. Începând cu acea zi, fusese complet detaşat de lume. Nu deţinea nimic, în afară de cele câteva obiecte esenţiale pe care le putea lua oricând cu el. Rămânea indiferent faţă de alţi oameni. Nu rămăsese în nici un loc suficient timp cât să-şi facă prieteni. Nu-şi dorise legături.

Învățase pe pielea lui că, oricât te-ai fi străduit să faci ceea ce se aștepta de la tine, oricât de bun ai fi încercat să fii, viața tot te pocnea direct în față. Erai pedepsit pentru greșeli pe care nici măcar nu erai conștient că le făcuseși. Orice datorie era întotdeauna plătită, iar prețul erau viețile oamenilor pe care îi iubeai.

Din această lecție crudă a vieții, Dillon căpătase o filosofie logică: să nu iubești.

Viața lui era un vid sigur și lipsit de sens și așa voia să rămână. Nu avea nevoie de o potaie care să se atașeze de el. Nu voia să-i pese de proiectul ăsta atât de mult încât să încerce sentimente de protecție și de posesie sau să înceapă să se gândească la el ca la „fabrica lui". Și mai mult decât orice nu avea nevoie de o femeie care să-i intre pe sub piele.

Înjurând, trânti ușa frigiderului. Așa era viața. Avea o potaie proastă ghemuită la intrare, care îi lingea mâna ori de câte ori ieșea pe ușă. Era deja protector ca o ursoaică atunci când venea vorba de fabrica TexTile și nici măcar nu începuseră încă lucrările. Și era furios pe Jade Sperry. Furia era o emoție. Nu voia să simtă nici un fel de emoție în legătură cu ea.

După săptămâni întregi de conferințe și ședințe la New York, cu bărbați îmbrăcați în costume scumpe, de firmă, care nu avuseseră în viața lor bășici pe mâini, de-abia aștepta să înceapă cu adevărat lucrul. Și acum se părea că, tocmai când își îngăduise, după ani întregi, să se entuziasmeze în legătură cu ceva, proiectul ar fi putut fi oprit.

Orice prost și-ar fi dat seama că Patchett n-o să stea cu mâinile în sân când o să apară o altă industrie în oraș, care să-i treacă afacerea lui pe locul secund, și încă la mare distanță. Jade nu era proastă. Știuse de la bun început că o să-și facă un dușman din Patchett. După cuvintele pe care le schimbaseră la întâlnirea din oraș, Dillon avea impresia că erau deja dușmani de multă vreme – și era valabil și pentru fiul lui Patchett.

Bătrânul spusese: „Cum mama dracului ai tupeul să-ţi mai arăţi faţa în oraşul ăsta?" Asta sugera un scandal. Oare Jade plecase din Palmetto după ce se făcuse de ruşine?

Dillon goli cutia de suc şi o mototoli în pumn. Nu şi-o putea imagina pe competenta, calma şi controlata domnişoară Sperry implicată într-un scandal, cu atât mai puţin într-unul de natură licenţioasă. Nu voia să şi-o imagineze în nici un context, însă apărea adesea în gândurile lui.

Era firesc, îşi spunea. Era şefa lui. S-ar fi gândit la şeful lui şi dacă acesta ar fi fost un bărbat. Totuşi, dacă şeful ar fi fost un bărbat, nu ar fi avut în legătură cu el gândurile pe care le avea adesea în legătură cu Jade.

Îi fusese fidel fizic Debrei timp de aproape un an după moartea ei. Apoi, într-o noapte rece şi însingurată, într-unul dintre statele de la şes - Montana? Idaho? -, agăţase o femeie într-un bar şi o dusese într-o cameră de motel. După aceea, se simţise dezgustat de sine însuşi şi mai singur ca înainte. Plânsese după Debra cu suspine uscate şi sfâşietoare. În ciuda rănilor emoţionale, apetitul fizic îi revenise şi devenise din nou puternic şi sănătos. A doua oară când adusese o femeie în patul lui, îi fusese mai puţin greu. A treia oară, aproape uşor. Reuşise între timp să disocieze actul fizic de conştiinţa lui. Îşi putea stimula trupul fără să se simtă vinovat. Era o eliberare fizică şi atât, care nu-i implica inima sau mintea.

Atitudinea lui distantă îl făcuse şi mai atrăgător pentru femei decât înainte. Ostilitatea lui latentă li se părea incitantă. Instinctul matern le făcea să vrea să-i vindece rănile. Totuşi, nici una dintre ele nu reuşise să-i stârnească mai mult decât un interes strict sexual. După ce le părăsea, se simţea la fel de bântuit şi de fără rost ca mai înainte. Numele şi chipurile nu rămâneau niciodată întipărite în memoria lui.

Şi totuşi, un nume şi un chip reveneau acum iar şi iar în gândurile lui. Iar asta îl deranja considerabil.

Potaia de afară începu să latre.

– Mai taci! strigă Dillon, prin uşă.

Apoi auzi un motor de maşină şi deschise uşa. Jade coborî dintr-o camionetă nouă şi lucioasă, cu logoul TexTile întipărit pe uşă.

– Mușcă? întrebă ea, înclinând capul înspre câine.

– Nu ştiu. Nu e al meu.

– Nu cred că el ştie asta. Deja te apără.

Se aplecă şi chemă câinele la ea, scoţând pe gură nişte sunete ca nişte pupici.

– Vino-ncoace, potaie!

Câinele se opri din lătrat, scânci de câteva ori, apoi coborî târându-se pe trepte până la ea. Jade îl lăsă să-i miroasă mâna. Câinele i-o linse. Îl scărpină după urechi.

– Halal câine de pază, zise Dillon sec.

Jade îşi îndreptă spatele şi îi aruncă un rând de chei de maşină.

– Sper să-ţi placă.

Dillon prinse cheile din zbor.

– Este a dumitale, cât timp vei avea acest post.

– Am deja o maşină.

– Aceea este pentru uzul dumitale personal. Te rog ca, ori de câte ori reprezinţi TexTile, să foloseşti maşina asta.

– Am înţeles. Altceva?

Jade urcă treptele rulotei. Câinele veni după ea, dând din coadă. Scoase din poşetă un card de benzină şi i-l întinse lui Dillon.

– Foloseşte-l şi pe acesta.

– Mersi.

– Facturile vor fi trimise direct către mine.

– Ar fi cazul să fie!

Ştia că era bădăran şi nesuferit, dar nu-i plăcea să accepte daruri de la o femeie. Îi amintea de doamna Chandler care îl învăţase cum să facă dragoste. Fă asta, fă aia! Nu atât de tare! Mai tare! Mai încet! Mai repede! Dillon învăţase repede şi, în scurt timp, dezvoltase

propria tehnică. Îi plăcea mult mai mult când deținea el controlul.

Era o atitudine demodată și nepopulară, știa, dar nu avea ce-i face. Era în sinea lui bucuros că se afla pe o treaptă mai sus decât Jade, și că ea trebuia astfel să-și încline capul pe spate ca să poată vorbi față în față. Sigur, ea era șefa și putea să cumpere mașini noi, dar n-o s-o lase să-i strivească masculinitatea.

- Va trebui să mă duci acasă.

- Sigur.

- Aș vrea să văd mai întâi cum ți-ai aranjat biroul.

Dillon nu se clinti. Jade îi zâmbi cu prefăcută dulceață.

- Dacă este un moment potrivit, domnule Burke.

Își fixă privirea într-a ei, simțind că se pornise o confruntare de caracter nedeclarată. În cele din urmă, se dădu la o parte și îi făcu semn să intre în rulotă. Ca să nu vină și câinele după ea, închise ușa, apoi îi păru rău c-o făcuse. Rulota era prea mică pentru doi oameni - cel puțin așa i se părea acum, că era singur cu Jade.

Nu o văzuse niciodată îmbrăcată altfel decât în ținută de birou. Se schimbase de la întâlnirea din oraș și purta acum blugi și un pulover alb. Dacă nu ar fi știut mai bine, n-ar fi bănuit niciodată că purtase un copil timp de nouă luni. Abdomenul îi era plat, coapsele subțiri, fundul tare și sânii...

Își drese vocea.

- Liniile telefonice vor fi instalate mâine.

- Foarte bine, spuse ea, întorcându-se.

Inspectase biroul pe care și-l instalase. Livingul rulotei fusese transformat într-un birou compact. Singurele obiecte care nu erau folosite pentru afacere erau un radio și un mic televizor portabil.

- Nu-ți rămâne prea mult spațiu de locuit.

- Nu-mi trebuie mult spațiu.

- Ești sigur că nu vrei să-ți angajez o secretară, așa cum ți-am sugerat?

Dillon clătină din cap.

– Dacă o să ajung mai târziu la concluzia că am nevoie de una, o să te-anunţ.

Privirea ei alunecă în spatele lui, înspre bucătărie şi dormitor.

– Vrei să-mi vezi şi patul?

Ochii ei se rotiră repede spre ai lui. Ar fi pus pariu pe următorul salariu că-i stătea pe limbă un comentariu acid, însă şefa lui se gândi mai bine şi se abţinu. Zise sec:

– Singurul lucru care mă interesează este locul din care vei conduce afacerea companiei.

Până şi duritatea domnişoarei Sperry avea o limită, concluzionă Dillon. Nu se extindea până la interacţiuni cu conotaţii sexuale. Acesta era punctul în care toată atitudinea ei sofisticată se prăbuşea. O observase interacţionând cu bărbaţii de la sediul GSS din New York. Aluziile şi apropourile o făceau să se simtă inconfortabil. Şi nu flirta niciodată. Cu ea, totul era discuţie de afaceri sau nimic.

Ajunsese la concluzia că nu era măritată. Şi nici nu vorbea niciodată despre vreun fost soţ. Unul dintre directorii tineri de la GSS se apropiase într-o zi de el când se dusese să-şi toarne o cafea şi îl întrebase:

– I-o tragi lui Jade?

Lui Dillon nu-i plăcuseră niciodată bârfele de vestiar, mai ales cu străinii.

– Şi în ce fel este asta treaba ta?

– Am pus pariu pe cincizeci de dolari.

Dillon sorbise calm din cafeaua aburindă în timp ce-l sfredelea pe celălalt bărbat cu o privire periculoasă.

– Hai să-ţi spun ceva! Dacă vrei să vorbim despre sex, ce-ar fi să te duci tu să faci o labă, apoi să te-ntorci să-mi povesteşti cum a fost?

Se pare că Jade crease suficiente frustrări în colegii ei de sex masculin cât să genereze speculaţii în legătură cu sexualitatea ei. Dillon era şi el suficient de curios în legătură cu tatăl copilului, dar evitase să deschidă vreodată subiectul.

– Poate că ar trebui să mai luăm o rulotă, spuse ea acum, pe tonul aspru, de afaceri.

– Pentru ce?

– Şi eu am nevoie de un birou. Ar fi mult mai convenabil să-l am aici, decât în oraş. În plus, ar trebui să ai un loc în care să poţi discuta cu subalternii şi aşa mai departe. Ce zici? Ceva suficient de mare încât să încapă biroul meu şi o zonă deschisă.

– Nu sunt banii mei.

– O să mă interesez mâine.

– Bine.

– Ei, presupun că asta a fost tot.

Era la uşă, cu mâna deja aşezată pe clanţă, când păşi pe lângă ea şi îi blocă drumul.

– Nu chiar totul, Jade.

Din reflex, Jade se trase repede cu un pas înapoi. Mişcarea lui bruscă părea să o fi speriat, deşi nu ar fi fost cazul, îşi spuse Dillon. Aproape că părea să-i fie frică de el.

– Ce vrei?

Nici de ce respira dintr-odată întretăiat nu-şi putea explica. Ea deţinea tot controlul. De ce i-ar fi fost frică de el? Pentru moment, lăsă deoparte curiozitatea personală şi abordă chestiunile practice.

– Spune-mi despre Ivan Patchett.

– Ce-i cu el?

– Îmi dau seama de ce-l supără ridicarea fabricii TexTile. O să-i ştirbească o mare parte din putere. Palmetto a fost până acum regatul lui şi îl conduce de multă vreme.

– Presupun că poţi vedea situaţia şi în felul ăsta, zise Jade.

– Eu cred că *tu* ai văzut situaţia în felul ăsta.

– Adică?

– Ştiind foarte bine că fabrica va avea un efect negativ asupra lui Patchett, acesta este motivul pentru care te-ai hotărât s-o faci aici?

– Ai citit prospectul. Ştii că Palmetto este amplasamentul perfect.

– La fel de bine cum ştiu că ai fi putut alege oricare alte douăzeci de oraşe de pe coasta de sud-est care ar fi fost tot perfecte. De ce Palmetto?

– Îmi era cunoscut.

– Ceea ce mă aduce la a doua întrebare. De ce a considerat Patchett că ai tupeu ca să-ţi arăţi chipul pe-aici?

Jade îşi scutură capul, făcând să i se rearanjeze norul de bucle dese şi negre care îi cădeau pe umeri.

– Nu am plecat din Palmetto în cele mai fericite circumstanţe.

– Iar aceste *circumstanţe* au avut cumva legătură cu Patchett?

– Printre altele.

– Mai ales cu tânărul Patchett.

– De ce spui asta?

Îi studie chipul preţ de câteva clipe, apoi se hotărî să încerce:

– Cine e tatăl fiului tău, Jade?

– Graham nu are tată.

– Greşit. Chestia asta nu s-a mai întâmplat de vreo două mii de ani încoace. Erai însărcinată când ai plecat din Palmetto, nu-i aşa?

Nu făcu decât să-l privească cu ochii ei albaştri, reci ca gheaţa.

– Neal Patchett te-a lăsat însărcinată, apoi a refuzat să te ia de nevastă? Asta a fost?

– Nici pe departe. Îl disprețuiesc pe Neal Patchett şi l-am disprețuit dintotdeauna.

Dându-l la o parte din drum, deschise nervoasă uşa şi ieşi din rulotă. Câinele sări în picioare şi începu să dea viguros din coadă, dornic de încă o vorbă bună. Jade ignoră câinele şi coborî treptele cu pas apăsat, întorcându-se când ajunse pe ultima şi adresându-i-se lui Dillon:

– Ascultă, știu că ți-am vorbit cam de sus azi-dimineață, în oraș, și-mi pare rău. Ar fi trebuit să te asigur că am situația sub control și să mă opresc acolo.

– Și ai situația sub control?

– Categoric. O să mă descurc cu orice fel de dificultăți ar putea apărea și, după cum sunt sigură că-ți dai seama, vor apărea multe până să terminăm. Tu ar trebui să te preocupi doar de cele care privesc direct construcția în sine. Și te rog să-ți păstrezi pentru tine speculațiile despre fiul meu. Ba mai mult chiar, te-aș ruga să nu mai faci nici un fel de speculații în legătură cu noi. Odată ce vor începe lucrările, ar trebui să fii atât de ocupat, încât să nu mai ai timp să te gândești la nimic altceva.

Dillon era mai intrigat ca niciodată. Reacția ei la întrebările lui nu făcea decât să-i sporească curiozitatea. Palmetto era un oraș mic. Oamenii vorbeau. Mai devreme sau mai târziu avea să afle mai multe despre trecutul ei dubios. Așa că se hotărî să nu mai insiste pe moment.

Încuie rulota și veni în urma ei până la mașina cea nouă, unde o găsi deja așezată pe scaunul de lângă șofer. Urcă la volan și porni motorul.

– Foarte șmecheră, remarcă el, studiind interiorul.

– GSS este o corporație de primă clasă, spuse ea, pe un ton înțepat.

Scoase mașina pe drumul neamenajat care dădea în șosea.

– Va trebui să-mi explici unde e casa ta.

Știa ce locuință închiriase, dar nu voia să se dea de gol că știe.

Urmând instrucțiunile ei laconice, conduse prin oraș. În scurt timp își dădu seama că nu îl conducea la casa pe care o închiriase.

– Mă miră că ai vrut să stai atât de departe, comentă el pe ton conversațional, când depășiră limitele orașului.

– Nu mergem direct la mine acasă. Vreau să-ți cer părerea în legătură cu ceva.

Îi aruncă o privire nedumerită, dar Jade nu-i oferi alte detalii. Continuă să conducă pe șoseaua cu două

sensuri care, știa, ieșea în cele din urmă pe coasta Atlanticului.

– Fă dreapta la următoarea intersecție!

Așa cum îi spusese, vină brusc și intră pe un drum îngust și pietruit.

– Poți să oprești oriunde pe aici.

Imediat ce mașina se opri, Jade coborî.

– Aș vrea să vii cu mine.

Dillon coborî și veni după ea până în dreptul unui gard de sârmă ghimpată. Un semn ruginit pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ era prins cu un cui pe un stâlp. Jade îl ignoră și îl rugă să depărteze două fire suficient de mult cât să poată trece printre ele.

– Știi că e o proprietate privată, nu? îi spuse el.

– Da, știu.

După ce trecu în siguranță de partea cealaltă, își puse piciorul pe sârma de jos, culcând-o la pământ, și o ridică pe următoarea cât putu mai sus.

– Haide! Nu cred c-o să fim prinși.

Din cauza înălțimii lui, Dillon fu nevoit să fie mai atent decât ea, atunci când se strecură printre cele două fire de sârmă ghimpată. Odată ajuns de cealaltă parte a gardului, își puse mâinile în șolduri și o privi de sus:

– Și acum, ce facem? Ce putem vedea de pe partea asta și nu puteam vedea de pe drum?

Stăteau în mijlocul unui câmp necultivat. Dacă avea chef de o plimbare pitorească, ar fi putut măcar să-i spună să se schimbe. Își lăsase cravata și sacoul la rulotă, dar era încă îmbrăcat cu pantalonii și pantofii eleganți pe care îi purtase la întâlnirea din oraș.

– Vreau doar să arunc o privire în jur. Începu să traverseze câmpul. Și nu voiam să vin singură.

– Da, cred că e foarte nasol să vii aici singură, glumi el.

După cum anticipase, nu părea amuzată.

Preț de o jumătate de oră, merseră pe ogorul necultivat. Jade o ținu de-a lungul gardului, apoi îi ceru să numere metri, lucru pe care Dillon îl făcu, fără să înțeleagă însă motivul din spatele acestei solicitări bizare.

Jade scoase din geantă un caiet cu spirală în care-şi trecu mai multe observaţii.

Vântul se înteţi, dar ea nu păru să observe, nici măcar atunci când îi suflă părul peste faţă şi gură. Nori negri începură să se strângă pe cer, coborând tot mai jos. Dillon auzi bubuituri de tunet în depărtare. Continuau să meargă şi să măsoare distanţa, fără vreun motiv pe care el să-l poată înţelege.

În cele din urmă, Jade îşi strânse la ceafă părul suflat de vânt, ţinându-l bine cu mâna, apoi îşi înclină capul pe spate ca să se uite la el.

– Ei? Ce crezi?

Aşa cum era acum, cu picioarele depărtate, cu o mână ridicată la ceafă, cu hainele suflate de vânt, astfel încât îi subliniau fiecare formă, era atât de sexy, încât Dillon nu se mai simţea stăpân pe gândurile lui.

– Ce cred eu? repetă el, cu o voce răguşită. Cred c-o să ne udăm.

Jade ridică spre cer ochii de un albastru mai închis decât norii de furtună.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar ce crezi despre proprietatea asta?

Pierzându-şi răbdarea, Dillon îşi trecu mâna prin părul care, la fel ca al lui Jade, era răvăşit de vânt.

– De-asta m-ai făcut să ţopăi pe-aici în ultima jumătate de oră? Ca să afli părerea mea despre bucata asta nenorocită de pământ? Puteam să ţi-o spun şi fără să-mi murdăresc de noroi pantofii cei noi.

– Nu crezi că e valoroasă?

– Valoroasă? strigă el, ca să acopere vântul. Nu face doi bani. Probabil că apa o acoperă mai mult de jumătate la inundaţii.

– Mă gândesc să o cumpăr pentru GSS.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi începu să se îndrepte înapoi spre gardul de sârmă ghimpată. Uluit, Dillon veni după ea.

– Pentru ce naiba?

– Pentru o viitoare extindere. Te rog să fii foarte atent la sârma asta, Dillon.

Trecură prin gard fără probleme şi se întoarseră la maşină. Dillon trânti portiera în urma ei, apoi ocoli nervos prin faţa maşinii. Abia intrase, când picături grele de ploaie începură să stropească parbrizul.

Înjură când văzu cât noroi i se lipise de talpa pantofilor, apoi reluă discuţia din punctul în care rămăsese.

– Doar nu te gândeşti serios să cumperi terenul ăsta.

– Poate că da. Domnul Stein a sunat astăzi. Am discutat despre mai multe zone de oportunităţi, în teritoriu şi prin împrejurimi. Sunt foarte mari şanse să achiziţionez proprietăţi în numele corporaţiei. De fapt, sugestia lui a avut mai degrabă forma unui mandat executiv.

– Înainte să poţi construi ceva mai mult decât o cocioabă aici, ar trebui să investeşti milioane numai ca să pregăteşti terenul.

– Avem milioane.

Frivolitatea ei îl scotea din sărite.

– Ei bine, dacă ai toate răspunsurile, de ce m-ai târât după tine?

– Pentru protecţie.

Furios, o privi preţ de câteva clipe, apoi băgă în marşarier, îşi trecu un braţ peste spătarul scaunului de lângă, întoarse capul şi duse aşa maşina până la intersecţia cu şoseaua. Îi simţea părul sub degetele mâinii întinse. Era umed şi moale şi îl înfuria la culme că observase acest amănunt.

Ploaia răcise ferestrele. Începeau să se aburească. Îi simţea parfumul lui Jade în aerul înăbuşitor.

Părul lui Jade. Parfumul lui Jade. Era mult prea conştient de prezenţa lui Jade.

Căutând ceva care să-i distragă atenţia, observă o cutie poştală rurală, care abia se mai ţinea pe un stâlp putrezit. Prin ploaie, Dillon citi numele care fusese scris cu ani în urmă cu vopsea pe metalul îndoit. Literele erau pe jumătate şterse, dar reuşi totuşi să le descifreze: O. PARKER.

*

– Vreau să știu ce pune la cale afurisita aia!

Nervos, Ivan îi făcu semn să plece menajerei care încerca să-i servească o a doua porție de cartofi dulci. Cu patru ani în urmă, Eula se pensionase. Fiică-sa îi luase locul, asumându-și, pe lângă restul obligațiilor, și pe acea de a avea grijă de un invalid, cu picioarele amputate.

– Adu-mi o sticlă de brandy! îi ordonă Ivan, pe un ton răstit.

Când femeia plecă să facă ce-i spusese, Ivan privi chiorâș către Neal, care stătea tolănit în scaun, jucându-se cu resturile de mâncare din farfurie.

– Ei? Ai surzit? Zi ceva!

Fără nici o altă mișcare, Neal ridică privirea spre taică-său.

– De câte ori trebuie să-ți repet? Nu știu nimic mai mult decât ce ți-am spus deja.

Ivan smulse sticla din mâinile menajerei și-și turnă o porție zdravănă într-un pahar. Femeia îi luă farfuria lui Neal, atunci când acesta făcu semn că a terminat. După ce se întoarse în bucătărie, tatăl și fiul rămaseră singuri în sufragerie – doi oameni la o masă la care ar fi încăput lejer douăzeci de persoane.

Neal spuse:

– Constructorul, Burke, tocmai a subcontractat pentru lucrările de excavare o companie din Columbia. Au început deja să-și aducă echipamentele.

– Ei bine, atunci o să și le ducă înapoi! mârâi Ivan, umplându-și din nou paharul cu brandy. Ivan își scoase scaunul cu rotile de sub masă și se duse în birou. Vino încoace! urlă el, prin încăperile goale.

Interiorul casei nu fusese schimbat prea mult, doar atât cât să permită accesul scaunului cu rotile al lui Ivan. Neal intră în birou în urma lui taică-său, aducând cu el paharul de brandy.

– Nu poți să oprești chestia asta numai pentru că așa vrei tu, bătrâne. Te-ai făcut de râs în ultimul hal la întâlnirea aia din oraș. Pufneai și mârâiai ca un aligator

rănit. Nu așa trebuie procedat, tată. Neal se trânti pe canapeaua de piele. Trebuie s-o batem pe Jade la propriul ei joc. N-am fost vigilenți și n-am băgat de seamă când a cumpărat terenul pe care o să fie fabrica. Data viitoare, n-o să ne mai prindă adormiți în post.

– La ce te gândești?

Brandy-ul îi mai domolise nervii lui Ivan.

În plus, în ultima vreme nu mai avea destulă energie cât să facă pe tiranul. De la accidentul care îi afectase în mod atât de grav sănătatea, Neal preluase mai multe dintre responsabilitățile lui. După ce mai înainte făcuse mari eforturi să evite munca, Neal descoperise cu plăcere că era asemenea unui joc. Iar Neal juca întotdeauna ca să câștige – și nu știa să piardă.

– Am adulmecat tot ce face Jade, îi spuse el lui tatăsău. Și-a ridicat tabăra acolo, la locul de șantier, într-un birou mobil, chiar lângă rulota în care locuiește individul ăla, Burke. Singurul lucru ciudat pe care l-a făcut până acum a fost să se ducă de două ori până la proprietatea Parker.

– Ei pe dracu'!

– De două ori știu eu, adăugă Neal, încruntându-se. O dată cu Burke, a doua oară singură. Nu se duce să-i viziteze, mă înțelegi, doar le dă târcoale. A doua oară, nici măcar nu s-a dat jos din mașină, a încercuit doar de câteva ori gardul care înconjoară proprietatea lui Otis. Ieri s-a dus la tribunal și a cerut să vadă planurile.

– Ești sigur că erau de la proprietatea Parker?

– Sunt sigur. I-am făcut câteva complimente grasei ăleia de Gracie Dell Ferguson, zise Neal, referindu-se la funcționara de la tribunal. După asta, mi-a spus bucuroasă tot ce voiam să știu. Jade a cerut să vadă planurile parcelei Parker și ale proprietăților din jur.

– Eu dețin aproape toate proprietățile din jur.

– Așa e, tată, ale tale sunt. Mi-a atras atenția și Gracie Dell, în timp ce avea grijă să-i observ sânii mari.

– Jade i-a spus lui Gracie Dell de ce anume o interesau planurile?

– Nu.

În timp ce Neal turna brandy în cele două pahare, Ivan întrebă:

– De ce crezi că o interesează pe Jade ferma Parker?

– Nu-mi pot imagina, dar nu-mi place, mârâi Neal. Vreau să știu ce e-n mintea ei.

– Ei bine, nu prea sunt șanse să ne anunțe dinainte. Și, mai devreme sau mai târziu, o să-și dea seama că ai urmărit-o și ai pus întrebări.

– Nici o problemă. Am găsit doi băieți care sunt cât de cât isteți și știu să-și țină gura. O urmăresc cu rândul și-mi raportează tot ce face. Iar între timp, adăugă el, cu un rânjet leneș, eu sunt fermecător ca întotdeauna. Ieri i-am trimis flori.

Ivan îi aruncă lui fiu-său o privire cu subînțeles.

– E mai frumoasă ca femeie decât era ca fată.

– Așadar, ai observat și tu?

Neal râse.

– A venit ca vijelia în oraș și a făcut multă zarvă, dar, dincolo de imaginea corporatistă, Jade este doar o femeie. Pot să zbiere după egalitate până n-o mai putea, dar, una peste alta, nu sunt bune decât pentru un singur lucru.

– În mod normal, aș fi de acord cu tine. Dar femeia *asta* mă îngrijorează. Nu a uitat ce s-a întâmplat chiar înainte să terminați liceul. Ivan împunse cu degetul spațiul dintre ei. Vrea să ne îngroape, băiete. Ține minte că nu era proastă. Cel mai probabil, e și mai deșteaptă acum. Și vrea sânge. Sângele nostru.

Ochii lui Neal sclipiră deasupra buzei paharului de brandy.

– Tot ce știu eu e că, dacă o să fie o industrie nouă în Palmetto, o să aparțină familiei Patchett.

Ivan râse cu zgomot.

– Așa te-am învățat eu să gândești. Îmi saltă inima să văd că măcar unele lecții s-au prins de tine. N-o să vină nimeni să ne dea pe noi la o parte.

- Nu, dar cu siguranţă Jade poate să tulbure o vreme apele. Pentru început, poate să înceapă un război al salariilor. Dacă oferă şi un sfanţ mai mult pe oră angajaţilor ei, pentru cine crezi tu că o să vrea să lucreze oamenii?

- Angajaţii noştri sunt fideli.

- Fideli pe dracu'! spuse Neal dispreţuitor. Trăim într-o eră nouă, tată, chiar dacă suntem în sud. Trezeşte-te! Toate rahaturile alea cu moştenirea din generaţii sunt exact asta - rahaturi! Dacă Jade le promite să-i plătească mai mult decât îi plătim noi, îi pierdem. N-o să conteze că taţii şi bunicii lor au lucrat pentru noi. La dracu'! De câte ori mă gândesc la asta, aş vrea să fie-n faţa mea ca să o pot strânge de gât.

Ivan îl privi pe Neal pe sub sprâncene.

- Probabil că aţi fi făcut mai bine dacă aţi fi omorât-o în seara aia. Apoi s-ar fi dat vina pe negri sau pe vreun vagabond.

- Da. Păcat că n-am ştiut atunci ce ştiu acum.

- Da, cu siguranţă vrea răzbunare. Am jucat şi eu jocul ăsta, de destul de multe ori ca să-i recunosc semnele. Ivan plescăi din buze, cu dezgust. Şi, ca să vezi, prostovanul ăla de puşti al lui Myrajane s-a găsit să dea ortul popii! Venerabilul nostru şerif cu siguranţă nu e-n stare să poarte lupta asta. Aşa că, ia ghici cine-a rămas?

Neal puse o mână pe umărul lui taică-său.

- Nu-ţi face griji, tată. N-avem nevoie de nimeni.

Jade trase Jeepul Cherokee în curtea care arăta surprinzător şi lamentabil de la fel ca atunci când o văzuse ultima oară. Găinile erau probabil la câteva generaţii distanţă de cele de atunci, dar ciuguleau prin curte în acelaşi fel. O scroafă mormăia în cocina noroioasă.

Pe fereastra de la bucătărie o putea vedea pe doamna Parker ştergându-şi mâinile pe un prosop şi privind pe geam să vadă cine venise. Jade încercă o stranie senzaţie de déjà-vu. Ar fi trebuit să vină în alt moment al zilei, care să nu-i amintească în asemenea măsură de seara în care făcuse cumplita descoperire din hambar. Însă

ora cinei era singurul moment în care putea fi sigură că-l va găsi pe Otis în casă.

Se duse la uşă şi ciocăni. Cu prosopul azvârlit pe umăr, doamna Parker deschise şi se uită lung la Jade prin paravanul de plasă, ducându-şi o mână la frunte ca să-şi umbrească ochii.

– Vă pot ajuta?

– Bună ziua, doamnă Parker. Sunt Jade. Jade Sperry.

Jade o auzi pe femeie trăgând brusc aer în piept. Îşi duse mâna la ochi şi se uită mai bine.

– Ce cauţi aici?

– Aş vrea să intru şi să discut cu dumneavoastră.

– Nu avem nimic să ne spunem.

– Vă rog, doamnă Parker. Este important, altfel nu aş fi venit. Vă rog!

Jade aşteptă nerăbdătoare în tăcerea ce părea să nu se mai sfârşească, apoi uşa de plasă scârţâi cu putere în clipa în care doamna Parker o deschise. Îşi înclină capul cărunt. Jade păşi în casă. Tapiţeria canapelei era atât de ponosită, încât, pe alocuri, se vedea umplutura de bumbac. Spătarul fotoliului era pătat. Covorul se rosese de-a lungul anilor. Nici o îmbunătăţire nu-i fusese adusă camerei de când Jade fusese ultima oară în ea. Era o încăpere întunecată, cu tapet vechi şi spălăcit, mobilă uzată, un ceas de perete care făcea mult zgomot şi o fotografie înrămată care îl înfăţişa pe Gary, cu roba şi toca de absolvent pe care nu mai apucase să le poarte la ceremonie.

De când se întorsese, Jade mersese la mormântul lui Gary. Acum, când îi văzu chipul zâmbindu-i de pe perete, tresări, apoi însă se simţi şi mai hotărâtă să-şi atingă ţelul. Se întoarse spre mama lui Gary, care îmbătrânise mai mult decât cei cincisprezece ani care trecuseră. Părul îi era subţire şi neîngrijit, hainele îi erau largi pe ea. Pe sub ele, pielea îi atârna direct peste oase.

– Unde sunt copiii, doamnă Parker? Ce s-a-ntâmplat cu ei?

Fără prea multe detalii, îi spuse lui Jade că două dintre fete se măritaseră şi că aveau la rândul lor copii. Unul dintre băieţi locuia în oraş cu soţia lui şi lucra la uzina de soia a familiei Patchett. Un altul se înrolase în marină. Altul plecase de acasă fără să spună unde se duce. Ultima vedere poştală pe care o primiseră de la el fusese trimisă din Texas.

– Cea mai mică e încă acasă, spuse femeia, cu o voce obosită. O să termine liceul la anul.

Jade îşi aminti cu tristeţe tot ce voise Gary să facă pentru a pava drumul fraţilor şi surorilor mai mici. Auzi o uşă închizându-se în altă parte a casei.

– Trebuie să fie Otis, spuse doamna Parker agitată. N-o să-i placă să te vadă aici.

– Trebuie să-l văd.

Otis Parker îmbătrânise chiar şi mai mult decât soţia lui. Era aplecat de spate şi tot părul care îi mai rămăsese era alb. Timpul, vremea, oboseala, disperarea şi durerea îi săpaseră cute adânci pe obraji. Se opri brusc când o văzu pe Jade.

– Avem musafiri, Otis.

Doamna Parker îşi luase prosopul de pe umăr şi îl mototolea acum în mâini.

– Cine e?

Se apropie cu paşi obosiţi şi târşâiţi şi se opri la câţiva paşi de Jade, privind-o cu ochii mijiţi.

– Sunt Jade Sperry, domnule Parker.

Respiraţia îi ieşi din trup sub forma unui şuierat încet. Jade mai că se aştepta să-l vadă dezumflându-se. În schimb, bărbatul îşi îndreptă spatele, ridicându-se cât era de înalt.

– Îmi dau seama acum. Ce cauţi aici?

Jade ar fi vrut să-i cuprindă în braţe. Să-i îmbrăţişeze ar fi fost aproape ca şi cum l-ar fi atins din nou pe Gary. Rezistă impulsului. Încercase să plângă împreună cu ei la înmormântarea lui Gary şi fusese îndepărtată cu bruscheţe. Soţii Parker credeau, la fel ca toată lumea,

că infidelitatea ei față de Gary dusese la sinuciderea băiatului.

– Am auzit că te-ai întors în oraș, spuse Otis. Ce vrei de la noi?

– Am putea sta jos?

Cei doi soți schimbară o privire, fără să spună nimic. Otis se întoarse și se dusese să se așeze în fotoliul cu spătarul pătat. Doamna Parker îi indică lui Jade canapeaua, apoi se așeză pe un scaun șubred.

– Spuneți că ați auzit că m-am întors în oraș, începu Jade. Știți și de ce?

– Am auzit că o să construiești nu știu ce fel de fabrică.

– Exact. Le explică, pe scurt. Compania mea ia deja în calcul mai multe planuri de diversificare. Ca să ne putem extinde, vom avea nevoie de mai mult teren. De aceea am venit să vă văd în seara asta, domnule Parker. Inspiră adânc, simțind cum o apasă nodul din piept. Vreau să cumpăr ferma dumneavoastră pentru GSS.

Doamna Parker duse o mână la buze, dar nu scoase nici un sunet. Otis continua să se uite la Jade cu ochii mijiți.

– Locul ăsta? Pentru ce?

– Există mai multe posibilități, răspunse ea evaziv.

– Ca de pildă?

– Nu sunt în măsură să le discut, domnule Parker. Și vă mai rog și să păstrați confidențialitatea cu privire la oferta pe care v-am făcut-o. Se uită la doamna Parker, apoi din nou la Otis. Sper că înțelegeți asta. Nu trebuie să știe absolut nimeni.

– Nu contează. Nu mă interesează să vând.

– Înțeleg că proprietatea se află de mult timp în familia dumneavoastră, domnule Parker. Cu siguranță există un atașament emoțional, dar...

– Nu e de vânzare.

Jade își mușcă buzele. Le trezea amintiri dureroase. Prezența ei în casa asta le amintea celor doi bătrâni de fiul pe care îl iubiseră atât de mult și pe care îl pierduseră

în mod atât de tragic. Era tentată să plece, ca să le curme suferința. În schimb, se forță să continue:

– Îmi acordați cel puțin permisiunea să evaluez proprietatea? Evaluarea va fi făcută de un terț imparțial. Va fi realizată cu cea mai mare discreție, fără să fiți în vreun fel incomodați, vă promit! Odată terminată evaluarea, aș aprecia dacă mi-ați permite să vă contactez din nou.

– N-are ce să strice, nu-i așa, Otis? întrebă doamna Parker.

Otis o privea pe Jade cu dușmănie.

– Tu mi-ai făcut băiatul să sufere. I-ai frânt inima și i-ai rupt sufletul în două.

Jade lăsă capul în jos.

– Nu vă pot explica ce s-a întâmplat în primăvara aceea, dar trebuie să mă credeți că l-am iubit pe Gary din toată inima. Dacă ar fi depins de mine, nu l-aș fi rănit niciodată.

– Crezi că o să te simți mai puțin vinovată dacă o să cumperi ferma asta? întrebă domnul Parker.

– Ceva de genul ăsta.

– Ei bine, nici tu, nici compania aia simandicoasă pentru care lucrezi nu aveți destui bani ca să răscumpărați moartea lui Gary al meu!

– Aveți perfectă dreptate, domnule Parker. Nimeni n-ar putea să pună vreodată un preț pe viața lui. Doar că ferma dumneavoastră se află în calea progresului nostru. GSS este pregătită să plătească un preț deosebit.

– Nu e de vânzare! Nu pentru tine!

Se ridică și ieși din încăpere.

După câteva clipe, Jade, cu inima grea, se ridică să plece. Doamna Parker o conduse la ușă.

– Credeți că e-n regulă dacă cer să fie evaluată proprietatea?

Femeia aruncă o privire îngrijorată spre spatele casei.

– Nu a spus clar că nu, așa-i?

– Nu a spus.

– Atunci, cred că e-n regulă.

– După aceea, pot veni iar să vă văd?

Buzele ei ţuguiate începură să tremure.

– Jade, l-am iubit pe băiat. Probabil că n-o să ne împăcăm niciodată cu ce şi-a făcut.

– Nici eu.

– Aproape că l-a omorât şi pe Otis. Îşi şterse nasul pe prosopul de bucătărie. E mândru, înţelegi, aşa cum sunt bărbaţii. Eu... eu, una, zic că măcar ne alegem cu ceva, după cât am suferit din cauza lui Gary. Cineva ar trebui să plătească pentru ce s-a întâmplat.

Jade întinse mâna şi îi strânse braţul.

– Mulţumesc. Ţinem legătura. Şi vă rog nu uitaţi că nu trebuie să spuneţi nimănui nimic despre asta.

capitolul 22

– Hei, mamă?

– Hei, ce?

Graham ridică privirea din revista sportivă pe care o răsfoia. Era pe jos, pe podeaua sufrageriei, întins pe burtă.

– A sunat ciudat. În general, negrii vorbesc aşa unul cu altul.

– Am cunoscut recent un bărbat – era alb – care-şi începea aproape toate propoziţiile cu „hei". M-a enervat atât de tare că l-am trimis la închisoare.

Graham se rostogoli pe spate, apoi se ridică în şezut.

– Glumeşti?

– Nu glumesc.

Părul negru îi era răvăşit, ochii îi străluceau. Fără nici o ruşine, Jade îl sorbi cu adoraţie din ochi preţ de câteva clipe. De o săptămână, de când sosise în Palmetto împreună cu Cathy, părea că nu se mai satură să-l privească. Îi fusese cumplit de dor de el în cele şase săptămâni cât nu fuseseră împreună. Fusese cea mai lungă perioadă pe care o petrecuseră departe unul de celălalt şi nu-i plăcuse.

– Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă-l pe domnul Burke când îl mai vezi. Ştie mai bine decât mine că omul ăla merita să fie după gratii.

– Domnul Burke e super-*cool!*

– *Cool?*

Jade încercă să asocieze adjectivul de argou cu personajul. Dillon Burke muncea necontenit şi lua fiecare întârziere – chiar şi pe cele cauzate de vreme sau de defectarea echipamentului – ca pe un afront personal. Pentru el, conştiinciozitatea era aproape fanatică. Construirea fabricii devenise cruciada lui. Era aproape la fel de obsedat ca şi ea.

– Cred că se poate spune că e *cool.*

Avu grijă să păstreze un ton liniar. Dillon nu avea vreun viciu pe care să i-l cunoască. Nu fusese niciodată beat sau mahmur în prezenţa ei. Dacă se întâlnea cu femei, se întâlnea cu ele departe de rulotă. Din câte ştia ea, nu adusese nici o femeie pe şantier.

– Când l-am cunoscut, mi s-a părut cam rău, spuse Graham.

– Rău?

– Nu zâmbeşte prea mult, nu?

– Hm, presupun că nu, zise ea, gânditoare.

În rarele ocazii în care îl văzuse zâmbind, fusese un zâmbet autoironic.

– Şi, în prima zi în care m-ai dus pe şantier, a ţipat la mine când m-am urcat pe un buldozer.

În scurta perioadă de când se afla în Palmetto, Graham o convinsese să-l ducă pe şantier de trei ori. Era absolut fascinat de ce se petrecea acolo. Acum Jade se întreba dacă nu cumva Dillon era cel care îl fascina şi nu excavările în sine.

– Mă bucur că Dillon a ţipat la tine. Nu aveai ce să cauţi să te joci pe lângă maşina aia. Poate fi periculos.

– Aşa a spus şi domnul Burke. Mi-a spus că oamenii care se joacă în felul ăsta cu pericolul au rahat în loc de creier.

– Graham!

– El a spus, mamă, nu eu! Eu doar îţi povestesc.

– Şi ce alte expresii interesante ai mai învăţat de la domnul Burke?

Graham rânji.

– Cred că mă place acum, dar şi-a ieşit din fire când eu şi Răzleţu' ne-am suit pe grămada de moloz.

– Răzleţu'?

– Câinele lui. Aşa îi zice domnul Burke. În orice caz, mă urcam pe ea ca pe o movilă obişnuită, când domnul Burke a ieşit din rulotă şi-a urlat la mine să cobor dracului de acolo – aşa a zis el, mamă. Apoi m-a luat de braţ şi m-a scuturat şi m-a întrebat dacă am vreun dram de minte şi dacă nu ştiam că tot timpul moare câte un puşti asfixiat în grămezile de moloz. I-am spus că nu sunt un copil. La care el mi-a răspuns: „Da' nici mare nu eşti! Şi, cât timp stai pe-aici, faci cum îţi zic eu!" Era fioros pentru că, atunci când vorbeşte aşa, încet şi apăsat, nu i se văd buzele mişcându-i-se pe sub mustaţă. Ştii?

– Da, ştiu.

Îl văzuse şi ea pe Dillon pierzându-şi cumpătul. La fel ca Graham, se surprinsese privindu-i mustaţa şi buzele, să vadă dacă se mişcă.

– Nu ţi-a făcut nimic, nu?

– La dracu', nu! Adică, la naiba, nu. Mai târziu, şi-a cerut scuze că m-a apucat de braţ. A zis că, atunci când ne-a văzut pe mine şi pe Răzleţu' sus pe grămadă, era să facă pe el de frică să nu ne-nghită.

Jade se încruntă auzindu-l cum vorbeşte. Din nou, Graham rânji cu neobrăzare. Îl distra să spună cuvinte pe care, în mod obişnuit, nu avea voie să le folosească.

– Strânge aşa de tare, că ţi-ar putea rupe oasele.

Forţa lui fizică nu fusese niciodată pusă la îndoială. În mai multe ocazii Jade se oprise la fereastra biroului ei mobil ca să-l privească fascinată cum lucrează, fără să fie conştient că se uita cineva la el. Avea pasul lung şi sigur în timp ce se mişca de colo-colo, supraveghind excavările. Chiar şi de la distanţă îl putea identifica printre ceilalţi muncitori, pentru că purta întotdeauna

cască albă şi ochelari de aviator... şi, desigur, mai era şi mustaţa.

- ... dacă aş putea. Pot?

- Îmi pare rău, Graham. Ce anume să poţi?

Băiatul îşi dădu ochii peste cap, aşa cum fac adolescenţii atunci când părinţii lor dau dovadă de o incredibilă stupizenie.

- Pot să mă duc cu bicicleta până pe şantier? Ştiu drumul.

- Dar sunt câţiva kilometri!

- Te rog, mamă!

- Am impresia că aici are loc o negociere serioasă, spuse Cathy.

Intră în cameră cu o tavă de prăjituri. Lângă prăjituri se mai aflau un pahar de lapte pentru Graham şi două cafele pentru ele.

- Vă trebuie energie ca să continuaţi.

În scurtul timp de când era aici, Cathy îşi demonstrase deja formidabilul talent de a transforma o casă într-un cămin. Jade nu-şi dăduse seama cât de vitală era Cathy pentru ea, până când nu fusese nevoită să se descurce singură, preţ de şase săptămâni. Cathy făcea toate cumpărăturile, gătea în fiecare zi şi se ocupa de casă. Asta-şi dorea să facă şi se descurca magnific. Fără cineva de care să se ocupe, viaţa n-ar mai fi avut sens pentru Cathy.

Puse tava pe măsuţa de cafea şi se aşeză pe canapea, lângă Jade.

- Ce subiect dezbatem în seara asta?

Cu un fursec cu ciocolată proaspăt scos din cuptor îndesat în gură, Graham îi explică:

- Domnul Burke a zis că pot să vin să-l văd ori de câte ori vreau. De ce nu pot să merg cu bicicleta până acolo, mamă?

- În primul rând, e prea departe ca să te duci cu bicicleta. În al doilea rând, şantierul nu-i loc de joacă. Ai putea încurca muncitorii sau te-ai putea răni. În ultimul rând, ar trebui să-ţi faci prieteni de vârsta ta.

– Am cunoscut deja vreo câțiva băieți din cartier.

Jade spera ca Graham să-și facă prieteni pe timpul verii. I-ar fi fost mai ușor atunci să se înscrie toamna la școală. Și ar fi fost mult mai sănătos pentru el să-și petreacă timpul cu băieți de vârsta lui decât să piardă vremea cu un șef de șantier morocănos și ursuz.

– Domnul Burke are lucruri mai importante de făcut decât să te distreze pe tine.

– Dar mi-a zis că pot să vin, mamă, mormăi Graham. Nu vrei să mă lași să mă distrez și eu!

Cathy, întotdeauna diplomată, spuse:

– Cred că l-aș putea invita pe domnul Burke să ia cina cu noi într-o seară.

– Hei, asta ar fi super! zise Graham, zâmbind din nou.

– Nu sunt atât de sigură, se grăbi să spună Jade.

– De ce nu, mamă?

– Dacă nu iese în oraș, mănâncă singur în rulota aia în fiecare seară, își argumentă Cathy ideea, cu blândețe. Sunt sigură că ar aprecia o cină gătită în casă.

– Dacă el dorește să trăiască precum un pustnic, cred că ar trebui să-i respectăm intimitatea.

Era o scuză slabă. Ar fi știut și dacă nu ar fi citit-o pe fețele lor. Adevărul era că ea și Dillon petreceau foarte mult timp împreună, în fiecare zi. Era atât de competent, încât se trezea cerându-i părerea sau sfatul într-o mulțime de decizii. Relația dintre ei era prietenoasă, însă strict profesională. Și așa avea să rămână.

– Tot nu mi-ai spus dacă pot să mă duc cu bicicleta până acolo, îi aminti Graham. Te rog, mamă! Palmetto nu-i ca New York. Aici nu se întâmplă nimic rău.

Mâinile lui Jade începură să tremure și așeză ceașca și farfurioara pe masă.

Cathy se grăbi să intervină:

– Las-o să se mai gândească o zi sau două, Graham. Și, dacă tot ai terminat toată farfuria de fursecuri, poți să m-ajuți să strâng în bucătărie. Du tava, te rog! Vin și eu într-un minut. Hai, șterge-o!

Bombănind, Graham se ridică și duse tava în bucătărie. Când fu sigură că nu le mai putea auzi, Cathy își puse mâinile peste mâinile lui Jade, pe care aceasta și le ținea încleștate pe genunchi.

– Nu știa ce spune, Jade.

– Sigur că nu. Până să fiu violată în grup, nici eu n-aș fi crezut că se poate întâmpla ceva rău în Palmetto.

Cathy își alese cu grijă cuvintele:

– Știu că n-ai vrut niciodată ca Graham să știe cum a fost conceput.

– Și nu m-am răzgândit.

– Dar dacă o să afle de la altcineva? întrebă Cathy, îngrijorată. Dacă vine cineva și îl întreabă verde-n față care din cei trei este tatăl lui?

– Cei care știu despre viol n-o să vorbească despre asta. Și nici măcar ei nu știu că Graham a fost conceput în acea noapte.

– Dușmanii tăi sunt cei mai importanți oameni din oraș – cei doi Patchett și șeriful Jolly. Când o să afle despre Graham, cu siguranță o să facă legătura.

– Și ce? O să recunoască violul? Mă îndoiesc.

Cathy cercetă chipul prietenei ei.

– Jade, nu m-am amestecat niciodată în viața ta personală. Dacă aș fi făcut-o, te-aș fi pus să te măriți cu Hank Arnett cu ani în urmă. Nu mi-am permis niciodată să-ți spun ce să faci.

– De ce am senzația că asta o să se schimbe?

Femeia mai în vârstă ignoră sarcasmul și, cu o șoaptă apăsată, spuse:

– Renunță!

– La ce să renunț?

– Nu sunt proastă, Jade. Nu ai ales din întâmplare Palmetto ca amplasament pentru fabrica TexTile. De ce te-ai întoarce într-un loc cu atâtea amintiri neplăcute, dacă nu ca să te răzbuni? Îi strânse mai tare mâinile lui Jade. Tot ce-ai realizat până acum ar trebui să fie suficientă răzbunare. Ai depășit orice obstacol care ți s-a ridicat

în cale. Îl ai pe Graham, care te iubeşte din tot sufletul. Ce-ţi mai trebuie? Renunţă!

– Nu pot, Cathy. Nici măcar nu încercă să nege că prietena ei avea dreptate. Am aşteptat ani de-a rândul momentul ăsta. N-o să dau înapoi acum.

– Mă tem pentru tine. Sentimentul ăsta poate distruge un om. Te poate distruge pe tine înainte să apuci să-i distrugi tu pe ei.

– Nu vreau să-i distrug. Dacă aş fi vrut asta, i-aş fi omorât acum cincisprezece ani. M-am gândit atunci... Clătină din cap. Dar, dacă-i omoram, ar fi fost prea uşor. Nu. Vreau să piardă ceva la care ţin din tot sufletul, aşa cum mi-am pierdut eu inocenţa, cum l-am pierdut pe băiatul pe care îl iubeam. Vreau să-i văd rămaşi fără vise, aşa cum am rămas eu fără ale mele. Şi, mai mult decât atât, vreau să răzbun moartea lui Gary. Ei l-au omorât, Cathy, l-au omorât la fel de sigur ca şi când i-ar fi pus arma la tâmplă şi-ar fi apăsat trăgaciul. N-o să am odihnă până n-o să plătească scump pentru moartea lui.

Tonul ei se mai potoli, deveni nostalgic.

– Era un visător, un idealist. Visam ca într-o zi să dăm familia Patchett jos de pe tron, să oprim tirania lor economică în Palmetto. Trăiesc pe seama victimelor fără bani, fără putere sau influenţă, aşa cum eram eu acum cincisprezece ani. Nu respectă nici o lege, nu dau socoteală nimănui şi vor continua să facă legea în oraşul ăsta până când o să-i oprească cineva.

Expresia i se transformă din nou, devenind dură şi hotărâtă.

– Am muncit cincisprezece ani ca să am ocazia asta. Nu pot s-o irosesc.

Cathy nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi îşi ridică privirea imploratoare spre Jade.

– Spune-i lui Graham ce ţi s-a întâmplat. Dacă oamenii ăştia sunt atât de ticăloşi pe cât spui, o să riposteze. S-ar putea să încerce să ajungă la tine prin el. Spune-i tu, până nu-i spune altcineva.

Îşi dădea seama că exista înţelepciune în sfatul lui Cathy, dar îşi amintea şi felul în care Velta o făcuse să se simtă răspunzătoare de sinuciderea tatălui ei. Dacă îi spunea lui Graham despre viol, poate că şi acesta s-ar fi simţit vinovat. Şi refuza să-l încarce cu o vină care să dureze apoi întreaga viaţă.

- Nu, Cathy. Graham nu trebuie să afle.

. Disputa legată de permisiunea lui Graham de a se duce cu bicicleta până pe şantier fu amânată temporar, când Dillon plecă o vreme din oraş, ca să intervieveze mai multe companii producătoare de beton.

- M-a rugat să am eu grijă ca Răzleţu' să aibă mâncare şi apă cât lipseşte, îi spuse Jade lui Graham în acea seară, când se întoarse acasă. Nu are rost nici măcar să mă rogi să te duci cu bicicleta până acolo. O să reluăm discuţia după ce se întoarce domnul Burke.

Gary era îmbufnat.

- Şi când o să fie asta? Peste o sută de ani?

- Peste două săptămâni, zise ea.

- O sută de ani, bombăni Graham, plecând bosumflat.

El nu era mulţumit de întorsătura evenimentelor, dar Jade, în sinea ei, era. Avertismentul lui Cathy nu putea fi uşor trecut cu vederea. Fusese atât de concentrată asupra planurilor ei, încât nu stătuse să se gândească la ce mişcări de contraatac ar putea face cei doi Patchett şi Hutch. De la întâlnirea din oraş, fuseseră discreţi. Numai acest lucru şi dădea de bănuit. Fără îndoială că puneau la cale ceva. Până când nu afla ce anume, nu putea lăsa garda jos nici o clipă. Şi nu voia să-l ştie pe Graham umblând brambura.

În ciuda absenţei lui Dillon, lucrul pe şantier continua. Îl lăsase temporar în locul lui pe şeful echipei de excavare. Pentru că standardele lui Dillon erau atât de ridicate, Jade era încrezătoare că omul avea să-şi facă bine treaba, dar se simţea mai în siguranţă şi mai liniştită atunci când Dillon era pe-aproape.

Şantierul devenise aproape un punct turistic. Atrăgea gură-cască şi curioşi cu sutele. Rar se întâmpla să treacă o zi în care Jade să nu dea un interviu vreunui reporter. Lola Garrison, o jurnalistă independentă din Charleston, petrecuse o zi întreagă cu ea. Scria un articol despre fabrica TexTile pentru suplimentul de duminică, care era distribuit de mai multe ziare importante din Sud.

Primăvara se transforma treptat în vară. Zilele deveneau mai lungi. Într-o seară, Jade se hotărî să rămână peste program, după ce echipa de excavare lăsase deoparte utilajele şi plecase acasă. Se cufundă atât de tare în ceea ce făcea, încât pierdu noţiunea timpului şi nu se trezi decât abia atunci când Răzleţu' începu să latre afară.

Un mic fior îi încălzi stomacul. Se întorsese Dillon, îşi spuse. Dar paşii care se auzeau afară nu erau suficient de grei, iar lătratul câinelui nu era unul vesel, de bun venit. Uşa rulotei se deschise.

- Bună, Jade.

Donna Dee!

Era în acelaşi timp şocată să-şi vadă prietena de odinioară şi uşurată că vizitatorul nu era o persoană care să reprezinte o ameninţare.

Răzleţu' era încă în prag şi lătra furios.

- Jos, băiete! îi spuse Jade.

Ieşi din spatele biroului şi traversă încăperea ca să închidă uşa. Se întoarse apoi spre Donna Dee.

- Arăţi bine, Jade. Zâmbetul ei era amar şi încărcat de invidie. Mai bine ca oricând.

- Mulţumesc.

- Nu te teme, nu mă aştept să-mi întorci complimentul. Ar însemna să minţi.

Şi astfel Jade nu mai avea nimic de spus. Anii nu fuseseră blânzi cu Donna Dee, care oricum nu fusese niciodată drăguţă. Farmecul ei fusese întotdeauna personalitatea animată. Dar astăzi nu mai avea nici măcar atât. Umorul ei uşor bizar se transformase în ranchiună.

- De ce-ai venit să mă vezi, Donna Dee?

– Pot să iau loc?

Jade făcu semn spre un scaun, apoi se întoarse la biroul ei. Donna Dee se aşeză, trăgându-şi cu un gest pudic tivul fustei peste genunchi, trădându-şi astfel nervozitatea. Nu exista pic de modestie la Donna Dee. Puţin îi păsa dacă avea genunchii acoperiţi sau nu. Altceva o rodea pe ea. Poate conştiinţa încărcată.

– M-am dus la tine acasă, spuse ea. Mi-au spus că lucrezi târziu.

– Cine?

– O femeie în vârstă şi băiatul... Graham?

– Da, Graham.

Donna Dee întoarse privirea. Jade observă că strângea cureaua poşetei cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi temut să nu i-o smulgă cineva.

– Nu... Nu ştiam că ai un fiu. Am aflat abia acum câteva zile.

– A fost în New York, şi-a terminat semestrul acolo. Cum ai auzit de el?

– Ştii cum circulă bârfele pe-aici...

– Da, ştiu. Ştiu prea bine.

Donna Dee lăsă capul în jos şi băgă o şuviţă de păr după ureche.

– E un băiat tare frumuşel, Jade.

– Mulţumesc.

– Seamănă cu tine.

– Şi cu tatăl meu.

– Da, îmi amintesc pozele pe care le aveai cu el. Îşi plimba degetele pe cusătura curelei de piele. Câţi ani are... Graham?

– Paisprezece.

Cele două femei se priviră peste birou, peste anii de amărăciune. Donna Dee rupse tăcerea încordată.

– O să mă faci să întreb, nu?

– Ce să-ntrebi?

– A fost conceput în noaptea aia?

– Vrei să spui, în noaptea în care am fost violată? Jade se ridică brusc. Ar trebui să fie un subiect interesant de discuţie pentru tine şi Hutch la cina din seara asta.

Donna Dee se ridică la rândul ei.

– Eu şi Hutch n-o să luăm cina împreună. Nici măcar n-o să discutăm în seara asta. Hutch este la Terapie Intensivă într-un spital din Savannah, Jade. E pe moarte.

Cuvintele ei răsunară cu ecou între pereţii rulotei. Preţ de câteva clipe, cele două femei se uitară una la cealaltă, apoi Donna Dee se prăbuşi înapoi pe scaun şi-şi cuprinse fruntea în mâini.

– E pe moarte.

La fel ca Fritz înaintea lui, Hutch era doar o marionetă cu insignă. Iar cei doi Patchett erau cei care trăgeau sforile. Înainte de întoarcerea lui Jade, nu fusese decât o teorie. O testase în prima zi în Palmetto. Încălcase în mod deliberat viteza şi fusese oprită de un ofiţer de patrulă. Când acesta încercase să-i dea amendă, spusese angelic:

– Domnului Patchett n-o să-i placă când o să afle. Sunt o veche prietenă. Mi-a spus să nu-mi fac griji dacă primesc vreodată o amendă. A spus că nu trebuie decât să-l sune pe şerif şi se rezolvă. De ce să agităm atât de mult pe toată lumea? N-ar avea nici un rost, nu crezi?

Intrând într-un rol pe care îl detesta, îşi scosese ochelarii de soare şi îl zăpăcise pe agent cu un zâmbet fermecător.

– Mă bucur mult că mi-aţi spus, domnişoară, spusese acesta, băgând carnetul înapoi în buzunar. Şeriful Jolly m-ar fi făcut cu ou şi cu oţet dacă supăram o prietenă de-a domnului Patchett. Vorbim despre Neal sau despre bătrân?

– Despre care vrei tu, spusese ea, pornind motorul.

– Nu vă recunosc. Cum aţi zis că vă cheamă?

– N-am zis, spusese Jade şi se îndepărtase, mulţumită că-şi dovedise teoria.

Acum se simţea amorţită. Nu va avea plăcerea de a-l expune pe Hutch drept un laş corupt, care nu se temea

de damnarea eternă pe cât de tare se temea de Ivan şi de Neal Patchett.

– Nu ştiam, Donna Dee, spuse ea. Îmi pare foarte rău să aflu.

Donna Dee pufni în derâdere.

– Da, sunt convinsă. Dacă Hutch moare, înseamnă că doi s-au dus şi mai rămâne doar unul, nu?

– Ai grijă. Încă puţin şi o să recunoşti că cei trei m-au violat.

– Pe ei trei i-ai *acuzat* de viol. O privi curioasă pe Jade. Şi Ivan e aproape mort, ştii? Nu şi-a mai revenit complet după accident. Neal n-a fost nici el prea grozav o vreme. La început, toată lumea a crezut că şi-a pierdut bărbăţia. N-ar fi fost culmea ironiei dacă cel mai mare armăsar din Palmetto n-ar fi putut să şi-o mai scoale? Dar s-a dovedit că era doar un zvon răutăcios. O mulţime de femei jură că e la fel de viril ca întotdeauna.

– Chiar nu mă interesează.

Donna Dee continuă ca şi când Jade nu vorbise.

– Fritz şi Lamar sunt morţi. Ivan e olog. Hutch e pe moarte. Dumnezeu aproape că a făcut treaba în locul tău, Jade. Probabil că duci o viaţă pioasă.

– Nu sunt răspunzătoare pentru nimic din ce s-a întâmplat. Şi, orice-ai crede tu, Donna Dee, nu-mi doresc ca Hutch să moară.

– Totuşi, n-o să plângi la înmormântarea lui, nu?

– Nu. Mi-au secat toate lacrimile la înmormântarea lui Gary.

Donna Dee trase repede aer în piept şi spuse, pe ton defensiv:

– Hutch nu a avut nici o legătură cu asta. Neal i-a spus lui Gary, nu Hutch.

– Ce i-a spus lui Gary?

– Că erai însărcinată şi că te-ai dus la Georgie să te ajute.

Această informaţie, dezvăluită cu atâta nonşalanţă, o paralizează pe Jade. Deşi rămase nemişcată, mintea ei începu

să se învârtă nebunește. Sângele îi pulsa în vene cu o viteză alarmantă.

– Neal i-a spus lui Gary că m-am dus să fac un avort?

Vocea îi era doar un șuierat răgușit. Întrebarea care o bântuise timp de ani întregi primise în sfârșit răspuns. Fără să-și dea seama, Donna Dee pusese pe tablă ultima piesă din puzzle.

Jade își dorise cu disperare să știe ce anume îl determinase pe Gary să se sinucidă. Acum știa. Îi spuseseră că e însărcinată, ceea ce o făcea nu doar infidelă lui, ci și o mincinoasă.

Nu avea importanță cum aflase Neal că era însărcinată – probabil că-i spusese Patrice Watley. Iar Neal nu pierduse vremea și-l informase pe Gary. Apoi, cu încrederea în ea complet distrusă, Gary se omorâse. Cruzimea și perfidia lui Neal păreau să nu aibă limite.

Jade își strânse mâinile în dreptul mijlocului.

– Mai bine-ai pleca, Donna Dee.

– Nu ai făcut avortul atunci, nu-i așa?

– Ți-am cerut să pleci.

– Fiul tău este acel copil, nu-i așa? Ascultă-mă, Jade! Trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit. Cu aproximativ un an în urmă, Hutch a început să se simtă mai tot timpul rău. A neglijat simptomele cât timp a putut. Știi cât de încăpățânați pot fi bărbații în legătură cu lucrurile astea. Nu vor să admită că nu sunt toți Superman.

Zâmbi amar, apoi continuă:

– Așa că nu am aflat ce era în neregulă până la blocajul renal. A fost diagnosticat cu o boală a rinichilor extrem de rară. De atunci este pe dializă. Nimeni din oraș nu știe. Am păstrat secretul ca să nu-și piardă slujba. Dar nici măcar asta nu mai contează acum. Scoase un șervețel din poșetă și-și tamponă ochii. În orice caz, are rinichii terminați. Dializa nu mai funcționează. Are nevoie de un transplant ca să supraviețuiască.

– Îmi pare rău pentru voi amândoi.

– Jade, spuse Donna Dee, cu o privire imploratoare. Cea mai bună şansă pe care Hutch o are pentru un transplant este fiul tău.

– Ce? strigă Jade, nevenindu-i să creadă.

Donna Dee se ridică de pe scaun şi se apropie la câţiva centimetri de Jade.

– Eu şi Hutch nu am avut copii. Am încercat totul, dar nu am rămas niciodată însărcinată. Dora a murit acum doi ani, aşa că Hutch nu mai are rude în viaţă. Până când găsim un donator, ar putea fi prea târziu. Jade, strigă ea, întinzându-se şi prinzându-i braţul lui Jade, dacă Hutch este tatăl lui Graham, Graham ar putea fi donatorul de care are nevoie.

Jade îşi trase braţul şi se îndepărtă de Donna Dee, ca şi cum ar fi avut o boală contagioasă.

– Ţi-ai pierdut minţile? Niciodată, Donna Dee!

– Pentru Dumnezeu, vorbim despre viaţa unui om!

– Da, exact – viaţa lui Gary. A murit ca urmare a ceea ce mi-a făcut Hutch, oricum vrei tu să îmbraci toată povestea ca să te simţi cu conştiinţa uşurată. Ştiai foarte bine că spuneam adevărul în ziua aia, în biroul şerifului. Ştiai, Donna Dee! Şi după aceea, ai continuat să alimentezi minciunile care se spuneau despre mine.

– Aveam optsprezece ani, pentru Dumnezeu! strigă ea. Muream de ciudă pentru că băiatului după care eram înnebunită îi curgeau balele după prietena mea cea mai bună!

– Asta nu justifică nimic! Gelozia ta meschină este, în parte, unul dintre motivele care l-au făcut pe Gary să-şi pună capăt zilelor.

Donna Dee îşi acoperi urechile cu mâinile, dar Jade i le trase în jos.

– Nu aş sacrifica nici măcar o picătură din sângele fiului meu, doar pentru că există posibilitatea ca Hutch să fie tatăl lui.

– Eşti o jigodie îngâmfată care crede că numai ea are dreptate pe lumea asta! şuieră Donna Dee, cu aciditate. Întotdeauna ai fost aşa!

– Cel mai important lucru pe lume pentru mine în momentul ăsta, este fiul meu. Fiul *meu*, Donna Dee. Nu este al nimănui, doar al meu. Şi nimeni nu o să-l atingă.

Privirea Donnei Dee era încărcată de o ură atât de făţişă încât, dacă nu ar fi fost atât de puternică, hotărârea lui Jade s-ar fi zdruncinat. Donna Dee se întoarse cu spatele, deschise uşa şi ieşi. Jade se grăbi să încuie în urma ei, apoi se repezi la telefon.

Cathy răspunse la al doilea apel.

– Cathy, Graham e acolo?

– Desigur. E chiar aici, ia cina. Ne-ai spus să mâncăm fără tine.

– Da, da, mă bucur c-aţi făcut-o. Îi tremurau genunchii. Se prăbuşi pe scaunul din spatele biroului. Ascultă, Cathy, aş prefera ca Graham să nu mai iasă în seara asta. Nici măcar cu bicicleta pe stradă. Nici cu skateboardul, nici să joace baschet.

– Ne gândeam să ne uităm la un film pe HBO după cină.

– Bine. Asta e-n regulă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Are vreo legătură cu vizita doamnei Jolly de mai devreme?

– Da, dar prefer să nu-i spun nimic despre asta lui Graham.

Simţi dezaprobarea lui Cathy în tăcerea care urmă.

– Vrea să vorbească cu tine.

– Dă-mi-l la telefon!

– Hei, mamă, când vii acasă?

– Curând. Aşteaptă-mă.

– Ce naiba...?

Dillon trase de volan, ca să nu lovească potaia. Răzleţu' ţâşnise dintr-un şanţ de la marginea şoselei şi alerga acum pe drum, direct spre camioneta lui. Dillon călcă frâna, lăsând urme de cauciuc de câţiva metri pe asfalt.

– Potaie proastă! strigă el pe fereastră.

Auzind vocea familiară, Răzleţu' se opri brusc. Înclină capul într-o parte şi se uită la maşină, apoi o apucă la fugă spre ea, beat de fericire. Dillon deschise portiera. Răzleţu' sări în braţele lui şi începu să-i lingă faţa şi să lovească ritmic volanul cu coada din care dădea frenetic.

– Câine prost, dă-te jos de pe mine! Doamne, ce puţi! Când ai făcut o baie ultima oară?

. Îl dădu la o parte pe Răzleţu' din poala lui şi bägă maşina în viteză. Odată porniţi, îi aruncă animalului o privire cu coada ochiului. Răzleţu' se uita la el cu ochii încărcaţi de dragoste. Limba îi atârna într-o parte a gurii. Gâfâia de mama focului.

– Ţi-am sus de o mie de ori să nu mă iubeşti, dar nu-nţelegi, nu-i aşa?

Dillon recunoscu în sinea lui că era plăcut să fie primit cu căldură după o absenţă de douăsprezece zile, chiar dacă singura făptură care îi simţise lipsa era o javră care nu avea mai multă minte decât să alerge pe mijlocul drumului, în faţa unei camionete în viteză. Deşi încercase să reziste, se ataşase de câine. Se uita după el când nu-l vedea pe lângă rulotă şi-şi făcea griji până ce apărea din nou. Îl scărpină în spatele urechii stângi.

– Unde te duceai? Sau tocmai te întorceai acasă? Ai fost în vizită la vreo căţeluşă?

Răzleţu' se opri din gâfâit şi ridică sprâncenele.

– Oh, da? Şi? Te-ai ales cu ceva?

Răzleţu' scoase un scâncet.

– Da, cunosc senzaţia, bodogăni Dillon.

Îşi trecu mâna stângă peste volan şi continuă să-l mângâie pe Răzleţu' cu dreapta. La ora asta înaintată erau puţine maşini pe drum. Şi asta era bine, pentru că mintea lui Dillon nu prea era la condus.

Îi fusese dor de ea.

Îşi scurtase călătoria cu două zile. Deşi nu era necesar, condusese timp de şase ore ca să ajungă acasă în seara aceea, când ar fi putut la fel de bine să ajungă

în ziua următoare la prânz. Şi de când începuse să se gândească la locul ăsta – la orice loc – ca fiind *acasă*?

De când exista o persoană aici pe care ardea de nerăbdare să o revadă.

Asta îl speriase din cale-afară – îl speriase atât de tare, încât aproape că se convinsese să abandoneze camioneta TexTile în Knoxville şi să dispară pur şi simplu din nou. Totuşi, nu pierduse prea mult timp cu ideea asta.

– Pentru început, îi spuse el câinelui, care îl asculta cu atenţie, să fugi de probleme este calea laşului.

La ce-i folosise să abandoneze societatea după moartea Debrei? Îl anesteziase o vreme, îl ajutase să continue să trăiască atunci când viaţa îi devenise absolut indiferentă. După ce le descoperise cadavrele, singurul lui motiv pentru a mai trăi fusese să-i provoace durere lui Haskell Scanlan. După aceea, nu-i mai păsase dacă mai continua să respire sau nu.

Însă un factor motivant îl ţinuse în viaţă. Ca un *chip* dintr-un computer, ceva minuscul, dar activ, îngropat adânc în conştiinţa lui, avusese grijă să continue să trăiască. Acum ştia motivul. TexTile. Era destinul lui să construiască fabrica asta. Credea acest lucru cu fiecare celulă din trupul lui.

– Aşa că trebuie s-o termin. Trebuie să-mi dovedesc mie însumi că sunt în stare să rămân până la capăt. Înţelegi?

Răzleţu' scânci şi-şi aşeză capul pe coapsa lui Dillon.

– Da, ştiu. Viaţa asta e tare afurisită.

Nu-şi dorise să se ataşeze de câine şi totuşi iată-l acum, cu un nod în gât, pentru că potaia asta proastă se bucura că se-ntorsese acasă. Nici pe băiat nu-şi dorise să-l placă, dar Graham era exact aşa cum ar fi vrut să fie Charlie, când creştea. Era curios, isteţ, prietenos şi suficient de pus pe şotii cât să nu fie un tăntălău.

– Ce mai face Graham? îl întrebă acum pe Răzleţu'. L-ai mai văzut? Poate că, data viitoare când o să plec ceva mai mult din oraş, o să-l rog pe el să-ţi facă baia săptămânală.

Răzleţu' îşi mută coada dintr-o parte a fundului în cealaltă, ca şi cum ar fi aprobat, nu cu prea mare încântare, ideea. Nu se dădea în vânt după baie.

– I-aş putea oferi câţiva dolari. Băieţii de vârsta lui au întotdeauna nevoie de bani de cheltuială.

Înainte să plece, Jade îşi ceruse scuze pentru că Graham se tot învârtea pe la şantier. Credea că băiatul enerva lumea, băgându-se în treaba muncitorilor şi punând prea multe întrebări. De fapt, Dillon se simţea flatat ori de câte ori Graham se ţinea după el. Întrebările şi observaţiile lui erau uneori amuzante, alteori foarte isteţe. Deşi n-ar fi vrut, aştepta cu nerăbdare să-l revadă pe Graham.

Evitase să se gândească la asta în timpul celor şase ore de drum, dar acum, când era la numai câteva minute de destinaţie, se simţea obligat să recunoască adevăratul motiv pentru graba cu care se întorsese: voia să o vadă cât mai repede pe Jade.

Avea multe să-i raporteze, desigur. Şi era sigur că şi ea avea multe să-i spună, în legătură cu ce se întâmplase în lipsa lui.

Dar oare afacerea era singurul motiv pentru care voia s-o vadă? Spera din tot sufletul că da, pentru că oricare alt motiv ar fi fost o infidelitate faţă de Debra şi o mare tâmpenie. Ar fi trebuit să agaţe o femeie în oraş. Dacă s-ar fi băgat în patul unei femei calde şi primitoare, poate că n-ar mai fi fost acum atât de agitat. Poate că nu s-ar fi gândit atât de mult la momentul în care o s-o vadă pe Jade. Poate că gândurile nu i-ar fi fost asaltate de imaginea ei în vântul de dinaintea furtunii.

Viră pe aleea de pietriş care conducea spre rulota lui. Răzleţu', simţind că ajunsese acasă, se ridică pe scaun şi se scutură de la nas şi până la coadă. Dillon râse înfundat, însă râsul i se stinse când văzu lumina aprinsă în biroul mobil şi Cherokee-ul lui Jade parcat în faţă.

– Ce naiba face la ora asta?

Parcă şi coborî din camionetă. Răzleţu' trecu pe lângă el şi se duse glonţ la vasul cu apă. Dillon încercă uşa biroului. Era încuiată.

– Jade?

Scoase cheia din buzunarul blugilor şi o băgă în încuietoare. Uşa se deschise fără zgomot.

Avea capul aşezat pe birou. Dormea. Dillon se apropie în vârful picioarelor.

– Jade?

Nu se mişcă. Capul îi era sprijinit pe braţul întins. Privirile îi fură atrase de mâna ei. Avea degete foarte subţiri. Mâna ei era delicată şi, aşa cum stătea în acel moment, părea fragilă. Părul îi era o masă de bucle răvăşite, revărsat peste braţ şi peste hârtiile la care lucra când adormise. Era negru precum cerneala, potrivindu-se perfect cu tenul ei palid.

Obrazul care stătea acum în sus era uşor îmbujorat. Fruntea îi era netedă şi strălucitoare, precum cele pictate pe păpuşile de porţelan. Dormea adânc. Respira prin buzele uşor depărtate.

Dorinţa de a o atinge era aproape dureroasă.

Ezită o clipă, nehotărât ce să facă. N-avea să-i placă să ştie că fusese descoperită într-o poziţie atât de vulnerabilă. Ar fi fost jenant pentru amândoi şi era posibil chiar să le afecteze relaţia de lucru, pe care nu-şi dorea sub nici o formă să o pună în pericol. În mod evident, totul era în regulă.

Ţinând cont de tot şi de toate, cel mai bine ar fi fost s-o lase aşa cum era. Dacă se trezea şi observa că se întorsese, putea să vină la rulota lui şi să deschidă ea conversaţia, dacă-şi dorea. Altfel aveau să se vadă a doua zi, la prima oră. Totuşi, nu vedea nici un motiv pentru care să lase lampa să-i bată în faţă, şi se întinse peste birou ca s-o stingă.

În clipa în care biroul se cufundă în întuneric, se trezi.

– Nu!

Sări din scaun, mai-mai să dea cap în cap cu el.

– Jade, eu sunt.

– Nu mă atinge!

Începu să scotocească pe birou.

– Ce faci?

– Dacă mă atingi, te omor!

Dillon, uluit de reacţia ei violentă, privi spre mâinile ei întinse şi văzu sclipirea rece de metal.

– Jade, spuse el calm. Sunt eu, Dillon.

Se întinse după întrerupător.

– Nu!

Împinse cuţitul de desfăcut scrisori înspre mijlocul lui.

– Dumnezeule!

În mod clar încă dormea, sau era atât de dezorientată încât nu-şi dădea seama ce face. Înainte să fie cineva rănit, se întinse peste birou şi îi apucă mâinile. Telefonul căzu pe podea. Hârtiile se împrăştiară precum frunzele de toamnă în vânt. Jade ţipă. Se luptară pentru controlul cuţitului. Jade se prăbuşi peste peretele din spatele ei, dărâmând un calendar din agăţătoare.

Îi răsuci mâinile, dar refuza să dea drumul cuţitului. Deşi părea să posede o forţă supranaturală, Dillon îşi dădea seama că o rănea. Avea să-şi ceară scuze mai târziu. Mai întâi, trebuia s-o împiedice să-i găurească burta.

Reuşi în sfârşit să-i prindă zdravăn ambele încheieturi şi să i le ridice deasupra capului. Îşi izbi trupul într-al ei, ţintuind-o între el şi perete. Îşi smucea violent capul dintr-o parte în alta.

– Va trebui să mă omori mai întâi.

– Jade.

– N-o să te las. Va trebui să mă omori!

– *Jade!*

Parcă ar fi pătruns în coşmarul ei şi i-ar fi tras o palmă care s-o trezească. Încetă numaidecât să se mai zbată. Capul îi rămase nemişcat. Pieptul i se umflă, apoi coborî brusc.

– Cine e?

Îi simţea respiraţia rapidă pe obrazul lui.

– Sunt Dillon.

– Dillon?
– Exact.
– Dillon?
– Da.

Epuizat, își lăsă capul peste al ei, sprijinindu-l de fruntea ei în timp ce trăgea aer în piept. Îi eliberă încheieturile, și brațele îi căzură inerte pe lângă ea.

– Ești bine? întrebă el, cu o voce răgușită.

Jade dădu din cap. Dillon se dădu un pas în spate și aprinse lampa. Deschizătorul de scrisori pe care încă îl mai ținea în mână avea lama zimțată. Ar fi putut fi mortal.

– Dumnezeule! spuse el. Ce naiba încercai să faci cu chestia aia?

Jade lăsă cuțitul să cadă pe birou și se prăbuși în aceeași clipă în scaun.

– Să mă apăr.

Era palidă, tremura și respira greu, altfel nu părea să aibă nimic. Văzând că era bine, Dillon își îngădui să se înfurie.

– Era cât pe-aci să-mi scoți mațele!

Jade își sprijini coatele pe birou și-și dădu părul la o parte de pe față.

– Nu ar fi trebuit să mă iei prin surprindere.

– Am încercat. Am făcut ditamai tărăboiul afară. Te-am strigat de două ori.

– Și de ce nu m-ai trezit?

– N-am vrut să te sperii.

– Oh, așa că te-ai aplecat peste mine, ca și cum ai fi vrut să mă sugrumi.

Dillon trase vreo câteva înjurături.

– Și chiar așa, ce cauți aici? Cât e ceasul? întrebă ea, aparent încă derutată după trezirea bruscă.

– Nu-i chiar atât de târziu, răspunse el. Puțin trecut de unsprezece.

– Oh, Doamne!

Ridică telefonul de pe jos. În timp ce suna acasă, Dillon o sfredelea cu privirea de lângă birou.

– Mă bucur că ai venit, spuse ea, punând receptorul în furcă. Cathy era îngrijorată, dar zice că n-a vrut să sune şi să mă întrerupă din lucru.

– Ce mama naibii a fost în capul tău să rămâi aici singură după lăsarea întunericului? întrebă el, furios. Ai avut noroc că am intrat eu pe uşă şi nu altcineva.

– Uşa era încuiată.

– Ca şi cum asta ar opri pe cineva care-ar ţine morţiş să intre.

– Ei bine, nu s-a întâmplat nici o tragedie aşa că hai să dăm totul uitării, bine?

Tonul acesta superior al ei avea întotdeauna efectul de a-l scoate din sărite. Când ieşi de după birou, îi bloca drumul.

– O să uităm când o să spun eu că-i timpul să uităm. O femeie nu este în siguranţă singură aici, la mile depărtare de oraş, după lăsarea întunericului. Să nu mai faci asta!

– E cazul să-ţi amintesc că nu ai nici o autoritate asupra mea?

– Pe toţi dracii, mai lasă ierarhiile! Chestia asta nu are nici o legătură cu munca. În plus, nu-mi aminteşti că eşti şefa mea decât atunci când ştii că greşeşti.

Ochii ei aruncau fulgere.

– Dacă ar fi fost oricine altcineva, Răzleţu' ar fi lătrat şi ar fi anunţat pericolul.

Dillon îşi coborî capul, apropiindu-l de al ei.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– Ei bine, dacă vrei să ştii, Răzleţu' nu era aici, spuse el încet. Era plecat în peţit. Dacă ar fi avut noroc, probabil că nu s-ar fi întors până-n zori.

Iritată şi jenată, Jade întoarse capul.

– Apreciez grija pentru siguranţa mea.

– Nu te flata singură. Nu sunt chiar atât de îngrijorat. Încerc doar să bag minţile în cap unei persoane care, în mod clar, are rahat în loc de creier.

Capul ei se ridică brusc.

– Mă bucur că ai folosit expresia asta. Mi-am amintit să-ţi cer să nu mai foloseşti un astfel de vocabular în preajma fiului meu.

– Ai tras cu urechea la conversaţiile mele cu Graham?

– În nici un caz! Dar te citează. I se pare că eşti nemaipomenit.

Cuvintele treziră în el un val cald de plăcere.

– Pe bune?

– Pe bune. Aşa că ai grijă ce spui când eşti cu el.

– Nu am spus nimic ce nu aude oricum la televizor şi probabil în clasă şi la şcoală.

– Asta nu are importanţă, nu?

– Nu. Are foarte mare importanţă. Dacă nu vrei să fie un mototol, lasă-l mai liber, lasă-l să spună câteva cuvinte mai deocheate. Stă prea mult printre femei. Îi face bine să mai stea pe aici, cu băieţii.

– Ceea ce-mi aminteşte de încă ceva. Nu-l mai încuraja să vină cu bicicleta aici.

– N-am făcut asta.

– El zice că da.

– N-am făcut-o.

– Chiar nu aţi vorbit niciodată să vină cu bicicleta până aici?

– Ba da, subiectul a venit în discuţie. I-am spus că e ceva ce trebuie să hotărăşti tu.

– Ei bine, ţinând cont că sunt mama lui, îţi mulţumesc foarte mult.

Îşi dădu seama atunci că o s-o sărute din nou. Era o nebunie de cea mai mare clasă, dar avea s-o facă oricum, şi, odată ce gândul îi intrase în minte, nu credea că exista ceva care să-l poată opri.

Îşi trecu degetele prin părul ei şi îi dădu capul pe spate, apoi îşi coborî gura spre a ei. Jade fu atât de surprinsă, încât tot aerul îi ieşi pe gură. Îi simţi gustul pe buzele lui. Şi atunci, orice alt gând îi dispăru din minte. Nu se gândi la consecinţele sărutului – pentru că se înţelegea de la sine că, imediat după ce se termina,

o să-l dea afară. Şi nu se gândi la Debra. Nu se gândi deloc. Nu făcu decât să răspundă stimulilor minunat de erotici pe care îi transmitea Jade.

Îşi dădea seama că era uluită. Trupul îi deveni rigid ca un stâlp de drapel şi încetă să mai respire. Totuşi, nu se lăsă descurajat de lipsa ei de implicare. Îşi folosi tehnica pe care şi-o însuşise cu ani în urmă şi o sărută încet. O sărută iar şi iar, până când Jade începu să respire din nou şi ridică mâinile, cuprinzându-i braţele.

– Nu, şopti ea. Te rog!

Nu îl ruga să se oprească. Îl ruga să continue. Pentru că, deşi existase un *nu* în rugămintea ei, îi simţea răspunsul trupului. Dorinţa creştea în ea. Genera o căldură pe care i-o putea simţi prin haine. Respira rapid şi superficial.

Îi cuprinse capul între degetele lui lungi şi i-l lăsă şi mai mult pe spate. Îi sărută gâtul şi pielea sensibilă din spatele urechii.

– Nu, Dillon! scânci ea.

– Nu vrei să spui nu.

Întorcându-se la buzele ei, o sărută mai adânc decât mai devreme. Căldura şi dorinţa se ridicau în el. Gemu simţind intensitatea durerii, potenţialul plăcerii. Îşi lăsă o mână pe posteriorul ei şi o lipi de el, ridicând-o. Jade scoase un geamăt.

Cealaltă mână îi cuprinse sânul. Era ferm, plin, perfect. Sfârcul îi răspunse la o mângâiere a degetului mare. Voia să-şi lipească gura de el, chiar şi prin bluză, şi-şi lăsă capul în jos, cu această intenţie.

– *Nu!*

Se trase de lângă el atât de repede, încât se împiedică, îşi pierdu echilibrul şi se izbi de peretele din spate. Se cuprinse cu braţele şi începu să-şi mişte mâinile în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi încercat să se cureţe. Ochii îi erau atât de măriţi, încât albul se vedea alarmant de mult în jurul irişilor de un albastru electric.

– Am spus nu! strigă ea, cu vocea spartă. Ţi-am spus nu. Nu. Nu. Nu înţelegi? Nu!

Bulversat, Dillon făcu un pas spre ea.

– Jade, eu...

– Nu mă atinge! Nu!

Vocea ei căpătă o notă isterică şi întinse o mână cu palma ridicată ca să-l oprească.

Dillon ridică mâinile, în semn de capitulare.

– Bine, bine. N-o să te-ating. Jur!

Nu se mai aflase niciodată într-o astfel de situaţie. Femeile se mai împotriveau uneori, aşa, puţin, din pudoare, dar nici una nu devenise până atunci isterică. Şi era clar că nu se prefăcea. Dacă ar fi crezut că joacă teatru, s-ar fi înfuriat. Dar nu juca. Fără nici o urmă de îndoială, era sincer îngrozită de el.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Jade, spuse el, blând. N-o să te oblig să faci nimic.

– Nu pot.

– Înţeleg acum.

– Nu *pot!* repetă ea.

– E-n regulă, bine? Acum te rog, nu te mai uita la mine de parcă aş fi Jack Spintecătorul. N-o să-ţi fac nici un rău.

Treptat, panica se potoli. Încetă să-şi mai frece braţele, dar le păstră încrucişate la piept. Expresia animalică de groază îi dispăru din ochi, însă rămase temătoare. Îşi trecu mâna peste sânul pe care i-l mângâiase. Acest gest atât de feminin şi de protector îl făcu să se simtă cumplit, ca unul care molestează copiii.

Evitând în continuare să-l privească în ochi, îşi luă în grabă poşeta şi cheile.

– Trebuie să mă duc acasă până nu se îngrijorează Cathy din nou.

– Jade, ce....

Scutură brusc din cap, descurajând orice planuri ar fi avut de a căuta motivele comportamentului ei bizar.

Ieşi din birou aproape alergând şi urcă în Cherokee. Dillon rămase în uşă, privind perplex în urma ei. Rămase privind până când întunericul absorbi lumina roşie a stopurilor.

capitolul 23

Ideea pe care George Stein o discutase cu Jade pe data de întâi mai presupunea construirea unei anexe GSS undeva în vecinătatea fabricii TexTile. Aceasta avea să servească nu doar directorilor şi personalului din conducerea fabricii în sine, ci avea să funcţioneze drept sediu central şi pentru diverse alte industrii GSS din partea de sud-est, cum ar fi fost cele de transport sau de extragere şi prelucrare a petrolului. În luna care trecuse de la discuţia lor, Stein sunase aproape zilnic ca să-i ceară detalii despre achiziţia de teren. Jade trăsese de timp, spunându-i că era foarte atentă şi pretenţioasă. Recent, şeful bătuse apropouri cum că treaba era poate prea dificilă ca să se poată descurca singură şi că, poate, ar fi avut nevoie de cineva care să o asiste. Jade îşi dădu seama că nu încerca decât să o intimideze, dar ştia că nu putea amâna momentul la nesfârşit. Anexa era un prospect incitant, în care îşi dorea să fie sută la sută implicată... dar toate la vremea lor. Din nefericire, odată ce domnului Stein îi intra în cap o idee, voia să vadă că treaba începe numaidecât.

În dimineaţa de după întoarcerea lui Dillon, Jade se hotărî să-l abordeze din nou pe Otis Parker. Cu cea mai mare discreţie cu putinţă, pusese să-i fie evaluată ferma, împreună cu alte parcele de teren din jurul oraşului Palmetto.

Ajunse la fermă devreme, tocmai când Otis urca în tractor, pregătindu-se să se ducă la câmp.

– Nu vă răpesc decât un singur minut din timpul dumneavoastră, domnule Parker, spuse Jade, apropiindu-se.

– Dacă ai venit să-ncerci să mă convingi să vând ferma, îţi pierzi timpul.

– Vă rog să mă ascultaţi până la capăt.

Aşteptă până când Otis coborî din tractor, deloc încântat că trebuia să piardă vremea. După câteva clipe, Jade continuă:

– Îmi este greu să cred că dumneavoastră şi doamnei Parker nu v-ar plăcea să vă trăiţi restul vieţii în lux. V-aţi putea cumpăra o casă frumoasă în oraş, unde să vă retrageţi. N-ar mai trebui să munciţi nici o zi întreaga viaţă, decât dacă v-aţi dori. Gândiţi-vă la tot ce-aţi putea face pentru copii şi pentru nepoţi.

Otis o privi duşmănos.

– Da, sigur, totul sună foarte bine. Dar, dacă m-aş hotărî vreodată să vând, nu ţi-aş vinde ţie.

– Ce vreţi să spuneţi?

Otis scoase un prosop roşu şi decolorat din buzunarul salopetei şi începu să-şi facă de lucru cu tractorul.

– Nu-ţi datorez nici o explicaţie.

– Domnule Parker, v-am rugat să nu spuneţi nimănui că mă interesează să cumpăr terenul dumneavoastră.

– Nici n-am spus. Dar tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine cum merg lucrurile într-un oraş mic. Totul se află. Băiatul ăla pe care l-ai angajat ca să facă evaluarea a stat aici două zile. Anumite persoane au devenit curioase.

Jade deschise repede mapa pe care o adusese cu ea.

– Iată cât vă oferă GSS pentru proprietatea dumneavoastră, cu casă cu tot.

Îi întinse contractul şi îi arătă suma din josul paginii. Otis clipi ca să-şi concentreze privirea, apoi gura îngustă i se căscă.

– Cinci sute de mii de dolari? Îţi baţi joc de mine?

– Nu, domnule Parker, în nici un caz. Tot ce trebuie să faceţi este să vă întâlniţi cu mine în după-amiaza asta şi să semnaţi contractul.

– Nu ştiu ce să zic... spuse el, clătinând din cap.

– Vă asigur că nimeni altcineva nu vă va oferi atât de mult pe proprietatea dumneavoastră. E mult mai mult decât valorează.

Otis Parker o privi suspicios preţ de câteva clipe, apoi clătină din cap.

– Ei bine, nu fac nimic în grabă. După cum ţi-am spus, încă nici nu m-am hotărât dacă vreau să vând.

Întorcându-se cu spatele la ea, urcă din nou în tractor și porni motorul. După ce-și puse pe cap o pălărie de paie, ieși cu tractorul din curte.

Jade puse contractul pe verandă și așeză o piatră peste el. Când se întoarse să plece, auzi ușa deschizându-se și, când ridică privirea, o văzu pe doamna Parker.

– Bună dimineața.

– Oamenii spun că ai un băiat.

Doamna Parker rosti cuvintele în grabă, ca și cum i-ar fi fost greu să le spună.

– Așa este. Îl cheamă Graham.

– Mă întrebam doar dacă... știi tu... ar putea fi copilul lui Gary al meu?

O durere adâncă o învălui pe Jade asemenea unui giulgiu. Speranța disperată pe care o vedea pe chipul obosit al femeii îi frângea inima. Era tentată să mintă, să spună că da, Gary fusese tatăl lui Graham, dar, în ultimă instanță, asta nu ar fi fost cinstit nici față de soții Parker, nici față de Graham.

– Nu, nu este, doamnă Parker, spuse ea, cu tristețe. Dar, din clipa în care am aflat că sunt însărcinată, mi-am dorit să fi fost.

Fără nici un alt cuvânt, femeia sfrijită se retrase înapoi în casă. Ușa se închise cu zgomot în spatele ei.

În doar câteva minute, Jade ajunse la intersecția cu șoseaua principală. Chiar în acel moment, un El Dorado roșu aprins trecu în viteză pe lângă ea.

Jade o porni spre șantier și era atât de cufundată în gândurile legate de soții Parker, încât nu observă El Doradoul din nou decât abia atunci când fură la aproape același nivel. Se pare că făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade și se luase după ea. Neal Patchett era la volan.

Zâmbi și îi făcu semn să tragă pe dreapta.

– Du-te dracului!

Continuând să zâmbească, Neal călcă accelerația și ajunse cu vreo câțiva metri în fața ei, apoi trase brusc de volan, aproape izbindu-se în Cherokee-ul lui Jade.

Din instinct, Jade călcă frâna. Neal opri de-a curmezişul drumului, în faţa ei, în aşa fel încât cele două maşini formau un T în mijlocul şoselei.

Jade deschise nervoasă portiera şi coborî.

– Ce mama dracului crezi că faci?

– Te-am rugat frumos să tragi pe dreapta.

Tonul lui îngâmfat, rânjetul libidinos... îi erau mult prea cunoscute în timp ce se apropia de ea.

În mod ironic, se aflau aproape în acelaşi loc în care o răpiseră din maşina Donnei Dee, cu cincisprezece ani în urmă.

– Şi, ca de obicei, dacă cineva nu face aşa cum vrei tu, îţi impui voinţa cu forţa.

Neal făcu o plecăciune ironică.

– Vinovat.

– Dacă voiai să mă vezi, trebuia să-ţi fi făcut programare.

– Ei vezi tu, am încercat, nu? Nu ai primit nici unul dintre mesajele pe care ţi le-am lăsat?

– Le-am primit. Dar le-am ignorat.

– Şi nu mi-ai închis ori de câte ori am sunat? N-am primit nici măcar un bilet de mulţumire pentru florile pe care ţi le-am trimis în semn de bun venit înapoi în oraş.

– Le-am aruncat în clipa în care mi-au fost livrate.

– Nţ-nţ-nţ, făcu Neal. Jade, te-ai dus în nord şi ai devenit nepoliticoasă. Cred că ai căpătat o grămadă de obiceiuri proaste de la yankeii ăia. Ce s-a întâmplat cu fata drăguţă pe care o ştiam şi o iubeam cu toţii?

– A fost violată de trei nenorociţi!

Neal se prefăcu rănit, dar era o reacţie exersată.

– Văd că încă mai eşti supărată. Ai grijă, Jade, ranchiuna te face să îmbătrâneşti înainte de vreme, îţi sapă riduri pe faţă. În plus, ce rost mai are? Lamar e mort şi îngropat. Hutch e şi el cu un picior în groapă. Iar eu... eu vin la tine ca un vechi prieten şi îţi ofer pipa păcii, în speranţa că o să uităm micile noastre neînţelegeri.

Să se refere la violul ei şi la sinuciderea lui Gary ca la nişte „mici neînţelegeri" era absolut grotesc. Fu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu se repeadă cu unghiile la el şi să nu-i şteargă rânjetul îngâmfat de pe faţă.

– Mie mi se pare că îţi este frică, Neal. Compania mea este o ameninţare pentru economia feudală de pe-aici. Rişti să-ţi pierzi tronul pe care îl ocupi de câteva generaţii şi o ştii prea bine. Mai mult decât atât, o ştiu şi *eu*.

– Să nu crezi că ai scos din joc familia Patchett, Jade.

– Nici nu credeam. Doar că, de data asta, n-o să mai câştigaţi.

Urcă înapoi în maşină şi închise portiera. Neal se aplecă şi-şi vârî capul prin fereastra deschisă.

– Eşti sigură de asta?

– Voi avea grijă să nu fie altfel.

Pleoapele lui Neal se închiseră pe jumătate.

– Ştii, Jade, nu mi-a venit să cred când am auzit că ai un fiu, având în vedere că nu ai şi-un soţ. Aşa că m-am învârtit într-o zi pe lângă casa ta şi, ce să vezi? Un băiat arunca la coş pe aleea din faţă, aşa cum făceam şi eu odinioară.

Nu-şi putu ascunde panica. Observând-o, Neal continuă pe acelaşi ton încet, netulburat.

– E un puşti foarte frumuşel, Jade. Îmi aminteşte de mine la vârsta lui. Se aplecă şi mai mult, ajungând mai aproape de ea. Aşa că mă întreb... Oare Georgie chiar a scos copilul ăla din tine atunci, când te-am văzut noi intrând în casa ei?

– Noi?

– Sigur, eu şi Gary. Ne-am dus să luăm nişte rachiu de la ea. Să mor dacă n-am fost şocaţi când te-am văzut pe trotuar, cu ăia cincizeci de dolari strânşi în pumn.

– Nu te-ai dus acolo să iei rachiu. Patrice Watley ţi-a spus c-o să fiu acolo. L-ai adus pe Gary ca să mă vadă.

– Şi, zău, a luat-o razna! zise Neal, râzând încetişor.

Jade tremura necontrolat şi era atât de furioasă, încât abia dacă mai putea vorbi:

– M-am gândit că să te omor ar fi fost mai mult decât meritai. M-am înşelat. Ar fi trebuit să te omor cu cincisprezece ani în urmă.

Neal râse, netulburat.

– Ştii ce cred eu, Jade? Cred că ai ieşit din casa lui Georgie cuăia cincizeci de dolari încă în mână şi cu plodul în burtă.

Băgă mâna prin fereastră şi răsuci pe deget o şuviţă din părul ei.

– Şi cred că eu am băgat copilul ăla acolo. Cred că băiatul tău e al meu. Şi noi, cei din familia Patchett, luăm ceea ce credem că-i al nostru.

Jade dădu brusc capul în spate, în aceeaşi secundă în care băgă în marşarier. Maşina se smuci în spate, aproape rupându-i braţul lui Neal, înainte ca acesta să apuce să şi-l retragă prin fereastra deschisă. Jade băgă apoi în viteză şi călcă acceleraţia. Cherokee-ul ţâşni în faţă, ratând ultimul model de El Dorado cu doar câţiva milimetri. Degetele lui Jade strângeau volanul cu putere. Strânse din dinţi ca să nu ţipe: „Lua-te-ar toţi dracii!"

De ce oare aveau cei din familia Patchett puterea de a o teroriza?

Teama şi suspiciunile o mai rodeau încă în clipa în care ajunse la şantier şi parcă în faţa biroului mobil. Înăuntru era deja zăpuşeală. Agitată şi speriată, Jade porni aerul condiţionat şi-şi scoase sacoul. În timp ce-l agăţa într-un cuier, uşa se deschise în spate.

Silueta lui Dillon era mare şi puternică în soarele dimineţii.

– Bună dimineaţa, spuse el.

– 'Neaţa.

Îi era greu să se uite la el după evenimentele de noaptea trecută. Se concentră repede asupra aparatului de cafea. Mâinile încă-i mai tremurau după conversaţia cu Neal. Era neîndemânatică şi nu reuşea să umple aparatul, vărsând cafea peste tot.

– Nu am apucat să te întreb nimic aseară în legătură cu călătoria ta. Cum a fost?

– Eficientă, cred.

– Nu credeam c-o să te întorci până joi.

– Am reuşit să văd pe toată lumea de pe listă mai repede decât mă aşteptam.

– Ai contractat pe cineva?

– Am vrut mai întâi să discut cu tine principalii candidaţi.

– Bine. O să facem asta imediat ce e gata cafeaua.

– Înseamnă că mai lucrez încă aici?

Jade se întoarse brusc spre el. Deşi era îmbrăcat în hainele obişnuite de lucru, nu intrase în birou. Stătea în prag, ca şi cum ar fi aşteptat să i se dea voie să intre.

– Sigur că mai lucrezi aici. Şi te rog să închizi uşa! Intră căldura.

Dillon intră şi închise uşa.

– După ce s-a întâmplat aseară, nu eram sigur că mai am o slujbă. Mă gândeam că poate mă trimiţi să-mi fac bagajele la prima oră.

Uneori, îşi dorea să poarte mai mult decât un tricou. Mai ales acum. Îi era greu să se uite la pieptul lui, dar şi mai greu să-l privească în ochi.

– Nu ar fi cinstit să te concediez, nu crezi? Pentru ceva atât de neînsemnat ca un sărut?

Minimaliză în mod deliberat semnificaţia sărutului, pentru că era singurul mod sigur şi rezonabil de a aborda situaţia – cu alte cuvinte, îi făcea faţă. Dacă nu făcea ca toată povestea să pară lipsită de importanţă, ar fi trebuit să-l ia la rost. Şi atunci ar fi fost forţată să-şi confrunte propriile sentimente ambigue. Iar asta era ceva pentru care nu se simţea pregătită.

Sărutul o tulburase, da. Cu siguranţă o îngrozise. Dar, pe lângă aceste reacţii pe care ajunsese să le considere normale în ceea ce o privea, existase şi o confuzie provocată de o curiozitate profundă în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi oprit.

Nu dormise întreaga noapte, punându-şi o singură întrebare: ce s-ar fi întâmplat dacă refuzul ei nu ar fi fost suficient de categoric încât să-i potolească dorinţa?

Şi ori de câte ori şi-ar fi pus această întrebare ipotetică, răspunsul rămânea mereu acelaşi. Mângâierile lui ar fi devenit mai insistente. În scurt timp hainele ar fi devenit un impediment, iar el s-ar fi aşteptat să îl primească în ea. Ar fi cunoscut-o intim. Ea l-ar fi cunoscut pe el, i-ar fi cunoscut forţa, puterea, esenţa. Simplul gând o făcea să tremure din interior spre exterior, şi nu doar de repulsie şi teamă. Aceasta era sursa confuziei. De ce nu era îngrozită? De ce nu era scârbită?

Încercările lui Hank de a o cuceri, odată ce-i înţelesese lipsa de dorinţă de a fi cucerită, fuseseră blânde şi dulci. Nu existase nimic blând în felul în care gura lui Dillon o asediase flămândă pe a ei. Nici un bărbat nu o mai sărutase aşa, de la Gary. Dacă era să fie cu adevărat sinceră, trebuia să admită că nici un bărbat nu o sărutase vreodată aşa.

Reacţia ei la agresiunea lui Dillon fusese condiţionată. Răspunsese într-un mod simptomatic problemelor ei fiziologice. Totuşi nu răspunsese cu viteza şi cu inflexibilitatea obişnuite. Îi lăsase timp şi spaţiu în care să acţioneze. De ce? Pentru că, deşi agresivă, îmbrăţişarea lui îi stârnise fiori în locuri pe care le credea imune stimulărilor sexuale. Inima îi bătuse cu putere nu doar de teamă, ci şi ca urmare a unei înfiorări care, prin neobişnuinţa ei, era la fel de înfricoşătoare. Reacţia ei fără precedent la atingerea lui era la fel de neliniştitoare ca sărutul în sine.

De aceea nu putea tranşa situaţia acum.

Întâlnirea cu Neal, ameninţările lui voalate o lăsaseră speriată şi vulnerabilă. Cathy îi spusese că o s-o atace prin Graham. Îşi jură să-şi dubleze eforturile de a-l ţine cât mai departe de ei.

Totuşi, problema ei cea mai presantă era aceea de a restabili o relaţie de lucru cu Dillon. Iar acest amănunt trebuia rezolvat numaidecât, pentru binele proiectului.

Punând momentan deoparte grijile pentru Graham, spuse:

– Stai jos, Dillon! Povesteşte-mi pe cine te gândeşti să aduci să lucreze pentru noi.

Dillon se aşeză în timp ce Jade turnă cafea în căni. Ştiind deja că o bea fără zahăr sau lapte, îi întinse cana aburindă, apoi se duse la biroul ei şi luă loc.

– Am redus lista la trei oferte, spuse el, întinzându-i un dosar pe care îl adusese cu el. Nu sunt într-o ordine anume.

Jade aruncă o privire peste cele trei oferte pe care le alesese Dillon, apoi se întoarse la prima şi începu să citească mai cu atenţie. Dillon se foia în scaun. Ştia că o să vorbească, înainte să apuce să scoată vreun sunet.

– Am senzaţia că ar trebui să-mi cer scuze, Jade, dar nu sunt sigur de ce sau pentru ce anume.

– Nu este nevoie de scuze.

– Îmi dau seama că eşti supărată.

– Sunt supărată, dar nu are nici o legătură cu tine.

Îşi păstra privirea fixată asupra foilor din faţa ei, dar nu reţinea mai nimic din ce citea. În minte îi reveneau într-una senzaţiile provocate de mustaţa lui pe gura ei.

– M-ai pus o dată la punct în legătură cu asta – cu sărutatul, vreau să spun.

– Îmi amintesc conversaţia.

– Atunci când te-am sărutat în limuzină... vreau să ştii că atunci a fost cu totul altceva decât ce s-a întâmplat aseară. Aseară...

– Nu ţi-am cerut nici o explicaţie.

– Chiar şi aşa, nu vreau să crezi că am interpretat greşit prietenia ta.

– Nu cred asta.

– Nu ai transmis nici un fel de semnal.

– Mă bucur să aflu.

– Nu am avut intenţia să te sărut, Jade. A fost ceva spontan.

– Înţeleg.

– Dacă mi-ai fi spus mai devreme că nu-ţi plăcea...

– Nu am spus că nu mi-a plăcut.

Abia după ce-şi auzi propriile cuvinte îşi dădu seama ce spusese. Privirile li se întâlniră. Nici unul nu spunea nimic, dar era o tăcere încărcată. Jade trase repede aer în piept. Degeaba, nu o punea la adăpost de intensitatea privirii lui.

– Atunci, ţi-a plăcut? întrebă el.

– Nu. Vreau să spun... Îşi coborî din nou privirea. Ce am spus atunci, Dillon, a fost că nu pot... nu pot să fac asta.

– Nu poţi săruta un partener de afaceri?

– Nu pot săruta pe nimeni.

Îl auzi punându-şi cana de cafea pe marginea biroului. Hainele i se frecară de perna scaunului în clipa în care se aplecă în faţă.

– Nu poţi săruta *pe nimeni?*

– Întocmai.

– De ce?

– Asta-i treaba mea.

– Şi acum e a mea, spuse el, ridicând vocea.

Făcându-şi curaj, ridică dintr-odată capul şi-l fixă cu privirea, apoi îi păru rău c-o făcuse. Braţele îi erau sprijinite pe marginea biroului, peste care Dillon era uşor aplecat. Soarele verii îi făcuse în păr şuviţe mai deschise. Braţele lui goale, pieptul lat, faţa cu mustaţa şi ochii siguri, verzi-căprui, toate emanau o masculinitate care o fascina şi o îngrozea în acelaşi timp, la fel cum se întâmplase cu sărutul.

– Subiectul este închis, spuse ea, cu o voce răguşită.

– Pentru moment, poate.

Coborî privirea pe hârtiile de pe birou şi apoi îşi drese vocea.

– Aş vrea să discutăm propunerile, ca să poţi lua o hotărâre.

– Bine, spuse el încet.

Fusese de acord, dar, pe toată durata întâlnirii, continuă să o fixeze cu privirea aceea sigură şi neclintită care trezea în ea o căldură inconfortabilă. Tot ce făcea el avea aceeaşi intensitate – munca, privirea... sărutul.

*

- Pe toți dracii, încep să mă satur de rahatul ăsta!

Ivan nu se referea la invaliditatea lui sau la scaunul cu rotile, deși izbi cu pumnul în brațul acestuia. Reacția îi fusese provocată de contractul care zăcea acum pe cioturile care îi mai rămăseseră din picioare, contractul pe care Neal reușise să-l sustragă de la doamna Parker.

- Ce om cu mintea întreagă ar da jumătate de milion de dolari pentru parcela aia amărâtă de teren?

- Se pare că eu va trebui să-i dau, spuse Neal posac.

- La ce mama naibii îi trebuie?

- Poate la nimic altceva decât să facă o haltă de tren acolo. În ziare scrie că fabrica o să exporte produse peste ocean, prin Port Royal. Nu știu la ce-i trebuie, dar nu sunt vești bune pentru noi.

Neal privea contractul, încruntat.

- Și probabil că este doar prima ofertă a lui Jade. GSS are mai mulți bani decât știe ce să facă cu ei. O să mărească oferta până când Otis n-o să poată refuza.

- Toarnă-mi ceva de băut, mârâi Ivan.

Neal își turnă și lui o porție zdravănă de burbon. Făcuse pe viteazul în fața lui Jade în acea dimineață. Însă adevărul era că lovise în punctul sensibil. Pentru prima oară în viața lui, Neal nu mai era chiar atât de sigur pe el.

Jade nu era atât de ușor de jucat pe degete pe cât voiseră să creadă el și Ivan. Îi ignorase cu desăvârșire telefoanele. Pretindea că aruncase trandafirii pe care îi trimisese. Reușise să entuziasmeze întreaga comunitate cu planurile ei pentru noua fabrică. Avea un sentiment cumplit în adâncul stomacului că o să le-o facă până la urmă.

Taică-său era bătrân și infirm. Vocea-i era încă puternică, dar oare oamenii îl mai ascultau? Câtă influență avea Ivan atunci când o nouă industrie intra în teritoriu? Ivan manipulase întotdeauna oamenii amenințându-le locurile de muncă. În scurt timp, era posibil să fie nevoit să se roage de oameni ca să lucreze pentru el.

Neal privi în jur. Covoarele Aubusson, porţelanurile Spode, cristalele Waterford – toate moşteniri de familie din partea mamei lui, toate nepreţuite. Îi plăcea să aibă cea mai mare şi mai simandicoasă casă din ţinut. Îi plăcea să aibă altă maşină în fiecare an. Îi plăcea să fie Neal Patchett şi îi plăcea ce însemna numele lui în acest oraş. Pe toţi dracii, nu voia ca lucrurile să se schimbe în acest moment al vieţii lui.

Se uită la taică-său, care stătea aplecat de spate în scaunul cu rotile, şi-şi dădu seama că nu-şi putea lăsa viitorul pe mâna unui schilod. Taică-său nu era în stare să poarte lupta asta, dar îşi învăţase fiul cum să lupte murdar. Era timpul ca Neal să-şi încordeze muşchii.

– Ascultă ce-o să fac, bătrâne! O să mă duc la bancă şi-o să iau un împrumut de cinci sute de mii de dolari.

Ivan îl săgetă cu privirea.

– Şi cu ce o să garantezi?

– Cu un acru de-aici, cu vreo doi de dincolo. O să strâng suficient cât să ajungă.

– Nu-mi place să vând pământ.

– Nici ideile mele de diversificare nu ţi-au plăcut niciodată. Şi uite că acum am rămas cu o singură fabrică, pe cale să fie înghiţită de o industrie complet nouă. Dacă mi-ai fi dat voie să extind şi să modernizez afacerea, să fac câteva dintre lucrurile pe care voiam să le fac, nu ne-am afla acum în situaţia asta! spuse Neal furios. Aşa că taci şi ascultă!

Ivan se încruntă, dar nu spuse nimic. Neal continuă:

– Jade a manifestat interes pentru mai multe proprietăţi, însă ferma Parker e pe departe cea mai mare şi, prin urmare, cea mai importantă pentru ea. Şi pe-asta o vrem noi! Trebuie să punem mâna pe proprietatea lui Otis.

– S-ar putea ca banca să nu-ţi împrumute atât de mult.

– Ba da, dacă le spun că-i doar pe termen scurt. Tot ce trebuie să fac e să pun mâna pe proprietatea Parker. Apoi domnişoara băţ în dos o să vină la mine cu un contract pe care o să scrie GSS. Şi stai să vezi atunci,

cum preţul o să se umfle peste noapte. Şi nu numai pentru terenul Parker, ci şi pentru toate parcelele din jur. Dacă e dispusă să dea un milion, e dispusă să dea şi mai mult. O să cumpere de la noi, o să rambursez împrumutul la bancă şi n-o să mă coste decât dobânda. Între timp, o să scot un profit substanţial.

– Şi la bancă pentru ce-o să spui că-ţi trebuie banii?

– Găsesc eu ceva. Şi nu vreau să se afle. Vreau să fie un şoc al dracului de mare pentru Jade.

Neal avea planuri despre cum să folosească profitul pe care o să-l scoată, planuri pe care însă nu voia să le discute cu taică-său până nu trecea toată povestea asta. Spera ca Ivan să fie de acord să-şi modernizeze şi să-şi extindă propria afacere. Era un aspect asupra căruia se certau de ani întregi. Ivan se agăţa cu încăpăţânare de tradiţie şi disprețuia tehnologia modernă. Poate că spaima de-acum avea să-l facă să se răzgândească. Neal condusese el afacerea de când cu accidentul, deşi Ivan rămăsese figura autoritară. Era timpul ca toată lumea, inclusiv taică-său, să înţeleagă că el era de-acum şeful.

Dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

– Vrei să-ţi aduc o fată diseară, tată?

Ochii lui Ivan sclipiră.

– Roşcata aia pe care mi-ai adus-o de ziua mea era dată dracului!

– O să văd dacă mai e în oraş.

– Neah, nu în seara asta. Am prea multe pe cap. Îşi mângâie bărbia. Mă tot gândesc că ne-a scăpat ceva. Ce faci cu Otis? Lui ce-o să-i spui?

– Fiindcă vă cunoaşteţi de atâta vreme, o să-l las pe Otis în seama ta.

Ivan râse cu zgomot.

– E mai tâmpit decât găinile alea din curtea lui. O să-i aduc aminte cât de bun am fost cu el în toţi anii ăştia. O să-i spun că, dacă e să vândă cuiva, ar trebui să vândă unui prieten. Făcu o pauză, gândindu-se. Poate c-ar trebui să ceri şase sute de mii la bancă. Nu strică să mărim miza. Afurisita aia de Sperry poate fi convingătoare.

– Bună idee.

Neal dădu să plece, însă Ivan îl reţinu.

– Mai arată-mi o dată poza cu băiatul.

Ivan fusese la fel de şocat ca şi Neal să afle că Jade avea un băiat aflat la vârsta adolescenţei. Neal îi făcuse lui Graham o poză cu Polaroidul şi i-o adusese lui Ivan să o vadă. Îi întinse din nou fotografia lui taică-său, care o examinase deja timp de ore întregi.

Neal spuse:

– Am trecut iar pe lângă casa lor azi-dimineaţă şi l-am văzut în timp ce tundea iarba. Vârsta se potriveşte.

– Mi-ai spus că s-a dus la Georgie.

– S-a dus, dar a ieşit de-acolo cu un copil.

– Nu ştii asta. Şi Georgie este moartă. N-o putem întreba.

– Am confruntat-o astăzi pe Jade. Nu a negat. Chiar dacă ar fi făcut-o, ştiu că am dreptate. Eu am fost primul. Ştiu că nu Gary Parker a lăsat-o borţoasă.

– La naiba, fiule, zise Ivan, aplecându-se şi aproape salivând peste fotografie. Gândeşte-te ce ar însemna dacă băiatul ăsta e al tău.

– Nu trebuie să mă *gândesc*. Ştiu că-i al meu. Expresia lui Neal era vicleană şi ameninţătoare. Îl vreau, tată.

– Aţi avut-o trei în noaptea aia, comentă Ivan, încruntându-se. Ar putea fi şi al lui Hutch. Sau chiar al lui Lamar.

– Nici măcar nu seamănă cu ei!

– Nici cu tine nu seamănă! i-o întoarse Ivan, strigând. Seamănă leit cu ea. Pe toţi dracii, ce te face atât de sigur că-i al tău?

– E al meu.

– Vrei atât de mult s-o crezi, că-ţi ia minţile, nu-i aşa, băiete? spuse Ivan, cu un râs răutăcios. Pentru că ştii că e singurul moştenitor pe care o să-l ai vreodată.

Neal îşi apăsă mâna pe buza de sus, umedă de transpiraţie. Accidentul care îi răpise lui Ivan picioarele îi răpise lui Neal capacitatea de a se reproduce. Neal fusese prins între fiare timp de ore întregi, până când echipa

de descarcerare reuşise să taie metalul şi să-l elibereze. Circulaţia sângelui spre testicule fusese oprită atât de mult timp, încât rezultase o sterilitate ireversibilă. Nu-i plăcea să se gândească la asta.

Slavă Domnului că nu rămăsese şi impotent! S-ar fi omorât dacă s-ar fi întâmplat asta. Dar, ori de câte ori apărea în discuţie subiectul unui moştenitor, simţea că i se face greaţă. Din leagăn i se tot repetase că singurul lucru care îi era solicitat era să producă un alt Patchett de sex masculin. Asta se aştepta de la el. Era singurul lucru care conta cu adevărat.

Îl bătu pe Ivan cu palma pe spate.

- Lasă totul în seama mea, tată. E fiul meu şi o să-l revendic. Dar mai întâi, trebuie s-o punem pe maică-sa cu botul pe labe.

În drum spre oraş, Neal fredona. Acum că avea un plan clar, se simţea mai bine. Îl enerva că Jade continua să îl dispreţuiască. Cu mult timp în urmă, îl respinsese în favoarea lui Gary Parker. Încă-l privea ca pe un gunoi. Nu suporta ca vreo femeie să se considere superioară lui. Înainte să termine cu ea, Jade Sperry avea să blesteme ziua în care alesese să se pună cu el.

Jade intră cu maşina pe alee. Graham era pe peluza din faţă, exersând nişte mişcări de fotbal.

- Bună, mamă!

- Bună.

- Uite!

Conduse mingea prin curte. Când era la doar câţiva paşi de ea, lovi puternic cu piciorul, trimiţând mingea direct în trunchiul unui pin.

- Şi gol! strigă el, ridicând pumnii deasupra capului în semn de victorie.

- E uşor când nu ai adversar.

Îşi dădu la o parte câteva şuviţe cârlionţate şi transpirate de pe frunte.

- Ha?

- Încearcă cu mine în poartă.

- Bine.

Îşi luă mingea şi se duse cu ea în cealaltă parte a curţii.

Jade îşi aruncă din picioare pantofii cu toc şi se aşeză hotărâtă în faţa copacului.

- Când eşti gata.

În loc să se apropie direct, ca mai devreme, Graham se învârti prin curte, jucând mingea pe picioare. Jade stătea pregătită în faţa „porţii", însă Graham o făcu să se mişte din centru cu o manevră isteaţă, şi, înainte să poată reveni pe poziţie, izbi mingea de trunchiul copacului.

- Gol! strigă el.

Jade strânse din dinţi, se lansă peste el şi îl culcă la pământ, prăvălindu-se peste el, în iarbă.

- Fault! Fault!

Jade îl gâdilă între coaste. Însă Graham o surprinse, rostogolindu-se şi aruncând-o jos de pe el. Jade se ridică, gâfâind.

- Când ai învăţat să faci asta? Cu numai câteva luni în urmă puteam să te ţin la pământ şi o oră.

- Cresc.

Îl privi cu mândrie maternă.

- Cu siguranţă.

- Cât cântăreşti, mamă?

- Câtă lipsă de delicateţe!

- Nu, serios. Cât?

- Vreo cincizeci de kilograme.

- Deja sunt mai greu ca tine!

- Ce faceţi voi doi acolo?

Cathy îi privea de pe verandă.

- Jucăm fotbal. Am pierdut, spuse Jade, supărată.

Graham sări în picioare şi o ajută să se ridice.

- Te caută cineva la telefon, spuse Cathy. Să-i transmit să revină după a doua repriză?

- Foarte amuzant, spuse Jade, urcând scările.

Cathy râse.

- Îţi pregătesc o cola.

– Mulţumesc, spuse Jade peste umăr, în timp ce traversa holul în ciorapi, îndreptându-se spre telefon.

– Alo?

– Domnişoară... ăă, Jade?

– Da.

– Sunt Otis Parker.

Trecuse mai bine de o săptămână de când lăsase contractul la el acasă. Rezistase tentaţiei de a-l suna şi era foarte mulţumită că în sfârşit o contactase el. Răspunse cu un calm prefăcut.

– Bună ziua, domnule Parker.

– Mi-a răspuns un bărbat când am sunat la numărul de pe cartea de vizită pe care mi-ai lăsat-o. Mi-a dat numărul ăsta.

– Probabil că a fost domnul Burke. Sper că mă sunaţi ca să-mi spuneţi că v-aţi hotărât să-mi acceptaţi oferta.

– Nu, nu chiar. O să mă mai gândesc o vreme.

Acoperi receptorul cu mâinile şi îi mulţumi lui Graham cu o înclinare a capului când băiatul îi aduse paharul cu băutura rece.

– Domnule Parker, sunt pregătită să măresc oferta.

Trebuia să se mişte cu grijă, mai ales că nu ştia cu certitudine motivul pentru care trăgea de timp.

– Ce-aţi zice dacă v-aş oferi şapte sute cincizeci de mii de dolari?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului acoperi microfonul. Jade îl auzea că vorbeşte cu cineva. Cu doamna Parker? Îi cerea părerea, sfatul? Sau era ghidat de altcineva? Reveni:

– Dacă-mi oferi atâta, aş zice că-ţi doreşti foarte mult ferma mea.

– Aşa e.

– Pentru ce?

– Nu pot discuta acest aspect.

– Hmm. Atunci, eu...

– Înainte să-mi daţi răspunsul... Sunt dispusă să vă las optsprezece luni ca să evacuaţi proprietatea. Cu alte cuvinte, GSS ar deţine terenul odată cu semnarea

actului, însă nu vom intra în posesia lui decât după un an şi jumătate. Dumneavoastră şi familia dumneavoastră aţi avea mai mult decât suficient timp să vă găsiţi altă locuinţă. Nu aţi fi obligaţi să staţi atâta, dar aţi avea această opţiune.

Jade sorbi din cola în timp ce o altă discuţie înăbuşită se desfăşura de partea cealaltă. Degetele ei erau aproape la fel de reci ca sticla paharului.

Când domnul Parker reveni, spuse:

- Va trebui să vă sun din nou.

- Când?

- Când o să mă hotărăsc.

- Domnule Parker, dacă altcineva...

- E tot ce am de spus în seara asta. La revedere!

Mult timp după ce închise, Jade rămase privind telefonul, dorindu-şi să fi spus mai mult, dorindu-şi să fi spus ce spusese în alt fel. Atât de multe depindeau de delicateţea cu care gestiona situaţia! Nu era în joc doar mândria ei, ci şi viitorul ei la GSS.

Otis Parker puse telefonul în furcă şi se întoarse spre musafirii lui.

- Ei, Otis, ce-o să-i spui când o s-o suni din nou?

Ivan îl privea de sub sprâncene.

Otis se scărpină în cap şi privi stânjenit către nevastă-sa, care stătea tăcută şi rigidă pe canapea.

- Nu prea ştiu ce să fac, Ivan. Îmi oferă şapte sute cincizeci de mii de dolari şi-mi lasă mai bine de-un an ca să mă mut. Nu-mi puteţi face o ofertă mai bună.

- Ba da, şi-o să ţi-o facem!

Maxilarul lui Neal părea sculptat din granit, şi ochii îi erau ca de sticlă. În timpul întâlnirii cu soţii Parker refuzase să ia loc. După ce-l cărase în braţe pe Ivan şi-l depozitase în şezlongul cu pata de grăsime, rămăsese în picioare, sprijinit neglijent de un perete, lăsând impresia că era mai detaşat decât în realitate.

Fusese o săptămână îngrozitoare. Voia ca afacerea să se termine odată, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Nu-i plăcea să fie băgat în datorii până peste cap. Dar intrase în horă, trebuia să joace până la capăt. Dacă asta însemna să ipotecheze câteva obiecte de lux, ca de pildă barca și casa de pe plajă, atunci o s-o facă. Înclină imperceptibil din cap către taică-său.

– Lasă-ne câteva săptămâni să-i egalăm oferta, spuse Ivan, întorcându-se spre Otis. Îmi ești dator, având în vedere de câte ori te-am împrumutat eu pe tine.

Ivan făcea lucrul la care se pricepea cel mai bine. Recurgea la tactici subtile de intimidare.

– Să știi, Otis, că sunt dezamăgit de tine. Ar fi trebuit să vii la mine din prima clipă în care Jade a spus că vrea să cumpere locul ăsta. Nu aș fi aflat dacă n-aș fi avut spioni care să lucreze pentru mine. Am crezut că mint prima oară când am auzit că ești implicat în planul lui Jade Sperry de a mă ruina.

– Nu sunt băgat în nici un plan, Ivan.

– Ei bine, pe toți dracii, mie așa mi se pare. Oferta mea zace încă neatinsă pe masă. Și eu care credeam că suntem prieteni, care mă gândeam să-l promovez pe băiatul ăla al tău care lucrează pentru mine. Da, chiar așa, mă gândeam să-l promovez și să-i măresc considerabil salariul, doar pentru că suntem prieteni. Mi-am zis că i-ar prinde bine niște bănuți în plus, acum că așteaptă încă un copil.

Pufni, lăsându-i pe cei doi Parker să completeze spațiile rămase libere. Neal înțelese semnalul.

– Ești gata de plecare, tată?

– Se pare că da, fiindcă nu cred să facem vreo afacere în seara asta.

Ivan îi făcu semn lui Neal să vină să-l ia.

– M-am săturat de tărăgăneala asta, Otis. Aș vrea să te hotărăști odată ce vrei să faci, m-auzi?

Otis dădu din cap, cu un aer pierdut.

Neal îl luă pe Ivan în brațe și îl ridică din scaun. Otis se duse împleticindu-se la ușă și o deschise. În timp ce treceau pragul, Neal spuse:

– Nu pot să cred că faci afaceri cu Jade după ce Gary s-a spânzurat din cauza ei. Dacă-i vinzi ei locul ăsta, băiatul tău o să se răsucească în mormânt.

Doamna Parker scoase un mic sunet rănit.

Neal le adresă fiecăruia o privire dispreţuitoare, apoi îşi duse tatăl în braţe peste veranda care scârţâia, îl aşeză pe scaunul de lângă şofer şi îi puse centura.

În timp ce se îndepărtau de casă, Ivan spuse:

– Bine lucrat. Ultimele cuvinte ar putea să încline balanţa.

– Totuşi, nu putem conta pe asta.

– Ce vrei să spui?

– Banii motivează mai bine decât sentimentele. N-ar trebui doar să-i egalăm oferta lui Jade, ar trebui să venim cu una mai bună.

– Pe toţi dracii, de ce?

– Îl aşteaptă s-o sune şi să-i dea răspunsul, da? Am putea să i-o luăm înainte, să-l îmbrobodim pe dobitoc şi să-l punem să semneze înainte să apuce să se dezmeticească. Jocul ăsta ar putea ţine aşa la nesfârşit. Cu resursele ei, Jade poate ridica oferta oricât. Şi cu siguranţă depind multe de achiziţia asta, altfel nu ar fi mărit oferta cu atât de mult, atât de repede.

– Fă ce trebuie făcut, băiete, mormăi Ivan, frecându-şi absent mijlocul pieptului. N-o să mai dorm liniştit până nu dispare afurisita asta din viaţa mea.

capitolul 24

– Credeţi că aş putea juca fotbal profesionist, domnule Burke?

– Ţi-am zis să-mi spui Dillon.

– Ştiu, dar mi se pare ciudat.

– Spune-mi Dillon! Hm, bună mişcare cu nebunul, Graham. Ca răspuns la întrebarea ta, cred că da, ai putea ajunge la profesionişti, dacă ţi-ai dori suficient de mult.

– Așa spune și mama. Spune că pot să fac orice vreau, dacă-mi doresc suficient de mult.

Din holul în care stătea fără să fie văzută, Jade zâmbi.

– Mama ta e o femeie deșteaptă.

– Aha. I-ai văzut poza în ziarul de duminică?

– Sigur că da. Grozav articol! Cred că ești foarte mândru de ea.

– Sunt.

Entuziasmul lui Graham se diminuă treptat.

– Dar tot nu vrea să mă lase să merg cu bicicleta până pe șantier.

– Are motivele ei.

– Niște prostii!

– Nu sunt prostii pentru o mamă căreia-i pasă de copilul ei.

Poate că nu fusese totuși o idee chiar atât de proastă să-l invite pe Dillon la cină, își spuse Jade, ascultând conversația care se desfășura în timpul unei partide de șah. Cathy o tot pistonase să-l invite pe Dillon la cină, așa că-l invitase în acea după-amiază. Făcuse să pară ceva spontan și lipsit de importanță, de genul:

– Ce-ar fi să iei cina cu noi în seara asta? Graham vrea să joace șah cu tine.

Dillon ezitase preț de câteva secunde înainte să accepte.

– Sigur, spusese în cele din urmă. Vin imediat ce mă spăl.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

Atitudinea ei fusese lejeră și nonșalantă, reducând orice altă semnificație ar fi putut fi atașată invitației.

Cina în sine fusese veselă. Se purtau ca niște vechi prieteni de familie. Așa cum glumeau și se șicanau, era greu de crezut că, doar cu câteva săptămâni în urmă, gura lui o atacase pe-a ei, că trupul i se lipise de al ei, încărcat de pasiune.

Și Jade nici n-ar fi crezut vreodată că, după atât de multe zile, avea să-și amintească îmbrățișarea aceea cu o claritate atât de precisă, sau că amintirea avea să stârnească

în ea aceleaşi senzaţii ambivalente şi străine ca sărutul în sine.

– Ce faci aici, în hol?

Tresări vinovată în clipa în care Cathy apăru în spatele ei şi o surprinse trăgând cu urechea. Îi explică în şoaptă:

– Sunt cufundaţi adânc într-o interacţiune masculină şi n-am vrut să-i întrerup.

Cathy o privi cu o sprânceană ridicată, care îi dădea de înţeles că ştia prea bine adevărul, apoi intră în faţa lui Jade în sufragerie, unde tabla de şah fusese aşezată pe măsuţa de cafea.

– Să ştii că mai este prăjitură cu piersici, Dillon, dacă mai vrei o porţie.

– Mulţumesc, Cathy, dar nu. Cina a fost delicioasă.

– Mulţumesc.

– Mamă, Dillon a spus că, la toamnă, poate că eu şi cu el o să mergem la un meci de fotbal.

– Mai vedem.

Graham se pregătea să solicite o promisiune mai fermă, când se auzi soneria.

– Răspund eu! zise el, sărind în picioare. Vine unul dintre prietenii mei cu Nintendoul. Dillon, te-nvăţ şi pe tine să joci, dacă vrei.

Gura lui Dillon se înclină într-o parte, ceea ce la el echivala cu un zâmbet.

– Mă simt bătrân şi prost când nu ştiu să mai joc jocurile puştilor.

– Nu mai mult decât mine, îi spuse Jade, râzând uşor. Încă n-am reuşit să învăţ să stăpânesc joystickul.

O sclipire ştrengărească apăru în ochii lui.

– Am auzit că trebuie doar să exersezi.

Jade se bucură să-l audă pe Graham strigând din uşă:

– Mamă! E iar doamna aia!

Se ridică de pe scaun şi ieşi în hol, oprindu-se brusc în clipa în care Graham o conduse pe Donna Dee în sufragerie.

– A mai venit o dată aici. Te căuta pe tine, spuse Graham.

Ochii Donnei Dee poposiră o clipă asupra lui Dillon, apoi se întoarseră la Jade.

– Probabil că ar fi trebuit să sun mai întâi, dar... Putem vorbi o clipă?

Jade își exprimase clar poziția cu ocazia conversației lor anterioare. Totuși, nu voia să repete spectacolul, în special în fața lui Cathy, a lui Graham și a musafirului.

– Să mergem pe verandă. Odată ieșite pe ușă, Jade se întoarse spre Donna Dee și îi spuse: Ar fi trebuit să suni! Ți-aș fi spus să nu-ți pierzi timpul venind din nou aici.

Donna Dee lăsă deoparte orice urmă de politețe.

– Nu mă lua de sus, Jade! Am văzut articolul despre tine, în ziarul de duminica trecută. Ești mare și tare acum. La cum te-a descris tipa aia, Garrison, ai crede că ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată orașului nostru. Dar nici o cireadă de cai sălbatici nu m-ar fi putut târî până la ușa ta, dacă n-ai fi fost ultima mea speranță.

– Pentru ce?

– Pentru Hutch. Starea lui s-a înrăutățit. E critică. Dacă nu găsim un donator în câteva zile, o să-l pierd.

Jade își coborî privirea spre scândurile vopsite de pe podeaua verandei.

– Îmi pare rău, Donna Dee, dar nu te pot ajuta.

– Dar trebuie! Graham este singura lui speranță!

– Nu știi asta!

Jade păstra vocea coborâtă, dar era încărcată de furie.

– Și nu-mi place că așezi întreaga răspundere pentru viața lui Hutch pe umerii fiului meu.

– Nu pe ai lui – pe ai tăi! Cum poți lăsa un om să moară fără să faci ceva ca să-l ajuți?

– Nu orice om, Donna Dee. Un om care m-a violat! Dacă Hutch ar lua foc, aș arunca apă peste el, dar tu-mi ceri mai mult decât atât. Nici măcar nu l-aș pune pe Graham să facă testele necesare. Scutură cu hotărâre din cap. Nu! Categoric, nu!

– Chiar dacă Hutch este tatăl lui Graham?

– Ş-şş-şt! O să te-audă. Vorbeşte mai încet.

– Ce-ai de gând să-i spui fiului tău când o să-ntrebe de tatăl lui? O să-i spui că i-ai lăsat tatăl să moară doar ca să te răzbuni?

– Taci din gură, pentru Dumnezeu!

– Pentru *tine*, vrei să spui. Ca să nu afle Graham că nu eşti cu nimic mai mult decât o ucigaşă. Crezi c-o să te mai iubească dacă o să afle vreodată că i-ai lăsat tatăl să moară fără să ridici un deget ca să-l ajuţi?

– Ce e cu ţipetele astea?

Jade se răsuci pe călcâie. Dillon le privea prin uşa de plasă.

– Unde e Graham? întrebă ea, temându-se că şi băiatul auzise cuvintele furioase ale Donnei Dee.

– Cathy l-a trimis repede sus. Ieşi şi li se alătură pe verandă. Ce se petrece?

– Am venit să mă rog pentru viaţa soţului meu, îi spuse Donna Dee. Jade l-ar putea salva, dacă ar vrea.

– Asta nu-i adevărat, Donna Dee. Nu ştii nimic cu certitudine.

– În clipa asta, Hutch zace într-un salon de Terapie Intensivă, îi explică Donna Dee lui Dillon. O să moară dacă Jade nu-şi lasă fiul să-i doneze un rinichi. Refuză să facă asta, pentru că nu vrea ca băiatul să-şi cunoască tatăl.

Ochii lui Dillon se întoarseră spre Jade. Erau penetranţi şi întrebători. Fără nici un cuvânt, Jade clătină din cap.

– Bine, spuse el, întorcându-şi privirea din nou spre Donna Dee. Ai spus ce-aveai de spus. La revedere.

Donna Dee îl privi cu superioritate. Expresia lui rămase de nedescifrat. Bravada ei începu să cedeze. I se adresă lui Jade:

– Dacă fiul tău o să afle despre asta, n-o să te ierte niciodată. Sper să ajungă să te urască!

Coborî de pe verandă, străbătu în grabă trotuarul şi urcă în maşină. Tocmai când dispărea la colţul străzii, Graham dădu năvală pe uşă, cu Cathy pe urmele lui.

– Mamă? De ce ţipaţi?

– Nu-i nimic, Graham. Nu te priveşte, răspunse ea, evitând privirea dură pe care Dillon o fixase asupra ei.

– E a doua oară când vine aici, aşa că trebuie să fie ceva important. Spune-mi ce vrea de la tine!

– E o chestiune personală, Graham.

– Mie poţi să-mi spui.

– Nu, nu pot. Şi nu vreau să mai discutăm despre asta. Gata, am închis subiectul!

Tonul ridicat şi dojenitor îl făcu să se simtă prost în faţa lui Dillon.

– Nu-mi spui niciodată nimic! strigă Graham. Mă tratezi ca pe-un copil!

Se năpusti înapoi în casă şi urcă în fugă scările. Cathy părea pe punctul să intervină, dar avu înţelepciunea să se abţină.

– Sunt în camera mea, dacă aveţi nevoie de mine.

Odată ce Cathy intră şi ea în casă, Dillon spuse:

– Vrei să vorbesc eu cu Graham?

Jade se întoarse brusc şi-l fixă cu privirea, canalizându-şi furia spre el pentru că era un ţap ispăşitor la îndemână.

– Nu, mulţumesc! spuse ea rece. Ai auzit multe în seara asta, nu? Îţi sugerez să uiţi tot ce ai auzit!

Dillon o prinse de umeri şi o trase spre el.

– N-ai să vezi!

După acest scurt moment, îi dădu drumul la fel de repede pe cât o apucase. În timp ce se retrăgea, îi spuse peste umăr:

– Ştii unde mă găseşti, dacă pot să fac ceva pentru Graham. Noapte bună!

Nu avea nevoie de porcăriile astea!

Dillon era atât de nervos, încât îşi aduse vechea lui camionetă în faţa rulotei şi opri motorul. Răzleţu' părea

să fie iar plecat într-una din expediţiile lui. Nu era acolo să-l întâmpine. Cu atât mai bine, îşi spuse Dillon în sinea lui. Nu avea chef să stea de vorbă, nici măcar cu un câine.

Înăuntrul rulotei atmosfera era încinsă şi înăbuşitoare, ca într-un cuptor cu microunde. Porni aparatul de aer condiţionat şi se aşeză în curentul de aer rece în timp ce-şi scotea cămaşa şi-şi descheia blugii. Îşi sprijini braţele pe perete, deasupra aparatului de aer condiţionat, apoi îşi puse fruntea pe ele. Aerul rece sufla pe pielea lui umedă şi îi făcea să se mişte părul de pe piept.

Oricât ar fi încercat, nu reuşea s-o înţeleagă pe Jade. De câte ori credea că-i dezlegase misterul, îi servea încă o lovitură – precum cea din seara aceea. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că o femeie o să apară acasă la Jade după cină, ca să-i ceară ca fiul ei să-i ajute soţul bolnav.

Rostise numele *Hutch*. Citise un articol în ziarul local de weekend despre şeriful din Palmetto, Hutch Jolly, care se afla într-un spital din Savannah, aşteptând un transplant de rinichi. Dacă nu cumva era o coincidenţă colosală şi existau doi cetăţeni din Palmetto care aveau nevoie de un transplant de rinichi, Hutch Jolly era tatăl lui Graham. În mod clar Graham nu ştia acest lucru, şi Jade nu avea intenţia de a-i spune adevărul.

Ştiuse Jade că Jolly era bolnav când se hotărâse să se întoarcă? I-l flutura pe Graham pe la nas, asemenea unui morcov? Dacă Jolly era tatăl lui Graham, cum rămânea cu Patchett? Ce rol aveau tatăl şi fiul în toată povestea? Şi soţia lui Jolly o ura pe Jade, era evident, dar nu din motivele la care te-ai fi aşteptat. În mod obişnuit, o soţie ar fi dorit să nege paternitatea soţului ei când venea vorba de un copil ilegitim.

Experienţa îl învăţase că nimic nu era obişnuit când venea vorba de Jade Sperry.

În mod clar, avea nevoie de ajutor. Totuşi, când i-l oferise, se înfăşurase în armura ei de gheaţă şi îl refuzase

sec. Ce prost ar fi respins o ofertă de ajutor, când avea atât de mare nevoie de ea?

Dillon își trecu degetele prin păr.

– Dumnezeule!

Recunoștea nesăbuința lui Jade, fiindcă se făcuse și el vinovat de același lucru. La înmormântarea Debrei și a lui Charlie, fusese cât se poate de bădăran cu cei din familia Newberry și cu prietenii lor. Tratase cu dispreț toate condoleanțele sincere, respinsese cu duritate fiecare ofertă de ajutor, pentru că era prea dureros pentru el să se afle în preajma unor oameni pe care Debra îi cunoscuse și îi iubise. Îi respinsese, convins că va găsi amorțeală în singurătate.

Abia după ce acceptase postul la GSS luase legătura cu soții Newberry. Le scrisese o scrisoare în care-și cerea scuze pentru cei șapte ani de tăcere și în care le spunea unde era și ce făcea. Reușise să-i scrie numele Debrei fără să simtă că și-l cresta cu lama direct în inimă. În ciuda încercărilor încăpățânate de a se agăța de nefericirea lui, se vindecase.

Potrivi termostatul montat pe fereastră și se duse în dormitor. Își scoase ghetele, blugii și chiloții și se băgă gol în pat. Își puse o mână sub cap și rămase cu privirea pironită în tavan. La fel cum făcuse și el cu șapte ani în urmă, Jade nu voia să primească ajutorul nimănui, pentru că problema ei era mult prea dureroasă ca să o înfrunte.

– Dar care este?

Dillon nu-și dădu seama că rostise tare cuvintele până nu-și auzi sunetul propriei voci. *Ce era?* De ce-i era atât de frică să aibă încredere în alții, de ce-i era frică de propria sexualitate?

Până s-o întâlnească pe Jade, crezuse că *frigidă* era doar un cuvânt sofisticat care să descrie domnișoarele mai fandosite. Ingenuele din filmele siropoase erau numite frigide înainte să cedeze actorului senzual din rolul principal. Era antonimul cuvântului *nimfomană*, un cuvânt cu numeroase aplicații, dar fără o definiție reală.

Din nefericire, o descria perfect pe Jade Sperry. Ea era îngrozită de atingerea unui bărbat.

Oare Hutch Jolly făcuse ceva ce o lăsase pe Jade incapabilă să mai simtă plăcere sexuală? Dacă da, atunci Dillon îl ura din tot sufletul, chiar dacă nu-l văzuse niciodată. Jade era inteligentă, amuzantă și frumoasă, dar avea un secret înfricoșător închis într-un colț ascuns al minții ei. Un secret care avea să continue să o bântuie, până când îl exorciza cineva.

– Nici să nu te gândești! mormăi el în întuneric.

„Doar lucrezi pentru ea", își aminti el. „Nu ești psihologul ei, nici iubitul ei, nici măcar un potențial iubit."

Dar Dillon rămase treaz timp de ore întregi, gândindu-se cum să-i deschidă inima lui Jade și să-i alunge spaimele.

Trupul adormit din patul de la Terapie Intensivă era doar o epavă umană, susținută de mașini proiectate să mențină artificial o viață care nu mai merita trăită.

Jade își privi fostul coleg de clasă, bărbatul care o violase. Hutch nu fusese niciodată frumos, însă acum arăta dureros de urât. Oasele feței lui erau grotesc de pronunțate, pomeții afundați. Paloarea feței contrasta cu părul roșu-arămiu. Fusese întotdeauna un sportiv robust și puternic. Și acum aparatele îi pompau oxigen în nări. Tehnologia medicală realiza pentru el funcții pe care trupul lui nu mai putea să le îndeplinească.

În timp ce semnele vitale îi erau înregistrate și monitorizate de aparate, în timp ce se zbătea să rămână în viață, cele două asistente desemnate să-l supravegheze discutau despre căldura înăbușitoare de afară și despre povestea din timpul războiului civil care se filma în apropiere, cu Mel Gibson în rolul principal.

– Doar două sau trei minute, domnișoară Sperry, spuse una din ele, retrăgându-se.

– Da. Mulțumesc.

Probabil că se luptase inconștient cu această decizie întreaga noapte, pentru că se trezise în acea dimineață

convinsă că trebuia să se ducă la Savannah şi să-l vadă pe Hutch. Nu că ar fi pus la îndoială gravitatea situaţiei în care se găsea. Şi cu siguranţă nu se răzgândise şi nu avea de gând să-l lase pe Graham să facă testele de donator. Pur şi simplu simţise că trebuia să vină să-l vadă pe Hutch, probabil pentru ultima oară.

Reuşise să ajungă la secţia de Terapie Intensivă. Din fericire, Donna Dee nu fusese acolo ca să spună că nu era o rudă venită tocmai din New York ca să-şi ia adio de la vărul Hutch.

Se bucura că venise. Ura avea nevoie de energie. Uneori, ura ei faţă de cei trei bărbaţi care determinaseră sinuciderea lui Gary era atât de mistuitoare, încât o lăsa sleită. După ziua aceea, urma să aibă mai multă energie, pentru că era greu să continui să urăşti un bărbat care zăcea la pat.

Dintr-odată, Hutch se mişcă şi deschise ochii. Fu nevoie de câteva clipe până când privirea i se fixă asupra lui Jade şi chiar de mai mult până să-şi dea seama cine era. Când o recunoscu, buzele lui crăpate şi uscate îi rostiră numele într-o şoaptă neîncrezătoare.

- Bună, Hutch.

- Dumnezeule! Am murit?

Jade clătină din cap. Hutch încercă să-şi umezească buzele, dar limba îi părea încleiată.

- Donna Dee mi-a spus că te-ai întors.

- A trecut mult timp.

O privi preţ de câteva clipe.

- Din câte văd eu, arăţi senzaţional, Jade. Eşti aproape neschimbată.

- Mulţumesc.

Încă o pauză apăsătoare. În cele din urmă, Hutch spuse:

- Donna Dee mi-a spus că ai un fiu.

- Aşa e.

- Adolescent.

- Împlineşte cincisprezece ani anul ăsta.

Hank strânse cu putere ochii şi se schimonosi, de parcă ar fi fost cuprins de durere. Când deschise din nou ochii, nu mai avu nici o dificultate să-şi fixeze privirea asupra chipului ei.

– E al meu?

– Cum aş putea să ştiu, Hank, când m-aţi violat toţi trei?

Hutch scoase un geamăt chinuit.

– E *al meu*, spuse ea apăsat. Nu vreau să ştiu cine a fost tatăl.

– Presupun că nu te pot învinovăţi. Dar mi-ar plăcea să mor ştiind.

– Asta n-o să se-ntâmple nici dacă mai trăieşti încă cincizeci de ani.

Hutch râse amar, ca un şuierat.

– Nu prea cred să fie cazul.

– Domnişoară Sperry, trebuie să vă rog să plecaţi acum.

Jade îi făcu semn asistentei că înţelesese.

– La revedere, Hutch.

– Jade?

Ridică braţul plin de înţepături, ca s-o reţină.

– Donna Dee are o idee trăsnită. Voia să-i ceară fiului tău să-mi doneze un rinichi.

– A venit de două ori să mă vadă.

Din nou, Hutch păru îndurerat.

– I-am spus să n-o facă. Pe toţi dracii, mai bine mor decât să-l implic pe băiat. Dacă e fiul meu, nu l-aş lăsa să treacă printr-un asemenea calvar. N-o lăsa să te convingă! N-o lăsa să-l supere pe băiat!

Vehemenţa lui o surprinse. Lacrimile care îi umpleau ochii păreau nepotrivite pe chipul lui masculin. Înghiţi convulsiv de mai multe ori.

– Dacă e fiul meu, nu vreau să afle niciodată despre mine... despre ce ţi-am făcut. Lacrimile i se rostogoliră pe obraz. Aş da orice să pot schimba ce s-a întâmplat, dar nu pot. Tot ce pot spune e că-mi pare rău, Jade.

– Nu e atât de uşor, Hutch.

– Nu mă aştept să mă ierţi. Nici măcar nu vreau mila ta. Vreau doar să ştii că vieţile noastre n-au mai fost niciodată la fel după noaptea aia. Tata a ştiut că n-a procedat corect, că a greşit faţă de tine, şi nu şi-a mai revenit niciodată. Nu am vorbit despre asta – dar ştiam. Lamar a fost cu siguranţă pedepsit. Trenul ăla l-a aranjat şi pe Neal.

– Pe Neal?

– E steril. Nu poate avea copii. Nu trebuie să ştie nimeni. Nici măcar Donna Dee nu ştie. Neal mi-a spus din greşeală într-o noapte, când se îmbătase. Făcu o pauză ca să-şi recapete forţele şi respiraţia. Ce vreau eu să spun, Jade, este că toţi am suferit pentru ce-am făcut.

– Poate că voi aţi suferit, dar Gary a murit.

Hutch dădu din cap, cu o expresie încărcată de remuşcare.

– Da. Trebuie să mor şi cu asta pe conştiinţă. Clipi ca să alunge alte lacrimi din ochi. Nu am avut nici o clipă intenţia să-ţi fac rău aşa cum ţi-am făcut, Jade. Regret nespus... totul.

Se priviră lung.

Momentul fu întrerupt de Donna Dee care intră în salon îmbujorată şi cu răsuflarea tăiată. Se opri brusc când o văzu pe Jade lângă patul soţului ei.

– Dacă ai venit să jubilezi, ghinion! spuse ea sfidătoare. Hutch are un donator.

Se duse pe cealaltă parte a patului lui Hutch şi îi luă mâna palidă, strângându-i-o la piept.

– Un bărbat de douăzeci şi unu de ani a murit azi-dimineaţă într-un accident de motocicletă.

Îi zâmbi printre lacrimile de bucurie.

– Ţesuturile se potrivesc destul de bine, aşa că doctorul o să încerce. O să vină curând să te pregătească pentru operaţie. Oh, Hutch! şopti ea, aplecându-se şi sărutându-l pe frunte.

Hutch părea prea copleşit ca să poată vorbi. Donna Dee se ridică şi o străpunse cu privirea pe Jade.

– Se pare că n-o să mai avem nevoie de fiul tău. Ochii ei mici şi rotunzi sclipiră ameninţători. Şi mă bucur nespus. Nu va trebui să-ţi mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa soţului meu.

Dillon rămase treaz jumătate din noapte, încercând să pună cap la cap puţinele amănunte pe care le ştia. Când reuşi în sfârşit să adoarmă, avu parte de vise chiar şi mai agitate – şi, cu siguranţă, mai erotice. În zorii zilei, hotărî că putea să-şi amâne treburile de duminică şi să dea în schimb o fugă până-n Savannah.

Îşi dorea mai mult decât o schimbare de decor. Căuta informaţii. Dacă nu le putea obţine de la Jade, poate că i le furniza Donna Dee Jolly.

Teoretic, viaţa personală a lui Jade nu era în nici un fel treaba lui. Dacă insista să se amestece, risca să fie dat afară. Dar ajunsese în punctul în care era dispus să-şi asume acest risc. Fie că-i plăcea, fie nu, era deja implicat când venea vorba de Jade, chiar dacă era o relaţie unilaterală.

Sosise deja la spital în clipa care Jade ieşea de la Terapie Intensivă. Când îl văzu pe coridor, îşi manifestă nemulţumirea.

– Ce cauţi aici?

Chipul îi era palid în lumina rece şi fluorescentă a neonului. Avea cearcăne de culoare violet sub ochi, dar nu făceau decât să le scoată în evidenţă mărimea şi culoarea vibrantă. Purta o fustă scurtă din denim decolorat, o cămaşă albă, de bumbac, o curea roşie de piele şi sandale. Arăta senzaţional.

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse el. După tot ce-am auzit aseară, aş fi crezut că ăsta-i ultimul loc în care să te găsesc.

– Eu am un motiv să fiu aici. Tu, nu.

– Consideră-mă un spectator curios.

Observând agitaţia din ce în ce mai mare din jur, Dillon privi peste umărul lui Jade. Coridorul se umplu

dintr-odată de personal medical, dând zor care mai de care.

- Ce se petrece?

- Hutch are un donator.

I se puse un nod în stomac.

- Nu...

- Nu, nu Graham. O victimă a unui accident.

Ea aruncă o privire spre secţia de Terapie Intensivă, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire. Dillon veni repede după ea.

- Hutch Jolly este tatăl lui Graham?

Jade îşi păstră pasul iute.

- Nu ştiu.

- Oh, pentru Dumnezeu!

Nervos, păşi în faţa ei şi îi blocă drumul.

- Este sau nu este?

- De ce te tot amesteci în viaţa mea? Sincer, curiozitatea ta morbidă a început să mă calce pe nervi.

- Care e relaţia ta cu doamna Jolly?

Extrem de furioasă, Jade îşi ţinu răsuflarea preţ de câteva clipe, apoi expiră aerul într-un oftat resemnat.

- Donna Dee a fost prietena mea cea mai bună.

- Până când, Jade? Când aţi încetat să mai fiţi prietene? Când Hutch ţi-a făcut un copil? Erau căsătoriţi pe-atunci?

- Firește că nu! Cum îndrăznești...

Îşi muşcă buzele ca să nu spună mai mult.

Dillon îşi dădu seama că întrebarea o înfuriase. Era timpul să bată în retragere. Îi luă braţul şi o conduse spre ieşire. Pe un ton împăciuitor spuse:

- Dacă ai fi sinceră cu mine şi mi-ai spune totul, n-ar trebui să mă mai amestec.

- Nu e treaba ta.

- Eu cred că este.

- De ce?

Din nou, se opri în faţa ei. Halal batere în retragere. O lipi cu spatele de peretele cel mai apropiat şi şopti apăsat:

– Pentru că vreau să știu de ce te transformi într-o statuie de gheață de câte ori te ating. Pe toți dracii, Jade, m-ai făcut să vreau să te ating! Dar nu suport să te uiți la mine de parcă ai fi un sacrificiu uman și eu aș avea mâinile pătate de sânge.

– Nu vreau să aud asta.

– Poate că nu vrei s-auzi, dar așa stau lucrurile. Și o știi foarte bine. Cred că-ți dai seama din felul în care te-am sărutat cât de mult te doresc.

– Gata! Nu spune mai mult!

– Jade...

– Înțelege! spuse ea, apăsând cuvintele. Nu poate exista niciodată nimic intim între noi.

– Pentru că tu-mi semnezi cecurile?

Un licăr de furie apăru preț de-o clipă în ochii albaștri, plini de nefericire.

– Și din motivul ăsta. Dar, în principal, din cauza unor motive pe care nu le cunoști.

– Ce motive, Jade? Asta încerc să înțeleg. Spune-mi *motivele!*

Jade clătină din cap. Pentru moment, încăpățânarea ei părea impenetrabilă. Înjurând în barbă, Dillon se dădu la o parte și o lăsă să iasă înaintea lui.

Era deja după-amiază când Jade ajunse la marginea orașului Palmetto. Observă în oglinda retrovizoare că Dillon se ținea încă după ea. Tot drumul de întoarcere din Savannah nu lăsase mai mult de o mașină să intre între ei. Ieși de pe autostradă exact în urma ei. Drumul de țară șerpuit era mărginit pe ambele părți de păduri dese. În cele din urmă se opri în fața unei case de plantație, abandonate. Semnul cu *De vânzare* era acolo de atâta vreme, încât aproape că fusese înghițit de iarba înaltă care creștea în jurul lui. Soarele, vântul și ploaia șterseseră literele. Casa în sine avea o arhitectură impresionantă, deși era într-o stare avansată de degradare. Vopseaua se descojea de pe coloanele corintiene. Obloanele de la ferestre erau strâmbe sau lipseau

cu desăvârşire. O parte din acoperiş fusese luată de ultimul uragan venit dinspre ocean.

Totuşi, stejarii din jurul clădirii rămăseseră neafectaţi. Bucăţi de muşchi atârnau de pe ramurile lor, nemişcate în căldura umedă. Păsările ciripeau în pinii falnici şi se adăpau din fântâna de piatră, acoperită de licheni. Tufele de liliac indian erau atât de încărcate cu flori de culoare roz aprins, încât crengile stăteau aplecate.

Jade ieşi din Cherokee.

- Drăguţ loc, remarcă Dillon ironic, coborând la rândul lui din camionetă.

- Nu e minunat? spuse Jade sinceră. Mă gândesc să-l cumpăr.

Netulburată de lipsa lui de entuziasm, Jade se îndreptă spre casă şi urcă atentă treptele verandei. Aceasta înconjura casa pe trei părţi. Ecoul paşilor ei răsuna a gol în timp ce înainta, privind înăuntrul casei prin ferestre. Cele care încă mai aveau geamuri, erau acoperite de sare. Plaja era la doar opt sute de metri distanţă.

- Doar nu vorbeşti serios! spuse Dillon, urcând pe verandă, lângă ea.

- Ba da.

- Nu e cam mare doar pentru voi trei?

- Nu pentru noi. Vreau s-o cumpăr pentru GSS.

Dillon râse sec.

- Mai întâi o fermă amărâtă, apoi Tara părăsită. Sper că George Stein nu ţi-a dat mână liberă cu cecurile companiei.

Fără să pară ofensată, Jade coborî de pe verandă şi se duse în partea de răsărit a casei, unde fusese cândva o grădină îngrijită, plină cu flori. Potecile din scoici zdrobite erau acum sufocate de buruieni, iar plante sălbatice creşteau acum în răzoarele în care, odinioară, florile fuseseră plantate cu atâta grijă.

În partea din spate a grădinii era încă un stejar. Un leagăn atârna suspendat de crengile lui. Funiile erau mai groase decât încheieturile ei. Nodurile de sub scândură

erau mai mari decât genunchii ei. Cu grijă, Jade se aşeză în leagăn şi împinse uşor cu vârful sandalei în pământ.

Dându-şi capul pe spate, închise ochii şi lăsă razele soarelui să-i inunde faţa. Trase adânc în piept aerul sărat, încărcat de mirosul de caprifoi şi gardenie.

– Ai mai fost aici.

Deschise ochii. Dillon o privea, cu ambele mâini îndesate în buzunarele din spate ale blugilor. Ochii lui păreau mai verzi ca de obicei, reflectând culoarea copacilor din jur.

– De câteva ori. Nu am glumit când am spus că vreau s-o cumpăr. Aş vrea să fie locul de joacă al companiei, un fel de pensiune a corporaţiei.

– Credeam că eşti în căutarea unei proprietăţi pentru o anexă.

– Asta ar fi pe lângă anexă. Gândeşte-te cum ar fi să inviţi aici patroni şi directori executivi dintre cei mai simandicoşi. Am făcut rost de planuri şi i le-am trimis lui Hank.

Dillon îl cunoscuse pe Hank la New York. Avuseseră o discuţie despre fabrica TexTile.

– I-am spus că îmi doresc să modernizez casa fără să-i compromit graţia şi farmecul sudic. Dacă ajungem pe pieţele străine aşa cum sperăm, am putea aduce reprezentanţii aici, la dineurile oficiale. I-am plimba cu şarete trase de cai şi le-am servi sirop de mentă pe verandă. S-ar topi!

Se duse în spatele ei, îşi puse mâinile pe funii, deasupra mâinilor ei, şi începu să împingă leagănul, nu prea tare, dar suficient cât să lase vântul să-i fluture părul.

– I-ai împărtăşit această idee bătrânului George?

– Nu încă. Vreau mai întâi să facă Hank nişte schiţe în acuarelă.

– Tu şi Hank păreţi foarte apropiaţi.

– Suntem prieteni din facultate.

– Hmm.

Ignoră apropoul din vocea lui.

– I-am mai cerut lui Hank să schiţeze şi o casă de plajă, un fel de foişor unde să putem organiza petreceri, picnicuri şi recepţii. Am putea închiria spaţiul atunci când nu-l folosim noi. Ar mai scădea din costurile de întreţinere.

– Lui George o să-i placă. Şi poate că, în timp ce directorii tăi beau sirop pe verandă, o să aduci şi nişte negri care să cânte imnuri religioase din casele sclavilor.

Jade lăsă jos piciorul şi trase în pământ o dungă de-un metru înainte să se oprească leagănul. Trebui să-şi dea capul mult pe spate ca să-l poată privi în ochi. Aproape că-i atinse abdomenul cu creştetul.

– Mă iei peste picior.

Dillon nu se mişcă, deşi ar fi fost mult mai uşor să poarte o conversaţie dacă ar fi dat drumul frânghiilor şi ar fi venit în faţa leagănului.

– Aşa e.

– Îţi mulţumesc măcar că recunoşti.

– Cu plăcere.

– Presupun că am mers prea departe. Crezi că sunt nebună?

– Cred că eşti... interesantă, spuse el, după ce făcu o pauză ca să găsească un cuvânt potrivit. Sincer să fiu, Jade, mă uluieşti peste măsură.

Vocea lui era prea intensă. Încercă să nu ia în seamă vorbele lui şi să întoarcă subiectul spre el.

– Şi tu eşti un personaj foarte complex.

Mustaţa i se întinse peste zâmbet.

– Eu?

– Aha. Pentru un burlac care trăieşte singur, nu prea ai viaţă socială.

– Ah, nu e nici un mister aici. Am o şefă foarte afurisită, care nu-mi lasă timp să mă ocup de plăcerile personale.

– Nu te vezi cu femei.

Ridică o sprânceană.

– Îmi ţii socoteală?

– Nu, doar că mi te imaginasem ca pe un bărbat care caută frecvent compania feminină.

– Te referi la sex.

– Da, la sex, repetă ea, uşor încurcată.

Dintr-odată, după-amiaza deveni chiar şi mai toridă decât înainte. Până şi bâzâitul surd al insectelor încetase. Aerul părea încărcat cu umezeală, greu de respirat. Jade observă dintr-odată toate locurile în care hainele i se lipiseră de piele. Îşi simţea părul greu şi fierbinte pe gât. Un soare de culoarea untului încingea pământul, care, la rândul lui, elibera căldura în valuri perceptibile în aer. Erau ca într-o saună parfumată – doar că nu erau goi.

Îşi dădu seama cât de aproape în spatele ei era Dillon, cât de aproape de umeri îi erau şoldurile. Doar câţiva centimetri le despărţeau mâinile. Mirosul lui se amesteca printre celelalte sute de mirosuri, dar îl putea distinge.

– Ce voiam eu să spun, zise ea, cu răsuflarea tăiată, este că lipsa vieţii tale sociale trebuie să aibă legătură cu pierderea soţiei şi a fiului tău.

Mustaţa reveni la locul ei. Dillon lăsă frânghiile şi se îndepărtă de leagăn, cu spatele lat întors spre ea.

– De unde ştii despre asta?

– Am ştiut la numai câteva zile după ce ne-am întâlnit în L.A.

– Normal, cum era să nu verifici tu totul! spuse el încordat, răsucindu-se pe călcâie şi ajungând cu faţa spre ea.

– TexTile era extrem de importantă pentru mine. Nu-mi permiteam riscul unei proaste alegeri. Te-am verificat cât de temeinic am putut.

O privi furios preţ de câteva momente, apoi umerii i se relaxară treptat.

– Presupun că, la urma urmei, nu contează dacă ştii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea blând.

– De ce mai întrebi? Ştii deja.

– Doar faptele de bază.

Rupse o rămurică din copac şi o învârti între degete.

- Locuiam în Tallahassee. Lucram pentru un nenorocit care mă trimisese la un proiect în alt oraş. Veneam acasă doar în weekenduri. Debrei nu-i plăcea. Mie-mi plăcea şi mai puţin. În acel moment, nu aveam de ales. Începea să se simtă deprimată, aşa că am plănuit un weekend special. M-am întors acasă într-o seară rece şi umedă de joi. Pregătise o cină romantică pentru noi.

Vocea îi deveni monotonă în timp ce-i povesti lui Jade cum intrase în casă şi ce descoperise în dormitorul principal.

- Arătau perfect! spuse el, cu vocea şuierată. Nimic răvăşit, nici un strop de sânge... Făcu un gest cu mâna. Am crezut că dormeau.

- Ce ai făcut?

Ochii îi deveniră reci ca gheaţa.

- Pentru început, l-am snopit în bătaie pe nenorocitul care mă ţinuse departe de familia mea.

- Foarte bine.

- Apoi am stat tot timpul beat timp de câteva luni, m-am retras în mine, m-am izolat de tot şi toate, chiar şi de „compania" la care te refereai mai devreme. Odată ce am reînceput, nu am ratat nici o femeie care părea dornică. Grasă, slabă, urâtă, drăguţă, bătrână, tânără. Nu conta, ştii?

Jade clătină din cap că nu ştia.

- Ei, poate că trebuie să fii bărbat ca să înţelegi.

- Poate.

- În orice caz, nu rămâneam într-un loc, mă mutam de colo-colo şi trăiam singur... până mi-ai oferit tu proiectul ăsta. O străpunse cu privirea. Este prima oară în şapte ani în şir când simt că am un motiv să trăiesc. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, Jade.

- Nu-mi datorezi nimic, decât să munceşti din greu pentru banii pe care ţi-i dau. Până acum, n-am fost dezamăgită.

Dillon lăsă rămurica să cadă pe pământ şi-şi frecă palmele.

– Ar fi trebuit să fiu acasă, cu ei.

– De ce? Ca să mori şi tu în somn? Ar fi fost mai bine atunci?

– Ar fi trebuit să verific soba.

– Iar ea n-ar fi trebuit să pornească sistemul de încălzire înainte să-l verifici.

– Nu-mi servi argumente.

– Atunci nu mai spune tâmpenii, Dillon! A fost un accident tragic. N-a fost vina nimănui. Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa încercând să ispăşeşti o pedeapsă pentru ceva ce n-a fost vina ta.

Îl privi preţ de câteva clipe.

– Ce mi-ai spus tu explică multe. Ştiam că proiectul TexTile este important pentru tine. Însă până acum nu mi-am dat seama cât de important.

– Îl consider o a doua şansă. Nu vreau s-o dau în bară. Se lăsă să alunece pe trunchiul copacului până ce ajunse pe călcâie. Aşa că acum ştii ce mă motivează pe mine. Dar pe tine?

– Un salariu fantastic. O poziţie care-mi garantează respectul într-o lume a bărbaţilor.

– Hmm. Şi, când aveai deja toate astea, de ce te-ai mai întors în Palmetto?

– Pentru că GSS avea nevoie de comunitate, şi comunitatea avea nevoie de fabrica asta. La cât eşti de perspicace, sigur ai observat cât de căzută este economia. Unii dintre oamenii de pe aici încă nu au apă în casă. Şi supravieţuiesc doar din ce cultivă singuri, pe lângă casă. TexTile o să creeze locuri de muncă pentru sute de oameni. Chiar înainte de a începe activitatea, o să organizez ateliere şi cursuri în care să-i învăţ ce trebuie să ştie. Cei care vor fi angajaţi vor primi un procent din salariu încă din timpul pregătirii. O să avem şi o creşă, şi o grădiniţă, că să poată lucra ambii părinţi. O să fie...

– Astea-s rahaturi, Jade!

Gura i se căscă de uluire.

– Poftim?

– Am spus că sunt rahaturi. Totul sună nemaipomenit. La suprafață, ești altruismul întruchipat.

Se ridică în picioare.

– Dar, dacă aș săpa suficient de adânc, aș găsi adevăratul motiv pentru care ai vrut să construiești fabrica aici. Iar motivul nu e compasiunea pentru săracii și oprimații sorții.

Încălecând cu picioarele peste ale ei, prinse frânghiile leagănului și rămase așa, vorbind în timp ce o privea de sus.

– Adevăratul motiv are legătură cu fosta ta cea mai bună prietenă și cu șeriful cu care s-a măritat, care ar putea fi sau nu tatăl lui Graham. Și, pe undeva prin toată povestea asta, sunt și cei doi Patchett. Tu și baronii din orașul ăsta nu prea vă aveți la inimă.

– Se face târziu. Trebuie să plec.

Se ridică, deși însemna să-i atingă partea din față a corpului. Se strecură pe sub unul dintre brațele lui și aproape că reuși să scape, înainte ca el s-o prindă și s-o întoarcă cu fața spre el.

– Nu ajunge, Jade.

– Motivele pe care ți le-am spus mai devreme sunt sincere.

– Nu mă îndoiesc.

– Atunci de ce nu poți să le accepți și să lași totul baltă?

– Pentru că nu se leagă. Cineva care emană atâta compasiune ar oferi unui om un rinichi.

– Nimeni n-o să-l taie pe Graham ca să-i ia un rinichi!

– Corect – mai ales dacă beneficiarul e însurat cu fosta ta cea mai bună prietenă și *ar putea* fi tatăl copilului tău. Făcu un pas spre ea. Ia spune, Jolly ți-a dat papucii și s-a însurat cu Donna Dee când erai gravidă și încă îndrăgostită de el?

– Îl uram!

– Ei, acum ajungem undeva. De ce?

– Lasă-mă în pace, Dillon!

– Nu până nu înțeleg ce se petrece.

– Nu trebuie să înțelegi!

– De ce te dai înapoi ori de câte ori un bărbat se apropie de tine?

– Nu mă dau înapoi.

– Nu pe dracu'! spuse el încet. Aproape că ai leșinat acum câteva secunde, când te-ai lipit de mine.

– Nu e adevărat.

– Minți. Hutch Jolly e bărbatul din cauza căruia ai devenit frigidă?

– Nu sunt frigidă!

– Nu? Puteai să mă păcălești.

– Poate că pur și simplu nu sunt atrasă de tine.

Îi cuprinse cu degetele ceafa, acolo unde părul și pielea erau umede din cauza căldurii.

– Altă minciună, Jade. Își coborî capul și-și trecu mustața peste buzele ei. Chiar tu ai spus că ți-a plăcut sărutul meu.

– Nu-i adevărat.

– Minți.

Îi atinse colțul gurii cu limba. Era minunat, înfricoșător. Atingerea lui o amețea. Își puse mâinile pe cămașa lui, simțindu-i mușchii tari prin pânză. Mărimea și forța lui o copleșeau. Îi putea face rău. Masculinitatea o seducea și în același timp îi provoca repulsie. Făcu eforturi să reziste atât terorii, cât și tentației.

– Nu face asta, Dillon, îl rugă ea, sub buzele care o dezmierdau. Nu pot să-i iau locul. Nici o femeie nu poate.

Dillon își retrase brusc capul.

– Ce-ai spus?

– Nu vreau să fiu una din femeile alea cu care încerci să-ți alini durerea pentru soția pierdută.

– Asta crezi tu că ești? Încă o femeie într-un lung șir care să mă ajute să uit?

– Este posibil, nu?

Dillon bombăni o înjurătură.

- Ascultă, dacă asta ar fi fost tot ce-mi doream, puteam să am o femeie goală în patul meu până la căderea serii.

- Dar ar fi avut un fiu adolescent?

- Oh, înţeleg! zise el, înţepat. Crezi că Graham este un surogat pentru fiul pe care l-am pierdut.

- Cu siguranţă te-ai dat peste cap să te apropii de el.

Furia lui era la fel de intensă ca şi căldura. Emana din corpul lui într-al ei. O examină din cap până-n picioare, oprindu-se asupra sânilor şi a coapselor înainte să se întoarcă la faţa ei.

- Te subestimezi, Jade. Chiar şi dacă nu l-ai avea pe Graham, tot aş fi interesat.

Se răsuci pe călcâie şi o porni spre camioneta lui. Jade, de-acum şi ea furioasă, se repezi după el. Îl prinse din urmă în clipa în care urca la volan.

- Dacă vei continua să-mi mai spui astfel de lucruri, n-o să am încotro şi va trebui să te dau afară.

- N-ai decât! zise el, împingând bărbia în faţă într-un gest beligerant.

Probabil că nu făcea decât să-i dea în vileag cacealmaua ca s-o sperie, dar avu efectul scontat. Gândul că ar fi putut să plece şi să lase baltă proiectul o îngrozea. Unde o să mai găsească pe cineva atât de bun? Ce explicaţie o să-i dea lui George Stein, care nu avea decât cuvinte de laudă la adresa lui Dillon?

Încercă o altă tactică.

- Încă mai cred că eşti cel mai bun om pentru treaba asta, Dillon.

- Mersi.

- Nu înţelegi că nu ar fi o idee bună ca noi doi să devenim amanţi, chiar dacă... chiar dacă aş putea?

- N-am zis că-i o idee bună.

- Ne-ar afecta dramatic relaţia de lucru. Şi nu vrem nici unul asta, nu?

- Nu.

- TexTile este prea importantă pentru amândoi. Nu putem lăsa conflictele personale să ne afecteze munca.

– Dacă zici tu.
– Atunci, mă înţelegi?
– Te înţeleg.
– Şi îmi dai cuvântul că n-o să mai insişti?
– Nici vorbă.

Până atunci, evitase să o privească direct. Când îşi fixă ochii asupra ei, le simţi impactul ca o lovitură în abdomen. Apoi îşi puse ochelarii de soare şi nu-i mai putu vedea ochii deloc.

capitolul 25

– Pe toţi dracii!

Graham izbi cu piciorul roata spartă a bicicletei.

– Mama mă-sii de porcărie!

Se simţea grozav de important să repete toate cuvintele pe care le auzise de la muncitorii de pe şantier – uneori chiar şi de la Dillon, când acesta nu ştia că e în preajmă. Dacă îl prindea maică-sa vorbind aşa, l-ar fi pedepsit cel puţin o săptămână. Totuşi, nu era nimeni acum care să-l audă, aşa că se descărcă eliberând un nou şuvoi de înjurături.

În sfârşit o convinsese pe maică-sa să-l lase să se ducă până la şantier cu bicicleta, cu condiţia să sune înainte să plece şi să nu se oprească pe nicăieri pe drum. Nu apucase să meargă decât de vreo câteva ori, apoi se stricase vremea. Plouase timp de o săptămână. Când în sfârşit se înseninase din nou, Graham se procopsise cu un virus la stomac care îl făcuse să vomite o zi întreagă şi îl ţinuse în pat toată ziua următoare. Preţ de câteva zile după boală, maică-sa îi interzisese orice activitate care presupunea cel mai mic efort fizic.

– Dacă a fost gripa de vară, s-ar putea să recidiveze.
– Dar, mamă, mă simt super acum!

Nu o putuse face să se răzgândească. Aşa că atunci era prima zi după aproape două săptămâni când primise

permisiunea să se ducă pe şantier şi tocmai atunci făcuse pană!

Graham privi roata încruntat. Dacă ar fi continuat să meargă pe ea, ar fi distrus-o. Ar fi trebuit s-o ducă pe jos ţinând-o de ghidon înapoi acasă, dar asta ar fi însemnat să nu mai ajungă în acea zi pe şantier. Dacă se ducea pe jos la şantier ţinând bicicleta de ghidon, nu mai ajungea la timp înapoi acasă, iar maică-sa ar fi făcut o criză.

Din orice unghi privea situaţia, era nasol.

O maşină trecu în viteză pe lângă el, ridicând un nor de praf. În ciuda ploilor recente, următoarele zile fuseseră atât de fierbinţi, încât pământul era iarăşi uscat. Graham îşi flutură mâna în faţă ca să alunge praful, apoi îi arătă degetul şoferului.

Farurile de frână ale maşinii se aprinseră numaidecât.

- La dracu'! şopti Graham temător. Spre groaza lui şi mai mare, maşina începu să dea în spate. Am încurcat-o!

Linse praful de pe buzele uscate şi-şi şterse palmele transpirate pe turul pantalonilor.

El Doradoul de culoare roşu aprins se opri chiar lângă el. Fereastra fumurie de lângă scaunul pasagerului fu coborâtă electric.

- Hei, băiete!

Graham înghiţi nervos scuipatul din gură.

- Bună ziua.

- Dacă nu mă-nşel, mi-ai arătat degetul.

Graham simţi cum i se înmoaie genunchii. Simţea nevoia urgentă să urineze.

- Da, domnule.

- De ce?

- M-am... ăă... aproape că m-am înecat cu praful pe care l-aţi ridicat. Apoi, nedorindu-şi să fie cu totul un gogoman, adăugă: Cred că aţi depăşit limita de viteză.

Şoferul râse.

- Pe toţi dracii, băiete, eu sunt mereu în viteză. Am locuri în care trebuie să ajung, oameni pe care trebuie să-i văd. Înclină capul spre bicicletă. Mi se pare că ai ceva probleme.

– Mi s-a dezumflat roata.

– Unde te duceai?

– La şantierul fabricii TexTile.

– Hmm. Şoferul îşi coborî ochelarii de soare şi îl privi pe Graham peste rame. E în direcţia opusă faţă de locul în care mă duc eu. Dar mă gândesc că aş putea să te duc până acolo.

– Oh, nu, mulţumesc. O să...

– Bicicleta ta încape în portbagaj.

– Mulţumesc oricum, domnule, dar nu cred că ar fi bine.

– Eşti băiatul lui Jade, nu-i aşa?

Graham fu luat prin surprindere.

– Da, domnule. De unde ştiţi?

– Cum ziceai că te cheamă?

– Graham.

– Da, aşa e, Graham. Ei bine, Graham, eu şi mama ta ne cunoaştem încă din şcoală. Poate că a vorbit despre mine – Neal Patchett?

Numele îi era vag familiar. Graham era sigur că mama lui vorbise despre nişte oameni pe nume Patchett.

– Îl cunoaşte şi pe tatăl dumneavoastră?

– Exact, răspunse Neal, cu un rânjet larg. Pe tatăl meu îl cheamă Ivan. Ştiai că un tren i-a retezat ambele picioare?

Ca majoritatea băieţilor de vârsta lui, Graham era fascinat de toate detaliile groteşti.

– Frate! Pe bune?

– Pe bune! Chiar deasupra genunchilor. A fost foarte urât. Apăsă un buton din torpedo şi capacul portbagajului se deschise. Bagă-ţi bicicleta acolo şi suie-n maşină. Te duc la şantier cu cea mai mare plăcere.

Lui Graham îi fusese interzis să urce în maşini cu persoane străine, dar ştia cine era bărbatul acesta şi îl cunoştea şi maică-sa. Dacă nu se ducea cu el, ar fi însemnat să rămână pe drum, fără să ştie ce să facă. Având în vedere circumstanţele, era cea mai bună opţiune.

Duse bicicleta în spatele mașinii și o ridică în portbagaj. Trebui să rearanjeze echipamentul de pescuit și cele două puști pe care le găsi acolo, dar reuși în cele din urmă să bage bicicleta și închise portbagajul.

Interiorul luxos, de piele, al mașinii îl făcu să se uite cu jenă la tenișii lui prăfuiți. Picioarele goale și transpirate i se lipeau de scaun. Dar, după soarele fierbinte de afară, aerul condiționat dinăuntru era foarte plăcut.

– Gata?

– Da, domnule.

– Las-o mai moale cu *domnule* ăsta. Spune-mi Neal!

– Mulțumesc.

Neal îl întrebă cum îi plăcea în Palmetto. Graham răspunse politicos la toate întrebările lui. Merseseră mai mult de un kilometru înainte să spună, stânjenit:

– Domnule Patchett, trebuie să ne întoarcem. Șantierul e în cealaltă direcție.

– La dracu', știu și eu asta. Dar mă gândeam să mergem mai întâi să-ți reparăm bicicleta. Cunosc eu un băiat care-o să facă treaba pe gratis. Cât așteptăm, mă gândeam să bem ceva rece. Nu sună bine?

– Presupun...

Să bea ceva rece chiar suna bine. Își simțea gâtul uscat. Poate că ajungea cu câteva minute mai târziu la birou la maică-sa, dar se consolă cu gândul că nu avea cum să dureze prea mult până să-i repare roata, în nici un caz mai mult decât i-ar fi luat să facă drumul cu bicicleta. Cum plecau de la service, o să-i spună domnului Patchett să se grăbească. Cadillacul ăsta șmecher o să-l ducă la șantier cât ai zice pește. Mult mai repede decât i-ar fi luat lui să dea din pedale.

– O s-o sun pe mama de la service ca să-i spun că întârzii, zise el, cu o bruscă inspirație.

– Sigur, dacă ți se pare necesar.

Neal se uită la el.

– Se mai duce din când în când la ferma Parker?

– Unde?

– La ferma Parker.

– Nu ştiu.

– Oh. Am văzut-o acolo şi mă gândeam că poate a spus ceva.

– Ştiu că vrea să cumpere o proprietate pentru companie, oferi Graham informaţia, încercând să fie amabil.

– Nu se opreşte când îşi pune ceva în cap, este?

Luând cuvintele lui drept un compliment, Graham răspunse cu un zâmbet fericit.

– Nu-ncape îndoială.

Când ajunseră la service, un bărbat într-o salopetă slinoasă sări să-i întâmpine. Îi zâmbi domnului Patchett, dezgolindu-şi trei dinţi pătaţi de tutun. În timp ce rezolva pana, îi invită să aştepte în biroul lui, unde era răcoare.

Graham îl urmă pe Neal în biroul aglomerat. Era doar o idee mai răcoare decât afară şi duhnea a fum de ţigară, a vaselină şi a ulei de motor. Lui Graham i s-ar fi părut o încăpere extrem de neplăcută, dacă n-ar fi fost fascinat de fata dezbrăcată de pe calendarul de perete.

– Uite telefonul dacă vrei s-o suni pe mama ta.

Graham nu făcea nimic greşit propriu-zis, dar simţea că nu era cazul să vorbească cu maică-sa chiar în acel moment. În plus, nu voia ca Neal Patchett, care era supercool, să-l creadă un pămpălău.

– Nu, e-n regulă.

Neal îşi sărută degetele şi mângâie posteriorul rotund al fetei din calendar.

– E grozavă, nu? Când eram de vârsta ta, veneam aici numai ca să mă pot uita la calendare. Mai târziu mi-am cumpărat prezervativele de aici. Mai repede decât de la farmacie, mă-nţelegi? E un aparat în baia din spate, dacă ai vreodată nevoie şi te grăbeşti.

Rămas mut, Graham îşi desprinse cu greu privirea de la calendar şi rămase holbându-se la Neal.

– Ştii ce sunt prezervativele, nu-i aşa, băiete?

Graham dădu prosteşte din cap, apoi îşi drese vocea şi spuse:

– La dracu', normal că ştiu ce sunt prezervativele.

- Mă gândeam eu. Chiar aşa, câţi ani ai?

Se simţea flatat că domnul Patchett vorbea cu el ca de la bărbat la bărbat. Spuse mândru:

- Împlinesc cincisprezece anul ăsta.

- Când, mai exact?

- Pe douăzeci şi şapte noiembrie.

Neal îl privi lung preţ de câteva clipe, apoi chipul i se lumină într-un zâmbet larg.

- Cam de Ziua Recunoştinţei.

- Pică de Ziua Recunoştinţei o dată la şapte ani.

- Ca să vezi! Ei, ce vrei să bei?

Deschise un aparat de băuturi reci de care Graham nu mai văzuse niciodată până atunci. Era un automat frigorific cu fise. Sticlele erau aşezate pe rafturi cu suporţi metalici.

Neal lovi sertarul casei de marcat şi acesta se deschise. Luă un pumn de monede. Graham se uită la bani, apoi privi agitat pe fereastră.

- N-o să se supere?

- Îi e mult prea dator tatălui meu ca să se supere. Nu-ţi face griji. Ce vrei să bei?

Graham căută ceva cunoscut printre şirurile de dopuri.

- Au Dr. Pepper?

- Dr. Pepper? S-ar părea că nu. Grapette, Nehi de portocale, Big Red şi Chocolate Soldier.

- Chocolate Soldier? Ce-i asta?

- Vrei să-mi spui că ai ajuns la vârsta de paisprezece ani fără să fi băut vreodată Chocolate Soldier?

Tonul mirat al lui Neal îl făcea pe Graham să se simtă prost, dar simţi nevoia să se justifice:

- La New York beam cocktail din cremă de ouă. O cumpăram chiar de pe stradă.

Neal bagă două fise în aparat.

- Cremă de ouă? Zău dacă nu sună a băutură de yankeu.

Băutura numită Chocolate Soldier era delicioasă. Domnul Patchett se oferi să-i mai ia una, dar Graham refuză. Era îngrijorat în legătură cu ora.

– Cât credeţi că mai durează până repară bicicleta?

– Se pare că tocmai a terminat.

Neal deschise uşa, şi ieşiră amândoi în service. Graham era uşurat că aveau să plece în curând.

– Ar fi trebuit să fiu deja acolo. Mama se supără foarte tare dacă întârzii.

– Ei, zise Neal tărăgănat. Ştii cum sunt femeile. Le iau foc chiloţeii din cel mai mic fleac.

Îl bătu prietenește pe Graham cu palma pe umăr.

– Nu-mi mai veni cu aceleaşi scuze ieftine pe care le serveşti clienţilor.

Jade zâmbi în receptorul telefonului.

– Când o să ai ceva să-mi arăţi?

– Ar trebui să ştii că nu-i bine să pui presiune pe un artist, zise Hank Arnett. Presiunea sufocă creativitatea.

– *Când?* Nu vreau să-i înaintez propunerea prietenului nostru George înainte să ştiu că o să-l dau pe spate cu desenele tale.

Jade încă mai intenţiona să cumpere casa de plantaţie pentru GSS. Petrecuse ore întregi la telefon cu Hank. Acestuia îi plăcuse ideea în sine, dar spusese că nu-şi putea lua nici un angajament până nu vedea poze cu materialul cu care trebuia să lucreze. Jade aranjase cu agentul imobiliar să intre în casă. Fotografiile Polaroid pe care le făcuse erau acum la Hank. Vechiul ei prieten pretindea că ia în calcul mai multe idei. Jade era nerăbdătoare să le vadă.

– Cu toată modestia îţi spun că vreo câteva schiţe în acuarelă făcute de mine ar înclina fără doar şi poate balanţa, spuse Hank. Ştii bine că George se dă în vânt după arta mea.

– Aşa că apucă-te odată de treabă!

– Mai lasă-mi două săptămâni.

– Zece zile.

– Mă pisezi mai rău ca Deidre, se plânse el.

– Soţia ta e un adevărat înger. Şi, că veni vorba, ce fac finuţele mele?

Dillon intră în birou în clipa în care punea receptorul în furcă.

– Pari fericită.

– Vorbeam cu Hank.

– Mereu te face să zâmbeşti aşa? întrebă Dillon acru.

– Uneori.

Dillon pufni sarcastic. Era în toane proaste de la ploaia torenţială care transformase şantierul într-o adevărată mlaştină. Dillon cedase în cele din urmă şi oprise excavările, nevoit să aştepte până când vremea se îmbuna şi se hotăra să coopereze. Situaţia crease o întârziere firească în programul lui. El era singurul care considera aşa ceva de neacceptat şi se împingea acum dincolo de limită, şi pe toţi ceilalţi odată cu el, ca să recupereze timpul pierdut. Zâmbea chiar mai rar decât până atunci. În acea zi în mod special avea o dispoziţie foarte posacă.

Partea din faţă a maioului era pătată de transpiraţie. Ghetele îi erau prăfuite, la fel şi blugii. Îşi lăsase casca afară, dar nu şi ochelarii de soare. Îi învârtea acum pe un braţ. În loc să pară un gest relaxat, nu făcea decât să-i sublinieze frustrarea reprimată. Buzele îi erau strânse ferm sub mustaţă.

Nu o atinsese din ziua când fuseseră la casa de la plantaţie. Conversaţiile lor erau strict profesionale. Chiar şi aşa, cuvintele pe care i le spusese înainte să se despartă atunci erau cât se poate de prezente în mintea lui Jade. Dacă se îndoia vreo clipă că vorbise serios, nu avea decât să privească în ochii lui.

– Voiai să mă vezi cu un motiv anume, Dillon?

– Da, cina.

– Poftim?

– Cina. Hai să luăm cina!

– Bine. O sun pe Cathy. Sunt sigură că n-o s-o deranjeze să mai pună un tacâm.

– Nu la asta m-am referit. Se apropie de biroul ei. Hai să luăm cina împreună! Tu şi eu, singuri.

– Adică să mergem la o întâlnire?

– Exact. La o întâlnire.

– Când?

– Curând.

– De ce?

– De ce nu?

Privirile li se întâlniră şi erau arzătoare.

Jade duse o mână la gât şi se jucă o vreme cu broşa prinsă acolo. Dillon îşi înfipse pumnii pe marginea biroului şi se aplecă spre ea.

– Ei? întrebă el, supărat. Este vreo problemă în a lua cina împreună? Sau nu-ţi place atunci când plăteşte bărbatul?

Jade se simţi ofensată de aceste cuvinte. Vocea îi răsună distinct de rece atunci când spuse:

– O să vorbesc cu Cathy ca să văd în ce seară i-ar fi cel mai comod să stea cu Graham. Apoi o să... Se opri şi se ridică brusc. Dillon, Graham a ajuns?

– Nu cred.

– Nu l-ai văzut?

– Nu azi. De fapt, nu l-am mai văzut de când s-a îmbolnăvit. Îl aşteptai?

Ieşi din spatele biroului şi se duse în grabă la uşa rulotei, pe care o deschise de perete. Răzleţu' moţăia pe o treaptă, la umbră. Îşi ridică ochii spre ea şi o privi indiferent. Dacă Graham ar fi fost aici, oricât ar fi fost de cald, Răzleţu' s-ar fi ţinut după el, n-ar fi moţăit la umbră. Cercetă zona cu privirea, dar nu zări nici urmă de Graham sau de bicicletă.

– Cât e ceasul?

Era înconjurată de ceasuri şi avea unul la mână. Era o întrebare din reflex.

– Aproape cinci. De ce?

Trecu pe lângă Dillon, se întoarse la birou şi ridică telefonul.

– A trecut mai bine de o oră de când m-a sunat Graham, spuse ea, în timp ce forma numărul de acasă. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

– Poate că nu a plecat chiar imediat după ce a sunat.

Jade clătină din cap.

– Își dorea foarte mult să ajungă aici înainte să se termine ziua de lucru și să plece oamenii... Hei, Cathy! Graham e acolo?

Când auzi răspunsul de care se temea, degetele i se strânseră în jurul firului.

– Da, știu că a sunat, dar nu a ajuns încă.

– Ce a spus? întrebă Dillon, când Jade închise.

– Exact ce mă temeam că o să spună. A plecat imediat ce a sunat. Cathy era chiar acolo. I-a făcut cu mâna. Vine acum încoace, să vadă dacă nu dă de el pe drum.

– Poate că l-a deturnat vreun prieten.

– E băiat serios. Știa că îl aștept. Ar trebui să fie aici... dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva.

Dillon o prinse de umeri în clipa în care se repezi din nou spre ușă.

– Jade, are paisprezece ani. Băieții de vârsta lui sunt ușor de distras și pierd noțiunea timpului. Graham poate să-și poarte singur de grijă. Nu intra în panică!

– Îi e prea frică să nu-i interzic să mai vină aici. N-ar risca să piardă timpul pe drum. S-a întâmplat ceva.

Își trase umerii din strânsoarea lui și ieși din rulotă. Nu avea un plan specific în minte. Adrenalina o îmboldea să facă ceva, să se miște, să-l găsească imediat pe Graham.

– Unde te duci?

– Să-l caut.

Urcă în Cherokee.

– Nu poți să mergi fără țintă pe șosele! zise el. Dacă apare aici, cum o să știe unde să te găsească?

– Haide să aflăm mai întâi unde este!

În clipa în care întindea mâna ca să închidă portiera, zări El Doradoul ieșind de pe șosea. Îl recunoscu pe loc și coborî din mașină ca împinsă de un resort.

Înainte ca Neal să apuce să oprească de tot, Jade deschisese deja uşa de pe partea opusă şoferului.

- Graham!

Aproape că-i cedară genunchii de uşurare. Îl trase din scaunul de piele şi îl strânse cu putere în braţe. Răzleţu' alerga în cerc pe lângă ei, lătrând vesel până când Dillon îi porunci să se potolească.

- Mamă, mă sufoci! mormăi Graham, cu jena specifică adolescenţilor.

Ţinându-i capul între mâini, Jade îl împinse în faţă, cât îi permitea lungimea braţelor.

- Unde ai fost?

- Am făcut pană pe drum. Domnul Patchett m-a luat cu maşina şi m-a dus la un service s-o repar. Apoi am venit direct aici.

Jade îi aruncă o privire ucigătoare lui Neal, care îi zâmbea peste plafonul maşinii.

- Ar fi trebuit să suni de la service, Graham.

- Nu m-am gândit, mormăi el.

- Unde ţi-e bicicleta acum? îl întrebă Dillon.

- E la mine în portbagaj.

Neal se duse în spatele maşinii şi folosi cheia ca să deschidă portbagajul. Răzleţu' îl mirosea suspicios. Dillon scoase bicicleta şi spuse sec:

- Mersi.

- Nu-i mulţumi! şuieră Jade cu ură, aproape prea furioasă ca să poată vorbi.

- Mamă, m-a adus cu maşina.

Îi venea să-l scuture zdravăn pe Graham, pentru că sărise în apărarea lui Neal. Ca să nu facă asta, îşi lipi braţele de corp şi-şi înfipse unghiile în palme până ce simţi că o doare.

- Ştii bine că nu ai voie să urci în maşină cu un străin, Graham.

- Dar nu e un străin! Îl cunoşti. Şi el te cunoaşte pe tine. Am crezut că e-n regulă.

- Ai crezut greşit.

- Jade...

– Taci, Dillon! Este treaba mea, mă ocup eu.

– Ei bine, nu te descurci prea grozav.

Orice alt comentariu fu preîntâmpinat de sosirea lui Cathy. Veni repede lângă ei.

– Ne-ai speriat de moarte pe mine şi pe mama ta, Graham Sperry. Unde ai fost?

– O să-ţi povestească în drum spre casă, zise Jade.

– Spre casă? se văicări Graham. Trebuie să mă duc acasă?

Jade îl străpunse cu o privire care zdrobi orice alte proteste. Nici măcar Cathy nu îndrăzni să mai spună ceva. Îl cuprinse pe Graham pe după umeri şi îl conduse la maşină.

Imediat ce plecară, Jade se întoarse spre Neal.

– Ar trebui să pun să fii arestat!

– M-ai mai ameninţat o dată cu treaba asta, dar, până la urmă, n-ai avut curaj. Mai ţii minte? Când o să înveţi, Jade, că, dacă te pui cu mine, n-ai şanse să câştigi?

– Nu te apropia de fiul meu! Dacă-i faci vreun rău, te omor!

– Să-i fac rău? întrebă Neal, cu vocea ca mătasea. De ce i-aş face vreun rău propriului meu fiu?

– Ce mama dracului spui acolo? întrebă Dillon, făcând un pas ameninţător spre Neal.

Simţind schimbarea de atitudine a stăpânului său, Răzleţu' începu să mârâie. Neal nu părea intimidat de nici unul din ei.

– Sunt tatăl băiatului. Nu ţi-a spus Jade?

– Nu e adevărat! ţipă ea.

– Să chem şeriful sau să mă ocup personal de el? o întrebă Dillon.

– Da, Jade, o întărâtă Neal. Ce vrei să facă? Vrei să rămână şi să afle toate detaliile sordide ale poveştii noastre de amor de odinioară? Dacă el e cel care-ţi desface picioarele zilele astea, cred că ar fi interesat.

– Nenorocitul dracului!

Dillon se pregătea să-i ardă un pumn, dar Jade sări între ei.

– Nu, Dillon. Asta vrea să faci. Nu-i prima oară când văd asta. Lasă-mă singură cu el!

– N-ai să vezi! mârâi Dillon, încă zbătându-se să ajungă la Neal.

– Te rog, nu te certa cu mine!

Ochii lui îi cercetau chipul, ca şi cum n-ar fi reuşit s-o înţeleagă. Apoi, blestemând, intră în biroul ei mobil şi trânti uşa în urma lui.

– Potoleşte-ţi animalul, zise Neal.

Răzleţu' încă se mai învârtea pe lângă ei, mârâind. Jade îl potoli.

– Spune ce ai de spus, Neal!

Întinse mâna şi îi mângâie obrazul, înainte să apuce să i-o dea la o parte, apoi rânji cu neobrăzare.

– Nu ţi-e teamă că i-aş putea face vreun rău băiatului. Ţi-e teamă că o să-l vreau, sau, şi mai şi, că o să mă vrea el pe mine.

Neal era steril. Mentalitatea familiei Patchett era de dinastie. În acea clipă îngrozitoare Jade îşi dădu seama cât de importantă era pentru ei existenţa lui Graham. O să încerce să-l facă unul de-al lor. Ascunzându-şi teama, spuse:

– Nu există nici cea mai mică posibilitate să se întâmple aşa ceva.

– Nu? I-a plăcut de mine, Jade. Întreabă-l!

– Nu am nici o îndoială că l-ai fermecat. Puştii de vârsta lui sunt uşor de impresionat de băieţii răi.

Neal râse scurt.

– Ce-ar fi să uşurezi situaţia pentru toată lumea? E nevoie doar să spui şi te iau bucuros de nevastă, cum ar fi trebuit să fac acum cincisprezece ani. Am fi o familie fericită, am locui în casa cea mare – trei generaţii de bărbaţi Patchett şi noua stăpână a casei.

– Nu te apropia de fiul meu! zise ea, pe un ton sinistru şi liniar. Te avertizez, Neal Patchett!

– Jade, îngână el, ştii mai bine decât oricine că aici, în Palmetto, singurul avertisment care are vreo valoare e cel care vine de la un Patchett. Se apropie de ea şi îi prinse bărbia în mână. O să-ţi dau eu unul: nu te pune cu mine! O să-mi iau fiul, cu sau fără tine.

Îi zâmbi cu subînţeles.

– Dar mi-ar plăcea mai mult oferta la pachet. Apoi îi făcu semn cu ochiul. M-ai avut o dată şi n-a fost chiar aşa de rău, nu?

Îşi smulse capul din mâna lui şi se retrase cu spatele.

– Asta e tot, deocamdată, zise el, continuând să zâmbească. Am întârziat la o întâlnire.

După ce-i suflă un sărut, urcă în El Dorado şi plecă. Jade îşi menţinu postura până ce maşina dispăru la orizont, apoi se prăbuşi lângă partea laterală a rulotei. Dillon năvăli afară pe uşă.

Chipul îi era feroce şi întunecat ca al unui înger căzut.

– Bine, m-am purtat frumos. Am avut răbdare. Dar mi-a ajuns cu rahaturile astea. Vreau să ştiu ce mama dracului se petrece! Nu pleci de aici până nu aflu!

capitolul 26

O apucă de mână şi o trase pe scări, în urma lui. Încuie uşa şi scoase telefonul din furcă, apoi îi făcu semn spre canapea.

– Stai jos!

– Am încă mult de lucru, Dillon.

– Ai terminat, pentru azi. În orice caz, puţin îmi pasă ce aveai de făcut, noi doi o să stăm de vorbă. Acum, stai jos!

Jade se prăbuşi pe canapea, acoperindu-şi faţa cu mâinile, capitulând mai degrabă din cauza stării emoţionale, decât ca reacţie la tonul lui.

– Pot să-ţi aduc ceva de băut?

Clătină din cap. Dillon trase un scaun pliabil, de metal. Îl puse la doar câțiva centimetri distanță de genunchii ei și se așeză de-a-ndoaselea, proptindu-și brațele pe spătar.

- Haide, să auzim!

- Ce s-auzim?

- Doamne, Dumnezeule! exclamă el, iritat. Iar începi jocul ăsta?

- E jocul tău, nu al meu. Vreau să mă duc acasă.

- Acum o clipă, voiai să te-ntorci la muncă.

- Nu mai țipa la mine!

- Atunci vorbește odată!

- Ce vrei să știi?

- Pentru început, poți să-mi explici de ce există doi bărbați care susțin că sunt tatăl lui Graham.

- Fiecare din ei ar avea multe de câștigat dacă ar fi tatăl lui Graham. Hutch ar primi un rinichi. Iar Neal ar avea un moștenitor. Când Dillon ridică sprâncenele întrebător, adăugă: A rămas steril în urma accidentului în care Ivan și-a pierdut picioarele.

Dillon analiză ce-i spusese, fără să fie mulțumit de explicația ei.

- Tot nu se leagă, Jade. Bărbații nu sar din senin să revendice paternitatea unui copil. De obicei, se întâmplă invers.

- Circumstanțele sunt neobișnuite.

- Te-ai culcat cu amândoi.

- Nu.

- Așadar pretențiile lor asupra băiatului sunt total nefondate.

Jade nu spuse nimic.

- Cine e tatăl, Jade?

- Nu știu!

- Atunci *te-ai culcat* cu amândoi.

- Nu!

- Pe toți dracii! strigă el. Spune-mi odată!

- M-au violat!

Ecoul răsună cu putere între pereţii încăperii micuţe. Răsuna şi în capul lui Dillon care o privea mut, şocat. Din nou, îşi acoperi faţa cu mâinile.

– M-au violat, repetă ea încet. M-au violat.

Dillon îşi trecu toate cele zece degete prin păr şi rămase aşa preţ de mai multe clipe. Apoi începu să-şi frece mâinile în susul şi-n josul coapselor. El voise să ştie. El o forţase să-i spună. Dar nu se aşteptase la asta.

Se aşteptase să audă mărturisirile unei adolescente uşuratice, care între timp se cuminţise, ale unei fete introvertite, care căutase să atragă atenţia printr-un comportament uşuratic sau ale unei rebele care se revolta împotriva strictеţii de acasă. Nu se aşteptase la viol.

– Când, Jade?

– În februarie, în ultimul an de liceu. A fost ziua în care aflasem că eu şi Gary primisem burse complete la universitate.

– Gary?

Pe toţi dracii, tocmai când credea că aflase toate personajele, mai introducea unul în poveste.

– Gary Parker, spuse ea. Am fost împreună în liceu, dar am fost mult mai mult decât prieteni. Urma să ne căsătorim şi, împreună, să schimbăm lumea. Cu voce înceată şi îndepărtată, îi spuse despre relaţia lor. Aveam atâtea speranţe pentru viitor. Îl iubeam atât de mult.

– Ar putea fi el tatăl lui Graham?

Jade privi spre fereastra care, acum, devenise un pătrat violet al soarelui la amurg.

– Nu. Eram virgină când m-au violat.

– Dumnezeule! Şi au scăpat amândoi?

Privirea i se întoarse la el.

– De fapt, au fost trei. Al treilea a fost Lamar Griffith. Era un băiat timid şi sensibil, dar a intrat în joc ca să nu se facă de râs în faţa lui Neal.

– Mai locuieşte în Palmetto?

Îi povesti soarta lui Lamar. După o pauză lungă, Dillon spuse:

– Înţeleg că a fost ideea lui Neal.

– Oh, da! răspunse ea, printre dinţi. El era şeful. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar Hutch şi Lamar ar fi putut să-l oprească. În schimb, m-au violat şi ei şi m-au lăsat acolo.

– Te-au lăsat?

– Donna Dee mă ducea cu maşina acasă la Gary ca să-i spun că primiserăm bursele. Pe drum, am rămas fără benzină.

Dillon o ascultă povestind amănuntele acelei după-amiezi cumplite. Nu omise nici un singur detaliu. După atâţia ani, amintirile îi rămăseseră limpezi precum cristalul.

– La început, când au plecat cu mine, am fost furioasă. Am început să mă sperii când Neal nu a virat spre casa lui Gary. În schimb ne-a dus la un canal pe care pescuiseră ei mai devreme. A dat ordin să coboare toată lumea din maşină. M-am împotrivit, dar m-a târât cu forţa.

– Şi ăilalţi doi l-au urmat ca nişte oi proaste?

– E greu să-ţi imaginezi cât control avea Neal asupra lor. Ar fi făcut orice le-ar fi spus. A împărţit tuturor cutii de bere. Eu am refuzat să beau. Când au terminat, i-am întrebat dacă puteam pleca. Neal a spus: „Nu încă". L-am întrebat de ce. Şi el a spus... Se opri. Ochii îi coborâră în poală. A spus: „Pentru că, înainte să plecăm, noi trei o să ţi-o tragem".

Dillon îşi împreună mâinile şi, sprijinindu-şi braţele pe spătarul scaunului, îşi acoperi gura cu pumnii. Închise ochii, regretând că fusese atât de crud cu ea, regretând din tot sufletul că nu-i spărsese ţeasta lui Neal Patchett când avusese ocazia.

– Nu m-am îndoit nici o clipă că vorbea serios.

Vocea lui Jade suna goală. Dillon ştia că nu era acolo, cu el. Era înapoi pe malul canalului, în acea noapte rece şi ploioasă de februarie.

– M-am răsucit să fug, dar Neal m-a prins de păr. Mă durea. Am ţipat, şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am ridicat braţele ca să încerc să-i scot mâinile din păr,

dar n-am putut. Când mi-am ridicat brațele, m-a cuprins cu cealaltă mână pe după talie și m-a trântit la pământ. Era rece și ud.

Se strâmbă.

– Mirosea urât – a pește mort. Hutch a strigat: „Neal, ce mama dracului faci?", și Neal a răspuns: „Exact ce i-am spus că o să facem. Taci și ajută-mă! Ține-o de brațe!" Țipam și plângeam, și spuneam *Nu! Nu!* Nu puteam vedea pe nimeni în afară de Neal. L-am lovit până când Hutch s-a postat în spatele meu și mi-a prins brațele. Neal se apleca peste mine, îmi spunea să tac. M-a plesnit de câteva ori. Lamar a spus: „Dumnezeule, Neal, ai înnebunit?" Neal a privit peste umăr și i-a zis: „Fă-te util și nu te mai purta ca un pămpălău. N-o să-i facem rău". Lamar s-a retras mai în spate. Nu-l puteam vedea, dar l-am auzit spunând: „Plânge". Atunci Neal s-a înfuriat rău de tot. A spus: „Vrei o bucățică sau nu? Dacă nu, dispari dracului din ochii mei!" Neal se întinsese peste mine. Mi-a depărtat picioarele și mi-a înfipt un genunchi în coapsă. Am țipat. M-a plesnit din nou. Am încercat să lovesc cu picioarele. Și atunci Lamar m-a prins de glezne. Nu mă puteam mișca. Am început să-i implor să n-o facă. „Fă-o să tacă!" a spus Neal. „Nu pot să sufăr văicărelile muierilor." Hutch mi-a prins ambele încheieturi într-o mână și mi-a acoperit gura cu cealaltă. Mi-am dat capul pe spate și am încercat să-l implor din ochi pe Hutch să mă ajute. Dar nu se uita la fața mea. Se uita la ce făcea Neal.

Dillon nu mișcă un mușchi. Nu spuse nimic. Preț de câteva clipe, Jade se jucă aiurea cu cureaua ceasului de la mână. Era atâta liniște în jur, că-i auzea ticăitul.

– Neal mi-a rupt bluza. Sutienul mi se închidea în față. L-a deschis. Îmi amintesc... Îmi amintesc cât îmi era de rușine! Am strâns ochii. Mi-am mușcat limba până am simțit gustul sângelui. Neal a spus: „Ia te uită ce văd eu! Țâțele lui Jade Sperry!"

Sughiță, un suspin uscat.

– Am crezut că o să mor. Am vrut să mor. Groaza, umilinţa... Neal, pe care îl detestam...

Îşi duse o mână la gură ca şi cum ar fi fost pe cale să vomite, dar continuă, cu vocea acum înăbuşită.

– Şi-a pus mâinile pe mine. Mă strângea, mă ciupea, mă trăgea. Era oribil, dureros, umilitor. Apoi s-a aplecat şi m-a tras de sânul stâng. Atât de tare, că m-a durut.

Dillon sări de pe scaun. Cu palmele în afară, îşi îndesă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor uzaţi şi începu să se învârtească prin cameră, ca şi cum ar fi căutat o ieşire. Violenţa din el era de o intensitate înfricoşătoare. Voia să lovească ceva, să zdrobească ceva. În mod clar, Jade nu-i observase reacţia. Povestea ei îngrozitoare continuă.

– Neal râdea în clipa în care s-a ridicat în genunchi şi şi-a desfăcut şliţul. Şi-a lăsat pantalonii în jos şi a spus: „Frumos, nu-i aşa, Jade? Pun pariu că de-abia aştepţi". Se pare că Hutch începuse să se îngrijoreze. A spus: „Haide, Neal, te-ai distrat destul. Las-o să plece". „Să plece?" a zis Neal. „Pe toţi dracii, nu! Abia ajung la partea cea mai tare." Neal mi-a ridicat fusta. Mi-am răsucit coapsele dintr-o parte în alta, încercând să-l împiedic să-mi scoată chiloţii. Se grăbea atât de tare, că Lamar a trebuit să-l ajute. Apoi Neal...

Dillon era la fereastră, privind fără să vadă cerul din ce în ce mai întunecat. Când se opri, se uită peste umăr la ea. Capul îi era aplecat peste o mână. Îşi masa tâmplele.

Dillon se duse înapoi la scaunul lui, îl întoarse şi se aşeză cu faţa spre ea. Nu spuse nimic şi, printr-o minune, rezistă impulsului de a o atinge. Simpla lui prezenţă părea să o liniştească. Îşi coborî mâna de pe faţă şi-şi umezi buzele.

– Neal a scuipat în palmă şi s-a frecat cu salivă. A spus: „Pun pariu că te pricepi s-o sugi. Nu i-o sugi lui Parker? Ar trebui să te pun pe tine să faci asta".

Închise ochii, ca şi cum ar fi fost recunoscătoare pentru o intervenţie divină.

– Nu m-a pus. Nu a fost uşor, dar a intrat în mine. Cred că a fost surprins că eram virgină, pentru că s-a uitat la mine şi a râs. S-a aplecat peste mine şi a şoptit: „Ei, ca să vezi! Ţi-am mâncat până la urmă cireaşa." Ca şi cum ar fi fost o glumă între noi doi. Apoi a...

Îşi lăsă şi mai mult capul.

– Apoi... a împins tare şi m-a durut foarte rău.

Becul cu halogen de afară se aprinse automat. O parte din lumina albăstruie pătrunse prin ferestre, dar în cea mai mare parte biroul era cufundat în umbră şi în sunetul sinistru al vocii ei.

– Credeam că n-o să se mai termine. După aceea mi-am dat seama că nu i-a trebuit chiar atât de mult. Când s-a retras, m-a mânjit cu spermă pe burtă. S-a uitat la Hutch şi a rânjit: „Hai că am uns-o eu pentru tine". Au schimbat locurile. Când Hutch şi-a luat mâna de pe gura mea, am încercat să ţip din nou, dar nu mai aveam putere. Abia dacă am reuşit să ridic un braţ. Când s-a aplecat peste mine, l-am zgâriat pe Hutch pe faţă. M-a înjurat şi şi-a pus mâna pe obraz. Când a coborât-o, avea sânge pe degete. Asta l-a înfuriat. A mârâit: „Ţine-i mâinile, Neal!" Neal mi-a luat mâinile şi mi le-a ţinut deasupra capului. Hutch a fost singurul care m-a sărutat. La început am crezut că n-o să facă şi altceva. Greutatea lui mă strivea şi îşi îndesa într-una limba adânc în gura mea. Îmi venea să vomit. Urlam pe dinăuntru, dar singurele sunete care ieşeau semănau cu mieunatul unui pisoi. L-am auzit pe Neal râzând în spatele meu. „Vrei să treci odată la treabă, Hutch? Zău aşa, mă faci să-mi vină iar cheful. Până şi lui Lamar i s-a sculat." Lamar a râs nervos. Nu am ţipat când Hutch s-a înfipt în mine. Era de două ori mai brutal decât Neal. Ştiam că mă rupea pe dinăuntru, că mă făcea să sângerez. Simţeam.

– Nenorociţii! şuieră Dillon.

Cu o furie abia ţinută sub control, el îşi izbea pumnul în coapse.

– Când a ajuns la orgasm, Hutch a dat capul pe spate şi a scos un sunet oribil, ca un behăit. Îmi amintesc

cum i s-au depărtat buzele de dinți. Era atât de urât, de respingător. Apoi s-a prăbușit peste mine. Nu puteam să respir, dar îi simțeam respirația fierbinte pe gâtul meu. Mirosea a bere și-mi provoca greață, dar mă temeam că, dacă cedam, m-aș fi înecat în propria vomă. Așa că am reușit să mă stăpânesc. Lamar a fost ultimul. Deja nu mai aveam forță să mă zbat. Am crezut că Lamar o să izbucnească în plâns când s-a uitat la mine. Avea mâinile la șliț, dar ezita. „Ce s-a întâmplat?" a întrebat Neal. „Hai să te vedem la treabă!" „Nu știu dacă e bine, Neal." Vocea lui Lamar tremura, era nesigură. Era tipic pentru el. Pentru că Hutch își demonstrase deja bărbăția, se simțea țanțoș. „Hei, trebuia să știm că poponarul n-o să fie în stare." „Nu sunt poponar!" a strigat Lamar. Presupun că se lupta de pe atunci cu ambiguitățile sexualității lui. Probabil că și-a dat seama că fie presta, fie l-ar fi distrus cu ridiculizările mai târziu. Așa că a... prestat. Când și-a dat jos pantalonii, ceilalți doi au aplaudat. Știu că a fost prima oară pentru Lamar. Nu știa unde să... Se tot lovea în mine. Mă durea pentru că eram plină de lovituri și vânătăi. Odată ce a reușit să intre, s-a purtat ca un animal în călduri – frenetic și rapid. Fața îi era acoperită de sudoare. Neal făcea într-una glume despre „tehnica" lui Lamar. În cele din urmă, a terminat. Râdea de ușurare în clipa în care s-a retras, dar, când s-a uitat la mine, zâmbetul i-a dispărut. Cred că Lamar și-a dat seama de gravitatea a ceea ce făcuseră. Ochii lui păreau să-și ceară scuze. Dar nu l-am iertat nici atunci, nici când l-am văzut peste ani întregi.

– Când a fost asta?

Îi povesti pe scurt despre înmormântarea lui Mitch Hearon și despre apariția neașteptată a lui Lamar.

– Nu l-am iertat – nu i-am iertat pe nici unul – până în ziua de azi.

După o tăcere prelungită, Jade ridică privirea.

– Îmi dai un șervețel, te rog?

Dillon văzu o cutie de șervețele pe marginea biroului. Întinse mâna și i-o dădu.

– Mulţumesc.

Nu folosi şerveţelul ca să-şi şteargă ochii, pentru că nu vărsase nici măcar o singură lacrimă în timp ce-i povestise întreaga întâmplare. Îşi şterse transpiraţia de pe palme.

– Te-au lăsat acolo, Jade?

– Da.

Râse amar.

– Ca într-un clişeu crud, Neal a fumat o ţigară înainte să plece. Îmi amintesc mirosul de sulf al chibritului şi al tutunului ars. Mă făcusem ghem. În acel moment, eram amorţită. Nu-mi amintesc atât de mult durerea, cât amorţeala. Au discutat ce să facă cu mine şi au hotărât că eram suficient de descurcăreaţă cât să mă întorc singură în oraş. Lamar a întrebat: „Ce-o să spunem dacă află cineva ce s-a întâmplat?" Neal i-a răspuns: „Cine-o să spună? Tu?" „La naiba, nu!" „Atunci, pentru ce-ţi faci griji?" Hutch a întrebat ce-o să facă dacă spuneam eu. Neal a râs doar. A zis că n-o să spun pentru că n-o să vreau ca *iubiţelul meu* – se referea la Gary – să afle. A zis că o căutasem cu lumânarea, că flirtasem cu toţi trei. Firește că Hutch şi Lamar au fost de acord cu el, în principal pentru că ştiau că asta aştepta de la ei, dar şi ca să-şi justifice într-un fel ce făcuseră. Nu cred că Neal are vreo remuşcare sau că se simte vinovat. E total lipsit de moralitate. Nu are conştiinţă. A vrut să-mi dea o lecţie pentru că am îndrăznit să-l iubesc pe Gary şi nu pe el şi voia să se răzbune pe Gary pentru că-l făcuse de râs într-o ceartă prostească. Şi a găsit o cale de a le face pe amândouă deodată. Pentru că numele lui e Patchett, a considerat că e dreptul lui.

– Ar fi trebuit să te duci imediat la autorităţi.

Din nou, Jade râse fără umor.

– Dillon, nu mă cunoşti prea bine, nu? Imediat ce am putut să mă mişc, m-am târât până la şosea. Nu-mi păsa dacă muream după aceea, atât timp cât trăiam doar atât cât să-i văd pedepsiţi.

Îi povesti despre vizita de la spital şi tot ce se întâmplase a doua zi în biroul şerifului Jolly. Dillon nu putea crede ce auzea.

– Aşa că un viol în grup a fost băgat sub preş, şi totul a fost dat uitării?

– Până acum.

– Acum, cincisprezece ani mai târziu, te-ai întors să te răzbuni. Vrei să-i faci să plătească pentru că te-au violat.

– Nu doar pentru asta.

– Adică, mai e ceva?

– Gary.

– Oh, da. Am uitat. Cu blândeţe, adăugă: Bărbaţilor le e greu să facă faţă unei situaţii ca asta, Jade.

– Lui Gary i-a fost cu siguranţă greu. Mai ales când Neal şi ceilalţi m-au făcut să arăt în faţa tuturor ca o uşuratică. Neal nu se putea abţine. L-a sâcâit pe Gary cu aluzii şi apropouri până când n-a mai rezistat.

Când îi spuse ce făcuse Gary după ce o văzuse acasă la Georgie, Dillon rămase împietrit. Îşi trecu iar degetele prin păr, încercând să găsească ceva să-i spună. Se răzgândi şi nu-i mai spuse cuvintele care îi stăteau pe limbă, şi anume că Gary ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în fata pe care o iubea. Lui Jade nu i-ar fi plăcut să audă asta.

– Nu am putut rămâne în Palmetto după ce Gary s-a sinucis. Dar am jurat că într-o zi mă voi întoarce şi că, în acea zi, *eu* voi deţine controlul.

– I-ai băgat deja în sperieţi pe Ivan şi pe Neal. Îşi dau seama ce îi aşteaptă, ştiu ce va însemna o nouă industrie pentru ei.

– Au multe pentru care să dea socoteală. Nici nu mai ştiu de câţi oameni şi-au bătut joc de-a lungul anilor.

– Ştiai înainte să te întorci în Palmetto că Hutch e bolnav?

– Nu. Mă gândeam să dau în vileag corupţia din departamentul şerifului.

– Este corupt?

– Aş paria şi ultimul bănuţ că da. Acoperă urmele celor doi Patchett, la fel ca tatăl lui.

– Oricum nu mai contează acum, nu crezi?

– Presupun.

Primele semne indicau că transplantul lui Hutch reuşise. Doctorii erau reţinuţi până dispărea pericolul unei infecţii, însă prognosticul iniţial era bun. Respingerea organului era combătută cu medicamente. Se părea că Hutch nu suferise nici un efect secundar. Chiar şi aşa însă, era puţin probabil să mai poată deţine vreodată o funcţie publică.

– Dar Donna Dee? Este la fel de vinovată ca şi ei.

– L-a iubit întotdeauna pe Hutch. Dacă l-aş fi expus, ar fi suferit ruşinea împreună cu el. Dar aşa, a trebuit să vină la mine, să mă implore să-i salvez viaţa, la fel cum am implorat-o eu să spună adevărul în biroul şerifului Jolly. Nu este motivul pentru care am refuzat să iau în calcul posibilitatea ca Graham să doneze un rinichi, dar acum ştie şi ea cum este să fii disperată – abandonată de ultima speranţă.

– Lamar are rude aici?

– O mamă. Din câte ştiu eu, n-a aflat niciodată despre viol.

– Orice formă de răzbunare ar fi ineficientă atunci, nu crezi?

– Doar că Graham ar putea fi singurul ei nepot.

– Tu chiar nu ştii care dintre ei e tatăl?

– Nu.

– Graham nu ştie despre...

– Nu! Şi nu vreau să ştie.

– Cu siguranţă a întrebat de unde a apărut, cine e tatăl lui.

– Am făcut să pară lipsit de importanţă. Graham acceptă faptul că sunt singurul lui părinte.

Dillon se încruntă, într-o expresie ce trăda îndoiala.

– Deocamdată, poate. Dar mâine? Dar poimâine? Cu cât creşte, cu atât sunt mai mari şansele să vrea să ştie cine l-a conceput.

– Dacă va sosi momentul, îi voi putea spune cu toată sinceritatea că nu știu.

– Există moduri de a afla. Amprentă genetică, așa se numește.

– Nu vreau să știu. Nu are nici o importanță. E al meu. *Al meu!* sublinie ea, cu vocea cedându-i. Dacă aș fi știut despre boala lui Hutch și despre sterilitatea lui Neal, poate că m-aș fi gândit să-l las pe Graham la New York. Nu am bănuit nici o clipă că ar putea fi un factor atât de important în viețile lor. Asta mă sperie, Dillon. Poate crezi că am exagerat astăzi, dar știu prea bine de ce sunt capabili Neal și tatăl lui.

Teama ei era evidentă. Instinctiv, Dillon se întinse spre ea. La fel de instinctiv, Jade se trase înapoi.

– Pe toți dracii, tare aș vrea să nu fiu așa o amenințare pentru tine. Aș vrea să te țin în brațe.

Întunericul părea să-i accentueze răgușeala din voce.

– Doar să te țin în brațe, Jade. Atât.

După câteva momente, Jade șopti:

– Nu cred că m-ar deranja dacă m-ai ține în brațe.

– Eu nu ți-aș face rău niciodată, spuse el, ridicându-se de pe scaun și așezându-se pe canapea, lângă ea. Niciodată.

– Te cred.

O cuprinse cu brațele și se lăsă pe spate, trăgând-o după el până când erau sprijiniți de pernele canapelei. Intimitatea poziției o alarma. Îi prinse brațul.

– E-n regulă. Îți dau drumul în clipa în care-mi ceri. Vrei să-ți dau drumul? Spune-mi!

După câteva clipe de tensiune încordată, Jade clătină din cap și se relaxă lângă el. Se pare că faptul că Dillon nu avea decât un maiou pe el nu o deranja. Își puse capul pe pieptul lui. Părul ei îi alunecă pe piele, aproape făcându-l să geamă de plăcere. Mâna ei rămase încrezătoare pe brațul lui.

– Jade?

– Hmm?

– Din noaptea aia, n-ai mai putut să faci dragoste?

– N-am mai putut şi n-am mai vrut.

– N-ai mai vrut nici măcar să încerci?

– Am încercat. Cu Hank.

– Hank Arnett?

Simţi o înţepătură de gelozie.

– Era îndrăgostit de mine. Ştiam, dar nu voiam să fie. Nu voiam să sufere din cauza mea. I-am repetat întruna că nu are rost, că nu mă pot schimba. I-am spus să nu se amăgească cu speranţa că o să mă fac bine. Dar Hank e foarte încăpăţânat. N-a vrut să asculte.

– În mod evident, s-a convins în cele din urmă.

– După ani buni. Am vrut să-l pot iubi şi eu, aşa că am început să merg la un psiholog. În cele din urmă, am reuşit să-l sărut fără să o iau razna.

– Ţi-a făcut plăcere să-l săruţi?

– În măsura în care era posibil.

Gelozia lui Dillon se mai potoli o idee. La urma urmei, Jade nu avusese reţineri când îi spusese că-i plăcuse sărutul *lui*.

– Atunci a murit Mitch, continuă ea. Lamar a apărut la înmormântare. Când l-am revăzut, mi-am amintit întreaga întâmplare oribilă. În cele din urmă i-am spus lui Hank că nu puteam avea o relaţie sexuală cu nici un bărbat. Era imposibil.

– I-ai spus de ce?

– Nu. Şi, pentru că nu i-am spus, s-a supărat şi nu am mai vorbit luni întregi. Într-o zi însă, s-a întors, şi de atunci suntem prieteni. A acceptat în cele din urmă situaţia.

Dillon nu voia să-i ia apărarea lui Hank şi să-i spună lui Jade că era un băiat de treabă şi că ar fi trebuit să-i dea o şansă. Hank era la New York. El, Dillon, era acolo şi o ţinea în braţe.

– De ce mi-ai spus mie despre viol, Jade?

Când îşi înalţă capul şi se uită la el, ştiu că nu avea nici un motiv să fie gelos nici pe Hank, nici pe oricine altcineva.

– Tu nu m-ai fi acceptat aşa cum sunt fără o explicaţie.

– Şi?

– Şi... Şi era important pentru mine să înţelegi *de ce* sunt aşa cum sunt.

Că să reziste şi să nu o sărute, îi cuibări capul sub bărbia lui.

– Ce ţi s-a întâmplat ţie a fost îngrozitor. A fost un act cumplit, violent şi oribil. Nu a avut nici o legătură cu sexul.

– Ştiu asta, Dillon.

– Intimitatea sexuală între doi oameni care ţin unul la celălalt...

– Este ceva cu totul diferit, spuse ea, terminând propoziţia în locul lui. Nu crezi că psihologul mi-a repetat refrenul ăsta până m-am săturat să-l tot aud? Nu, nu mă învinovăţesc în subconştientul meu. Da, am fost la fel de furioasă pe sistemul legislativ care ia apărarea bărbaţilor pe cât am fost pe bărbaţii direct vinovaţi. Nu, nu cred că toţi bărbaţii sunt nişte barbari. Nu, nu simt nici un fel de înclinaţie spre lesbianism. Nu, nu vreau să castrez toţi bărbaţii din univers.

– Asta-i bine de ştiut.

Îşi ridică din nou capul şi, când privirile li se întâlniră, Jade râse. Dillon râse şi el. Râseră împreună preţ de câteva minute, şi era un râs eliberator, pentru că nici unul din ei nu putea plânge. Râsul le slăbi forţele. Se susţineau unul pe celălalt.

Apoi părură să se oprească exact în aceeaşi secundă. Privau acum adânc unul în ochii celuilalt, cu răsuflarea tăiată, încordaţi.

Dillon simţea o strânsoare în piept. Privirea îi alunecă spre gura ei. Îi privi buzele mişcându-i-se.

– Dillon?

Închise repede ochii.

– Doamne, cât vreau să te sărut! Vreau să fac dragoste cu tine pentru prima oară în viaţa ta. Vreau să-ţi arăt ce este de fapt, ce poate fi. Vreau să faci şi tu dragoste cu mine.

Când deschise din nou ochii, văzu că ochii ei erau măriți, și buzele îi tremurau. Ar fi vrut să-i acopere gura cu a lui și să afle de ce îl privea așa. Spera că o incitase, și nu că o speriase.

Îi mângâie părul. Ardea de dorința de a-i potoli tremurul buzelor cu un sărut, de a-i masa cuta îngrijorată dintre sprâncene. Voia ca respirația să-i fie întretăiată de pasiune, și nu de frică. Voia să-i ofere darul descoperirii, de care fusese atât de violent privată.

Dar, dacă nu o făcea cum trebuia, efectele ar fi putut fi ireversibile. Așa că se depărtă încet de ea, se ridică, apoi îi întinse mâna. Cu regret, spuse:

– Altă dată.

Casa era cufundată în întuneric. Dillon, care insistase să o conducă, nu plecă până când nu o văzu înăuntru, în siguranță. Cathy îi lăsase un bilet pe masa din bucătărie, în care îi spunea că se dusese mai devreme la culcare, pentru că o durea capul. Era lasagna în frigider, mai scria în bilet. Tot ce trebuia Jade să facă era s-o încălzească la microunde. Hotărî că nu-i era suficient de foame cât să se obosească. După ce închise bine ușa și ferestrele, urcă la etaj.

În camera lui Graham se vedea lumină, pe sub ușă. Bătu, apoi deschise. Băiatul era întins pe pat și se uita la televizor, aparent fără interes.

– Pot să intru?

– E casa ta.

Ignorându-i atitudinea, Jade se duse lângă patul lui și se așeză pe margine.

– Bine, pricep. Ești supărat pe mine.

Graham păru că stă în cumpănă, dacă să rămână în continuare îmbufnat sau să-și descarce nervii. Câștigă cea de a doua opțiune.

– Tu n-ai fi supărată pe mine dacă te-aș fi făcut de râs în halul ăsta? Pentru Dumnezeu, mamă, mi-ai vorbit ca unui copil în fața lui Dillon și a domnului Patchett!

– Poate că atitudinea mea pare de neînțeles pentru tine, Graham, dar eram foarte supărată.

– Ai făcut ditamai scena pentru nimic! Nici măcar n-am întârziat atât de mult.

– Nu a fost numai asta. M-am supărat pentru că ai venit cu Neal.

– De ce? A fost drăguț. Și îl cunoști, așa că unde-i problema?

– Problema este că îl cunosc mult prea bine. Și *nu* e drăguț.

– Pare să fie, mormăi Graham, beligerant.

– Sunt convinsă că așa pare. Este cât se poate de fermecător la suprafață, dar e putred pe dinăuntru, Graham. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Stai departe de el! Poate fi periculos.

Graham pufni disprețuitor.

– Vorbesc foarte serios. Când se mai apropie de tine, vreau să-mi spui numaidecât.

Emanând încăpățânare adolescentină prin toți porii, băiatul o fixă cu privirea preț de câteva momente.

– Te-ai schimbat, mamă.

– M-am schimbat?

– De când ne-am mutat aici, ești tot timpul încordată.

– Am o treabă extrem de importantă, Graham. Pe lângă fabrica TexTile, achiziționez proprietăți pentru companie și fac...

– Încerci să cumperi teren de la niște oameni pe nume Parker?

Jade își privi fiul surprinsă.

– De unde știi asta?

– Mi-a spus domnul Patchett astăzi.

Jade nu mai auzise nimic de la Otis Parker de la ultima conversație pe care o purtaseră la telefon. Oscilase dacă să-l sune și să încerce să-l convingă sau să-i lase timp să-i cântărească oferta. Graham îi confirmase bănuielile – cei doi Patchett îi aflaseră planurile.

Făcând un efort să-și întoarcă gândurile înapoi la Graham, spuse:

– Ştii cât sunt de ocupată. Am multe lucruri extrem de importante pe cap. Eşti suficient de mare cât să înţelegi asta.

– Dar şi la New York aveai foarte multă treabă. Şi nu te-a afectat niciodată în asemenea măsură. Ce s-a întâmplat?

Întinse mâna şi îi pieptănă părul pe spate cu degetele.

– Dacă am părut prea încordată în ultima vreme, e din cauză că vreau să-mi iasă bine proiectul ăsta. Şi pentru că vreau să fii fericit aici. Eşti, nu-i aşa? Îţi place casa?

– Sigur, e super, doar că...

– Doar că...?

– Trebuie să le dau atâtea explicaţii noilor mei prieteni.

– Explicaţii?

– Că nu am tată, că, deşi stă cu noi, Cathy nu e bunica mea. Ştii tu, toate chestiile pe care trebuie să le explic de fiecare dată.

Începu să-şi scobească o unghie.

– Ştiu că mi-ai spus mereu că suntem o familie specială. Unică.

Îşi ridică ochii albaştri spre ea.

– Nu vreau să fiu special, mamă. M-am săturat să fiu unic. Aş vrea să fim o familie normală, ca toată lumea.

– *Normal* nu există, Graham.

– Ei bine, cei mai mulţi oameni sunt mai normali decât noi.

Aşa mare cum era, Jade îl trase în braţele ei şi îl strânse cu putere.

– Uneori, în viaţa noastră se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla. Trebuie să facem tot ce putem, cu ceea ce ni s-a dat. Îmi doresc din tot sufletul să-ţi fi putut oferi o viaţă de familie *normală*. N-a fost să fie aşa. Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut. În continuare, fac cum cred eu că e cel mai bine, adăugă ea.

Se gândea cum Cathy şi Dillon o sfătuiseră să-i spună lui Dillon despre viol. Nu putea. Fiului ei îi era şi aşa

destul de greu să se adapteze în noua lui casă şi să lupte cu problemele tipice vârstei, fără să-l mai împovăreze şi cu această tragedie.

– Ştiu, mamă. Uită ce-am spus.

Se trase din braţele ei şi zâmbi stânjenit.

– Îmi cer scuze că te-am făcut de râs azi în faţa lui Dillon şi-ţi promit că n-o să se mai repete.

– Ai fost cu el în seara asta?

– Da. De ce?

– Mă întrebam...

– Ce? zise ea, râzând. Rânjeşti ca o hienă.

– Cred că Dillon te place, atâta tot.

– Sigur că mă place. Nu am putea lucra atât de bine împreună dacă nu m-ar plăcea.

– Haide, mamă! Ştii ce vreau să spun.

– Suntem prieteni.

– Aha.

Zâmbi cu un aer de superioritate.

– Crezi că o să ajung la fel de înalt ca el? Privi spre fotografia de pe biroul lui. La fel de înalt ca bunicul Sperry?

Când împlinise treisprezece ani, Jade îi dăduse în mod oficial Medalia de Onoare a bunicului său şi fotografia pe care o păstrase cu atâta drag. Încă de când Graham fusese destul de mare cât să stea pe genunchii ei, îi povestise despre faptele de eroism ale bunicului său în războiul din Coreea. Nu-i spusese niciodată că moartea lui fusese o sinucidere.

– Cred că avea un metru nouăzeci.

– Deci o să fiu şi eu cel puţin tot atât de înalt.

– Probabil. Jade se aplecă şi îi sărută fruntea. Dar nu te grăbi să ajungi acolo, bine? Noapte bună.

– Noapte bună. Mamă?

– Hmm?

Se întoarse din uşă şi se uită la el.

– Tatăl meu era înalt?

Gândindu-se la cei trei agresori, răspunse, cu vocea sugrumată:

– Peste medie.

Graham dădu din cap mulţumit, apoi întinse mâna şi stinse lampa de deasupra patului.

- Noapte bună.

capitolul 27

Jade lucra la biroul ei în clipa în care intră Neal, neanunţat, fără să bată măcar la uşă. Răzleţu' nu o anunţase că era cineva afară. Graham se dusese la pescuit în apropiere şi luase câinele cu el, să-i ţină de urât.

Neal îi zâmbi ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

- Bună, Jade.

- Ce cauţi aici?

- L-am adus pe tata să te vadă.

- În legătură cu ce?

- Nu vreau să stric surpriza.

Orice surpriză pregătită de cei doi Patchett era cu siguranţă neplăcută.

- Nu vreau să-l văd.

- Nu ai de ales.

Puse un scaun pliant în uşa biroului mobil, ca s-o ţină deschisă, apoi ieşi. Se întoarse cu Ivan în braţe. Îl aşeză pe canapea. Jade rămase în picioare, lângă birou. Neal luă scaunul din uşă şi se aşeză. Plin de el şi încrezător în farmecul lui, îşi puse o gleznă pe genunchiul opus.

- De ce vrei să mă vezi? îl întrebă Jade pe Ivan.

- Nu mă întrebi de sănătate? o luă bătrânul peste picior. Fără politeţuri? Nu încercăm mai întâi să spargem gheaţa?

- Nu. Îşi strânse braţele la piept - gest care trăda că-şi pierdea răbdarea. Dacă ai ceva de spus, spune! Dacă nu, pleacă!

- Nu aşa ne purtăm noi cu oamenii.

- Aşa mă port eu cu voi.

Ivan mângâie capătul neted şi arcuit al bastonului.

– Am văzut poze cu băiatul tău. Un puşti tare frumuşel.

Îşi aminti obiceiul lui Ivan de a privi oamenii de sub pleoapele grele. Folosea chiar acum această metodă de intimidare, asupra ei. Era greu să păstreze o faţadă indiferentă, mai ales că vorbea despre Graham. Personalitatea lui era accentuată de diformitatea fizică.

Păstrându-şi tonul rece şi liniar, răspunse:

– Da, şi eu cred că este.

– Seamănă cu tine. Cel puţin de la distanţă. Aş vrea să-l văd de aproape.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, însă păstră o expresie neutră şi nu spuse nimic.

– De ce nu stai jos, Jade? sugeră Neal.

– Prefer să rămân în picioare.

– Cum vrei.

Mâna pătată şi cu vene umflate a lui Ivan dispăru în interiorul sacoului, de unde reapăru cu un plic pe care i-l întinse lui Jade. Aceasta îl privi suspicioasă.

– Ce-i asta?

– Ce-ar fi să-l deschizi şi să afli?

Jade luă plicul, îl deschise şi scoase din el un titlu de proprietate. Îşi trecu repede privirea peste pagină, apoi se concentră pe rândurile mai importante, care conţineau semnăturile părţilor implicate în transferul de proprietate.

– Otis Parker, şopti ea, şi umerii i se lăsară.

– Exact. Ivan îşi linse buzele, amintindu-i de un animal carnivor care tocmai şi-a devorat prada. Terenul lui este acum al nostru. Tranzacţia a fost finalizată ieri.

Mişcându-se ca prin transă, Jade se întoarse la biroul ei şi se aşeză. Întinse cu mâna paginile actului. Purta ştampila şi semnătura unui notar public. Era, fără doar şi poate, oficial. Nu era de mirare că Otis o evitase. Nu-i răspunsese la mesajele pe care i le lăsase prin doamna Parker, care părea mereu încurcată atunci când o suna. Jade se dusese până la ei acasă, însă nu-i răspunsese

nimeni atunci când bătuse la uşă, deşi era clar că cei doi soţi erau înăuntru.

Cu voce ştearsă, întrebă:

- Cât i-aţi dat?

- Un milion de dolari.

- Un milion?

- Exact. Neal, lăsându-se pe spătarul scaunului, spuse: Şi i-am făcut lui Otis aceeaşi ofertă pe care i-ai făcut-o şi tu. Poate să rămână pe proprietate timp de doi ani, dacă vrea. Asta o să-i lase timp să mai strângă două recolte. Nu că ar mai avea nevoie de bani acum, adăugă el, râzând înfundat.

- Cum... De unde aţi strâns un asemenea capital?

Neal îi făcu cu ochiul.

- Am lichidat nişte proprietăţi, am ipotecat altele şi am făcut un împrumut pe termen scurt. Când eşti membru în consiliul de conducere al băncii locale, poţi aranja astfel de afaceri. Cu o expresie compătimitoare, adăugă: Vezi tu, Jade, mai ai încă multe de învăţat despre cum fac afaceri băieţii din sud.

- Ai venit în oraş dând din fund de parcă ai fi fost cine ştie cine, spuse şi Ivan, cu un rânjet răutăcios. Afurisiţii ăia din New York pe care îi reprezinţi sunt nişte pisicuţe pe lângă mine.

Se lovi cu pumnul în piept. Jade îşi umezi agitată buzele.

- Care sunt termenii de plată?

Neal se uită la taică-său şi izbucni în râs.

- Crezi că ne-am născut ieri, Jade? Nu ţi-am lăsat nici un pic de spaţiu de manevră. Am încheiat afacerea cu un cec pe toată suma. Otis aproape c-a făcut pe el când i l-am dat.

Jade reuşi să-şi păstreze trăsăturile sub control. Cu grijă, împături actul la loc şi îl puse înapoi în plic. Apoi puse plicul pe colţul biroului.

- Felicitări.

Ca şi cum întâlnirea luase sfârşit, luă stiloul şi se întoarse la ce făcea înainte să o întrerupă Neal.

– Ei?

Jade ridică privirea spre Neal, cu un zâmbet întrebător pe buze.

– Ei?

– Nu ai nimic de spus?

– În legătură cu ce?

– Pe toți *dracii!* tună Ivan. În legătură cu terenul. Ce zici?

– Îl voiai tu, dar l-am luat noi, spuse Neal, desfăcând larg brațele. Poți să nu te mai guduri pe lângă Otis. El a ieșit din peisaj. Terenul ăla pe care îl vrea compania ta este acum al meu. Începând din acest moment, discuți cu mine.

Jade puse deoparte stiloul și-și împreună mâinile sub bărbie.

– Te înșeli. Compania mea nu este interesată să achiziționeze proprietatea care le-a aparținut soților Parker și vă aparține acum vouă.

Zâmbi dulce. Ivan râse.

– Ah, pe naiba! Face pe nebuna ca să coboare prețul.

– Câtuși de puțin, domnule Patchett. Sunt cât se poate de sinceră. Nu am nici cel mai mic interes să cumpăr terenul. Acum, vă rog să mă scuzați...

Neal sări în picioare.

– Cățea mincinoasă! Știu foarte bine că vrei proprietatea aia. De când ai ajuns în oraș, ai tot dat târcoale pe-acolo. Ai măsurat-o, ai evaluat-o. Nu încerca să negi. Am pus oameni să te urmărească.

– Da, m-am gândit că așa o să faci, spuse Jade calmă. Ba chiar, am contat pe asta.

Plămânii lui Ivan șuierară de efortul de a trage oxigenul în piept.

– Să te ia dracu'! O privi cu ură. Sufletul lui hain avea miros – un miros putred. Afurisită vicleană și manipulantă! Ne-ai păcălit...

– Taci! îi strigă Neal lui taică-său.

Ajunse lângă biroul lui Jade din două salturi, se întinse peste acesta şi o prinse pe Jade de braţe, forţând-o să se ridice în picioare. Vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Vrei să spui că n-ai vrut niciodată să cumperi ferma lui Parker?

– Întocmai. Am vrut s-o cumperi *tu*.

– Şi-a bătut joc de noi! mârâi Ivan. Am dat un milion de dolari pe o grămadă de rahat de porc.

Jade întoarse capul spre bărbatul în vârstă şi îl străpunse cu privirea ei albastră.

– Un preţ mic pentru viaţa lui Gary, nu crezi?

Neal o trase din spatele biroului şi-o zgâlţâi cu putere.

– Ne-ai distrus!

– Aşa cum ne-ai distrus tu pe mine şi pe Gary.

O plesni cu mâna peste gură. Jade ţipă. Uşa se trânti de perete atât de brusc, încât creă un vacuum înăuntrul rulotei. Dillon, cu statura lui uriaşă şi cu expresia încruntată, părea un zeu al tunetului, însă vocea înceată şi calmă cu care vorbi îţi ridica părul de pe ceafă:

– O să regreţi gestul ăsta.

Năvăli înăuntru, îl prinse pe Neal de gât şi îl izbi în perete. Ivan îl lovi cu bastonul în spatele genunchilor. Dillon scoase un strigăt de durere amestecată cu surpriză, se răsuci pe călcâie şi smulse bastonul din mâinile lui Ivan. O clipă, Jade se temu că o să-i zdrobească ţeasta bătrânului. În schimb, Dillon călcă pe un capăt şi îl ridică pe celălalt, rupându-l în două ca pe o rămurică. Aruncă deoparte cele două bucăţi, apoi răspunse la strigătul îngrozit al lui Jade, în clipa în care Neal se năpusti pe la spatele lui. Neal se bazase întotdeauna pe alţii care să se bată pentru el. Dillon, pe de altă parte, învăţase să se bată în stradă, ca să supravieţuiască. Mişcările lui erau iuţi şi precise. Îi arse lui Neal un cot în stomac, apoi îi izbi un pumn în faţă, zdrobind cartilaje, despicând piele.

Neal se dădu în spate, se izbi de perete, apoi alunecă pe podea. Dillon stătea deasupra lui, gâfâind.

– Cară-te dracului de-aici şi ia-l pe moşul ăla nenorocit cu tine!

Neal încercă să-şi lingă sângele de pe bărbie, însă acesta curgea şuvoi din nasul umflat, pe cămaşă. Cu toată demnitatea de care mai era în stare, făcu eforturi să se ridice. După loviturile pe care le primise de la Dillon, nu-i fu uşor să-l ridice şi să-l care pe Ivan.

Jade veni după ei la uşă, ştiind că momentul pe care îl aşteptase timp de cincisprezece ani sosise. Neal şi Ivan Patchett erau învinşi şi umiliţi.

Neal îl aşeză pe Ivan în El Dorado, pe scaunul de lângă şofer, şi îi puse centura. Când se întoarse, Jade stătea în faţa grilajului din crom. Îi îndesă actul de vânzare în palmă.

– Sper să nu mai ai o zi liniştită pentru tot restul vieţii.

Neal mototoli hârtia în pumn.

– O să regreţi clipa asta. O s-o regreţi amarnic!

Chircit de durere, urcă la volan. Jade îşi umbri ochii cu mâna şi îi privi îndepărtându-se. Nici măcar nu tuşi din cauza norului de praf pe care roţile maşinii îl ridicaseră, scârţâind.

Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi acolo unde era. Îşi înfipse mâinile în pământul de lângă ea.

– Am făcut-o! Am făcut-o!

Dillon se ghemui lângă ea.

– Te simţi bine?

– Mă simt minunat.

Îi zâmbi. Faţa lui era pătată de praf şi de transpiraţie. Pe frunte, acolo unde fusese casca, îi rămăsese o dungă roşie. Ochelarii de soare îi lăsaseră urme în formă de semilună pe obraji, sub ochii în care se citea îngrijorarea.

– Mulţumesc, Dillon.

– I-am văzut maşina şi am venit cât am putut de repede. Îi atinse uşor buza. Era umflată, dar nu sângera. Nu suficient de repede.

- Nici măcar nu mă doare. Privi în urma mașinii care dispărea în viteză, într-un nor de praf. Am făcut-o, șopti ea din nou.

- Ce anume?

Îi povesti despre lovitura pe care o dăduse.

- Mi-era atât de teamă că n-o să se lase păcăliți, că o să-și dea seama că interesul meu pentru ferma Parker era doar o cacealma!

- Și dacă nu ar fi înghițit momeala?

- Mitch mi-a lăsat o moștenire. Am aflat abia când s-a citit testamentul. Dacă planurile nu mi-ar fi ieșit așa cum voiam, aș fi folosit banii de la Mitch ca să le cumpăr ferma.

Dillon clătină din cap, îndurerat.

- M-ai târât până acolo, m-ai pus să măsor parcela ca un prost... Doar așa, de spectacol?

- Trebuie să recunosc că m-am folosit de tine. Îmi cer scuze.

- După tot ce ți-au făcut nenorociții ăia doi, spuse Dillon, clătinând ușor din cap, nu trebuie să-ți justifici nici metodele, nici motivele.

- Asta a fost răzbunarea mea. Nu am vrut să te implic nici pe tine, nici pe altcineva mai mult decât era strict necesar.

Din nou, privi în depărtare. Era o zi caldă, cu zăpușeală, deși vara era pe sfârșite. Schimbarea era iminentă.

- Pe Gary îl deranja foarte tare că era sărac, spuse ea, melancolică. Nu-i plăcea pentru el, nu-i plăcea pentru familia lui. Spunea că, într-o zi, o să se întoarcă în Palmetto și o să pună un milion de dolari în mâinile lui taică-său. Se întoarse spre Dillon cu o expresie radioasă. Îi puse o mână pe bicepsul gol. Dillon, am făcut-o pentru el.

Îi cuprinse talia în mâini și se ridică, trăgând-o după el. Un zâmbet rar și larg înflori sub mustața lui.

- Cred că e cazul să sărbătorim.

*

Când menajera intră în salon şi întrebă când doreau domnul Ivan şi domnul Neal să ia cina, Neal aruncă o carafă de cristal înspre ea. Femeia se feri în ultima clipă şi avu suficientă minte încât să nu-i mai deranjeze.

Băutura îmbibă covorul şi încăperea duhnea a brandy, dar erau amândoi mult prea ameţiţi ca să observe.

– Jigodia! mormăi Neal, turnându-şi şi mai mult alcool în pahar. Şi porcăria naibii e că nici măcar n-a fost atât de bună. O amărâtă de virgină! Făcu un gest larg, vărsându-şi băutura din pahar pe mână. Ăsta e motivul, înţelegi? Pentru seara aia în care eu, Hutch şi Lamar ne-am distrat cu ea. De unde dracu' să ştim noi c-o să fie aşa de afectată sau că pămpălăul ăla o să se spânzure din cauza asta?

– Stai jos şi ţine-ţi gura! mârâi Ivan, din scaunul cu rotile.

Capul îi era coborât între umeri, ca şi cum gâtul i-ar fi fost înghiţit de corp. Ochii îi erau nişte luminiţe răzbunătoare sub sprâncenele dese.

– Eşti beat.

– Am toate motivele să fiu. Neal străbătu împleticindu-se încăperea până la scaunul cu rotile al lui taică-său şi se aplecă peste el. În caz că ai uitat, tată, nu mai avem nici măcar o oală de noapte. Printre altele, am folosit profitul estimat pentru anul viitor drept garanţie pentru împrumut.

– Şi a cui a fost ideea asta strălucită?

– Ar fi trebuit să meargă, spuse Neal, pe ton defensiv.

– Ei bine, n-a mers!

Era un scenariu pe care îl ştia de când era mic. Neal era înfumurat şi arogant până când dădea de necaz, apoi apela la taică-său ca să-l scoată din bucluc.

– De unde o să facem rost de bani, tată? scânci el. Cu ce-o să ne plătim angajaţii? Va trebui să închidem fabrica.

Ivan se uită la Neal cu dezgust.

– De ce dracu' îţi faci griji pentru asta? Curând nici n-o să mai avem angajaţi, pentru că o să lucreze toţi

la TexTile, pentru Jade Sperry. Fabrica Patchett Soybean va fi de domeniul trecutului.

Fața tumefiată a lui Neal se schimonosi într-o expresie de supărare.

– Nu spune asta, tată!

– Asta a fost intenția ei de la bun început. A vrut să ne închidă, să ne ruineze. Ivan își fixă ochii într-o țintă undeva în depărtare, ca și cum ar fi putut s-o distrugă cu forța privirii. Și exact asta a făcut.

Neal se prăbuși pe canapea și-și îndesă degetele în orbite.

– Nu știu să fiu sărac. Nu vreau să fiu sărac.

– Încetează odată cu văicăreala!

– Sigur, ce-ți mai pasă ție, bătrâne? Eu o să rămân în viață, să mă târăsc prin rahatul ăsta, nu tu! Doctorii spun că inima ta nu mai e bună de nimic, la fel și plămânii. Oricum, o să mori cât de curând.

– N-am nevoie de-un doctor ca să-mi spună asta.

Nu părea pe moarte. Ochii îi scânteiau cu un licăr diavolesc.

– Dar un lucru e sigur. N-o să mor până nu aranjez lucrurile o dată pentru totdeauna. Muierea aia n-o să scape așa de ușor. Lasă-i victoria asta minoră – la schimb pentru ceva mult mai important.

Trezindu-se imediat, Neal își așeză paharul pe măsuța de cafea.

– Fiul ei.

– Exact, băiete. Patchett este rănit, dar nu e mort. Mâine la prima oră dăm un telefon și facem o invitație... lui Myrajane Griffith.

Dillon era la grătarul din curte.

– Frumos pește, îi spuse el lui Graham, care îl asista.

– Mulțumesc, răspunse băiatul, zâmbind mândru. De câte ori mă duc acolo, pe canal, prind cel puțin unul.

– Cum e la școală?

Se înscrisese de două săptămâni la liceul din Palmetto și, până acum, totul era bine. Îi spuse asta lui Dillon.

– Sper să mă aleagă în echipa de fotbal. Se face selecţia săptămâna viitoare.

– Nu-ţi face griji. Dillon întoarse fileul de peşte pe cealaltă parte. Ţi-e dor de New York?

– Nu prea. Cred că-mi place să trăiesc într-un oraş mic. Dar ţie?

Înainte să răspundă, Dillon privi înspre casă. Graham îi urmări privirea. O puteau vedea pe Jade prin fereastra deschisă de la bucătărie.

– Da, îmi place aici, spuse Dillon, îndreptându-şi atenţia din nou spre grătar.

– Ce-o să faci când o să fie gata fabrica? Rămâi aici sau te duci în altă parte?

Dacă tot deschisese subiectul, Dillon profită de ocazie ca să-l întrebe pe Graham despre planurile lui de viitor. Ar fi fost nemaipomenit dacă viitorul lui şi al băiatului ar fi avut ceva în comun.

– Mai e mult timp până să fie gata fabrica, spuse Dillon. Ani buni. După aceea, nu sunt sigur ce-o să fac. Nu mă gândesc atât de departe.

– De ce?

– Am ajuns la concluzia că nu foloseşte la nimic.

Jade scoase capul pe uşa din spate.

– Totul e gata. Vă aşteptăm pe voi, bărbaţii.

– Gata şi noi! îi răspunse Dillon. Graham, opreşte gazul, te rog.

– Sigur.

Jade îi întrerupsese într-un moment nepotrivit. Ultimele cuvinte ale lui Dillon îl nedumereau pe Graham, pentru că mama lui îi spusese întotdeauna că trebuie să-ţi fixezi obiective clare în viaţă şi să te lupţi ca să le realizezi, indiferent de obstacole. Şi i-ar fi plăcut să primească o garanţie că Dillon o să rămână cu ei încă mult timp.

– Ai grijă să întorci butonul până la capăt, îl atenţionă Dillon.

– Bine.

Dillon puse fileurile pe o farfurie şi intră apoi pe uşa din spate, pe care Jade i-o ţinea deschisă. Graham o privi aplecându-se, mirosind peştele şi lingându-şi buzele de poftă. Dillon spuse ceva ce o făcu să râdă.

Simţindu-se dintr-odată din nou plin de veselie, Graham închise cu grijă gazul şi intră în casă după ei. Întotdeauna îi plăcea când venea Dillon la cină, dar în seara asta în atmosferă era un aer de petrecere. Nu prea era sigur ce anume sărbătoreau, dar nu-i păsa. Tot ce conta era că mama lui părea mai relaxată decât o văzuse vreodată de când veniseră din New York. Poate că ţinuse cont de ce-i spusese acum câteva săptămâni. În seara asta era veselă ca o vrăbiuţă.

Îşi schimbase hainele când se întorsese de la muncă şi era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material alb, moale şi vaporos. Prietenii îi spuneau tot timpul că maică-sa arăta trăsnet şi aşa şi era. În clipa în care se aşezară la masă, arăta deosebit de drăguţă.

Fu rugat să spună rugăciunea şi bălmăji în grabă câteva cuvinte de mulţumire. În timp ce-şi umpleau farfuriile, întrebă:

– Putem juca şi noi ceva după cină? O să fac pereche cu Dillon, ca data trecută.

– N-ai să vezi! exclamă Jade. Luă cuţitul şi izbi cu mânerul în masă. Voi doi aţi trişat data trecută.

– Ei, n-aş spune că trişezi doar pentru că faci nişte semne, spuse Cathy diplomată.

– Ba au trişat! spuse Jade hotărâtă.

– Mă simt ofensat. Retrage-ţi cuvintele!

Dillon se întinse peste colţul mesei şi-şi strecură mâna sub părul ei, prinzând-o de gât. În mod reflex, Jade ridică un umăr şi-şi înclină capul într-o parte, prinzându-i mâna între obrazul şi umărul ei.

Expresia de pe chipul ei se schimbă instantaneu, remarcă Graham. Nu ar fi fost mai uluită nici dacă Dillon s-ar fi urcat pe masă şi ar fi început să danseze gol. Ridică brusc capul şi se întoarse spre el.

– Îmi retrag cuvintele.

Şi vocea îi suna ciudat. De parcă ar fi dat pe gât o duşcă tare de whisky. Obrajii i se înroşiră şi începu să respire greu. Continuară să se uite unul la altul mult timp după ce Dillon îşi trase încet mâna de pe gâtul ei. Când în sfârşit întoarse capul, Dillon începu să întindă unt pe porumbul fiert. Mama lui părea pierdută. Rămăsese cu privirea fixată în farfurie şi învârtea tacâmurile în mâini, ca şi cum nu mai văzuse aşa ceva până atunci şi nu ştia ce să facă cu ele.

Graham zâmbi în sinea lui. Era clar că între Dillon şi mama lui se petrecea ceva.

– Încă nu pot să-mi revin. De câte ori îmi aduc aminte, vreau să mă ciupesc ca să fiu sigură că s-a întâmplat cu adevărat.

Jade se întoarse spre Dillon, care stătea lângă ea, în leagănul pe care îl instalase recent pe verandă.

– Am reuşit, nu-i aşa? Nu e un vis?

– Cu siguranţă un vis pentru soţii Parker. Mai degrabă un coşmar pentru cei doi Patchett. Au fugit cu coada între picioare.

– Da, sigur s-au speriat de mine! spuse Jade râzând.

– Să ştii că da. Pe mine m-ai speriat în ultimul hal în seara aia în care m-ai scos din închisoare.

– Eu te-am speriat pe tine? Tu erai ăla cu barbă mare şi privirea încruntată.

– Dar tu deţineai controlul situaţiei. Nu mai ştiam de mine de la moartea Debrei. Competenţa ta calmă m-a intimidat. De ce crezi că m-am purtat ca un măgar?

– Credeam că e doar personalitatea ta fermecătoare.

Zâmbind într-o parte, Dillon clătină din cap.

– De frică.

Jade privi peste curtea din faţa casei ei. Printre ramurile dese ale copacilor, luna arunca umbre pe iarbă. Greierii cântau. Briza mirosea vag a mare.

– Aş fi vrut să ştie şi mama ce am făcut azi.

Nu se simţea ranchiună în vocea ei, doar amărăciune.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind despre părinții tăi. Ce s-a-ntâmplat cu ei?

– O să-ți pară rău că ai întrebat.

Jade petrecu următoarea jumătate de oră vorbindu-i despre relația ei dificilă cu maică-sa. Îi spuse că tatăl ei își luase singur zilele și îi povesti cât de diferit fusese impactul morții lui asupra celor două femei. Dillon fu uluit să afle că Velta o considerase pe Jade parțial responsabilă pentru viol.

– Te-ai înșelat, spuse el, când Jade termină povestea cu abandonul Veltei. Mă bucur că știu. Și mă mai bucur că n-am avut ocazia să o cunosc pe mama ta.

– Toată viața mi-am dorit să mă iubească. Nu m-a iubit. A fost nefericită că am apărut în viața ei, iar asta nu s-a schimbat niciodată.

– Sincer să fiu, Jade, cred că era geloasă pe tine. Și, chiar dacă nu o recunoștea, probabil că te respecta.

– Poate că te mulțumești cu respect la treizeci de ani. Dar nu la trei, nu la treisprezece. Nici măcar la optsprezece ani. Nu am putut niciodată să fiu ce-și dorea ea.

– Adică?

– O fată frumoasă și prostuță, care să facă o partidă bună – iar în Palmetto asta însemna să-l prindă pe Neal Patchett.

Dillon înjură.

– Țelurile mele erau atât de îndepărtate de ale ei, încât nu putea nici măcar să le vadă, cu atât mai puțin să le înțeleagă.

– Ei bine, oriunde ar fi, trebuie să știe acum că a greșit, Jade. Probabil că regretă ce-a făcut.

– Aș vrea s-o pot vedea și să stau de vorbă cu ea. Nu-mi trebuie scuze. Aș vrea doar să vadă cum ne-am descurcat eu și Graham. Aș vrea să știu dacă a reușit până la urmă să găsească ceva sau pe cineva care s-o facă fericită.

– Vorbești ca și când ai fi iertat-o.

Jade cântări în minte cuvântul *iertare* și ajunse la concluzia că nu se potrivea. Mama ei era parte dintr-o altă

viaţă. Velta nu mai avea nici puterea, nici autoritatea de a o răni.

– Aş vrea doar să ştie că am realizat ce mi-am propus. Dacă regretă sau dacă am iertat-o nu mai contează. Asta ţine de trecut. După ziua de azi, vreau să privesc înainte, nu în urmă.

Dillon se ridică de pe leagăn şi se duse la balustrada care înconjura veranda. Nu observaseră când se făcuse târziu. În spatele lor, casa era tăcută. Cathy şi Graham se retraseseră în camerele lor. Dillon nu părea prea grăbit să plece. Îşi puse mâinile pe balustradă şi se aplecă în faţă.

– Eu m-am gândit mult la trecut în ultima vreme.

– La ceva anume?

– Da. Am ajuns la aceeaşi concluzie ca şi tine. Este timpul să merg mai departe.

Se întoarse şi se sprijini cu spatele de balustradă, cu faţa spre ea.

– Întreaga viaţă am fost condus de teoria că, dacă un om este destul de bun, dacă munceşte destul de mult şi dacă nu tulbură apele sorţii, va fi răsplătit. Că lucrurile i se vor aranja bine în viaţă. Cealaltă parte a acestei filosofii e că, dac-o dă în bară, plăteşte scump. I se întâmplă lucruri rele. În ultima vreme, am început să cred că e o teorie greşită.

Îi simţi ochii atingând-o din întunericul argintiu.

– Vorbeşti despre soţia şi fiul tău.

– Da.

– Când se întâmplă un astfel de accident, Dillon, nu este omeneşte să încercăm să găsim o explicaţie? Şi nu se obişnuieşte în acelaşi timp să ne învinovăţim pe noi înşine, pentru că avem nevoie să găsim un vinovat?

– Dar eu am făcut o întreagă filosofie din asta. Am început atunci când au murit părinţii mei. Îmi amintesc cum mă perpeleam şi mă tot gândeam ce făcusem de-l mâniasem atât de tare pe Dumnezeu. Asta se întâmpla înainte ca psihologii specializaţi să ştie cum să le spună

copiilor că, atunci când se întâmplă ceva rău, nu este vina lor.

Întoarse o palmă și examină bătăturile de la baza degetelor.

– Dacă începi să gândești așa când ești copil, continui să gândești la fel în adolescență și mai târziu, când devii adult. Încercam mereu să păstrez echilibrul între faptele bune și greșelile pe care le făceam, că să nu mânii iar vreo forță divină. Dacă făceam ceva *rău*, așteptam lovitura.

Dillon întoarse capul, și Jade îl vedea acum din profil.

– Când au murit Debra și Charlie, mi-am zis că am greșit rău de tot pe undeva.

Râse ironic.

– Câtă înfumurare, să crezi că tu controlezi destinele oamenilor, nu crezi? Dar, în toți acești ani, m-am considerat vinovat de moartea lor. M-am gândit că a fost o pedeapsă pentru ceva ce-am făcut sau nu am reușit să fac.

Jade traversă veranda și veni lângă el, în dreptul balustradei, dar nu-l întrerupse. Dillon clătină din cap cu durere.

– Ideea de bază este că se întâmplă lucruri rele. Tragedii li se întâmplă unor oameni buni, în timp ce soarta le zâmbește canaliilor.

Privirea lui se uni cu a ei.

– Nu-ți pot spune ce bine mă simt că am scăpat de povara asta.

– Debra și Charlie au fost victime ale unei nenorociri, Dillon. Și tu la fel.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat să înțeleg asta.

Își ridică mâinile de-o parte și de alta a capului ei, lăsându-i timp să se obișnuiască cu ideea că o s-o atingă. Apoi, cu vârful degetelor, îi dădu la o parte șuvițele de păr de pe față.

– Ești frumoasă, Jade.

Jade rămase nemișcată și liniștită pe dinăuntru. Pentru că nu simțea alarma și panica pe care le încerca

de obicei atunci când o atingea un bărbat, nu voia să facă nimic – nici măcar să clipească, să înghită sau să respire – nimic care să-i declanşeze teroarea.

În loc să se concentreze asupra ei şi asupra reacţiilor ei, încercă să-şi îndrepte întreaga atenţie către Dillon.

Ce vedea când o privea cu ochii ăia intenşi, verzi-cenuşii? Îi simţea părul mătăsos între degete? Oare simţea şi el aceeaşi senzaţie de anticipare?

Anticipare pentru ce? se întrebă.

Era un gând care o agita, aşa că îl alungă repede din minte. O s-o ia pas cu pas, încetul cu încetul, deocamdată, nu voia să se schimbe nimic.

Dillon întinse braţul la nivelul umărului, sprijinindu-se de coloana de susţinere din spatele ei. Prinsă între el şi coloană, Jade simţi un fior de panică. Totuşi, când îi rosti numele, vocea lui adâncă şi calmă o linişti.

– Jade?

– Hmm?

– Sunt pe cale să fac ceva ce mi-ai spus în mod repetat să nu fac.

Un nod i se ridică numaidecât în stomac. Îi simţea respiraţia caldă pe faţă. Îşi ţinu ochii deschişi cât putu mai mult, înainte să se închidă împotriva voinţei ei. Mustaţa lui îi gâdilă buza de sus. Îi atinse mijlocul buzelor cu vârful limbii, atât de uşor încât, la început, crezu că-şi imaginează.

Îi dădu capul pe spate şi-şi apropie buzele de ale ei. În mod şocant, buzele i se deschiseră ca să-l primească. Dillon scoase un geamăt adânc. Uşor, blând, neagresiv, delicios. Îi simţea limba mişcându-se, dar nu o sufoca.

Căldura întunecată a nopţii o cuprinse odată cu misterul adânc al sărutului. Simţindu-se ameţită, întinse instinctiv mâna, căutând ceva care să o susţină. Îi găsi braţul pe care încă îl ţinea sprijinit de coloană. Dillon îi rosti numele în şoaptă şi-şi relaxă cotul, făcând ca hainele lor aproape să se atingă.

Cu grijă, îşi puse cealaltă mână pe talia ei. Buzele lui se jucară cu ale ei. I le atinse cu mustaţa. Îi trase blând

buza de sus între dinţii lui. Îşi aplecă încet capul şi o sărută pe gât.

Jade scoase un mic strigăt.

– Îmi este frică.

– De mine?

– De asta.

– Să nu-ţi fie.

Jade închise ochii şi încercă să nu se gândească.

Dillon aşteptă.

– E totul bine?

Se ridică şi îi privi chipul.

– Jade?

Îşi puse mâna pe pieptul care îi sălta repede.

– Nu pot să respir.

Un colţ al mustăţii i se ridică.

– Şi asta-i de bine sau de rău?

– Nu sunt sigură.

– Eu zic că-i de bine.

– Bine...

– Relaxează-te!

O împinse cu spatele, până când ajunse lipită de coloană.

– Trage aer în piept.

Asemenea unui copil, făcu ce-i spunea. Cu ochii închişi, trase de mai multe ori aer în piept, şi asta o linişti. Când deschise ochii, văzu chipul lui Dillon aplecat peste al ei şi începu din nou să respire neregulat.

– Mă simt ca o proastă.

– Nu ai de ce. Încerci să depăşeşti cel mai cumplit coşmar al unei femei.

– Vreau să-l depăşesc!

Cuvintele i se rostogoleau pe buze.

– Chiar vreau, Dillon.

– Bine. Asta e bine, spuse el, cu vocea afectată. O să lucrăm la asta. Mă gândeam să petrecem un weekend lung împreună. Fără obligaţii. Fără să mă aştept la ceva. Doar să ne izolăm de tot şi toate ca să ne relaxăm. Ce spui?

– Nu.

Își lăsă mâinile să-i cadă și se îndepărtă de ea. Expresia lui era un amestec de furie și frustrare.

– Atunci, nu pot să te mai sărut, Jade. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să-mi pierd controlul. O să încep să gândesc cu altă parte a corpului și o să ajungi să-ți fie frică de mine. Și nu vreau asta.

Se întoarse cu spatele și coborî în grabă treptele. Îl prinse din urmă înainte să ajungă la mașină.

– Dillon, nu înțelegi.

– Ba da. Jur că da! Doar că...

Își trecu degetele prin păr.

– Dumnezeule mare, nu mai suport!

Îl prinse de mânecă.

– Nu, vreau să spun că nu ai înțeles ce ți-am spus. Nu vreau să aștept un weekend. Vreau să încerc în seara asta.

Umezindu-și stânjenită buzele, ridică privirea spre el.

– Acum, Dillon!

capitolul 28

– Unde mergem? întrebă Jade. Adică, știu unde mergem, dar de ce?

– Așteaptă și-ai să afli.

Farurile mașinii luminau tunelul de copaci care în cele din urmă se opri la casa de plantație pe care Jade o cumpărase recent pentru GSS. Cu excepția umbrei adânci de sub frunzele copacilor, curtea era scăldată în lumina lunii. Casa era albă și falnică și arăta mai bine decât în lumina neiertătoare a zilei.

Dillon zâmbi misterios în timp ce scotea o lanternă din torpedo.

– Haide, e-n regulă. Proprietarul mi-e prieten apropiat.

Traversară împreună curtea adâncă și urcară treptele din fața casei. Scândurile vechi scârțâiau sub greutatea lor.

– Trebuie să le repar înainte să pățească cineva ceva, observă Dillon, în timp ce scotea cheia din buzunarul blugilor.

– De unde-ai făcut rost de cheie?

– Dacă nu încetezi cu întrebările, o să strici surpriza.

– Care surpriză?

– Asta-i tot o întrebare.

Mirosul apăsător specific caselor goale îi întâmpină în clipa în care Dillon deschise ușa de la intrare și o împinse pe Jade în vestibulul larg. Aprinse lanterna și lumină cu ea podeaua pardosită cu gresie italiană.

– E o casă foarte simandicoasă.

Jade își cuprinse coatele cu mâinile.

– Îmi place mult mai mult în timpul zilei. Acum îmi dă fiori.

Era nedumerită și ușor dezamăgită. Când plecaseră, presupusese c-o s-o ducă direct la rulota lui. Nici nu intrase în discuție să rămână acasă la ea. Chiar dacă se puteau strecura fără să fie auziți de Cathy și de Graham, s-ar fi simțit stânjenită să-i știe în camerele alăturate. Și nu avea nevoie de nimic care să-i crească inhibițiile.

Dacă stătea prea mult timp să se gândească, risca să-și piardă curajul. Casa asta mare și veche, goală de ani buni, nu avea darul s-o liniștească. Și întârzierea o irita o idee. Îi era chiar așa de ușor să-și stăpânească dorința?

– Ia-mă de mână și ai grijă pe unde calci!

Îi dădu mâna. Dillon începu să urce la etaj, surprinzând-o când îl văzu că evita treptele stricate, care ar fi putut reprezenta un pericol.

– Ai mai fost aici?

– Aha.

– Fără mine?

– Aha.

– Când?

– Ai grijă, acolo e un cui ruginit, ieșit în afară.

Când ajunseră sus, Dillon făcu dreapta, luminând holul cu lanterna. Ușile tuturor camerelor erau deschise, în afară de una, din capătul culoarului. Și spre acea

uşă o conduse Dillon. O privi cu subînţeles înainte să răsucească clanţa de porţelan şi să deschidă uşa.

Jade traversă pragul şi păşi în încăpere. Spre deosebire de restul casei, camera aceasta fusese curăţată. Nu existau pânze de păianjen în colţurile tavanului înalt sau care să atârne de cristalurile în formă de lacrimă ale candelabrului de deasupra. Parchetul din lemn masiv nu era lustruit, dar fusese măturat de praf şi de alte mizerii.

Era o singură piesă de mobilier în cameră - un pat de alamă. Jade îl admirase când vizitase pentru prima oară casa, deşi îi păruse dincolo de orice posibilitate de recuperare. Acum strălucea în raza lanternei lui Dillon. În stil victorian, placa din capul patului era decorată cu detalii elaborate, cu spirale şi răsucituri, iar de ea erau sprijinite mai multe perne cu feţe curate, din pânză albă. Pe pat erau cearşafuri curate şi o cuvertură. De tavan fusese atârnată o plasă de ţânţari, care cădea de-o parte şi de alta a patului.

Jade rămase mută, privind întreaga scenă în timp ce Dillon se duse la şemineu şi aprinse lumânările aranjate în vatră. Apoi se mişcă prin cameră aprinzând zeci de alte lumânări până când pereţii părură să sclipească în lumina difuză, iar patul să strălucească incandescent în spatele perdelei de tul.

După ce aprinse şi ultima lumânare, Dillon suflă şi stinse chibritul, apoi, după ce-l aruncă în şemineu, se întoarse cu faţa spre Jade. Părea timid şi oarecum temător.

- Ei? Ce zici?

Jade ridică mâinile şi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvânt.

- Nu am prea multe de făcut seara, zise el. De când ai achiziţionat casa asta vin aici şi-mi fac de lucru cu tot felul de chestii.

Aruncă o privire cu coada ochiului spre pat.

– Știu, poate părea că îndrăznesc prea mult. Dar știam cât de mult îți place locul ăsta. Și m-am gândit că, dacă vreodată... dacă noi o să... La naiba!

Își trecu o mână pe după ceafă și pe cealaltă și-o îndesă în betelia blugilor.

– Uite, nu puteam să te duc în nenorocita aia de rulotă, da? Ar fi fost cel mai puțin romantic decor cu putință și... m-am gândit că ai nevoie... că meriți... ceva romantic.

Mormăi un șuvoi de înjurături.

– Par un dobitoc, nu-i așa? Ei bine, mă simt ca un ditamai prostul. Cel mai romantic lucru pe care l-am făcut de când a murit Debra a fost să întreb o femeie mai întâi cum o cheamă.

Pufni dezgustat de sine.

– Probabil că nici asta nu a fost totuși o idee bună. Poți să dai înapoi dacă vrei.

Mută, Jade clătină din cap.

– Nu mă supăr, îți jur, spuse el. Spune că vrei s-o lași baltă și-o lăsăm baltă.

Se apropie de el.

– Încep să cred că ție-ți este de fapt frică, Dillon.

– Îmi este. Mi-e frică să nu dai înapoi.

Cu voce răgușită, adăugă:

– Dar nu vreau s-o faci.

– Probabil că o să fiu o partidă jalnică.

Flacăra lumânărilor i se reflecta în privirea intensă.

– Asta nu e posibil.

Stânjenită, se uită la pat.

– Camera e încântătoare. Sincer. A fost un gest foarte atent... și foarte romantic.

– Mersi.

Întoarse din nou capul spre el și zâmbi timid.

– Mă bucur că o să fie cu tine, Dillon.

Se întinse după mâna ei și i-o prinse într-a lui. Îi mângâie cu degetul mare încheieturile degetelor.

– Și eu mă bucur. Dar de ce *sunt* eu?

Genele îi coborâră și îi acoperiră ochii.

– Nu sunt încă sigură că pot merge până la capăt, dar... eşti primul bărbat care m-a făcut să vreau să pot. Pentru prima oară cred că merită să-mi asum riscul.

Dillon îi ridică mâna până la buzele lui şi i-o sărută.

– În orice moment, nu trebuie decât să-mi spui să mă opresc şi-o să mă opresc. Probabil că o să înjur. E posibil chiar să plâng, spuse el, zâmbind cu jumătate de gură. Dar o să mă opresc.

Jade nu voia să oprească ce făcea în acel moment cu mâna ei. I-o ţinea lipită de buzele lui în timp ce vorbea, răsuflarea lui îi lăsa pete umede pe piele. I-o întoarse uşor şi, în timp ce-i deschidea degetele, îşi înfipse dinţii în partea cărnoasă de sub degetul ei mare.

Închise ochii şi îi sărută mijlocul palmei, îngropându-şi faţa în ea. Buzele lui erau calde şi sincere, limba jucăuşă şi erotică. Îi conduse degetul arătător până sub mustaţă şi i-l plimbă încet pe deasupra buzei de sus. Îi zgârie uşor degetul cu dinţii. Jade simţi un gâdilat – pe deget şi în adâncul stomacului. Îi luă degetele pe rând, muşcându-le uşor, mângâindu-i pielea cu limba.

Jade simţea aproape la fel de multă plăcere să-l privească pe câtă încerca sub mângâierile lui. Flacăra lumânărilor îi scotea în evidenţă şuviţele mai deschise din păr. Genele închise şi ţepoase îi erau aşezate pe pometii obrajilor. Gura lui, cu buza de sus plină sub mustaţa deasă, arăta înnebunitor de sexy. Jade îşi simţea stomacul asemenea unei pisici, care se întinde cu o plăcere animalică după un somn îndelungat.

Îi sărută interiorul încheieturii, apoi urcă până la curbura cotului. Capul lui îi atinse sânul şi Jade se temu să nu reapară panica. Încet însă, din adâncul pieptului, trupul ei îi spunea că ce se întâmpla acum era bine.

– E normal să se întărească.

Nu-şi dădu seama că rostise în şoaptă cuvinte decât abia când capul lui Dillon urcă până lângă al ei.

– Ce?

– Nimic.

– Ce ai spus?

- Am spus... Am spus că e normal să se întărească.
- Ce anume?
- Sfârcurile mele.

Dillon își coborî privirea.

- Și s-au întărit?

Jade dădu din cap.

- Când te-ai frecat cu capul de mine.
- Ți-a plăcut?
- Da.
- Am făcut ceva până acum care să nu-ți placă?
- Da.
- Ce?
- Te-ai opri și ai început să vorbești.

Dillon râse înfundat.

- Vezi? Vechea mea meteahnă. Mă tot aștept să meargă ceva prost atunci când îmi doresc mai mult ca orice ca totul să meargă bine.

Ca și cum ar fi fost o rutină pe care o exersau în fiecare seară, îi ridică brațele și le așeză pe umerii lui. Prinzând-o ușor de talie o trase lângă el, până când trupurile li se atinseră. Jade nu-și putea ascunde uluirea.

- Sfârcurile tale nu sunt singurele care se întăresc, Jade, îi aminti el, într-o șoaptă răgușită.

Lipindu-și fruntea de a ei, spuse:

- Sunt doar eu. Nu ți-e frică de mine, nu?

O așteptă să răspundă. În sfârșit clătină din cap, rostogolindu-și fruntea dintr-o parte în alta peste a lui.

- Te rog să nu-ți fie frică de mine.
- Nu-mi este.
- Atunci, sărută-mă!

Își lăsă capul pe spate și se uită la ea.

- Sărută-mă, Jade!
- Te-am sărutat.
- Nu, eu te-am sărutat pe tine. E o diferență.

Jade voia să-i demonstreze că nu era o lașă. Mai important, trebuia să și-o dovedească ei înseși. Își băgă degetele în părul lui, trăgându-i capul spre ea în timp ce se ridica în vârful picioarelor. Își lipi gura de a lui.

Răspunsul lui fu vag, şi asta o irită.

- N-ar strica dacă mi-ai răspunde la sărut.

- Nu mă săruţi. Mi-ai atins doar buzele. Asta nu se pune.

Teama de intimitate se lupta cu dorinţa ei de a o învinge. Ridicându-se din nou pe vârfuri, îi testă linia dintre buzele ferme cu vârful limbii. Gura lui se deschise şi, dintr-odată, îl sărută. Îi explora interiorul cu limba, atingându-i-o pe a lui, simţindu-i gustul. Îi trase mai mult capul spre ea. Gura lui se închise peste a ei.

Se întâmpla ceva minunat de sexy. Simţiră amândoi. Cu un geamăt flămând, Dillon îşi puse mâinile pe spatele ei, lipind-o de mijlocul lui. Pentru că se simţea încă în control, Jade îl lăsă s-o facă. Şi simţi cu plăcere căldura solidă a trupului lui.

Pentru prima oară în cincisprezece ani, dădu frâu liber simţurilor. Textura părului şi a pielii lui erau senzaţii noi şi excitante sub degetele ei. Forţa lui nu o speria. Îi plăcea. Era o senzaţie ce părea să completeze slăbiciunea ei. Senzaţii explozive erupeau în fiecare punct în care se atingeau.

Săruturile continuară. Pe măsură ce dorinţa-i creştea, îşi îndesa limba mai adânc în gura lui. Dillon îi răspundea în acelaşi fel, până când fiecare sărut deveni un act de dragoste, un schimb carnal.

În cele din urmă, rămasă fără suflare, Jade îşi desprinse gura de-a lui şi se sprijini de el, slăbită.

- Dillon, putem sta jos, te rog?

- Hai să ne întindem!

Jade se depărtă de el.

Ochii îi erau fierbinţi, dar vocea-i era surprinzător de controlată, de liniştitoare.

- Bine?

Gândul de a se întinde lângă el îi făcu inima să-i bată cu putere în piept. Aruncă o privire neliniştită spre pat.

Dillon îi atinse obrazul cu spatele degetelor şi îi întoarse capul din nou spre el.

– Unul lângă altul, Jade. Nu altfel.

Își umezi buzele.

– Bine. Unul lângă altul.

Dând din cap ca să o liniștească, Dillon se depărtă un pas de ea și începu să-și desfacă încet cămașa.

– Nu sunt încă pregătită să-mi scot hainele, spuse ea repede.

– Nu-i nimic.

Se părea însă că alegerea ei nu o influența pe a lui. Își scoase cămașa și o lăsă să cadă pe jos. Nu avea curea. Betelia blugilor vechi era atât de decolorată, încât ațele erau aproape complet albe. Îi scotea în evidență abdomenul musculos și apetisant. Dând la o parte plasa de țânțari, se așeză pe marginea patului și-și scoase ghetele una câte una, apoi șosetele.

Se întinse pe spate. Pielea lui bronzată contrasta cu cearșaful și cu pernele albe. Îi întinse mâna prin despărțitura din perdeaua de tul. Tremurând, Jade se așeză lângă el. Își scoase sandalele, dar fu singura concesie pe care o făcu înainte să închidă plasa.

Fără cămașă, părea mai amenințător, mai masculin, iar masculinitatea lui crudă începu să o copleșească. Euforia creată de săruturile lor începu să se evapore. Scânteile se stinseră una câte una, ca tăciunii într-un foc pe terminate. Simți negura fricii lăsându-se peste ea. Se părea că o simțise și Dillon.

Spuse încet:

– Sunt făcut din aceleași țesuturi ca și tine, Jade. Au doar altă formă.

Îi privi pieptul lat, acoperit de păr, abdomenul care i se cufunda sub cutia toracică.

– Cu totul altă formă.

Cu vârful degetului arătător, îi atinse cuta dintre sprâncene.

– Nu-i chiar așa de rău, nu?

– Nu-i rău deloc, spuse ea, cu voce sugrumată. Îmi place cum arăți. Mi-a plăcut de când te-am văzut prima oară, prin binoclu.

Dillon se încruntă, nedumerit.

– Prin binoclu?

Între vârful degetului mare și până în vârful celui mic aproape că-i putea cuprinde lățimea spatelui. Îi mângâie coloana.

– Mai ții minte că în L.A., când te-am recrutat, ți-am spus că te urmăream de câteva zile? Te-am urmărit cu binoclul, din camera mea de hotel, de pe cealaltă parte a străzii. De mai multe ori am avut senzația că ai simțit că te priveam. Parcă te uitai fix la mine.

Ochii ei albaștri îi găsiră pe-ai lui.

– Mi s-a tăiat răsuflarea.

Mâna lui i se oprise pe spate și o ardea ca un fier încins prin bluza subțire.

– Nu știam cum să răspund la felul în care mă făceai să simt, mărturisi ea, cu un nod în gât.

– Și acum?

– Tot nu știu cum să răspund.

– Află.

– Cum?

– Atinge-mă! Promisiunea rămâne valabilă, adăugă el. Nu te ating și eu. Decât dacă vrei.

Îi privi tematoare pieptul gol.

– Aș vrea mai bine să ne mai sărutăm, dacă vrei și tu.

Zâmbetul lui era doar o idee încordat.

– Cred că pot suporta, zise el.

Se întinse s-o tragă lângă el, dar Jade se dădu în spate. Mâinile lui se relaxară pe brațele ei.

– Ca să ne sărutăm, trebuie ca buzele noastre să fie la același nivel. Întinde-te, Jade!

După câteva momente tensionate, se întinse, încordată. Îi prinse fața în palme și o trase spre a lui. Gurile lor se întâlniră într-un alt sărut adânc. Era blând, senzual, sexy. Curând, sărutul nu mai era îndeajuns pentru ea. Își dorea mai mult.

Îi era mai ușor să-l atingă atunci când nu-l privea direct în ochi. Timidă, își puse o mână pe pieptul lui.

Dillon scoase un geamăt de surprindere şi de plăcere, dar continuă să o sărute.

Pielea lui era caldă. Pieptul îi părea viu sub atingerea ei. Preţ de câteva minute, nu reuşi să se mişte. Dar săruturile lui erau puternice, îi alungau anxietatea şi îi stârneau curiozitatea şi dorinţa.

Îşi mişcă aproape imperceptibil vârful degetelor. Din nou muşchi tari. Şi păr. Îl atinse cu degetul mare. Dillon trase cu zgomot aer în piept. Mâna lui Jade îngheţă acolo unde era.

- N-am vrut să te sperii, şuieră el. Nu te opri.

- Nu mă aşteptam să fie atât de...

- Atât de cum, Jade?

- De... plăcut.

Râzând încet, îşi îngropă faţa în părul ei şi o strânse în braţe. O rostogoli deasupra lui. Schimbarea de poziţie fu atât de bruscă şi de neaşteptată, încât Jade nu avu timp să se pregătească pentru şocul care urmă. Rămase înlemnită, privindu-l fix în faţă.

- Dacă nu-ţi place, o putem schimba, spuse el grav.

După ce stătu puţin să analizeze, Jade îşi dădu seama că tot ce simţea ea era dorinţă, nu frică. Trecuseră ani în şir de când îl atinsese în felul ăsta pe Gary Parker. Pentru că trecuse atât de mult timp de când se simţise aşa, aproape că nu mai recunoscuse senzaţiile.

Totuşi, tot ce făcuse în adolescenţă nu se putea compara cu ce se întâmpla acum. Gary fusese un băiat. Dillon era fără îndoială bărbat, şi nici ea nu mai era o fată. Era femeie de ani întregi, însă Dillon era primul bărbat care o făcea să fie conştientă de feminitatea ei. Se simţea ca deşteptată brusc dintr-un somn adânc.

Căldura radia din fiecare punct în care trupurile lor se atingeau. Jade simţea cum sângele şi dorinţa îi pulsează în vene. Era o senzaţie delicioasă.

- Îmi place, dar nu ştiu ce să fac, spuse ea, într-o şoaptă chinuită.

– Fă orice vrei să faci, Jade. Nu e un test. N-o să-ţi dau notă. Nu poţi să treci sau să pici. Orice faci, o să fie bine.

Îşi coborî buzele spre ale lui, pentru un alt sărut. Îi fixă capul între mâinile lui şi sărutul care urmă fu atât de pasional, încât îi lăsă pe amândoi fără suflare. Jade îşi dădu capul pe spate ca să tragă aer în piept. Dillon profită de moment şi îi sărută gâtul. Ridică o mână spre primul nasture al bluzei ei.

– Ce...? Nu.

Lăsându-şi mâna acolo unde era, spuse:

– Face parte din joacă, Jade.

– Ştiu, dar...

– Vreau să te văd. Lasă-mă să te ating!

Rămaseră privind unul în ochii celuilalt. În cele din urmă, Dillon spuse:

– Bine. Dacă nu vrei...

– Nu, stai!

Ezită doar o clipă înainte să-şi treacă mâna peste pieptul şi peste abdomenul lui. Lăsându-se în spate, pe călcâie, îl ridică pe Dillon în şezut şi îi conduse mâna spre pieptul ei.

– Să nu mă doară.

– Niciodată. N-aş face niciodată ceva care să te doară. Vreau să-ţi arăt cât de bine e să fii atinsă.

Jade dădu din cap şi îi lăsă mâna. Îi desfăcu primul nasture, apoi trecu la al doilea. Nu se grăbea. Când termină cu nasturii, îi scoase cămaşa din betelia fustei. Apoi, strecurându-şi mâinile prin cămaşa deschisă, îi cuprinse cutia toracică.

– Pot să-ţi ating sânul, Jade?

Îi simţea mâinile reci pe piele. Erau aspre, bătătorite, dar atingerea lor era blândă.

– Da.

Îi cuprinse sânul stâng.

– Spune-mi dacă nu-ţi place. Spune-mi când să mă opresc.

– Nu mă tem că o să-mi faci rău. Mă tem că n-o să pot rezista. Mă tem că o să mă facă să-mi amintesc, şi atunci totul o să se strice.

– Nu te gândi la nimic altceva decât la clipa asta. Concentrează-te asupra senzaţiilor!

O mângâie blând prin sutien. Îşi trecu uşor spatele degetelor peste sfârcul ei. Se întări. Involuntar, scoase un sunet încet, ca un tors de pisică.

– Aş vrea să-ţi desfac sutienul.

Dădu din cap.

Îi desfăcu închizătoarea de la spate apoi îşi strecură mâna în cupa largă şi îi cuprinse sânul. Jade îi şopti numele.

Continuă să o mângâie.

– Vrei să mă opresc?

Fără nici un cuvânt, Jade clătină din cap.

Mâna lui o mângâia cu grijă. Jade îşi muşcă buza atunci când mângâierile se concentrară asupra sfârcului ei. Era întărit şi ridicat chiar înainte să-l atingă.

– Eşti perfectă, Jade, şopti el, continuând să o mângâie uşor, abia atingând-o.

Jade se simţea cuprinsă de valuri ba fierbinţi, ba de gheaţă. Slăbită de mângâierile lui, îşi lăsă capul în faţă şi-l sprijini pe umărul lui. Îl cuprinse cu braţele. Unghiile îi intrară în spatele lui.

– Jade, vreau să te ating cu gura. Aici.

Îi apăsă degetul pe sfârc.

– Pot să fac asta?

Jade încuviinţă cu o mişcare mică din cap, pe umărul lui.

Dillon îi deschise bluza şi îi lăsă în jos sutienul. Simţi aerul nopţii intrând prin fereastra deschisă şi atingându-i pielea expusă. Era rece pe sânii ei ridicaţi. La început, sărutul lui fu blând, afectuos. Buzele lui îi atingeau tandru pielea. Apoi o sărută cu mai multă putere, ridicând în ea valuri fierbinţi de plăcere care o ameţiră. Instinctiv, Jade se ridică în genunchi, făcându-şi corpul mai accesibil gurii lui. Săruturile lui Dillon

părea să nu se mai termine. Hainele ei îl încurcau întruna, şi o enervau pe ea în aceeaşi măsură ca şi pe el.

– Dacă-ţi dau jos bluza de pe umeri, îţi scoţi braţele din mâneci? întrebă el. Te rog, Jade!

Ea dădu din cap.

Îi făcu bluza să-i alunece de pe umeri şi îi scoase mâinile prin mâneci. Pierzându-şi dintr-odată curajul, Jade ridică o mână şi-şi strânse sutienul la piept. Priviră adânc unul în ochii celuilalt. Jade observă că o venă se umflase pe tâmpla lui Dillon şi pulsa vizibil, iar maxilarul îi era încleştat.

– Ne oprim aici?

– Eu... Nu, nu cred.

Îşi dădu mâinile la o parte şi sutienul îi căzu pe genunchii lui.

– Oh, mulţumesc, Doamne! spuse el, într-un geamăt adânc. Cu amândouă mâinile, îi atinse mai întâi părul, apoi, pe rând, fiecare trăsătură a feţei, apoi buzele umflate şi îmbujorate de la sărutările lui. Degetele lui îi coborâră pe gât, pe piept, printre sâni. El o privea de parcă ar fi fost o creaţie magnifică.

– Arată-mi ce vrei să fac, Jade!

Îi luă faţa între palmele ei şi i-o coborî înspre sâni, privind cum buzele i se afundă în piele. Sfârcurile i se ridicară sub mângâierile limbii lui. Gura lui îi provoca o plăcere insuportabilă.

Cu un geamăt, Dillon se prăbuşi peste perne, îi dădu la o parte sutienul din poală şi începu să-şi desfacă nasturii de la blugi. Ochii lui Jade se măriră, alarmaţi.

– N-o să fac nimic din ce nu vrei să fac, îi explică el repede.

Ridică o mână deasupra capului şi prinse marginea tăbliei patului.

– Nu pot să fac nimic cu o singură mână, nu? Dar trebuie să-i fac loc, Jade.

Mâna dreaptă muncea frenetic să desfacă nasturii încăpăţânaţi. Când reuşi, deschise şliţul, lăsând să se vadă nimic altceva decât bumbacul alb al chiloţilor. Chiar

şi aşa, forma şi dimensiunea provocate de erecţia lui erau evidente. Jade îl privi temătoare.

Dillon îi puse o mână pe obraz.

- E normal ce se întâmplă, Jade. Te doresc. Dar nu vreau să te violez, nu vreau să te rănesc, nu vreau să dovedesc că sunt mai puternic decât tine. Te doresc pentru că ai ochii atât de albaştri, încât mi-aş dori să înot în ei. Pentru că ai picioarele astea fantastice de la care mi-a fost greu să-mi iau ochii încă din seara în care m-ai plimbat prin oraş cu limuzina. Te doresc pentru că gura ta e delicioasă şi sânii-ţi sunt dulci şi ştiu că şi tu mă doreşti acum.

Cu un efort, continuă:

- Nu vreau să te am cu forţa, Jade. Vreau să fac dragoste cu tine.

Formând un X deasupra sânilor, Jade îşi încrucişă braţele şi-şi puse mâinile pe umeri.

- Ştiu asta, Dillon. În sufletul meu, ştiu. Dar în mintea mea...

- Nu-ţi mai asculta mintea, spuse el, aproape strigând.

Apoi însă se grăbi să-şi corijeze ieşirea:

- Ce vrei să faci, Jade? Ascultă-ţi inima! Ce spune?

- Spune că şi eu vreau să fac dragoste cu tine, dar mă tem că o să mă blochez când va veni momentul.

Îi mângâie părul cu mâna.

- Atunci, nici măcar n-o să încerc. Ştiam că o să dureze. M-am gândit că o s-o luăm încet. O s-o luăm pas cu pas şi nici măcar n-o să încercăm nimic până n-o să te simţi pregătită.

- Nu e drept faţă de tine.

- Nu sunt în prea mare suferinţă.

Jade îi aruncă o privire îndoielnică. Apoi Dillon râse amar.

- Ei bine, există mai multe feluri de suferinţă. O să mă ridic din nou, bine?

Când se afla din nou în genunchi, între coapsele lui, îi şopti:

- Eşti atât de frumoasă!

Un sărut se topi în altul, până când fu imposibil să-şi mai dea seama unde se termina unul şi începea următorul. Mâinile lui erau în continuă mişcare. Îi mângâiau gâtul, spatele, talia, sânii. Nici Jade nu părea să mai aibă vreo jenă în a-l atinge. Pieptul lui era un teritoriul necunoscut pe care îl explora cu mâini curioase şi buze precaute.

– Haide, murmură el când buzele ei se opriră deasupra sfârcului.

Îl mângâie cu limba şi descoperi cât de excitant era. Avea treizeci şi trei de ani şi era primul trup de bărbat pe care îl atingea în acest fel. Era un adevărat maraton de experienţe fantastice pentru ochii, mâinile şi gura ei.

Adesea buzele lui Dillon se întorceau la sânii ei. Îi săruta în mod repetat. Doar cu vârful limbii, aproape că o putea aduce la delir. Ea îi cuprinse capul cu mâinile şi îl strânse la pieptul ei, delectându-se cu senzaţia minunată a părului des pe pieptul ei, a mişcării calde şi umede a gurii lui.

Începu să simtă o durere undeva înăuntru. Buzele sexului ei pulsau de dorinţă. Ca să potolească această durere, ridică instinctiv pelvisul şi se frecă de el. Dillon înjură din toată inima.

Nu-şi dădu seama că-şi strecurase mâinile pe sub fusta ei până când nu-i simţi palmele pe spatele coapselor.

– E-n regulă, Jade?

Nu reuşi decât să scoată un geamăt incoerent.

Mâinile i se mişcau pe posteriorul ei, trăgând-o mai aproape de el. Apoi îşi coborî capul şi o dezmierdă prin fustă.

– Dumnezeule! exclamă ea, sub impactul plăcerii neaşteptate provocate de mângâierea lui.

Îşi simţi coapsele topindu-i-se. Îi prinse cu putere umerii. Dillon îşi întinse o palmă peste posteriorul ei, iar cealaltă mână o aduse în partea din faţă a chiloţilor ei. Degetele lui se strecurară sub dantelă, în cârlionţii

alunecoşi de deasupra sexului ei. Degetele lui o mângâiau, provocându-i o plăcere nemaiîntâlnită.

Jade nici măcar nu se gândea să-i fie frică. Scoase un suspin adânc şi-şi lăsă capul peste al lui.

- Depărtează-ţi puţin coapsele, Jade.

Nu o împunse. Nu o forţă cu mâinile. Degetele lui explorau blând, mângâiau convingător, fără a crea mai multă presiune decât aripile unui fluture. Îşi depărtă uşor genunchii.

- Aşa, şopti el încurajator. Eşti alunecoasă ca mătasea.

Degetul lui alunecă peste sexul ei umflat, dar nu intră înăuntru. Uşor, încet, îi depărtă buzele pline ca să facă accesibil degetelor lui punctul cel mai sensibil. Din instinct, Jade începu să se mişte sub mâna lui.

Încăperea luminată de lumânări începu să se strângă în jurul ei. Întregul univers era redus la patul pe care se afla, la plăcerea pe care i-o oferea Dillon, mai mare decât ar fi crezut că e cu putinţă. Gura lui era pe sfârcul sânului ei, mângâindu-l la fel de delicat ca şi degetele care i se mişcau pe clitorisul alunecos.

Stomacul i se strânse. Sânii i se umflau cu fiecare respiraţie rapidă. Căldura o mistuia. Se freca de mâna lui cu neruşinare.

Când presiunea deveni de nesuportat, când simţi că mai are puţin şi întreg trupul o să-i explodeze, îşi înfipse dinţii în umărul lui ca să-şi înăbuşe strigătul de extaz.

Dillon se prăbuşi pe perne, trăgând-o după el. Îi mângâie spatele, îi masă umerii.

Capul ei rămase îngropat în gâtul lui. Din când în când, trupul îi era străbătut de un tremur uşor.

În cele din urmă, Dillon îi cuprinse capul între palme şi i-l ridică în aşa fel încât să-i poată privi faţa.

- Cum ţi s-a părut?

Îşi plecă privirea, ruşinată.

- Nu ştiam că poate fi atât de... atât de...

- Aşa aş fi spus şi eu.

Râseră uşor. Se sărutară tandru. Se sărutară pasional. Dillon îi desfăcu fusta şi i-o împinse peste coapse. O prinse cu palmele lui aspre, lipind-o de el.

– Vreau să te simt lipită de mine, Jade. Udă şi fierbinte – lipită de mine. Îţi jur că nu-ţi fac nimic, dar, la dracu'...!

Şi ea voia să-l simtă. Cu doar câteva clipe în urmă, crezuse că întreaga dorinţă i se epuizase. Dar săruturile lui începeau deja să retrezească în ea acea durere care era în acelaşi timp nouă şi familiară.

Îşi dădu la o parte hainele şi se întinse peste el. Când o mângâie din nou, Dillon îi atinse pielea goală şi scoase un geamăt. Continuă să o ridice peste el până când gura îi ajunse în dreptul sânilor ei.

Păru firesc ca picioarele ei să se depărteze. Genunchii i se despărţiră ca să-i încalece talia. Dillon îi prinse spatele coapselor şi le făcu să alunece în sus şi-n jos într-o mângâiere care o lăsa lipsită de orice forţă.

– Dillon, te rog!

Nu ar fi putut spune exact ce anume-i cerea. Dar nu ar fi putut niciodată anticipa ce avea să-i dea. Prinzându-i coapsele între mâinile lui, le trase spre el în timp ce se apleca înspre ele. Îşi îngropă faţa în părul mătăsos dintre coapsele ei. Ca să se stăpânească, Jade se prinse de barele patului, din spatele ei.

Îi sărută cârlionţii negri.

– Dillon...

Coborî mai jos şi o sărută din nou, cu gura deschisă, iubitoare. Aproape că leşină când îi simţi limba – depărtând, căutând, găsind, gâdilând, mângâind – în timp ce-i masa cu mâinile spatele coapselor.

Vuietul îi reveni în urechi. Avea să se întâmple din nou. Voia să se întâmple. Şi totuşi...

– Nu.

Încercă să se îndepărteze de el.

– Dillon, nu! Opreşte-te!

Odată ce auzi cuvântul-cheie, îi dădu drumul, dar o privea nedumerit.

- Pentru Dumnezeu, de ce?

- Te vreau până la capăt.

Îi trase în jos chiloții și se coborî peste vârful mădular deja umed.

- Jade, lasă-mă să...

- Lasă-mă *pe mine!* spuse ea, accentuând cuvintele.

Primele contracții ritmice începuseră deja să o cuprindă când simți organul neted între pliurile protectoare ale sexului ei. Întreg trupul îi pulsa.

Dillon scoase un geamăt și-și puse mâinile pe coapsele ei. O conduse ritmic.

Jade îi strigă numele în momentul în care orgasmul o scutură. Se înfipse în el, apoi se prăbuși peste el, pradă senzațiilor care îi cuprinseseră întreg trupul. Dillon îi cuprinse cu putere trupul subțire. Nu avea nevoie de prea multă încurajare.

Între pereții încăperii scăldate în lumina candelelor, se auzeau suspine de fericire, de ușurare și de mulțumire.

capitolul 29

Atmosfera din camera de spital era grea, ca de înmormântare.

Doctorul care stătea la picioarele patului nu-și mai ascundea pesimismul. Uitându-se mai întâi la pacient, apoi la soția pacientului, spuse:

- Îmi pare rău. Am făcut tot ce se putea.

Preț de câteva momente după ce medicul plecă, nici unul nu spuse nimic. În cele din urmă, Hutch își întoarse capul pe pernă. Se întinse și îi luă mâna Donnei Dee.

- Ei bine, presupun că asta a fost.

- Nu!

Fața ei mică și ascuțită era schimonosită de efortul de a-și stăpâni lacrimile.

- Medicamentul cel nou s-ar putea să meargă, să te ajute să nu respingi rinichiul.

– Ai auzit ce-a spus doctorul, Donna Dee.

– A spus că este încă experimental şi că nu este foarte optimist. Am auzit fiecare cuvânt. Asta nu înseamnă că şi cred. Refuz să cred.

– Întotdeauna ai refuzat să crezi ce nu voiai să crezi.

Obosit, Hutch închise ochii.

– Ce vrea să-nsemne asta?

Stătea întins pe pat, cu ochii închişi, fără nici un cuvânt. Donna Dee îl trase de mână.

– Hutch?

Deschise ochii, deşi era clar că făcea un mare efort pentru asta. Vocea-i era sfârşită.

– Nu ai vrut niciodată să crezi ce s-a întâmplat cu adevărat cu Jade.

– Cu Jade?

– Am violat-o, Donna Dee. Exact cum a spus.

Încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui, dar Hutch i-o strângea cu o forţă surprinzătoare pentru un om pe moarte. Donna Dee era disperată să schimbe subiectul.

– Avem lucruri mai importante la care să ne gândim, decât ceva ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani, Hutch.

– Mă aşteaptă o eternitate în iad în care să mă gândesc numai la asta. Am violat-o. Şi l-am împins pe Gary Parker să se sinucidă.

– Hutch, doctorul ăla te-a deprimat. Vorbeşti aiurea. Hai, taci!

– Nu te mai minţi singură, Donna Dee! şuieră el. Sunt vinovat. Toţi suntem vinovaţi.

– Jade v-a provocat, Hutch. Ştiu că aşa a fost.

Hutch scoase un oftat profund şi chinuit.

– Ştii foarte bine că n-a fost aşa.

– Poate că nu a făcut nimic în mod direct, dar...

– Tata mi-a spus, chiar a doua zi după ce s-a întâmplat, că o să ajungă să-mi pară foarte rău într-o zi. A avut dreptate.

Hutch îşi îndreptă ochii spre tavan.

- De un lucru mă bucur. Mă bucur că rinichiul ăsta pe care organismul meu îl respinge nu-i al băiatului lui Jade.

- De ce spui asta? întrebă ea cu ură.

- Pentru că, dacă este fiul meu - şi vreau să cred că este - nu mi-aş dori să renunţe la nimic pentru mine. Jade a avut dreptate să te refuze când ai rugat-o. Nici unul dintre noi nu are vreun drept asupra fiului ei. Nici unul dintre noi nu merită să aibă.

Donna Dee simţi o împunsătură de invidie şi de gelozie pe care numai numele lui Jade o putea trezi în ea. Strânse mâna soţului ei.

- De ce-ai făcut-o, Hutch? Te-a pus Neal? A fost una dintre situaţiile alea care-au scăpat de sub control?

- Da, Donna Dee, murmură el, fără vlagă. A fost una dintre situaţiile alea care-au scăpat de sub control.

Îl putea ierta pentru un viol mai uşor decât îi putea ierta faptul că o dorise pe Jade.

- Nu a existat nici un alt motiv pentru care... ai vrut-o?

Hutch ezită, apoi răspunse încet.

- Nu... nici un alt motiv.

Dar Donna Dee nu-l crezu, la fel cum nu crezu în sinceritatea zâmbetului forţat de pe chipul lui.

O rază de soare căzu pe faţa lui Dillon. Lumina soarelui nu trecea prin ferestrele dormitorului său din rulotă, aşa că, preţ de câteva clipe, nu-şi dădu seama unde se afla sau de ce se simţea atât de bine.

Deschise un ochi, văzu plasa de ţânţari vaporoasă şi îşi aminti dintr-odată motivul pentru care se simţea azi regele întregii lumi. O eliberase pe Jade de demonii ei.

Cu un zâmbet mulţumit de sine pe faţa pe care barba începuse deja să-i crească, se rostogoli într-o parte, pregătit să o tragă lângă el pentru o nouă repriză de exorcizare.

Cealaltă parte a patului era goală.

Alarmat, aruncă cearşaful cât colo şi dădu la o parte plasa de ţânţari. O strigă, dar ecoul vocii lui răsună între pereţii casei goale. Se repezi la fereastră. Nu erau nici perdele, nici draperii, doar o plasă de insecte. O căută cu privirea prin curte, simţind cum i se strânge pieptul.

Când o văzu, scoase un puternic oftat de uşurare, apoi se sprijini de tocul ferestrei ca să se bucure de privelişte. Era îmbrăcată, dar avea picioarele goale. Razele soarelui îi creau şuviţe strălucitoare în părul răvăşit. Îşi puse mâinile la gură şi o strigă.

Jade ridică privirea spre fereastra de la al doilea etaj.

- Bună dimineaţa!

Zâmbetul ei strălucitor îi făcea concurenţă soarelui. Îşi ridicase poalele fustei şi o umpluse cu piersici.

- Piersici proaspăt culese pentru micul dejun. Am mâncat deja una. Sunt delicioase.

- Nu la fel de delicioase ca tine, murmură Dillon, pentru sine.

Se întoarse din nou spre cameră, îşi găsi blugii şi se grăbi să-i tragă pe el. Nu se mai obosi să-i încheie şi coborî în salturi până în hol. Sări peste treptele care aveau nevoie de reparaţii şi ieşi în fugă pe uşa din faţă.

Curtea era goală.

- La naiba!

Dintr-odată, îşi dădu seama unde o s-o găsească. O luă la fugă spre fosta grădină. Şi, aşa cum se aştepta, în capătul acesteia, o găsi pe Jade aşezată în leagănul de sub stejar.

Respira întretăiat în momentul în care ajunse la ea - mai mult de entuziasm decât de efort. Îşi puse mâinile pe frânghiile care susţineau leagănul şi se aplecă să o sărute pentru prima oară în acea zi.

Buzele ei erau umede de la sucul de piersică şi, deşi nu li se atingeau decât buzele, fu un sărut puternic. O privi învăluit de dorinţă. Îşi legase cămaşa în talie, dar, spre încântarea lui, nu o închisese şi la nasturi.

- Îmi place cum sunteţi îmbrăcată, domnişoară Sperry.

Întotdeauna se prezenta la lucru îmbrăcată la patru ace, o directoare de companie în toată puterea cuvântului, în plină ascensiune. Chiar și în haine lejere, emana profesionalism.

Această Jade, desculță, răvășită și cu chipul strălucitor era o priveliște absolut încântătoare, deși Dillon trebuia să admită că nu era prea greu de mulțumit în dimineața aceea.

Se aplecă peste brațul lui și scoase un oftat de plăcere.

- Nu mi-am putut găsi lenjeria.

- Lasă, dăm noi de ea. Deocamdată, îmi placi așa cum ești.

Obrajii ei căpătară aceeași culoare ca și piersicile pe care le ținea în poală. Dillon râse și se simți ușor ciudat... și bine. Avea senzația că pierduse cincizeci de kilograme peste noapte. Se simțea ușor și liber. Era fericit. Și, își dădea acum seama, îndrăgostit nebunește.

Părea că se aflau într-un loc de pe altă lume. Casa pustie era intimă și romantică, propria lor insulă izolată. Păsările păreau să fi dormit până târziu. Până și neobositele veverițe își luaseră o zi liberă. Aerul era încărcat și nemișcat. Era o dimineață amețitoare și leneșă, când totul în jur părea să aibă încărcături sexuale. Și-ar fi dorit să poată opri timpul cel puțin o sută de ani, în care să facă dragoste cu Jade.

- Ridică-te și lasă-mă să mă așez.

- Și eu unde-o să mai stau? întrebă ea, supărată.

- La mine în brațe.

Probabil că îi plăcea ideea, pentru că se ridică și îi lăsă lui leagănul, apoi se așeză la el în poală.

- Vrei o piersică? Printre ultimele pe anul ăsta.

Mușcă din piersica pe care i-o ridicase în dreptul gurii. Sucul dulce și înmiresmat se prelinse pe mâna ei, pe barba, apoi pe pieptul lui gol.

- E bună? întrebă ea.

- Mm-hmm.

Își trecu un braț pe după gâtul ei, îi dădu capul pe spate și o sărută. Când termină, oftă adânc.

- Foarte bună.

Îi duse mâna la propria ei gură. Jade mușcă din piersică. O forță să muște iar și iar, până când gura îi era plină și sucul i se scurgea pe barbă și pe gât. Dillon începu să o steargă cu buzele. Îi desfăcu nodul și îi deschise bluza, dezgolindu-i sânii, lăsându-i pradă soarelui și buzelor lui.

Uitând de piersica din mână, Jade îi cuprinse gâtul cu brațele și se lăsă pe spate, oferindu-i gâtul și sânii. O sărută, urcând spre buze. Când gurile li se întâlniră, scoase un geamăt de dorință animalică.

O întoarse cu fața spre el și o așeză cu picioarele peste șoldurile lui. În timp ce se sărutau, corpul ei se mișca peste al lui, scoțându-l din minți.

Peste mustața lui, Jade murmură:

- Ți s-ar părea că sunt prea îndrăzneață dacă aș...

- Nu, câtuși de puțin.

Mâna ei dispăru sub fusta legată în talie. Când degetele ei îl atinseră, Dillon gemu. Și, când îi scoase mădularul din blugi, o sărută cu putere. Îl conduse în corpul ei, complet, până la capăt, acoperind încet fiecare centimetru.

Dillon atinse pământul cu călcâiul și leagănul se mișcă în față, împingându-l și mai sus în ea. Plăcerea era imensă. Apoi leagănul se dădu în spate și Jade se apăsă peste el. O cuprinse cu brațele și o ținu așa.

- Să nu te doară, șopti el.

- Nu mă doare. Dar te simt mai mult decât noaptea trecută.

- Sunt mai adânc.

- Da. Da.

Leagănul se mișca în față și-n spate. De câte ori încetinea sau era pe punctul să se oprească, Dillon îl împingea ușor. Fu gata să termine înaintea ei, dar se stăpâni. Își coborî capul și-și trecu limba peste sfârcul ei, apoi începu să-l dezmierde până când îi simți trupul strângându-se în jurul lui asemenea unui pumn de catifea.

Jade scoase un şir de strigăte micuţe, în timp ce trupul i se arcuia într-un orgasm lung.

Rămaseră îmbrăţişaţi, lipicioşi de la transpiraţie şi de la sucul de piersică. După câteva clipe de moţăială, Dillon îşi înălţă capul şi o privi în faţă. Îi dădu la o parte câteva şuviţe umede.

- M-am trezit azi-dimineaţă şi, înainte să-mi dau măcar seama unde sunt, m-am întrebat de ce oare mă simţeam atât de bine.

- Şi eu mă simt bine, Dillon. N-o să-ţi pot mulţumi niciodată pentru...

Îi puse un deget pe buze.

- A fost plăcerea mea.

- Nu *numai* a ta.

- A fost o partidă grozavă, Jade, dar a fost mai mult decât atât.

Îşi împreună mâinile în spatele capului ei.

- Mi-a plăcut să ştiu că dormi lângă mine.

- Şi mie mi-a plăcut şi partea asta, zise ea, visătoare. Foarte mult. A fost prima oară când am dormit cu un bărbat. N-aş fi crezut că mă pot simţi atât de în siguranţă. Nu-i de mirare că oamenii pun mare preţ pe treaba asta.

- Nu-i de mirare.

Zâmbi şi o lipi la pieptul lui. Jade îşi aşeză capul pe umărul lui.

- Dillon?

- Hmm?

- Aseară, tocmai când era să... ştii tu... pentru prima oară...

Se opri.

- Da?

- Ai spus: „Nu, Jade." De ce-ai spus nu?

- Voiam să-mi pun un prezervativ.

- Oh. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

- Ei bine, ar fi trebuit. Dar, dacă n-ai făcut-o, pot măcar să te liniştesc şi să te asigur că nu ai nici un motiv

de panică. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să fi rămas însărcinată.

Își înălță capul și se uită la el:

– Nu te-aș obliga niciodată să recunoști un copil.

Ochii lui se afundară într-ai ei.

– Nu-mi pot imagina nimic mai frumos.

Pe un ton strengăresc, Jade întrebă:

– Vrei să spui că mă iubești?

– Asta spun.

– Și eu te iubesc, Dillon. Și eu te iubesc.

Îi sărută blând buzele, înainte să-și pună la loc capul pe umărul lui.

Singurele sunete care se auzeau erau inimile lor bătând la unison și scârțâitul leagănului. Rămaseră în el mult timp după ce se opri de tot.

Myrajane Griffith își parcă Fordul sedan pe aleea semicirculară din fața casei lui Ivan Patchett. Invitația lui Neal venise cam din senin. Myrajane se pensionase cu doi ani în urmă. De atunci nu-i mai văzuse și nu mai auzise nimic despre nici unul dintre cei doi Patchett. Întotdeauna i se păruse urât din partea lor că, după treizeci și cinci de ani în care muncise pentru ei, îi oferiseră o insignă de aur, îi strânseseră mâna și apoi uitaseră cu desăvârșire de ea.

Firește, era vina lui Lamar că lumea o evita. Cine voia să mai fie prieten cu mama unui bărbat care murise în mod rușinos, într-un oraș păgân, plin de vicii? Nu că ar fi crezut un cuvânt din ce spuneau oamenii despre fiul ei. Lamar *nu* fusese un pervers. *Nu* se implicase în relațiile aberante despre care șușotea lumea. Murise de pneumonie și de o formă rară de cancer de piele.

Până în ziua de azi, refuza să creadă confesiunile monstruoase pe care i le făcuse pe patul de moarte. Mărturisise lucruri care nu erau adevărate, pentru că mintea îi fusese alterată de medicamentele pe care le lua și nu mai gândea limpede. În plus, medicii din spital îi băgaseră tâmpenii în cap. Toată lumea în San Francisco era

atât de îngrozită de SIDA, încât, de cum se îmbolnăvea cineva, nu se punea decât un singur diagnostic.

În mod clar, Ivan şi Neal Patchett nu credeau minciunile cu nimic mai mult decât ea, altfel nu ar fi invitat-o în casa lor. În timp ce privea faţada impresionantă a casei pe care o invidiase întotdeauna, îşi puse o pereche de mănuşi albe, din bumbac. Mâna ei era udă de transpiraţie, atât era de emoţionată şi de agitată.

Oare de ce voise Ivan s-o vadă? Neal îi dăduse de înţeles că era ceva important şi urgent. Sincer, nu prea conta pentru ea ce era în mintea lui Ivan. Se simţea flatată că fusese chemată.

Rochia ei din voal înflorat era perfectă pentru o vizită de dimineaţă. Era cam demodată, dar era o haină de calitate. Tatăl ei spusese întotdeauna că e mai bine să ai o singură haină de calitate, decât douăzeci de haine proaste. Ori de câte ori se ducea în oraş, Myrajane era îngrozită de felul în care se îmbrăcau femeile. Parcă nici nu le mai păsa ce pun pe ele. Întotdeauna puteai distinge oamenii buni de cei de o calitate inferioară, pentru că cei din urmă nu ştiau niciodată să se îmbrace.

Decenţa şi modestia erau de domeniul trecutului - la fel ca dinastia Cowan, la fel ca moşia familiei. Auzise că fusese vândută recent. Umbla zvonul că banca se bucurase să scape de ea. Myrajane, când auzise, vărsase lacrimi amare.

Din păcate, anumite lucruri erau irecuperabile. Nu avea să mai locuiască niciodată în casa familiei, dar, până în ultima ei zi de viaţă, urma să se agaţe de tradiţiile trecutului şi să nu poarte niciodată pantaloni în public şi nici să se ducă la vreo întâlnire fără mănuşi şi fără batistă. În timp ce se apropia de treptele verandei, îşi potrivi pălăria de paie cu boruri largi, care putea fi purtată până la cinci după-amiaza. Nimeni n-o să poată spune vreodată că cei din familia Cowan nu ştiau să se comporte cu demnitate şi bună-cuviinţă. Fiind ultimul

membru rămas în viaţă, Myrajane considera că este datoria ei să păstreze neîntinată reputaţia numelui.

Când menajera lui Ivan răspunse la uşă, îi întinse o carte de vizită gravată.

- Sunt Myrajane Cowan Griffith. Domnul Patchett mă aşteaptă.

Când ajunseră la ea acasă, Jade îl invită pe Dillon să intre cu ea.

- Arăt ca naiba, protestă el. Nu m-am bărbierit şi-mi simt părul lipit pe piept de la sucul de piersică.

- Nu arăţi mai rău ca mine. Te rog. Aş vrea să-ţi pregătesc micul dejun.

- Eu nici măcar nu te-am dus la cină mai întâi.

- Cum adică *mai întâi.*

Dillon râse când îl săgetă cu privirea ei albastră.

- O să intru să beau o cafea. Una mică.

Ţinându-se unul pe celălalt de după talie, o porniră spre uşă.

- De unde ştii că Graham şi Cathy nu mă aşteaptă înăuntru cu puştile încărcate?

- O să fie fericiţi pentru noi, spuse ea, zâmbindu-i.

- De unde ştii?

- Pentru că eu sunt fericită.

Jade o luă înaintea lui Dillon şi aproape că dădu nas în nas cu Cathy, care ieşea grăbită.

- Bună dimineaţa.

- Slavă Cerului că eşti acasă! spuse femeia în vârstă, cu răsuflarea tăiată. Tocmai m-am trezit şi am găsit un bilet de la Graham. A plecat cu bicicleta să se întâlnească cu tine şi cu Dillon la rulota de pe şantier.

Jade ignoră tonul întrebător din vocea lui Cathy.

- Ştie foarte bine că nu trebuie să plece de acasă fără să ceară voie, chiar dacă e duminică, exclamă ea, indignată. Va trebui să-l pedepsesc pentru o săptămână.

Dillon îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– Poate că şi-a făcut griji pentru tine. La asta te-ai gândit? A fost iresponsabil din partea noastră să nu dăm un telefon. Dacă Graham s-a dus la şantier, îl prind din urmă pe drum.

– Credeam că rămâi la o cafea.

– Asta am zis mai devreme.

– Dar...

– N-ar fi mai bine să o iau înainte şi să mă întâlnesc cu Graham? După ce vă îmbrăcaţi, tu şi Cathy puteţi veni şi voi la rulotă. Fac cinste tuturor cu clătite la Waffle Shack.

– Sună minunat!

Jade nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Şi nici nu putea rămâne supărată pe Graham. În dimineaţa asta îi era imposibil să fie supărată pe ceva.

– Cathy?

– Eu sunt de acord.

– Bun, zise Dillon. Ne vedem peste puţin timp.

Puse un deget sub bărbia lui Jade, îi ridică uşor capul şi o sărută. Jade îl urmări visătoare cum traversează peluza şi urcă în camioneta lui. Le făcu cu mâna în timp ce se îndepărta.

Când se întoarse, o găsi pe Cathy privind-o cu subînţeles.

– Sunt surprinsă, spuse ea. Nu mă aşteptam să fie cineva ca Dillon.

– Adică?

– Bărbatul care să te elibereze. Mă aşteptam la cineva de la celălalt capăt al spectrului masculin, cineva cu mai puţină prezenţă fizică.

– Dillon este foarte sensibil.

Cu un gest afectuos, Cathy îi atinse părul ciufulit.

– Sigur este, altfel nu ţi-ai fi depăşit frica.

– De când i-au murit soţia şi fiul, s-a luptat şi el cu propriii lui demoni. I-am făcut tot atât de mult bine pe cât mi-a făcut el mie. Asta e partea cea mai bună.

Cu o expresie sceptică, Cathy o măsură din priviri.

– Eşti sigură că *asta* e partea cea mai bună?

Jade râse zgomotos, un râs adânc şi sexual, care i-ar fi părut străin cu o zi în urmă. Dumnezeule, era bine să fie în sfârşit un membru normal al rasei umane. Fiindcă îşi depăşise temerile şi repulsia, putea acum să participe pe deplin la glumele adulţilor.

Cathy probabil că găsi în ochii strălucitori ai lui Jade răspunsul la toate întrebările pe care le avea. Propriii ei ochi se umplură de lacrimi.

– Eşti absolut radiantă, Jade.

– Sunt mai fericită decât am fost vreodată, spuse ea, fără nici cea mai mică reţinere.

Nu au mai ajuns la Waffle Shack în acea dimineaţă. Jade şi Cathy sosiră pe şantier la numai patruzeci de minute după ce Dillon plecase de la ele de-acasă. Răzleţu' înconjură maşina lătrând, bucuros să le vadă. În timp ce încercau să-l calmeze, Dillon apăru din rulotă.

Jade simţi cum i se opreşte inima în piept când îşi văzu pentru prima oară iubitul după scurta lor despărţire. *Iubitul.* Cuvântul era o achiziţie stranie în vocabularul ei. Îl repetă de câteva ori în minte, încercând să se acomodeze cu toate implicaţiile lui. Un sentiment de mândrie şi de posesie îi umplea pieptul. Dragostea nou descoperită o umplea de bucurie.

Apoi Dillon spuse:

– Graham nu e aici, Jade.

Toată euforia se risipi.

– Nu e aici?

– Oh, Dumnezeule! murmură Cathy. E vina mea. N-ar fi trebuit să dorm atât de târziu.

– Băieţii mai pleacă. Sunt sigur că e bine.

Jade îşi dădea seama după cuta de pe fruntea lui Dillon că nici el nu credea prea mult în ce spunea.

– Unde-ar putea fi?

– Nu ştiu. Am venit aici pe drumul pe care îl ia el de obicei şi nu l-am văzut pe nicăieri. Mă gândeam că-l găsesc aici când am sosit. Dar nu l-am găsit. Bolul de mâncare al câinelui era gol, aşa că nu cred că Graham

a fost aici. Primul lucru pe care îl face când ajunge este să hrănească potaia, fie că are nevoie să fie hrănită, fie că nu. M-am dus până pe cealaltă parte a şantierului, dar nici urmă de el.

Jade îşi cuprinse coatele cu mâinile, deşi soarele era de-acum sus pe cer şi era mult prea cald ca să-i fie răcoare.

– Poate că s-a dus să pescuiască, zise ea cu speranţă în glas.

– Poate. Tocmai mă duceam să-l caut în locul lui preferat de pe canal, când aţi venit voi.

O strânse uşor de braţ, ca să o liniştească.

– Rămâi aici. Mă întorc în cinci minute.

Plecă numaidecât, cu maşina companiei.

– Să mergem să aşteptăm în biroul tău, sugeră Cathy.

Jade se lăsă condusă în biroul mobil, dar, după ce intrară, nu-şi găsi locul. Păşea agitată prin faţa ferestrelor, ridicând privirea la fiecare zece secunde în speranţa că-l va vedea pe Dillon întorcându-se cu Graham.

– E posibil să fi fost falsificat biletul pe care ţi l-a lăsat? Sau să-l fi scris forţat de cineva?

– Sigur că nu! spuse lui Cathy. Graham a strecurat biletul pe sub uşa dormitorului meu şi a lăsat o cutie deschisă de biscuiţi pe masa din bucătărie. Cred că a plecat încoace, să se întâlnească cu tine şi cu Dillon, aşa cum a spus.

– Atunci, unde este?

– S-a luat cu altceva şi s-a oprit pe undeva.

– Ştie să nu se oprească decât dacă are voie.

– Copiii mai uită, uneori. Şi alteori nesocotesc dintr-adins ce li se spune.

– Nu şi de data asta, spuse Jade, cu încăpăţânare. În plus, Graham nu e copil.

Îi veni o nouă idee.

– Crezi că s-a supărat pentru că am stat toată noaptea cu Dillon?

– Mă îndoiesc profund. Graham e topit după Dillon. S-a ataşat de omul ăsta cu mult timp înainte să-ţi dai tu seama că eşti îndrăgostită de el.

Jade o săgetă cu privirea.

– Ce te miră, Jade? Că-l iubeşte Graham, sau că-l iubeşti tu? Sau te surprinde că ştiam ce se petrece între voi doi cu mult timp înainte ca vreunul din voi să vă daţi seama? Mi-a fost clar din ziua în care l-am cunoscut ce simte Dillon pentru tine. Şi era la fel de evident că şi tu te îndrăgosteai de el. La cât este de receptiv, nu crezi că a văzut şi Graham semnele? Se dă-n vânt după Dillon. Sunt sigură că e încântat că sunteţi în sfârşit împreună.

Atenţia lui Jade fu distrasă de un zgomot de afară.

– S-a întors!

Dădu fuga la uşă chiar în clipa în care suna telefonul.

– Cathy, răspunde tu, te rog!

Graham nu era în camionetă.

– Nu l-am văzut pe nicăieri, spuse Dillon. Am mers pe malul canalului. Nici urmă de el sau de bicicletă.

Jade îşi apăsă buzele cu pumnul. Dillon o luă în braţe.

– Nu intra în panică. Este pe undeva şi o să-l găsim.

– Jade, strigă Cathy prin uşa deschisă. E pentru tine.

– Spune-i să lase un mesaj.

– E Neal Patchett.

capitolul 30

Dillon conducea concentrat asupra unui singur lucru: viteza!

– Nenorociţii! Ce-au făcut, l-au răpit de pe marginea drumului?

– Nu ştiu. Neal nu mi-a spus.

Ochii lui Jade erau fixaţi asupra drumului.

– Tot ce-a spus e că Graham şi Myrajane Griffith sunt la el acasă şi poartă o conversaţie care m-ar putea interesa.

– Myrajane este...

– Mama lui Lamar Griffith.

Dillon se întinse şi îi strânse cu putere mâna.

– Nu-ţi mai pot face nici un rău, Jade.

– Mi-au luat fiul.

– N-ar îndrăzni să-l rănească nici cu un deget.

– Poate că nu fizic. Dar, crede-mă, au metodele lor. Nu-i cunoşti aşa cum îi cunosc eu.

Imediat ce primise mesajul înfiorător de la Neal, trântise telefonul în furcă. Scosese repede ceva din seiful micuţ din spatele biroului, apoi ieşise în fugă pe uşă.

– Vin cu tine! spusese Dillon. Cathy, închide biroul, te rog! Du-te acasă cu maşina lui Jade şi aşteaptă-ne acolo. O să te sunăm imediat ce putem.

Dillon îi tăiase drumul lui Jade, care se îndrepta spre Cherokee, şi o îndreptase spre maşina lui.

– E problema mea, Dillon. Lupta mea. Mă ocup eu de ea.

– Nu fără mine. Aşa că nu mai pierde vremea şi urcă în maşină!

Acum se bucura că venise cu ea. Era o prezenţă puternică, liniştitoare. În plus, conducea mai agresiv decât ar fi putut-o face ea.

Ajunseră la casa Patchett în timp-record. Jade sări din camionetă în secunda în care maşina se opri. Urcă un fugă treptele verandei. Dillon era chiar în spatele ei în clipa în care se năpusti pe uşa din faţă.

– Graham!

Ecoul strigătului ei răsună între pereţii şi plafonul înalt al casei.

– E aici.

Scena din salonul din faţă arăta atât de înşelător de liniştită, de parcă ar fi fost un decor pe o scenă de teatru. Pe măsuţa joasă era un serviciu de ceai din argint, biscuiţi şi gem, compot de fructe şi un platou cu feliuţe subţiri de şuncă. Nimeni nu mânca.

Myrajane Griffith era aşezată într-un fotoliu, modelul floral al rochiei ei contrastând ţipător cu modelul tapiseriei. Se dăduse din abundenţă cu ruj, făcând două pete vibrante de culoare pe chipul palid şi ridat. Pe genunchi avea o pereche de mănuşi albe. Purta

o pălărie ridicolă... şi o săgeta pe Jade cu o privire ucigătoare.

Ivan, în scaunul cu rotile, părea o masă diformă, ţinută la un loc de hainele care nu-i veneau bine. Avea un zâmbet viclean şi maliţios. Ochii lui cufundaţi în orbite păreau nişte ferestre deschise spre iad.

În ciuda nasului umflat şi a bărbiei învineţite, Neal părea la fel de spilcuit şi de detaşat ca întotdeauna. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni din stofă gri şi o cămaşă roz. Stătea în picioare, în faţa şemineului de marmură, cu un cot sprijinit neglijent pe poliţa de deasupra căminului. Învârtea în mână un pahar în care părea să fie un Bloody Mary.

Jade înregistră toate aceste detalii dintr-o privire, apoi se uită la fiul ei, care stătea deoparte, pe un scaun. Se duse grăbită la el.

- Graham, eşti bine?

Graham sări ca ars şi se duse în spatele scaunului, pe care îl aşează între ei. Mâinile i se strângeau spasmodic pe spătarul decorat cu flori de trandafiri.

- Pleacă de lângă mine! Te urăsc!

Jade se opri în loc.

- Graham! Ce spui?

- L-ai lăsat să moară. Aş fi putut să-l ajut, dar nu m-ai lăsat. Aşa că a murit.

- Cine?

- Hutch, o informă Neal. Nu mai e printre noi.

Jade rămase uluită preţ de-o clipă. Îşi aminti brusc de Donna Dee şi simţi o strângere de inimă pentru fosta ei prietenă.

- Hutch e mort?

- Donna Dee ne-a sunat aseară ca să ne dea vestea proastă.

- Tu l-ai omorât! strigă Graham.

- Nu vorbi pe tonul ăsta cu mama ta, spuse aspru Dillon.

- Tu... Tu să taci! se bâlbâi Graham.

Făcea mari eforturi să nu verse lacrimile deloc bărbăteşti care îi inundaseră ochii.

- E o curvă şi acum o ştii şi tu! Probabil că i-ai tras-o toată noaptea!

- Ajunge! strigă Dillon.

- Ca un idiot, eu speram să vă căsătoriţi. În dimineaţa asta, veneam să vă spun că eu nu am nimic împotrivă, dar acum ştiu că n-o să fie aşa pentru că mama mea e o stricată!

Jade spuse:

- Graham, ascultă-mă! Eu...

- Nu. Eşti cea mai rea persoană pe care o cunosc. Ai lăsat un om care putea fi tatăl meu să moară. I-aş fi putut dona un rinichi, dar nici măcar nu mi-ai spus.

- Ce rost ar fi avut? E posibil să nu fi fost tatăl tău.

- Şi tocmai asta te face o curvă.

Arătă spre Ivan şi spre Neal.

- Mi-au spus ei că sunt trei bărbaţi care ar fi putut fi tatăl meu. Mi-au spus că ai fost cu toţi trei. Doi dintre ei sunt morţi acum şi nici măcar n-am apucat să-i cunosc, din cauza ta. Doamna asta în vârstă ar putea fi bunica mea, dar nici pe ea n-ai vrut s-o cunosc niciodată.

- Nu, n-am vrut să-ţi cunoşti tatăl.

- De ce? strigă el.

- Pentru că a făcut un lucru groaznic.

- Groaznic? întrebă Graham, printre sughiţuri. Nu te cred.

- E adevărat.

- Minţi! Nu mi-ai spus niciodată despre tatăl meu pentru că ţi-era ruşine. N-o să te mai cred niciodată. Niciodată!

Cu o zi în urmă, crezuse că duşmanii ei fuseseră înfrânţi, dar se ridicaseră de la pământ, însetaţi de răzbunare. Şi fuseseră suficient de isteţi încât s-o atace în punctul ei cel mai vulnerabil - Graham.

Putea vedea teama, confuzia şi durerea pe chipul lui tânăr. Întreaga lui lume se prăbuşise în jurul lui, iar imaginea pe care o avea despre ea fusese spulberată

cu ajutorul unor minciuni haine. Dacă nu-l recupera imediat, risca să-l piardă pentru totdeauna.

Doar adevărul îl putea aduce înapoi.

– Ce ți-au spus ei este adevărat, Graham. Oricare dintre cei trei bărbați ar putea fi tatăl tău. Pentru că toți trei m-au violat. Te-am avut pentru că am fost violată de trei bărbați.

Graham trase cu șuierat aer în piept, printre buzele despărțite.

– Nu am vrut să știi pentru că nu voiam să te simți marcat de stigmatul ăsta. Nu am vrut să te simți vinovat pentru ceva ce nu a fost în nici un chip vina ta. A fost păcatul *lor*, Graham. Al lor. Nu al meu și, în mod sigur, nu al tău.

Făcu un pas spre el și spuse cu voce imploratoare.

– Nu ți-aș spune nici acum, doar că mă tem să nu pierd pentru totdeauna dragostea și încrederea ta. Trebuie să mă crezi, Graham. Acești trei bărbați mi-au răpit inocența și tinerețea. Mi-au răpit prima dragoste, un băiat bun și frumos, pe nume Gary Parker, care s-a omorât din cauza a ceea ce au făcut ei. Bunica ta ne-a părăsit din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

Întinse mâna spre el.

– Nu-i pot lăsa să te ia și pe tine, Graham. Au răstălmăcit faptele ca să mă pună într-o lumină proastă, dar nu eu am făcut ceva rău. Nici tu. Te iubesc. Știu că și tu mă iubești. Și, pentru că mă iubești, trebuie să mă crezi că-ți spun adevărul.

Graham aruncă o privire suspicioasă înspre cei doi Patchett, apoi se uită din nou la Jade.

– Ai fost violată?

– Întocmai. Când aveam optsprezece ani. Și singurul lucru bun care a ieșit din povestea asta ai fost tu.

Graham ezită încă o secundă, apoi dădu scaunul la o parte și se repezi spre ea. Îl strânse cu putere în brațe, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

– M-a oprit pe drum. Mi-a spus că o să fii aici, mamă. Mi-a spus că trebuia să vin cu el.

– Știu că poate fi extrem de convingător.

– Îmi pare rău că am spus lucrurile alea despre tine. Nu vorbeam serios.

– Știu asta.

Peste umărul lui, îl privi pe Neal cu dezgust.

– Îl iubesc și el mă iubește, iar asta n-o s-o schimbe nimeni, niciodată.

Dillon îi cuprinse pe amândoi cu brațul.

– Să plecăm dracului de aici.

Ca unul, se întoarseră spre deschiderea cu arcadă.

– Nu așa de repede, spuse Neal. N-am terminat încă. Avem multe de discutat cu Jade, chestiuni care nu te privesc, Burke.

Jade vorbi înainte ca Dillon să aibă șansa să o facă:

– Nu am nimic de discutat cu tine. Poate doar posibilitatea să te acuz oficial de răpire.

– Nu-ți poți răpi propriul copil, spuse Neal.

– Ce vrea să spună, mamă?

– Sunt convins că ți-ar plăcea să-ți cunoști adevăratul tată, îi spuse Ivan lui Graham. Zi, nu ți-ar plăcea? Să-ți cunoști tatăl și bunicul?

Privirea mijită a lui Graham se opri asupra lui Neal.

– Tu ai fost celălalt, nu-i așa? Și tu ai violat-o pe mama mea?

– Așa zice ea, spuse Neal, tărăgănat. Dar poți să înveți de pe acum cât de mult mint femeile, fiule.

– Nu-mi spune așa.

– Nu e așa cum spune ea, Graham. Ia zi, Jade!

Îi făcu cu ochiul.

– Ești sub orice critică!

Jade îl luă pe Graham de mână și se întoarse să plece, dar Myrajane îi uimi pe toți sărind în picioare și vorbind pentru prima oară.

– Este un Cowan! Văd cât de bine seamănă cu tatăl meu. Este fiul lui Lamar și îl vreau eu!

– Ei bine, nu poți să-l ai!

Jade se uită pe rând de la Ivan la Neal.

– De ce-aţi băgat-o în povestea asta? Ca să înrăutăţiţi lucrurile?

Ivan spuse:

– Dacă este băiatul lui Lamar, Myrajane are drepturi asupra lui, la fel cum avem noi dacă este al lui Neal.

În timp ce traversa încăperea, îndreptându-se spre ei, ochii lui Myrajane străluceau cu o febră frenetică.

– Este sângele meu! Este un Cowan. E unul de-al nostru. Uitându-se la Jade, şuieră: Cum ai îndrăznit să ţii copilul departe de mine în toţi aceşti ani? Cum ai îndrăznit să mă laşi să cred că gena s-a stins?

– Asta e dusă rău! zise Dillon, împingând-o pe Jade de cot. Hai să mergem!

– N-o să-ţi folosească la nimic să pleci cu băiatul, spuse Ivan. N-o să-ţi folosească la nimic nici să-l ascunzi. O să apelăm la justiţie, dac-o să fie cazul.

– Cu ce scop?

– Pentru custodie.

Jade îi privi, nevenindu-i să creadă.

– Nu există nici un tribunal în ţară care să vă asculte măcar.

– Dar gândeşte-te ce scandal ar ieşi, zise Ivan, cu râsul lui înfundat şi enervant. Nu-ţi doreşti aşa ceva, nu? Nu cred că yankeilor ălora evrei pentru care lucrezi le-ar plăcea să vadă ziarele pline de articole despre tine şi cei trei băieţi cu care ţi-ai tras-o în acelaşi timp în liceu.

Myrajane scoase o exclamaţie pudică, însă nimeni nu-i acordă nici un pic de atenţie.

– Sau au fost patru, tată? întrebă Neal, sâcâitor. Să nu-l uităm pe Gary.

– Să nu mai spui un cuvânt despre mama mea!

Înainte ca Jade sau Dillon să-l poată opri, Graham se năpusti spre Neal, cu pumnii ridicaţi, gata de luptă. Dillon îl trase înapoi.

– Eu îl pocnesc primul, mormăi el.

Jade se aşeză în faţa lor.

– Voi doi, aşteptaţi-mă afară!

Graham se zbătea să scape din strânsoarea lui Dillon ca să se poată năpusti asupra lui Neal. Dillon părea că mai are un pic şi îl omoară chiar el.

– Şi să te las aici, singură cu ei? N-ai să vezi, Jade.

Îi puse o mână pe braţ.

– Te rog! Aşteaptă afară. Trebuie să fac asta singură.

– Mamă, nu mă trimite afară! protestă Graham.

– Graham, trebuie. Te rog!

Dillon ezită, în timp ce o privea intens.

– Te rog, şopti ea, apăsat.

În cele din urmă se îndupleca şi îl împinse pe Graham spre ieşire. Băiatului nu-i plăcu, dar Dillon nu stătu la discuţii. Înainte să iasă, Dillon se întoarse şi arătă ameninţător cu degetul spre Neal.

– Dacă pui mâna pe ea, te omor. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Când Jade auzi uşa de la intrare închizându-se în urma lor, se întoarse înapoi spre cei din cameră. Era cea mai importantă confruntare din viaţa ei. Se rugă să aibă curajul să-şi joace bine cartea.

„Să nu-ţi fie niciodată frică, Jade!"

– Povestea asta n-o să ajungă niciodată la tribunal, îi spuse ea lui Neal, cu voce sigură, încrezătoare. Nu ai nici un drept asupra fiului meu.

– Ar putea fi şi fiul meu.

– Nu vei şti niciodată.

– Amprentă genetică. ADN.

– Eu n-o să-l forţez niciodată pe Graham să treacă prin aşa ceva. Dacă o să susţii că este fiul tău, va însemna să recunoşti că m-ai violat.

– Fiul meu nu a violat niciodată pe nimeni! ţipă Myrajane.

Jade se întoarse spre ea.

– Ba da, doamnă Griffith. Când aţi venit la înmormântarea lui Mitch Hearon, Lamar m-a rugat să-l iert pentru ce făcuse. Uitându-se din nou spre Neal, spuse: Aşa că n-ai decât să te duci la tribunal, dacă vrei. Eu asta o să spun – că am rămas însărcinată după

ce am fost violată, în grup, de trei bărbaţi. Şi că tu ai fost instigatorul.

– N-o să te creadă nimeni.

– Poate că nu, dar, aşa cum a spus şi tatăl tău, o să iasă un scandal.

– Pentru tine.

– Şi pentru tine. Îţi aminteşti de o femeie pe nume Lola Garrison?

– Cine dracu' e asta? întrebă Neal, certăreţ.

– Oh, ea te ţine minte foarte bine, Neal. Ar fi trebuit să fie domnişoară de onoare la nunta ta, nuntă care n-a mai avut loc, din cauza accidentului. Înainte să pleci de la restaurantul în care se făcuse repetiţia pentru nuntă şi să te duci la petrecerea de burlaci, te-ai distrat puţin cu Lola. Ţi-o aminteşti acum?

– Vag. Şi ce?

– Domnişoara Garrison este jurnalistă. Cu câteva săptămâni în urmă, a petrecut o zi întreagă cu mine, mi-a luat un interviu pentru suplimentul de duminică.

– L-am văzut, spuse el, cu o plictiseală afectată. Te-ntreb din nou, şi ce?

– Mi-a spus, în treacăt, că singurii oameni pe care îi cunoştea în Palmetto erau cei doi Patchett, tatăl şi fiul. Mi-a povestit circumstanţele în care v-aţi cunoscut şi mi-a mărturisit că te consideră un „jegos nenorocit", pe care tare i-ar mai plăcea să-l „terfelească". Se pare că, după ce domnişoara cu care ar fi trebuit să te-nsori a rupt logodna, i-ai trântit în faţă faptul că te culcaseşi cu domnişoara de onoare, doar aşa, ca să-i faci în ciudă. Mărturisirea ta le-a distrus prietenia.

– Prietenie pe dracu'! pufni el. Lola, sau cum naiba o cheamă, s-a dat ea la mine. Ce fel de prietenie mai e şi asta?

– Nu mă refeream la prietenia dintre cele două fete, ci la cea dintre taţii lor. Cei doi erau parteneri de afaceri. Şi povestea l-a costat scump pe tatăl domnişoarei Garrison. Nu şi-a mai revenit – nici financiar, nici emoţional. Te consideră personal responsabil pentru ce s-a

întâmplat. Sunt convinsă că i-ar plăcea grozav să audă povestea mea despre ce s-a întâmplat în noaptea aia, pe malul canalului.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt în cele din urmă de Ivan.

- M-am săturat să mă joc cu tine! spuse el. Dacă vrei să facem concurs de porcării scrise prin ziare, n-ai decât. Aşa să fie. În timp ce fata asta o să scrie ce baliverne o pui tu să scrie, noi o să te acuzăm de fraudă.

- Fraudă?

Neal continuă ideea lansată de taică-său.

- Ai ridicat preţul pentru proprietatea Parker, fără să ai intenţia să o cumperi.

- Dovedeşte, Neal! îl atacă ea. Otis Parker va depune mărturie că am înfiinţat un depozit de zece mii de dolari pentru vânzarea proprietăţii. Cum o să dovedeşti că nu aveam intenţia să o cumpăr?

- Tocmai i-am dat un milion de dolari! urlă Ivan. Otis o să spună şi că are boaşele roz, dacă o să-i cer.

- Doar că depozitul a fost făcut într-un cont. Există dovezi. Şi, dacă te gândeşti să le faci pierdute, aşa cum ai făcut pierdute probele de la spital, când am fost violată, nu te obosi. Contul era în banca mea din New York.

Tatăl şi fiul schimbară priviri neliniştite. Arătau ca doi bărbaţi care se agaţă de o barcă de salvare, care însă ia apă. Puţinul de care se mai puteau agăţa li se scurgea încet printre degete. Jade le putea simţi frica. Avea un miros dulce.

- Din punct de vedere financiar, sunteţi ruinaţi, le spuse ea. În câteva luni, fabrica voastră se va închide din cauza lipsei de capital operaţional. Nu veţi mai putea intimida oamenii ameninţându-i că-i daţi afară, pentru că TexTile va oferi locuri de muncă mai bune, cu salarii mult mai mari. Voi face personal campanie pentru un om cinstit, care să-i ia locul lui Hutch în biroul şerifului. Zilele tale de dictator în Palmetto s-au terminat, Ivan. Se uită la Neal. Nu mai ai puterea să faci rău oamenilor.

Farmecul tău s-a dus de multă vreme. Eu, personal, nici n-am considerat vreodată că-l ai.

Se mişcă asemenea unui şarpe şi îi prinse braţul, strângând atât de tare că ameninţa să-i rupă osul.

– Încă pot să revendic băiatul. E suficient cât să te facă nefericită.

Îşi trase braţul şi îl împinse departe de ea.

– Repet, singurul mod în care îl poţi revendica pe Graham e să pledezi vinovat la acuzaţia de viol.

Neal râse.

– Oricare ar fi termenul, sunt sigur că s-a prescris până acum.

– Caz în care aş deschide un proces civil împotriva ta. Şi aş face-o, dacă m-ai împinge la asta, oricât de mare ar fi scandalul care ar urma. Vezi tu, Neal, nu credeam că este posibil să te bag la închisoare pentru ce-ai făcut, din simplul motiv că nu voiam ca Graham să afle adevărul. Acum că m-ai forţat să i-l spun, nu mai este un impediment. Dacă te mai apropii o singură dată de el, îl ameninţă ea, pe un ton rece ca gheaţa, o să înfunzi puşcăria pentru viol.

– Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, pufni el. N-ai putea să dovedeşti nimic.

Jade deschise geanta şi scoase o casetă video. I-o întinse.

– A fost în seiful meu din ziua în care m-am întors în Palmetto. Există o copie într-o cutie de depozit de aici, din Palmetto, şi încă una la o bancă din New York, la care are acces avocatul meu. E dureros de urmărit. Sper să nu fiu niciodată nevoită s-o folosesc, dar să nu-ţi imaginezi că n-o s-o fac, dacă mă-mpingi la asta.

Neal aplaudă ironic.

– Frumos jucat, Jade. Uite, deja tremur de frică. Ce e pe casetă?

– Lamar.

Myrajane scoase un strigăt îndurerat.

– A înregistrat-o cu câteva zile înainte să moară. La rugămintea lui, partenerul lui mi-a trimis-o, după

ce a murit. Se justifică și își exprimă regretul și remușcările pentru ceea ce mi-a făcut, împreună cu Hutch și cu tine. Mărturisește tot ce a făcut - ce ați făcut toți trei, Neal. E pe moarte și mă imploră să-l iert, se teme pentru sufletul lui. Spune că noaptea aceea l-a bântuit pentru tot restul vieții. Este foarte convingător. Nimeni n-ar putea avea nici o îndoială că spune adevărul.

Așează caseta pe măsuța de cafea și se întoarse spre Myrajane.

- Ce v-au făcut astăzi este de neiertat. V-au folosit. Nu trebuia să știți despre toate astea. Dar, chiar dacă știți, n-o să-l revendicați pe Graham, pentru că nu l-ați iubit nici măcar pe fiul pe care l-ați avut, doamnă Griffith. L-ați transformat pe Lamar într-un om slab și timid, ușor de manipulat, așa cum s-a întâmplat în noaptea în care Neal a sugerat să mă violeze pe rând. De aceea nu m-am simțit prost când am cumpărat casa familiei dumneavoastră pentru compania mea. Va fi restaurată și ocupată din nou, dar nu de un Cowan.

Chipul ridat al lui Myrajane se supse asemenea unui săculeț legat cu sfoară.

- Sângele apă nu se face, șuieră ea.

- Eu sper că da, doamnă Griffith. Cel puțin în cazul fiului meu.

Întorcând spatele femeii, se uită la Ivan, care pufăia în scaunul lui cu rotile. Toată forța și toată demnitatea îi părăsiseră trupul. Nu spuse nimic, considerând că nu era demn de nici un fel de comentariu - iar asta era cea mai mare insultă pe care i-o putea aduce.

Uitându-se din nou la Neal, spuse:

- Apropie-te de fiul meu și ajungi la închisoare, Neal. Mai pune-te o dată cu mine și-ți deschid proces civil pentru ce mi-ai făcut și pentru ce i-ai făcut lui Gary. Fapta ta va ieși în sfârșit la lumină și vei fi pedepsit pentru ea. Te-aș sfătui să renunți acum, cât încă mai ai ceva. Când m-am întors în Palmetto, intenționam să te trimit după gratii, și aș fi putut. Cu această casetă, aș fi putut. Dar în ultimele luni mi-am dat seama că există lucruri

mai importante decât să te văd pe tine pedepsit. Lucruri pentru care merită mult mai mult să trăiești. Am o viață nouă, o dragoste nouă și pe fiul meu. Acesta este acum centrul lumii mele, nu răzbunarea. Din clipa asta vreau să privesc înainte, nu în urmă. Timp de cincisprezece ani, viața mea s-a concentrat în jurul tău.

Spuse ultimul cuvânt cu o grimasă dispreţuitoare.

– Nu meriți să dau doi bani pe tine. Ești terminat și asta-mi ajunge. S-a terminat!

– S-o crezi tu că s-a terminat! Nu mă tem de amenințările tale. Nu mă sperii!

– Oh, ba te sperii, Neal, răspunse ea calmă. Sunt cel mai cumplit coșmar al tău – sunt cineva care nu se teme câtuși de puțin de tine.

Le aruncă o ultimă privire, apoi le întoarse spatele și ieși din încăpere. Străbătu holul casei, unde primele semne de degradare erau subtile, dar prezente. Steaua Patchettilor apusese.

Și Jade reușise.

Când ieși din casă, le zâmbi lui Dillon și lui Graham, care o așteptau nerăbdători lângă mașină. Graham veni în fugă spre ea, evident îngrijorat. Aflase adevărul, și asta nu-i afectase dragostea pentru ea. Acum că totul ieșise la suprafață, Jade se simțea ușurată că scăpase de povara secretului.

– Mamă, ce s-a întâmplat?

– Le-am spus că, dacă te mai supără vreodată, o să le pară rău.

– Doar atât? întrebă el, oarecum dezamăgit.

– În mare.

O privi consternat.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Poate că da, Graham.

– Credeai că n-o să înțeleg?

– Nu asta. Încercam să te protejez. Nu voiam să te simți cumva afectat de ceea ce a făcut tatăl tău – oricare ar fi fost el.

– Dillon spune că sunt cine vreau eu să fiu. Că nu trebuie să știu care din ei a fost părintele meu biologic.

– Ești Graham Sperry, spuse ea cu vocea încărcată de emoție, atingându-i obrazul. E tot ce am nevoie să știu.

– Și eu.

– Și, ca să știi, m-am dus să-l văd pe Hutch înainte să moară. Nu numai că nu a cerut să-i donezi un rinichi, a refuzat să ia măcar în calcul varianta asta. Nu ai de ce să te simți vinovat.

Graham privi spre casă.

– Ăia doi Patchett... Păcat că nu ne-ai lăsat pe mine și pe Dillon să-i batem.

Zâmbind, îl cuprinse în brațe și se uită la Dillon peste umărul lui.

– Apreciez oferta.

Dillon se aplecă și o sărută blând pe gură.

– Ești o femeie fantastică.

– De noaptea trecută... mulțumită ție.

Mustața lui se curbă peste un zâmbet.

– Să mergem acasă.

Merseră cu geamurile coborâte, pe șoseaua netedă și îngustă, mărginită de stejari și de pini înalți care arătau spre cer.

– Știi ce-mi spunea tatăl meu, Graham?

– Bunicul Sperry?

– Aha. Îmi spunea: „Să nu-ți fie niciodată frică, Jade!" Credeam că vorbea despre moarte. Astăzi mi-am dat seama că poate se referea la altceva. Îmi spunea să nu-mi fie frică să trăiesc. Moartea e ușoară dacă o compari cu viața. Mama și-a detestat viața, așa că a fugit de ea. Tata nu a avut curaj să o trăiască deloc. Eu am.

Cu neastâmpărul caracteristic tinereții, Graham se juca cu butoanele de la radio, fără s-o asculte de fapt.

Dillon, pe de altă parte, auzise și înțelesese fiecare cuvânt. Întinse mâna și îi șterse o lacrimă de pe obraz. Era prima lacrimă pe care o vărsa în cincisprezece ani. Își lăsă obrazul în palma lui.

Când ajunseră acasă, îi spuse lui Graham:

– Spune-i lui Cathy că totul e bine şi că o să ne întoarcem la timp pentru cină.

– Unde te duci?

– Eu şi Dillon avem ceva de rezolvat.

– Unde? Vreau să vin şi eu.

– Nu eşti invitat.

– Aha, vreţi să rămâneţi singuri ca să vă pupaţi şi alte de-astea...

– Ieşi!

Graham, adresându-i lui Dillon un rânjet ca de la bărbat la bărbat, coborî din maşină. Dillon spuse:

– Pregăteşte tabla de şah. Jucăm după cină.

Graham zâmbi şi o luă la fugă spre casă.

– A ieşit fără nici o zgârietură, Jade.

– Poate. În cea mai mare parte, datorită ţie. Aşteptă până ce Graham dispăru pe uşa din faţă, înainte să se întoarcă spre Dillon. Vreau să mă duci acolo.

Nu avea nevoie să întrebe unde voia să o ducă, doar să-i spună care era drumul. Îi spuse.

Pe măsură ce peisajul alerga pe lângă ei, îşi dădu seama cât de puţin mai semăna cu fata naivă care străbătuse acelaşi drum cu prietena ei cea mai bună, într-o noapte rece din februarie. Nu mai era nici femeia dedicată sută la sută muncii şi carierei, care străbătuse ca o săgeată lumea afacerilor. Îşi atinsese deja ţinta şi nu mai simţea nevoia să demonstreze nimic.

Cele două feţe ale lui Jade Sperry se contopeau într-una singură. Elementele separate ale personalităţii ei se uneau. Era un amestec neobişnuit, o textură şi o aromă unică, cu care te obişnuieşti treptat.

După ani întregi în care fusese mânată de un singur ţel, se întorcea acolo de unde începuse totul. Oamenii din oraş care şi-o aminteau nu mai vedeau în ea fata care plecase învăluită într-un scandal. O tratau cu un respect potrivit poziţiei pe care o ocupa în acel moment. Cei care nu o cunoscuseră mai înainte, vedeau în ea o eroină care făcea lucruri măreţe pentru comunitate.

Spre surprinderea ei, Jade constata că toate lucrurile pe care se convinsese că le urăşte îi erau de fapt foarte dragi - viaţa într-un oraş mic, mâncarea făcută şi mâncată fără grabă, aerul de vară prea greu de respirat, briza încărcată de parfumul greu al florilor şi damful apei din canal.

Locul nu putea fi învinovăţit pentru cei câţiva oameni răi de acolo. Femeie de afaceri, mamă, prietenă, iubită - orice altceva ar fi fost, era o femeie din sud. Inima ei bătea în ritmul acestor locuri.

Urmele de roţi care ieşeau din şosea erau acoperite de buruieni. Nimeni nu mai fusese de mult timp aici. Jade voia să creadă că nimeni nu mai fusese acolo din acea noapte. Malul canalului arăta diferit în lumina zilei. Pleoscăitul lin al apei nu mai era sinistru. Nu existau umbre înfricoşătoare sau mişcări bruşte în întuneric.

Dillon aşteptă răbdător în timp ce Jade se învârtea încoace şi-ncolo, amintindu-şi... şi uitând.

În cele din urmă, se opri în faţa lui.

- Fă dragoste cu mine, Dillon.

- Aici?

- Da.

- De ce?

- Nu vreau să-mi amintesc tot restul vieţii de locul ăsta ca de scena violului. De câte ori se întâmplă, îmi amintesc toată umilinţa, toată degradarea, toată furia. Vreau să-mi amintesc locul ăsta cald, scăldat de soare, cu mine în braţele bărbatului pe care îl iubesc.

Îşi împinse degetele în părul ei.

- Vreau să mă iubeşti. Dar eşti sigură că mă iubeşti pe mine şi nu ce-am făcut pentru tine?

- Am început să te iubesc când nu credeam că o să-mi pot exprima vreodată dragostea. Şi, chiar dacă n-aş fi reuşit, tot te-aş fi iubit.

Îşi puse mâinile pe obrajii lui.

- Te iubesc. Partea fizică e un bonus.

O trase în braţele lui. O strânse cu putere. Sărutul lor fu adânc, pasional, încărcat de iubirea care îi copleşea.

Se dezbrăcară unul pe celălalt, aruncând hainele pe pământ. Mâinile lor redescopereau şi excitau. Îi ridică sânii la gura lui şi Jade îi mângâie sexul greu şi cald.

Se întinse pe iarbă şi îl trase lângă ea.

– Aşa.

Se aşeză în genunchi, între coapsele ei, şi se întinse treptat peste ea.

– Dacă nu-ţi place, spune-mi să mă opresc, şopti el.

– Iubeşte-mă, Dillon!

Intră în ea încet, scufundându-se treptat. Fiecare mişcare era un act individual de iubire, retrăgându-se aproape de tot înainte de a se îngropa din nou în ea. Începu să-şi ridice şoldurile, ca să se potrivească ritmului său. Dillon accelera mişcările. Instinctiv, Jade îşi repoziţionă picioarele. Mâna i se aşeză pe fesele lui goale şi îl trase mai aproape, mai strâns, mai adânc.

Când atinseră punctul culminant, Jade îşi arcui spatele şi gâtul, expunându-le buzelor lui şi jurămintelor lui şoptite de dragoste şi credinţă.

Îi trase faţa în curbura gâtului ei. În timp ce-i mângâia părul, se uită printre lacrimi purificatoare către soare şi îi simţi razele calde pe zâmbetul ei.